

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAR MEETS GIRL

And this time
the bed is *just* right...

"Delicious, sexy
and wicked fun!"
—*New York Times*
bestselling author
Gena Showalter

New York Times
Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AYI KIZLA BULUŞUYOR

SHELLY LAURENSTON

Kensington Publishing Corp.
www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>TEŞEKKÜRLER</u>	<u>BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM YEDİNCİ</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ONUNCU</u>	
<u>BÖLÜMSEKİZİNCİ</u>	
<u>ON DOKUZUNCU</u>	
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM ON</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜMON DÖRT ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTI ON ON SEKİZ ON</u>	
<u>DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI ÜÇ YIRMI YIRMI</u>	
<u>İKİ BÖLÜM DÖRT BÖLÜM BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM ALTI BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>YIRMI YEDİ BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM OTUZYIRMI</u>	
<u>YIRMI DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>İKİ</u>	

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
Telif Hakkı Sayfası

TEŐEKKÖRLER

Araştırmamdaki paha biçilmez yardımları için Polar Bears International'ın tüm çalışan insanlarına ve özellikle saçma sorularımı yanıtlayan ve bana bir kez bile gülmeden beni doğru yöne yönlendiren Barbara Nielsen'e çok teşekkürler.

Kahramanımın normal kutup ayısı davranışlarından sapması tamamen bana ve benim sinirli, evimden çıkıp köpeğimi gezdirmeye zor giden yazar yaşam tarzıma bağlıdır.

Smith Kurt Sürüsü

Nw York

(arkadaşlar ve koown xsseciaies dahil)

Bobby Ray "Smitty"

AlpWeMNeW t

Mate: Jessie Ann Ward

(ofzbe Içuzaeisov WiM Dog Pakj

ivlason "Macc "L1eø" Ilyn

(Lim. 3mitty ile iş ortaklığı)

Mate: Detective Dez MacDermot, full-human

Sissy Mae

Alpha Female Wolf

(Sister to Smitty)

Mate: Mitch O'Neill Shaw, Lion

Gwen O'Neill

(Tigon, Sister to Mitch Shaw)

Mate: Lachlan "Lock" MacRyrie, Grizzly Bear

Ronnie Lee Reed

Beta Smith Wolf

Em.' Breofzn Sbrøv fïozr (iixøfær

iø M itch}

Bleyuc Tborçe

(Wolfboø Bøet Lnerxi la Gw-m)

Mate: Bo "The Marauder" Novikov, Lion-Bear Hybrid

Dec-Ann Smiih Bma

Smiih Yolf

Mate: Ulrich "Ric" Van Holtz

fBeia ¥/olfin Van hfollz P "ck)

Celia ""Rare Knuukløs "Malonr

rw g<r orihe Malone Ailesi

tfRlen me'ime t+grtïer to Eığ-Ani 4i \iñ

ml Liez ivlacDermoiç

Mate: Lon "Crush" Crushek, NYPD Detective, Polar Bear

BİRİNCİ BÖLÜM

Acımasız, inkar edilemez bir acı. Bir adamı öldürebilecek türden bir acı. Belki de öldürmüştü. Belki de şu anda kafasında zonklayan acı onu öldürmüştü ve sonsuza kadar böyle hissetmek zorunda kalacaktı. Sıcak çöl güneşinde eriyen ısınmış bok gibi.

Tüm bunların en kötü yanı neydi? Bu *onun* hatasıydı. Bunun için kendisinden ve o lanet olası jöle shot'lardan başka suçlayacağı kimse yoktu. Onlardan uzak durmalıydı. O daha iyi biliyordu. O nefis küçük karelerin içindeki tüm o alkol... ne düşünüyordu ki? Ve şimdi acı çekmeden zar zor hareket edebiliyordu. Acımasız, inkar edilemez bir acı.

Lou "Crush" Crushek gözlerini açmaya çalıştı ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Sabah olmuştu ve pencereden gelen ışık beyinde kalan tüm aktiviteleri yok ediyordu. Eğer evde olsaydı, birkaç saat daha uyumaya devam ederdi ama evde değildi. Bunu anlayabiliyordu. Koku farklıydı. Kedi kokuyordu. Her yerde kedi kokusu vardı.

Crush biraz hırladı. Bu kimin suçuydu. O lanet kedi. Erkek aslanlar. Bir erkek aslana asla güvenme! Elbette, bu erkek aslan New York Polis Departmanı'ndan bir dedektifle evliydi ve Manhattan'ın en zengin Pride'larından birinden geliyordu ama aynı zamanda zararsız görünen küçük bardaklarında bir tepsi jöle getiren ve o kedi sırtışıyla, "Hadi. Bir tane dene."

Böylece... Crush bir tane denedi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Sekizinciden sonra... şey, sekizinciden sonra pek bir şey hatırlamıyordu.

Crush'ın hatırladığı tek şey, Dedektif Dez MacDermot'un evine "birkaç arkadaşıyla küçük bir buluşma" için gitme hatasını yapmış olmasıydı. Normalde, partiler ya da etkinlikler uğraşmak istemediği bir şey haline geldiğinde, Crush ilk çıkışı bulur ve evine, televizyonuna ve sakin hayatına dönerdi. En azından gizli görevde çalışmadığı, acımasız bir uyuşturucu satıcısı, motorcu ve ara sıra tetikçi gibi davranmadığı zamanlarda sakin bir hayatı vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, Crush o aptal partiyi terk etmemiştii çünkü daha iyi, daha erkeksi bir kelime bulamadığı için depresyondaydı.

Kendisi hakkında nadiren kullandığı bir kelimeydi bu. Oturup hayatı için üzülmeyi pek sevmezdi. Ne de olsa o bir ayıydı. Özellikle de bir kutup ayısı. Hayır, ne kadar erkeksi olduğunu kanıtlamak için kışın ortasında Atlantik'te yüzmekte ısrar eden adamlardan biri değil. Ama bir adam

Kışın ortasında Atlantik'te yüzebilen ve hipotermiden ölmekten asla endişe etmeyen bir adam. İsteddiği zaman sekiz ayaklı, on iki yüz kiloluk bir kutup ayısına dönüşebilen bir adam. Ve bir kutup ayısı olarak oturup depresyona girmek ona göre bir şey değildi. Crush bunun yerine türünün çoğu gibi yaşadı. Meraklı olmak. Çok fazla soru sormak. İnsanlar korkup kaçana kadar onlara boş boş bakmak. Ne zaman birazcık acıksa yemek yedi. Her zamanki gibi.

Ne yazık ki Crush tüm ayların üzücü bulduğu bir şey keşfetmişti. Değişim olacağını keşfetmişti. Değişim Crush'ın yoluna çıkıyordu ve o değişimden nefret ederdi. Her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini bilmek hoşuna gidiyordu ve bu olmadığında depresyona giriyordu. Beş yıl önce en sevdiği şarküterinin kapanmasını hâlâ atlatamamıştı. Ya da altı yıl önce en sevdiği ayakkabı dükkânının taşınmasını - altı dokuz, üç yüz kiloluk bir adam olarak yerel spor mağazasından botlarını ve spor ayakkabılarını tam olarak alamadığını söylemeye gerek yok - ve Crush hala eski ayakkabı dükkânının bulunduğu yere yürüyor, vitrine bakıyor, her şeyin eskisi gibi olmasını diliyordu, ta ki çay dükkanındaki müşteriler "kapının dışında gizlenen çılgın meth satıcısı" hakkında polisi arayana kadar.

Yani hayır, Crush değişimle iyi başa çıkamıyordu ama bu değişimin gerçekleşmesini engellemek için yapabileceği bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Hele eski ortaklarından biri onu arayıp haber verdikten sonra. Adam emin olmasaydı aramazdı. Yani Crush şimdi sadece örsün düşmesini bekliyordu.

Ne yazık ki o örs çoktan kafasına düşmüş gibi hissediyordu.

Bunu yapamazdı. Burada, bir iş arkadaşının evinde oturup akşamdan kalma halinin ve migreninin geçmesini bekleyemezdi. Hayır, sadece harekete geçmesi gerekiyordu. Ayağa kalkmalıydı. Ağrıyla başa çıkmak zorundaydı. Zaten öğleden sonra için planları vardı ve onları kaçırmak istemiyordu. O yüzden kalkmak zorundaydı.

Ama yataktan fırlayıp güne başlamasında küçük bir sorun varmış gibi görünüyordu. O sorun da göğsüne yayılmış olan çıplak kadındı.

Bunun neden olacağı acıyı umursamadan Crush gözlerini açtı ve yere baktı. Evet. Bu bir dişiydi. Kedigillerden bir dişi kokusu aldı. Crush'ın dudağı kıvrıldı. Başka bir kedi. En güvenilirmezi

Ona göre türler. Ve kendisi de çıplak olduğu için, sadece onların ... şey ... bilirsiniz işte.

Tanrım, onun nesi vardı? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Crush sarhoş olup rastgele insanlarla yatmazdı. Yapmazdı işte. Bu onun DNA'sında yoktu. Ona "By the Book" Crushek diyenler sadece NYPD de değildi. Ortaokul, lise ve üniversiteden sınıf arkadaşları da onu böyle çağırıyordu.

Yine de biraz depresyon, bir ev partisinde içilen birkaç fazla Jello-O shot ve işte Lou Crushek buradaydı. Çıplaktı. Bir kediyle birlikte.

Kimdi bu dişi? Tanıdığı biri mi? Crush öyle düşünmüyordu. Pek çok kedigil tanıyordu ama onların etrafında vakit geçirmiyordu çünkü daha önce de belirttiği ve herkesin bildiği gibi onlar tamamen güvenilmezdi. Bu bir gerçektir. Araştırın!

Crush'ın sarhoşken bir kadınla yatıp kadın uyanmadan sıvışan adamlardan biri olamaması çok kötüydü. Bu kesinlikle hayatını çok daha kolaylaştırırdı, ama bu onu kaldıramayacağı yeni bir yapışkanlık seviyesine getirirdi. Hayatının etrafında parçalandığını hissetmesi -değişimden nefret ederdi!- gerçekten parçalanmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu. Ve hayatını bir arada tutmanın bir parçası da ahlaken doğru olanı yapmaktır.

Her zaman iyi bir adam olmak berbat bir şeydi.

"Uh... bayan?" Tanrım! Sesi çakıl taşına benziyordu. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Hanımefendi? Affedersiniz?" Yüzünü ve göğsünü kaplayan, beyaz ve kıvrıl telleri olan siyah saçlar yüzünden onu çok net göremiyordu. Yine de bu saç rengini tanıyordu. O bir dişi kaplandı.

Onu uyandırmaktan nefret eden Crush omzuna dokundu.

"Bayan?" "Hmhmh?"

"Uh... evet, üzgünüm. Ben ... uh ..." Bu çok zordu. Muhtemelen seks yaptığı bir kadına adını bilmediğini nasıl söyleyecekti? Onunla seks yaptığını bile hatırlamıyordu? Bu durum gittikçe kötüleşiyordu. Ne zaman bir öğrenci derneği çocuğu olmuştu?

Birden gerildi, uzun vücudu kısa bir süre onunkinin üzerinde kıvrandı. Crush bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden geldi ve "Bayan?" dedi.

Başını kaldırdı ve altın yeşili gözlerini ona dikti.

Kahretsin, çok güzeldi. Onunla seks yaptığını hatırlamıyor muydu? Gerçekten mi?

Dün gece ne kadar sarhoştun?

Şaşkınlıkla ona göz kırptı; sonra gülümsedi. "Oh. Selam."

Oh, merhaba mı?

Esnedi ve elini onun göğsüne vurdu, ayağa kalktı ve odanın etrafına baktı, ona göğüslerine muazzam bir bakış attı ve vay canına, bunlar acayip güzeldi. "Saat kaç?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Erken."

Başını salladı ve tekrar adamın göğsüne yerleşti, gözleri kapandı, kolları adamın göğsünde sıkılaştı. "Güzel. Hâlâ çok yorgunum." Bir dakika. Az önce ne oldu?

"Kalkmam gerek."

"Bir saat daha," diye pazarlık etti. "Belki iki. Sadece rahatla." Kafası tamamen karışan Crush, "Bak-" dedi.

Başını kaldırdı, gözleri ona kilitlendi. "Konuşmaya devam edecek misin? Çünkü rahatsız edici. Uyumaya çalışıyorum ve akşamdan kalmayım."

Crush'ın gözleri kısıldı. Rahatsız edici miydi? "Bana dün gece seks yapmadığınızı söyle."

"Senin kadar sarhoş muyduk?" Esnedi, ondan çoktan sıkılmış gibi görünüyordu. "Vinçle bile kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler."

"Bekle. Böyle mi düşünüyorsun? Seviştığimizi mi?"

"Yatakta beraberiz. Ne düşünmem gerekiyordu?" "Yorgun olduğumu ve uyuyacak bir yere ihtiyacım olduğunu."

"Ama ikimiz de..." Biraz omuz silkti. "Çıplağız."

"Evet, ben de çok sarhoştum, o yüzden sadece kıyafetlerimi çıkardım." "Uyuyabileceğin başka bir yer yok muydu?"

"Dün gece burada kalan insanların çoğu ya tam insan ya da köpekti. Hiç bir köpekle uyumayı denedin mi? Uykularında havlarlar. Ve koşarlar. Çok sinir bozucu. Mace de karısıyla uyuyabilmem için kanepeyi almadı."

"Bir erkek aslandan senin için yatağından çıkmasını mı istedin?"

"Neden istemeyeyim? Çünkü o görkemli bir erkek aslan, ormanın kralı olduğu için mi? Yoksa Llewellyn Sürüsü'nden zengin bir Llewellyn olduğu için mi?"

"Çünkü burası adamın evi."

"*Karısının* evi. MacDermot onun burada karısıyla ve sahip olduğu o devasa, işe yaramaz köpeklerle kalmasına izin veriyor. Ve o gülünç rotties'i bir saniyede o aslana tercih edeceğini biliyorum." Doğrulup oturdu. "Şey... şimdi uyandım."

"Senin için ne kadar can sıkıcı." Crush da kafasının içindeki çılgılığı duymazdan gelerek doğrulmaya çalıştı.

"Neden bu kadar huysuzsun?"

"Az önce beni dev bir yastık gibi kullandığını söyledin."

"Rahattın. Ve bir kere bile havlamadın. Yipping'den nefret ederim. Muson mevsiminde bir grup köpekle yağmurlu, sefil bir ormanda kapana kısılana kadar cehennemi bilemezsin. Herkes ıslak, sefil ve lanet olası havlıyor."

Crush migrenini görmezden gelmeye çalıştı ve "Neden köpeklerle birlikte sefil bir ormanda oturuyorsun?" diye sordu.

"Birçok nedenden dolayı."

"İki tane söyle. Hayır. Sadece bir tane söyle. Sana meydan okuyorum."

"Bana meydan mı okuyorsun?" Güldü, neredeyse bir ağız gibi olan burnu ona bakarken biraz kırıştı. "Çok tatlısın, değil mi?"

Sonunda Crush, "Sen *kimsin*?" diye sormak zorunda kaldı.

"Hâlâ akşamdan kalma olmasaydım, sana en ateşli gülümsememi takınır ve 'hayalin gerçek oldu' derdim. Ama, eh. Zahmet edemeyecek kadar yorgunum ve dürüst olmak gerekirse, bir *ay* için gerçekten bu kadar çaba sarf etmek gerekir mi?"

"Her zaman bu kadar aşağılayıcı mısın?"

"Hakaret mi? Bu benim kibarlığım. Sana iltifat bile ettim."

"Evet. Görünüşe göre bir yastık kadar rahatım."

"Evet. Ama şu tüm vücutlu olanlardan. Ya da çocukken aldığınız dev peluş ayılardan biri gibi. Babam bana bunlardan alırdı ve sonra da onları nasıl parçalayacağımı öğretirdi."

"Ben-"

Parmağını kaldırdı. "Tut şunu." Sonra çılgın kadın adamın kucağına uzandı ve yere uzanarak kot pantolonundan bir telefon çıkardı.

Sinirlenen ve iğrenç bir şekilde tahrik olan Crush, "Kadın, bırak beni" diye hırladı.

"Ssssh," dedi kadın, poposunu adamın kucağına yerleştirerek. "İş görüşmesi." Az önce onu susturdu mu? Susturdu, değil mi?

"Evet?" dedi telefona, ikisinin de *hâlâ* çıplak olduğunu ve kışını adamın sikinden ayıran *hiçbir şey olmadığını* açıkça umursamadan. "Şimdi mi? Çünkü eve, çocuğun yanına gitmeliyim."

Çocuk mu? Kadının bir çocuğu vardı ama ev partilerinde takılıp sarhoş oluyor ve kışını adamın sikine dayayarak ona işkence mi ediyordu?

Bir polis olarak yıllar boyunca uğraşmak zorunda kaldığı tüm boktan ebeveynleri düşünen Crush, "Çocuğun mu var?" diye tısladı.

Başını salladı ve telefonun diğer ucunda biri konuşmaya devam ederken fısıldadı, "Eve gitmem lazım. Hâlâ emziriyorum." Sonra, Crush kafasının patlayacağını düşünürken, sessizce güldü ve "Şaka yapıyorum" dedi.

Vay canına, kimdi bu kadın?

"Pekâlâ, pekâlâ. Pekâlâ, tamam. Smith'i çağıracağım. Sabah işlerini sevdiğini biliyorsun. Senin için çalışmadığını biliyorum ama bunu dış kaynak kullanımı olarak düşün. İkimiz de onun bu işi yapabileceğini biliyoruz. Ayrıca, her şeyin yakın çekim cinayet olamayacağını anlaması gerekiyor." Neden bahsettiğini bilmeyen Crush, ona göz kırptığında rahatlamıştı. Güzel. Şaka yapıyordu. Çünkü kucağında oturan çıplak bir kadını tutuklamak gerçekten zor olurdu. "Tamam. Güzel. Ben hallederim."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu kot pantolonunun üzerine geri attı. "Gitmem gerek."

"Evet. Eve, *çocuğunun* yanına gitmelisin."

"Evet. Onun da." Omuz silkti. "Kendi kendine yetebiliyor. Neredeyse sobaya ulaşabiliyor."

Daha fazla dayanamayan Crush onu kucağından itti. İsteddiği kadar sert değildi -ahlakına lanet olsun- ama en azından onu üzerinden indirdi ve ondan uzaklaşabildi.

Kıyafetlerini alan Crush kapıya doğru yürüdü.

"Numaramı istemiyor musun?" diye sordu ona. "Belki bir dahaki sefere sarhoş oluruz ve sonra gerçekten seks yaparız. Eğer çocuk için endişeleniyorsan, süt şişesine biraz brendi koyabilirim ve bir ışık gibi söner."

Crush konuşmaya başladı ama sadece tamamen uygunsuz ve kaba bir şey söyleyeceğini fark etti, ki bunu yapmaya cesaret edemezdi. Bunun yerine kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

Ancak trajik bir şekilde Desiree MacDermott koridorda öylece duruyordu, yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve o koridorun ortasında sallanırken bakışları adamın çıplak vücudunda geziniyordu.

Dedektif arkadaşı sonunda onun yüzüne baktı. "Merhaba, uh... Crushek. Nasıl gidiyor?"

"İyi. Beni partinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim." "Ne zaman istersen."

"Tamam." Koridorda bir saniye daha durdular, sonra Crush "Hoşça kal" dedi.

"Güle güle."

Ve sabahın altısında, bir iş arkadaşının evinde çırılçıplakken ve hâlâ akşamdan kalma ve yarı sert bir kıyafetle -çünkü dejenereler bile sabahları çok seksi olabilir- toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla kamyonuna ve mutlak özgürlüğüne doğru yola çıktı.

Marcella "Bare Knuckles" Malone-Dişi kaplan, KZS için kedi ulusu koruma yüklenicisi, Carnivores şampiyona shifter takımı için profesyonel hokey oyuncusu ve Malone ailesinin çıplak muştı dövüş şampiyonu -Yatak odasının kapısının tekrar açıldığını duydu ama histerik, hırıltılı kahkahasını durduramadı. Kimse durduramazdı! Neden mi? Çünkü bu en iyisiydi!

"Cella?"

MacDermot'un sesini duydu ama Cella ona cevap veremedi. Gülmekle ve bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü. Cella her gün motorcu çetesi meth satıcılarına benzeyen ama Martin Luther'in ahlaki cesaretine sahip adamlarla tanışmıyordu. Omuzlarına kadar uzanan uzun, beyaz kutup ayısı saçları, sürekli çatık kaşları, boynunda bir yara izi ve muhtemelen pek çok insanı dehşete düşüren simsiyah gözleri varken, bakımsız kızı için tüm bu öfkeli öfke. Elbette, tüm bunlar birilerini korkutmadıysa, yaklaşık 1.80 boyunda ve 90 kilo civarındaki sert kas yapısının muhtemelen işe yarayacağından emindi. Adamım, bu vücut mükemmelin bin katı mıydı neydi? Yine de adam gerçekten korkutucu görünse de, Cella tüm bu korkutucu kaş çatmaları ve öfkeyi çok sevimli buluyordu. Oyuncak ayı kadar sevimli. Ayrıca, çok da sinirliydi! Ayıların bu kadar gergin olabileceğini bilmezdi. Öfkeyle irkilmedikleri sürece ayılar, aslan erkekleri hariç, genellikle tüm şekil değiştirenler arasında en rahat olanlarıydı. Yine de Cella, ayılar arasında büyük bir

tembellik arasındaki farkı anlayamıyordu.

Zavallı ayı için daha da kötüsü, tüm bu gerginliğin Cella'nın en kötü kedi niteliklerini ortaya çıkarmasıydı. Dürüst olmak gerekirse, ayı ne kadar gerginleşirse, Cella da ona o kadar şakacı bir şekilde vuruyordu. Kendine engel olamıyordu. Ahlaki öfkesi içinde çok şirindi!

"Cella!" MacDermot da artık gülmeye başlamıştı. "Zavallı adama ne yaptın böyle? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. O bir

O koca ayı kafasında bir damarı patlatmak üzere!"

Bu onun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Cella yataktan yuvarlanıp yere düştü ve mucizevi bir şekilde akşamdan kalmalığı çok ama çok uzaklara gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

Crush kalın buzı kırmayı, ön ayaklarıyla buza vurmayı, buzun altındaki fokun ona palet vermesini hayal ediyordu. *Küçük piç*. Ama sonra fok buza vurdu. Bir kez. İki kez. Tamam, şimdi de onunla alay mı ediyordu?

"Crushek!"

Crush gözlerini açtı, etrafına bakındı. *Kahretsin*.

Kamyonetin kontak anahtarını çevirerek camı açmaya yetecek gücü elde etti. "MacDermot."

Kadın kaşlarını çatı ve Crush önce kızgın olduğunu sandı. Sonra sadece onunla dalga geçtiğini fark etti. "Crushek," dedi onun sesini taklit ederek, sonra güldü ve kollarını pervaza dayadı. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz, Crushek?"

"Bilmiyorum." Bir dakika düşündü. "Evans davasından beri mi?"

"Vay canına. Adamlar haklıymış."

"Ne konuda?"

"Zamanı yıllara göre değil, vakalara göre değerlendirmek gerektiği konusunda."

"Evet, şey... Sanırım." Crush başka bir kapı sesi duydu ve ileriye baktı. "Kaputumun üzerinde bir yavru var."

"Babası biraz daha uyuyabilsin diye yürüyüşe çıkıyorduk. Oğlum uyandığında *herkesin* uyanmasını ister. Kalkmadıklarında da çok ses çıkarır."

Yavru erkek aslana gülümseyen Crush, "Şimdiden kükrelemeye başladı, değil mi?" diye sordu. MacDermot iç çekti. "Oldukça."

"Geldik Bayan Malone."

Cella gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Evet, buradaydı. Buradaydı. "Burası", ailesiyle birlikte büyüdüğü Long Island kasabasıydı. Çoğu insan için "aileyle çevrili" büyümek muhtemelen bir anne, baba ve belki birkaç kardeşle büyümek anlamına geliyordu. Eğer geniş bir aileleri varsa, belki bir büyükanne-büyükbaba, hasta bir teyze ya da yetim bir kuzen. Ama çoğu insan böyledir. Cella çoğu insan gibi değildi. O bir Malone'du. Herhangi bir Malone da değil, Malone'lardan biriydi.

Doğrulup esneyen Cella arabanın kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. "Teşekkürler, Mario." Katzenhaus Securities, KZS, uluslararası bir kedi şirketi idi.

Deniz Kuvvetleri'nden terhis edildiğinden beri çalıştığı koruma ajansı. Ve KZS'nin tüm avantajları arasında (ve çok sayıda vardı), Cella'nın favorisi KZS araba servisiydi. Dünyanın en iyi ve en hızlı araçlarını kullanıyorlardı ve bu araçlarda silahlı ve iyi eğitilmiş kedigiller görev yapıyordu. Belki de bulunabilecek en iyi limuzin işlerinden biriydi, inanılmaz bir maaş ödüyordu ama aynı zamanda en ölümcül olanlardan biriydi. Cella kaç kez bir işi hallettikten sonra arabasına koşup şoförünü ön koltukta ölü bulduğunu düşünmek bile istemiyordu. Bu senaryo özellikle bilmediği ya da yabancı bir bölgede olduğu zaman berbat oluyordu.

Mario'ya bir kez daha el sallayarak, topuklu ayakkabılarını ve çantasını elinde tutarak caddeden aşağıya, ailesinin evine doğru yürüdü. Mario onu evine kadar götürebilirdi ama bu blok hakkındaki gerçeği bilen hiç kimse aşağı inmezdi. Massapequa'lı bir vaşak olan şoför de onun sokağını biliyordu.

"Günaydın, Cella!" diye seslendi neşeli sesler.

"Hey, Kathleen Teyze, Marie Teyze, Karen Teyze."

Dün gece kar yağmış olmalıydı ama sert değildi. Yine de soğuk çıplak ayaklarına iyi geliyordu. Bu onun türünün yıl dönümüydü. Aslanlar ve çitalar yazlarını geçirebilirdi çünkü Sibiryalı kaplanlarının kışı vardı. Kar, canlandırıcı soğuk, sert rüzgârlar. Çok güzeldi.

"Günaydın, küçük Marcella."

"Günaydın, Aidan Amca, Ennis Amca, Tommy Amca."

Cella ailesinin evine ulaştı ve yan kapıdan geçerek bahçeye girdi. Beş yatak odalı evin yanından geçerek arka tarafa doğru yürüdü. Dondurucu soğukta en az Cella kadar rahat olan kızı dışarıdaki masalardan birinde tek başına oturuyordu, yanında uzun bir bardak süt, üstünde boya kalemleri ve boyama kitapları vardı. Cella onun yanına oturdu, eğildi ve güzel çocuğunun yanağını mıcıkladı.

"Nasılmış benim küçük kızım?"

Tıpkı kendi gözleri gibi altın sarısı gözlerle Cella'yı süzdükten sonra çocuksu olmayan bir sesle sordu: "Elbisen güzelmiş anne. Hâlâ rıhtımda mı çalışıyorsun?"

Akıllıca. Göt.

Crush pencereden biraz dışarı eğilip MacDermot'un ayaklarına baktı. Dört köpeği orada sessizce oturuyordu. Bekliyorlardı. Onu bekliyorlardı. "*Bu çok etkileyici.*"

"Bu bir beceri. Kabul ediyorum."

Crush arkasına yaslandı. "Yani tesadüfen mi geçiyordunuz?"

"Hayır. Genelde diğer yoldan yürürüz. Ama komşularımdan biri aradı. Polis olduğumu biliyor. Görünüşe göre etrafta dolaşan ve herkesi *tehdit eden* bir meth satıcısı varmış. Mavi pikaplı, yaşlı, korkutucu bir adam."

"Ben yaşlı *değilim*. Kırk yaşında bile değilim. Diğerlerinin aksine."

"Gerçek yaşımı tartışmak sana kalmış dostum. Ama eminim saçım yüzündendir."

Gerçi 'büyük korkutucu' kısmını doğru anlamışlar." "Teşekkürler."

Güldü ve ona kağıt havluya sarılı bir şey uzattı. "Mısırlı çörek mi?"

"Hiç ballı çöreğim yoktu."

"Ben boz ayı değilim MacDermot. Ben bir kutbum ve bal sevmem."

"Tamam. Etrafta hiç deniz aygırı yağı da yoktu." Tanrım, götlük yapıyordu.

"Mac-"

"Acıkmış olabileceğinizi düşündüm."

Uh-oh. Bronx aksanının ne anlama geldiğini biliyordu. Tabii bunu fark etmesinin tek nedeni MacDermot'un denizciyken New York'tan uzakta geçirdiği zamanın ona tuhaf, düz bir aksan vermiş olmasıydı. Ama sinirlendiğinde... dikkat edin. Daha da kötüsü, eldivenli parmağını ona doğrultmaya başlamıştı.

"Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Bir dahaki sefere zahmet etmeyeceğim!"

MacDermot'un köpekleri ona hırladı ve yavru, bebek kükremesi denebilecek bir ses çıkararak camını kırdı.

Crush tam insana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Buradaki vahşi krallığı oldukça iyi kontrol ediyorsun, MacDermot."

Kadın homurdandı ve ikisi de güldü. Tamam. MacDermot'tan hoşlanmıştı. O, tam insan ya da şekil değiştiren, sinirlerini bozmayan birkaç kişiden biriydi.

"Özür dilerim," diye itiraf etti Crush sonunda. "Jöle shotları benim arkadaşım değil."

"Mace'e onlardan almamasını söyledim. 'Neyiz biz? Hey, kahvaltı için içeri gelmek ister misin?'"

"Hayır. Aslında gitmem gerek. Bugün maçım var."

"Tanrım, hâlâ o boktan hokey takımında mı oynuyorsun?"

NYPD şekil değiştiren takımının sahip olduğu beceri seviyesi hakkında onunla tartışmak istiyordu ama gerçek şuydu ki... gerçekten berbatlardı. Şekil değiştiren itfaiyeciler ve sağlık görevlileri onları sürekli dövüyordu.

Onun kolunu okşadı. "İyi misin?"

"Sadece akşamdan kalmayım. Buraya geldiğimde sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmak istedim ve ne olduğunu anlamadan-"

"Hayır, hayır. Demek istediğim... dün gece buraya geldiğinde. Her zamanki çatık kaşlı, konuşmayan halin yoktu. Daha depresif, çatık kaşlı, konuşkan olmayan bir halin vardı. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Crush onunla bakışlarını kilitledi ve bir nefes verdi. "Beni bu durumdan kurtaramazsan hayır."

"Seni ... oh." Sırıttı. "Transfer olayını duydun, ha?"

"Evet. Duydum. Çok iyi bağlantılarım var. Şimdi beni çıkarabilecek misin, çıkaramayacak mısın?"

"Seni çıkarabileceğimi düşündüren ne?"

"Bazı bağlantıların olduğunu duydum."

"Crushek, NYPD'nin şekil değiştiren bölümünde ben sadece kedi gibi kokan ve sinirlendiğimde herkesin uzak durduğu çılgın bir tam insanım."

Gülmek zorunda kaldı. "Yırtıcılar her zaman ne zaman kaçacaklarını bilirler, MacDermot."

Cella arkasına yaslandı ve neredeyse on sekiz yaşındaki kızı Meghan'a sıırıttı. Tamam. Demek Cella ayıya yalan söylemişti. Elinde değildi. Kendisi partiye giderken küçük kızını tek başına bıraktığını düşünen adamın yüzündeki dehşet ifadesini görmek sabahını güzelleştirmişti.

Aslında... tüm o lezzetli çıplak ayı etiyle uyanmak sabahını güzelleştirmişti. Geri kalan her şey o pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Kızının üzerinde çalıştığı boyama kitabını inceleyen Cella, "Parasını ödediğim özel okulda seni gerçekten zorladıklarını görüyorum," dedi.

"Bu sabah çocukları izliyordum," dedi Meghan küçük kuzenleri hakkında, dikkati hala yaptığı şeye kilitlenmişti, "ve boyama yapıyorduk."

"Ama çocuklar gitti."

"Bir şeylere başlayıp bitirmemeyi sevmiyorum." Sayfanın üst kısmındaki güneşe dikkatlice biraz turuncu ekledi, tabii çizgilerin dışına çıkmamaya dikkat ederek. Cella kendi boyama kitaplarını sevgiyle hatırladı. Çizgilerin içinde *hiçbir şey* yoktu. Çizgilerden nefret ederdi. Sınırlardan nefret ederdi. Cella'nın deniz kuvvetlerinde bu kadar başarılı olması şaşırtıcı. Kimse öyle olacağını düşünmemişti,

Özellikle de ailesi. Basic'te eleneceğinden o kadar emindiler ki, kaydolduğunu söylediğinde şikayet bile etmediler. Aslında... hepsi ona gülmüştü. "*Bizim* Cella Malone mu? Denizci mi? Evet, öyle. Doğru." Ama Deniz Kuvvetleri Cella'ya başka hiçbir yerde elde edemeyeceği bir özgürlük vermişti. Ailesinden özgürlüğü. Malone'lardan. En azından kısa bir süre için. "İşte." Kızı boyama kitabını itti. "Bitti." Boya kalemını masanın üzerine koydu. Cella gittiğinde Meghan geri gelir ve tüm boya kalemlerini eski sıralarına göre kutuya geri koyardı. "Yaptı mı

Kahvaltı yaptınız mı?"

"Şey-"

"Sana bir şeyler yapacağım."

"Zaten bana bir şey yapacakken neden sorma zahmetine giriyorsun?"

"Kibarlık bu." Meghan eğildi ve Cella'yı yanağından öptü. "Dün gece partinde iyi vakit geçirdin mi?"

"Eh. Fena değildi. Çoğunlukla tam insan polisler ve onların tam insan eşleri vardı." "Kedi katili arkadaşların ve o köpek gelmedi mi?"

"Öncelikle, onlar, *biz*, kedi katili değiliz. Doğrusunu isterseniz, biz katil kedileriz. Ve o köpek birkaç kez hayatımı kurtardı. Buna saygı duy."

"Neden hâlâ bu işi yapıyorsun anlamıyorum. Artık paraya ihtiyacın yok."

"Ne? Boston Üniversitesi'nin kendi masraflarını karşılayacağını mı sanıyorsun? Bu arada, evrak işlerini hallettin mi?"

"Evet. Tabii ki."

"O bölgede bir daire için para ödemek istemiyorum Meghan. Bir yurt odası tuttuğundan emin ol."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Neden bu kadar huysuzlanıyorsun?" Cella kaşlarını çatı. "Son zamanlarda çok huysuzsun."

"Ben huysuz değilim."

"Tamamen huysuzsun. En azından bana karşı."

"Öyle olmak istemedim. Sadece şu an çok stresliyim."

"Bu senin son dönemin, Meghan. Üniversiteye kabul edildin ve okulda çok iyi gidiyorsun. Hiçbir şey için stres yapmamalısın. Sadece rahatla. İyi vakit geçirmeye çalış. Bu yoğunluğu nereden aldığını gerçekten bilmiyorum. Bu kesinlikle Malone'a özgü bir şey değil. Ve bunu babandan da almadın. Onu on yedi yaşındayken hatırlıyorum."

"Bana başka bir baba-ve-hash hikayesi anlatmayacaksın, değil mi?"

"Çünkü babamı ezik biri olarak düşünmek istemiyorum."

"Baban asla bir ezik olmadı. Ayrıca, o dönemden sonra büyüdü. Ona bir de şimdi bak. Hayallerinin kedisiyle evlenmek üzere olan sorumluluk sahibi bir muhasebeci."

Cella her zaman olduğu gibi Brian'ın yaklaşan düğününden söz ettiğinde kızlarının yüzünde tuhaf bir ifade belirliyordu. Cella onun bütün bu olaydan dolayı üzgün olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir genç kızın böyle hissetmesi normal görünüyordu ama... ama Meghan normal olmaktan çok uzaktı. Ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmek zorundaydı. Babasıyla arasındaki hiçbir şeyi.

Cella ayakkabılarını masanın üzerine fırlattı ve kızının ellerini tuttu. "Konuş benimle, Meghan."

"Ne hakkında?"

"Babandan söz ettiğimde tuhaflaşıyorsun." Cella başını yana eğerek hayran olduğu güzel kızı inceledi. "Düğünle mi ilgili?"

"Hayır, tabii ki değil."

"Bunun babanla aranızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. O seni seviyor Meghan, Rivka da öyle."

"Rivka'yı seviyorsun çünkü o da başka bir kedi katili."

"Rivka'yı seviyorsun ve biz kedi katili *değiliz*. Bize öyle demeyi bırak. Biz kedi ulusunun koruyucularıyız. Denizciler gibi ya da-"

"C.I.A.?"

"Çirkinleşmek zorunda değilsin." Meghan, Cella'nın annesi Barb gibi, Cella'nın Katzenhaus müteahhitliği kariyerinden hoşlanmıyordu. Cella kızının ellerini bıraktı ve ayakkabılarını aldı. "Biliyorsun Meghan, ben sadece yardımcı olmaya ve senin için burada olduğumu bilmeni sağlamaya çalışıyorum."

Meghan gözlerini devirdi. "Anne... benimle ilgili -ya da seninle ilgili- oturup duygularımız hakkında konuşalım diye bağırان bir şey var mı?"

"Farklı bir yaklaşım deniyorum. Gerçek bir anne olmaya çalışıyorum. Düşünceli ve şefkatli ve... ve diğer tüm saçmalıklar."

"Anne, Çapulcu lakaplı bir adamın hokey infazcısı olmak, binlerce metre öteden gelen emirle adam öldürmek ve erkek arkadaşlarımın yanında olmasını istemediğim türden bir anne olmak çünkü tek yaptıkları göğüslerine bakmak ve salyalarını akıtmak... bunlar senin güçlü yönlerin. Bundan fazla uzaklaşmayalım. Tamam mı? Harika. Şimdi sana biraz waffle yapacağım. Yiyeceksin ve sonra yukarı çıkıp duş alarak o kokusundan kurtulabilirsin.?"

"Ayı," diye itiraf etti Cella.

"Doğru. Ayı. Evet, gidip onu yıkayabilirsin ve sen ve ben bu tartışmayı hiç yapmamışız gibi davranacağız, tamam mı? Harika. Teşekkürler!"

Cella kızının, Cella'nın ailesiyle paylaştıkları eve geri dönmesini izledi. Cella yıllar önce Deniz Kuvvetleri'ne giderken bir risk aldığını biliyordu. Kızını kaybetme riskini. Ama ne yapması gerekiyordu? *Başka bir* Malone Dişi Kaplanı mı yetiştirecekti? Çocuk bütün gün diğer "teyzelerle" oturup planlar yapsın diye mi?

"Sadece birkaç ay daha Malone," diye hatırlattı kendine. Sadece birkaç ay sonra çocuk buradan çıkıp üniversiteye gidecek ve ne isterse onu yapacaktı. Meghan'ın tüm dünyası önünde hiçbir sınırlama olmadan açıktı. İşte bu yüzden Cella her şeyi riske atmıştı. Bazı günler *hâlâ* her şeyi riske atıyordu. Ve çocuğu hayal ettiği her şeye sahip olana kadar her şeyi riske atmaya devam edecekti.

Ayakkabılarını toplayan Cella eve doğru yöneldi. Garaja bitişik yan kapıdan zengin bir insanın düğünüyle ilgilenmek için aceleyle çıkan annesi onu hemen yanağından öptü.

"Geç kalabilirim," dedi. "Babanın yemek yediğinden emin ol." "Yaparım."

Cella köşeyi döndü ve koridorda kızıyla karşılaştı. Cella, "Seni seviyorum, seni önemsiz küçük düve," diyene kadar iki kedi birbirlerine baktılar.

"Ben de seni seviyorum anne. Yüksek fiyatlı bir fahişe gibi giyindiğinde bile."

"Bu ayakkabıların parasını ödemek için yüksek fiyatlı olmam gerekir."

* * *

Crush banka oturdu ve bekledi. MacDermot'un onu zamanında kaldırdığı için minnettardı. Kış boyunca çoğu Pazar günü onun için maç günüydü ve bir tanesini bile kaçırmaktan nefret ederdi. Queens ve Long Island'ın farklı bölgelerinden ve itfaiyelerinden gelen bir grup yerel vardiyacıyla hokey oynuyordu çünkü profesyonel, hatta yarı profesyonel olacak kadar iyi değildi. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarıyla hafta sonu hokeyi oynayacak kadar bile iyi değildi ve neyse ki çocukluk hayali olan "tüm zamanların en iyi oyuncularından" biri olma hayalinden ortaokula gelmeden çok önce vazgeçmişti. Aslında bu özel hayalini gerçek yeteneği olanlara bıraktı. Crush bunun yerine hafta sonları ne kadar kötü olduğunu umursamayan insanlarla oynuyordu.

geri kalan zamanlarda ise profesyonellerin, vites değiştirenlerin ve insan.

"MacDermot'un partisi nasıldı?" diye sordu ortağı Conway. Crush yüzünü buruşturdu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O kadar iyiydi, ha? Gitmene şaşırdım."

"Neden?"

"Daha sonraki bir tarihte herkesi tutuklamanla sonuçlanmayan partilere gitmenle pek tanınmıyorsun."

Conway sustuğunda Crush, "Duyduğunu biliyorum," diye suçladı. "Transfer hakkında."

"Evet. Duydum. Gerçi bunu sadece senin için duydum. Benim için değil."

"Miller yıllardır benden kurtulmak istiyor," diye yakındı Crush Kaptanı hakkında.

"Adamı korkutuyorsun ama nedenini bilmiyor. Yine de onu suçlayamazsın."

"Evet. Suçlayabilirim."

Çakal başını salladı. "Bak, aptallık etme Crushek. Bu senin *gerçek* para kazanma şansın. O bölümün dedektiflerine ne kadar ödediğini biliyor musun?"

"Umurumda değil. Tanrı biliyor ya, bu işe para için girmedim."

"Belalı biri olmak için yapıyorsun."

"Ben bir baş belasıyım."

"Ama yine de bir baş belası olabilir ve yeni evinin ipoteğini ödemene yardımcı olacak parayı kazanabilirsin. Aslında, bu işi alırsan, gizlenmek için kullandığın o fare deliğinden ziyade kendi evinde *yaşayabilirsin*."

"Evimde yaşıyorum-"

"Sonunda tutuklamayı planladığınız insanlar yerine gerçekten arkadaş olan arkadaşlarınız olabilir."

"Seni anlıyorum-"

"Belki bir kız arkadaş. Bir zamanlar striptizci olmayan ve acıklı bir hikayesi olan biri."

"*Tamam*." Crush eski ortağını inceledi. "Karı benimle konuşuyor, değil mi? Senin aracılığınla."

"Senin için endişelendiğini biliyorsun."

"Ve ben striptizciyle çıkmadım; sadece ona ve çocuklarına otobüs bileti aldım."

"Enayi."

Sinirlenen Crush hırladı ve tekrar oyuna baktı. "Takım elbise giymiyorum."

Conway homurdandı. "O bölümde kimse takım elbise giymez. Belki artık MacDermot'la birlikte çalışabilirsin. İkiniz garip bir şekilde anlaşıyor gibisiniz. Elbette, o erkek kediyle yaşarken, sen temiz bir nefes gibi olmalısın."

"Ama orada ne yapacağım? Emir üzerine öldürmek mi?" "Bunu yapmazlar... Sanmıyorum."

"Evet. *Bu* rahatlatıcı."

"Tanrım, Crushek, aş artık şunu," diye tersledi Conway. "Hiçbir şey mızımız bir ayıdan daha kötü olamaz. Özellikle de benden çok daha fazla para kazanacak olan mızımız bir ayıdan."

Crush hiçbir şey söylemedi, sadece zamanı geldiğinde oyuncu arkadaşlarıyla birlikte buzda kaymaya başladı. Birkaç dakika sonra Conway de onunlaydı ve pakı almaya gidiyordu. İşte o zaman Crush sopasıyla ona vurdu.

Çakal, gözleri şaş, bir ışık gibi söndü, buza çarptı ve takım kaptanları bağırdı, "Tanrım, Crushek! Sana artık Conway'e vurmak yok demiştik!"

Crush omuz silkti. "Bana mızımız dedi."

Yeni duş almış, eşofman altı, atlet ve spor ayakkabılarını giymiş olan Cella ailenin mutfağına girdi ama hemen eşikte durdu.

Babası, erkek kardeşleri ve birkaç teyzesi mutfak masasının etrafındaydı. Normalde garip bir şey yoktu. Mutfak masası her zaman konuşmak, tartışmak ve ara sıra yemek yemek için toplandıkları yerdi. Yemek odası tatil yemekleri ya da annesinin deyimiyle "süslü yemekler" içindi. Ama onu asıl endişelendiren, Cella içeri girer girmez hepsinin konuşmayı *bırakıp* ona bakmasıydı. Ailesi hiçbir şey için konuşmayı kesmezdi. Malone'lar sessiz bir kedi türü olarak bilinmezdi.

"Merhaba," dedi, neler olup bittiğini merak ederek.

Cella'nın babası Butch "İyi Adam" Malone ona doğru yürüdü ve Cella'ya kocaman sarıldı, usulca mırıldandı: "Sakın unutma bebeğim, seni her zaman seveceğiz."

"Tamam," dedi Cella, babasından uzaklaştı ve dışarı çıkmadan önce ailesine başıyla selam verdi.

Arka bahçeyi geçti, olimpik aile havuzunun etrafından dolaştı ve en iyi arkadaşının ailesinin bağlantılı arka bahçesine girdi. Cella, aslen Valley Stream, Long Island'lı bir dağ aslanı olan Jai Davis'le, ikisi de on yedi yaşında ve çok hamile olana kadar tanışmamıştı. Ancak her ikisi de kedi ve genç anne oldukları için çabucak arkadaş olmuşlardı. Kızlar doğar doğmaz ikili bir ekip oluşturmuş, ellerinden geldiğince sorumlulukları paylaşmış ve gerektiğinde birbirlerinin yerine bakmışlardı. Malone'ların kendi dünyalarına yabancıları kabul etmesi normal değildi ama babası Davis'leri sorgusuz sualsiz kabul etmişti, bu da tüm Malone erkeklerinin onları sorgusuz sualsiz kabul ettiği anlamına geliyordu. Ve Cella'nın üçüncü kuzenleri taşınıp Boston'daki Malone kampına döndüklerinde ve yandaki evi boş bıraktıklarında, Davis'ler taşınmıştı.

Gerçi Cella'nın babası sadece Jai'nin annesi Juen Davis'i bu taşınmaya ikna etmekle kalmamış, kız kardeşlerini de sokaklarına yabancıların girmesine izin vermeye nasıl ikna etmişti, Cella hâlâ bilmiyordu. Ama babasının bir yolu vardı.

Yine de Cella, Davis'in mutfağına girip "Ölüyor muyum?" diye sorduğu andaki kadar babasının tatlı diline minnettar olmamıştı.

Mutfak masasında evrak işleriyle uğraşan Jai Davis başını bile kaldırmadan, "Evet. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse hepimiz ölüyoruz," diye cevap verdi.

Cella gözlerini devirdi. Davis ailesinin tek dezavantajı buydu. Entelektüellerdi. Juen Davis bir avukattı, Jai'nin babası beş yıl önce ölmeden önce bir kalp cerrahıydı ve Jai de arter onarımında yan uzmanlığı olan bir ortopedi cerrahıydı. Üç eyaletin profesyonel ve küçük çaplı çoğu shifter maçının oynandığı ve birçok arterin ciddi şekilde hasar gördüğü Spor Merkezi'nin tüm sağlık personelinin başı olarak işi için gerekliydi.

"Peki," diye itti Cella, "*gerçekten* ölüyor muyum? Bilirsiniz işte. Şu anda. Tümör ya da bana söylemediğin bir şey yüzünden mi?"

Jai sonunda başını kaldırdı ve Cella'yı inceledi. Gözleri benzer renkteydi: Jai'ninkinde yeşil olmamasına rağmen parlak altın rengi. Bunun dışında daha farklı görünemezlerdi. Jai siyah ve Asyalıydı, Cella ise Ellis Adası'ndan alında "İrlandalı" damgasıyla gelseydi daha İrlandalı olamazdı. "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü ailem beni sevdiklerini söylemek için mutfakta benimle buluştu. Ailem."

"Annem bana bunu hep söyler."

"Benim annem orada değildi ve senin annen hayvan formuna geçebilen, dengeli ve normal bir kadın. Çingenelerin soyundan gelmiyor. Baban da öyle."

"Hayır. Annem üçüncü nesil Çinli, babam da eski Jamaikalı. Ben de Malones'in çingene yerine 'Gezgin'i tercih ettiğini sanıyordum."

"Lanet aileme istediğim ismi verebilirim. Şu anda bunlar umurumda gibi mi görünüyor?"

"Neden öldüğünü düşündüğünü hâlâ anlamış değilim."

"Çünkü"-Cella alnını ovuşturdu, hâlâ akşamdan kalmaydı ve paniklemeye başlamıştı- "Malone'lar sana yaklaştığında ve iyi davrandıklarında... *birileri ölüyor!*"

Long Island İtfaiyesi'ndeki vardiyacıların bir başka yıkıcı kaybını kutlamak için ekibiyle birlikte akşam yemeği yedikten sonra Crush eve gitti, ekipmanlarını ve kıyafetlerini bir köşeye fırlattı ve hızlı bir duş aldı. Temizlendikten sonra yatağına oturdu, havluyu beline doladı, tabancasına kolayca ulaşabildi. Saçlarını silkeleyip kuruttuktan sonra tekrar yatağına uzandı, nefesini bıraktı ve gülümsedi.

"Merhaba seksi şey," dedi. "Bu gece şanslıydın. Beni senden uzak tutacak başka kadın yok." Bir parmağını çarpıttı. "Şimdi buraya gel ve bana eşlik et."

Lola içeri girdi ve onun yanına sokuldu. En azından yarın sabah Crush etrafında tanımadığı kedigillerle uyanmayacaktı. Bu gerçekten rahatlatıcı bir şeydi... aynı zamanda garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyordu.

"Bu gece üzerime salyalarını akıtma," diye uyardı İngiliz Bulldog Lola'yı. "Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Lola homurdandı, her zamanki gibi az önce söylediği şeyi tamamen görmezden geldi ve sırtüstü yuvarlandı, göbeği açıkta kaldı. Çoğu hayvan gibi Lola da Crush'ın ne olduğunu biliyordu ama ona güveniyordu. Ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

Crush'ın pembe-beyaz açıkta kalan karnını ovmasıyla Lola hemen uykuya daldı ama Crush'ın iliklerine kadar yorulmuş olmasına rağmen uykuya dalması bir saat daha sürdü. Ama ertesi hafta hayatının değişeceğini biliyordu ve bu konuda hâlâ mutlu değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dört gün boyunca bekledikten ve kafasına inecek örsün beklentisiyle bir gün daha, hatta daha da kötüsü bütün bir hafta sonunu geçirmek istemedikten sonra Crush patronunun ofisine gitti ve adamın kapısında sessizce durdu. Miller ona arkasını dönmüş, dosyalarını karıştırıyordu ki aniden gerildi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Gerçi tepkisi Crush'ı şaşırtmamıştı; adam kutup ne zaman etrafında olsa aynı tepkiyi veriyordu.

Miller yavaşça başını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı, sonra yutkundu. "Crushek."

"Kaptan."

"Ah, evet..." Masasına gitti ama oturmadı. Crush'ın yanında asla oturmazdı. Onun yerine her zaman kaçacakmış gibi görünürdü. Bu konuda iyi şanslar. Crush inanılmaz hızlı bir koşucuydu. Harika da bir yüzücüydü.

"Transfer edilmişsin." "Ben de öyle duydum."

"Gecikme için üzgünüm. Sadece son evrakların gelmesini bekliyordum." O da cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ödlele.

Cevabı zaten bilen Crush yine de sordu, "Peki Conway?" "Burada kalacak."

Yüzbaşı masasından bir dosya aldı ve Crush'a uzattı. Eli titriyordu.

Crush dosyayı almadı, sadece dosyaya ve yüzbaşısına baktı.

"... transfer hemen geçerli olacak" -ve adam bu sözlerle rahatlamış görünüyordu- "o yüzden, şey... gitmekte özgürsünüz."

"Bence bunu tartışmalıyız-"

"Bu tartışmaya açık değil, Crushek. Tepeden geliyor. Şikâyetiniz varsa, onlarla görüşün. Sen sadece dava notlarını bırak, gerisini Conway halleder."

Yüzbaşının sesi Crush biraz hırlayana kadar sert çıkmıştı. Elinde değildi. Sinirlenmişti. Gerçekten ama gerçekten sinirlenmişti.

Kaptan o anda altına sıçmak üzereydi ama Crush bunu görmesine gerek kalmadan dosyayı aldı.

Yine de dışarı çıkmadan önce Crush hâlâ keyifliydi. Eski patronunun biraz sendelemesine neden olan büyük bir hamleydi bu. Bektan bir hareketti ama yine de tatmin ediciydi.

Cella spor salonunda barfiks çekerken telefonu çaldı. Yere düştü ve yerde duran kapüşonunun cebinden telefonu çıkardı. "Evet?" dedi nefes nefese.

"Ben Smith."

"Evet?"

"Meşgul müsün?"

"Çalışıyorum. Yarın akşam evimde maçım var."

"Yani soruma evet mi hayır mı diyorsun?" "Ne istiyorsun Smith?"

Dee-Ann Smith, Cella'nın sadece şekil değiştirenlerden oluşan Deniz Birimi'ne katıldığında birlikte eğitim aldığı dişi kurttu. Ve o zamanlar ondan nefret etmişti. Ama yıllar sonra, birlikte çalışmak zorunda kaldıklarında - Smith, tüm türleri ve ırkları koruyan ulusal bir organizasyon olan Grup'un bir parçasıydı- kurt ona ısınmayı başarmıştı. Yine de bazı günler Smith, Cella'nın son İrlanda sinirine dokunuyordu.

"Benimle Brooklyn'de buluş."

Kurt telefonu kapatmadan önce bir adres vermeyince, Cella Smith'in Brooklyn'deki NYPD'nin şekil değiştirenler bölümünün bulunduğu karakolda buluşmak istediğini anladı. Elbette, zor Dişi Kurt bunu öylesine de söylemiş olabilirdi.

Cella kapüşonunu çekti, fermuarını kapattı ve bir havlu aldı. Yüzündeki teri silerek spor salonunun alt katına inen merdivenlere doğru ilerliyordu ki, iri bir erkek önüne çıkarak yolunu kesti.

Cella önündeki kurda baktı ve onun bir şey söylemesini bekledi. "Sevgilim."
"Hillbilly."

Sırıttı. "Cella Malone, benimle flört mü ediyorsun?"

"Ne istiyorsun, Reed?" New York Smith Pack'ten Reece Lee Reed, Bo Novikov'la anlaştıklarında ikinci ligden birinci lige zor bir sıçrama yapmıştı. Ve ikili o zamandan beri birbirlerinin peşindeydi. İkisinden daha cana yakın olan Reed, takımın sadakatini kazanmıştı. Novikov ise daha acımasızdı ve çocuk onu ne zaman kızdırsa Reed'in ağzını burnunu kırmaktan çekinmiyordu. Reed de Novikov'u sürekli kızdırıyordu. Bu yüzden

Gri kurt da bunu biliyordu. Smith Sürüsü kurtlarıyla ilgili bir şeydi bu. İnsanlarla uğraşmaktan en az kedigiller kadar zevk alıyor gibiydiler.

"Onunla başa çıkmalısın," diye cevap verdi.

"Halletmek mi? Novikov mu?"

"Evet."

Etrafına bakındı. "Neden ben?"

"Ne demek neden sen? Ekipte adamla sohbet edebilecek tek kişi sensin."

Tanrım, şu taşra aksanı. Çok sinir bozucu. Smith Sürüsü'nden Dee-Ann Smith'te o kadar da kötü değildi, çünkü pek konuşkan biri değildi, bu yüzden Cella o sinir bozucu aksanı gereğinden fazla duymak zorunda kalmıyordu. Ancak Reed, *konuskandı*.

"Bak-"

"Senden bize yardım etmeni istiyorum, sevgilim." "Bize mi?"

"Evet. Bize. Çaylaklar."

"Çaylak olarak adlandırılmak için biraz uzun süredir takımdasın. Aslında sen benden daha uzun süredir takımdasın."

"Aynen öyle. Yine de Lord Pain in the Ass tarafından çeteden biri olarak görülüyorsun ve geri kalanlarımız değersiz pislikler olarak görülüyor."

"Bu doğru değil. Eminim ki... kafandan kan aktığını biliyor muydun?"

"Damladığını hissedebiliyorum. *Neden* başımın kanadığını biliyor musun?"

"Oraya vurulduğun için mi?"

"Antrenman sahasından bir sıra tribünle." "Bir sıra... gerçek tribün mü demek istiyorsun?"

"Evet. Gerçek tribünler. O katil manyak" -ve bu sadece Novikov olabilir- "*gerçek* tribünleri çelik bağlantılarından söktü ve üzerimize fırlattı."

"Bunun neden sorun olmadığını düşündüğüne dair bir neden söyledi mi?"

"Ben kendi işime bakıyordum, yarın akşamki maça hazırlanıyordum."

"Uh-huh."

"Ama Hammond, şu yeni çocuk, çocukları toplamaya karar verdi ve Novikov'a gidip en iyi performanslarını sergileyebilmeleri ve onu hayal kırıklığına uğratmamaları için bazı ipuçları istedi."

Cella, işin içindeki tüm aptal erkekleri çok iyi tanıdığı için tam olarak ne olduğunu kolayca hayal ederek yüzünü buruşturdu. "Hı-hı."

"Böylece Novikov onlara bağırmaya başladı ama Hammond geri adım atmadı. O küçük tilkilerin yapmaya alışkın oldukları gibi, itmeye, ısırmaaya devam etti, bu yüzden Smith bölgesine girmelerine izin verilmiyor."

"Ve?" diye zorladı.

"Hammond'a bu işin peşini bırakmasını söylemeye çalıştım. Devam etmesini. Yapmadı. Sonra bir baktım, metalin betondan koptuğunu duyuyorum ve *kafamı kaldırdığımda tribünler kafama doğru uçuyor!*"

"Tamam, tamam. Sakin ol. Nefes al." Cella onun omzunu sıvazladı. "Novikov'la konuşacağım."

"Bir şeyler yap Cella, çünkü tüm Reed'leri buraya çağırıp birkaç itin kışını tekmelemeye başlamalarına ramak kaldı."

"Şimdi, şimdi. Çirkinleşmeyelim. Bu benim işim." Uzanıp Reed'in alnına dokundu, kurt ondan uzaklaştı. "Bu konuda Jai'yi görmeye git. Ofisinde olmalı."

"İyileşecektir."

"Eğer enfeksiyon kaparsa, ateşin çıkar ve seni yarınki maçıdan çeker, o zaman Novikov'un sana karşı daha fazla cephanesi olur. Bunu ona verme."

"Evet. Haklısın." Sırıttı, öfkesi kayboldu, sevimli, cilveli kurt hızla geri döndü. "Sence Dr. D. kibarca rica edersem sarılmama izin verir mi?"

"Hayır."

"Peki ya sen? Sarılmak ister misin? Bana yardım eder misin?" Cella gözlerini devirerek döndü ve merdivenlere yöneldi. Reed arkasından, "Bu hiç dostça değil, Malone," diye seslendi.

Bölüm müdürü, birim komutanı ve dişi siyah ayı Lynsey Gentry masasındaki dosyalardan başını kaldırdı ve kapısının büyük bir kısmını kaplayan kutup ayısına bakarak gülümsedi. Neyse ki bu bina şekil değiştirenler düşünülerek yapılmıştı, bu yüzden kapılar daha uzun ve geniş, sandalyeler daha sağlamdı.

Masasının önündeki sağlam sandalyelerden birini işaret etti. "Otur."

Kutup ağır bir iç çekişle ofisine girdi.

"Hoş geldiniz demek isterdim," diye başladı Crushek karşısına geçip oturduğunda, ama Crushek kaşlarını çatmakla yetinip homurdanmaya başlayınca, adamın bu işi onun için kolaylaştırmayacağını anladı. Adam

Dez MacDermot'un deyimiyle "İsimsiz Bölüm "e transfer olmak istemeyen birkaç şekil değiştirenden biriydi. Adam yaptığı işi seviyordu ama işler değişmişti ve o da buna ayak uydurmak zorundaydı. Özellikle de şimdi.

"Bunu masaya yatıralım," dedi Lynsey, saçmalığı doğrudan kesmeye karar vererek. "Burada olmayı sen istemedin. Bunu biliyorum. Gizli çalışmayı sevdiğini biliyorum. Anlıyorum. Ama burada sana ihtiyaç var. Bundan kaçış yok. Bu yüzden, bunu nezaketle söylüyorum, sineye çek ve aş artık bunu."

Çatık kaşları daha da kötüleşti, ancak şimdi kafa karışıklığı ile renklendi. "Bu nasıl bir nezaket?"

"Beni tanıdığın zaman gerçekten öyle olduğunu anlayacaksın." Kısa bir süre ellerini havaya kaldırdı. "Transferini talep ettim, çünkü burada sana ihtiyaç var."

"Ne için gerekli? Ben emirle adam öldürmem."

"Biz de öyle." Adam alay edince ekledi: "Grup ya da KZS adına konuşmuyorum. Onların kendi gündemleri var."

"O zaman neden onlarla çalışıyorsunuz?"

"Çünkü biz düzeni sağlarken onlar işleri hallediyor."

"Düzeni sağlamak mı? Yani izlerini örtmüyor muyuz?"

"Gerekirse."

"Ben çöpçü değilim Kaptan. Katillerin arkasını temizlemem."

"Bu Şef Gentry." Lynsey arkasına yaslandı. "Peki sen o yüksek atının üzerinde rahat mısın, Crushek?"

"Demek istediğim-"

"Sen orada küçük güvenli dünyanda otur-"

"Uyuşturucu satıcıları ve silah kaçakçısı motorcu çeteleriyle mi?"

"-ve siz kendi başınıza gelenlerden tamamen habersizsiniz."

Crushek başını salladı. "Doğru. Avlanıyoruz. Ama her zaman avlanıyoruz."

"Bu işin sadece bir kısmı ve Grup ile KZS de bunun için var. Büyük avcıları ve serseri köpek dövüşçülerini onlar hallediyor. Bazen biz devreye girip kendimizi korumak için temizlik yapıyoruz, bazen de-"

"Ve diğer zamanlarda ne?"

"Ve diğer zamanlarda kendi türümüz arasında kendi sorunlarımız var."

"Tutuklamamı istiyorsun-"

"Yasadışı bir şey yaptıklarında, evet, kendi türümüzü tutuklamanızı istiyorum. Bununla yüzleşelim. Bizim türümüzün yaptığı pek çok şey yanına kâr kalabilir çünkü onlar iri, acımasız ve şahitleri *yerler*. Ya da en azından sırtlanların tanıkları yemesini sağlarlar." Henüz incelemeyi başaramadığı bir yığın klasörü eline aldı. "Elimizde uyuşturucu satıcıları, bahisçiler, vurucular, bacak kırıcılar var." Klasörleri yere bıraktı. "Sırtlanların yönettiği bir meth çetesini çökertmek için gerçekten bir grup tam insan gönderebileceğimizi düşünüyor musunuz? Ya da ayıların işlettiği bahisçileri?"

"Daha önce onların yoluna hiç çıkmadık."

"Tabii ki girdik ama günümüzde ve çağımızda, oraya ilk biz varmadıkça tüm türümüzü korumak daha zor. Tabii önce biz ilgilenmezsek."

Kutup, tedirgin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani beni bunun için işe almadınız..."

"Ne için?"

Crush başını salladı. "Hiçbir şey. Bana tam olarak ne için ihtiyacın var?"

"Seni buraya mükemmel sicilin yüzünden getirdim. Sen iyisin Crushek. Ve kışını kaldırıp bir sonraki seviyeye geçme zamanının geldiğini görmeni beklemekten yoruldum. Tamam mı?"

"Evet." Kutbun büyük kolları gevşedi ve doğrudan ona baktı. "Yani ... şimdi kiminle ortak olacağım?"

"Şey... MacDermot ile iyi anlaşıyorsun, değil mi?"

Cella, Smith'le Brooklyn karakolunun ön kapısında buluştu. Her zaman olduğu gibi, kedi köpek gibi birbirlerini ölçüp biçtiler.

Smith, Cella'nın daha iyi günler görmüş eşofmanlarına bakarak, "Vay, vay, biri rahat görünüyor," dedi.

"Ben de Levi'in bu tarz kot pantolonları 1976'da üretmeyi bıraktığını sanıyordum," diye karşılık verdi.

Sırtarak karakola doğru yürüdüler ve resepsiyonda görevli güvenlik görevlisi Chuck ikisine de ters ters baktı. "Asansörde kavga etmek yok," diye onları uyardı.

"Kim? Biz mi?" Cella kapılar kapanmadan önce sordu. Ve kapılar kapandığında... ?

Önce Cella savruldu ve Smith'in omzuna çarptı. Dişi kurt homurdandı ve geri savruldu. İkili hızla birbirlerine kafa kilidi taktı ve asansör sekizinci katta durana kadar bu şekilde kaldılar. Kapılar kayarak açıldı ve Dez MacDermot elinde bir karton kutuyla oradaydı.

Sinirli bir şekilde iç çekti. "İkiniz de kesin şunu!"

Asansöre adım atarak ikilinin arasına girdi. "Gerçekten. Siz sürtükleri hiçbir yere götüremem."

Cella çabucak, "Köpek başlattı," dedi.

MacDermot ona bakakaldı. "Gerçekten mi? Chuck mı?" diye seslendi. "Kedicik başlattı," dedi güvenlik görevlisi asansörün hoparlöründen.

Smith güldü ve Cella gözlerini devirdi. "Herkes lanet olası bir sıçan..."

."

Asansörün kapıları tekrar açıldı ve üçlü dokuzuncu kata çıktı. zemin. Bu binanın her katında polisler farklı suçlarla ya da çoğunlukla şekil değiştirenlere özgü araştırmalarla ilgileniyordu. Ancak dokuzuncu katta seçkin ekip üyeleri ve dedektifler bulunuyordu. MacDermot bu kata ait olduğunu uzun zaman önce kanıtlamıştı.

"Bütün bunlar da ne?" Smith MacDermot'a elinde tuttuğu şeyi işaret ederek sordu.

"Sadece biraz araştırma. Henüz bitirmedim ama Gentry beni ofisinde istedi. Bunları masama bırakabileceğimi düşündüm." MacDermot Cella'ya şöyle bir göz attı. "Çok... rahat görünüyorsun."

"Yarın bir maçım var."

"Tamam, eğer bunun yeterince iyi bir mazeret olduğunu düşünüyorsan." "İkiniz de tam bir kaltaksınız."

MacDermot masasına doğru yürüdü, elindeki kâğıtları ve klasörleri masaya bıraktı, sonra da gülümseyerek karşısındaki masada oturan erkeğe göz kırptı.

Cella adama şöyle bir baktı, yanından geçerken yüzündeki şaşkınlığı fark etti ama adam o kadar çabuk gözlerini kaçırdı ki Cella bunun üzerinde fazla düşünmedi. Ta ki Gentry'nin ofisine girip durana kadar.

"Ne oldu?" Cella kaskatı kesilince Smith ona sordu.

Başını kaldıran Cella havayı kokladı. "Hey... hey! Bu ... değil mi?"

"Rahat bırak Malone," diye uyardı MacDermot onu.

"Haydi, Desiree." Smith başını salladı. "Onu şimdiye kadar tanımış olmalısın."

Tanrım, onun burada ne işi vardı? Elbette, MacDermot'nun partisine gittiğine göre arkadaş olmalıydı ama bu kadının polis olmasına imkân yoktu. Aslında Crush onun MacDermot'un kocası aracılığıyla tanıştığı zengin bir kedi olduğunu düşünmüştü. Llewellyn Pride çok

zengin aslanlar ve birçok başka zengin kedi tanıyordu. Ama kendine saygısı olan hiçbir zengin New York kedisi, yırtıkları, delikleri ve çamaşır suyu lekeleri olan o terli kıyafetlerle ya da o yıpranmış spor ayakkabılarla, makyajsız ve saçları tepesinde özensiz bir at kuyruğuyla ölüme yakalanmazdı. Evet, tamam, spor salonundan gelmişti ama hızlı bir duş alacak zamanı da mı yoktu? Bunun yerine, bunaltıcı kokusuyla herkesi rahatsız ediyordu. Bir parçasının tamamen doyana kadar içinde yuvarlanmak istediği koku.

Lanet olsun! Kastettiği bu değildi!

Gördünüz mü? Sorun da buydu. Kadın onu tamamen şaşırtıyordu. Lanet olsun ona.

Tam olarak kimdi ve Crush'ın artık "kendi" evi olarak gördüğü yerde ne işi vardı?

Sakin ol, dedi kendi kendine. Onu tanımamıştı bile. Yılın Annesi ona zar zor bakmıştı, yani önemli bir şey değildi. Görünüşe göre, tanımadığı bir sürü çıplak adamla uyanıyordu, o halde nasıl sadece birini hatırlayabilirdi ki? O yüzden bunu düşünmedi bile. Hayır, düşünmezdi. Bunu düşünmeyecekti... ya da onu. Kedinin burada olması önemli bir şey değildi. Neden bu kadar korktuğundan emin değildi.

Daha sakın olan Crush arkasına yaslandı ve bu katta bir yerde gazoz makinesi olup olmadığını merak ederken, kedicik yırtık pırtık eşofmanları ve nefis kokusuyla kucağına atlamadan hemen önce ayak seslerini duydu.

"Merhaba!" diye cıvıldadı yüksek sesle, kollarını Crush'ın boynuna dolamıştı, sıkı poposu Crush'ın sikinin üzerinde kıpırdıyordu. "Erkek arkadaşım nasılmış bakalım? Benim tatlı, sevimli erkek arkadaşım."

Erkek arkadaş mı? Crush gözlerini kadına dikti. "Neden bahsediyorsun sen?" "Pazar sabahını hatırlamıyor musun? Sen. Ben." Sesi düştü.

Daha alçak. "Yalnız mı?"

"Evet. Hatırlıyorum. Unutmaya da çalışıyorum."

"Çok tatlısın. Tıpkı ... bir şey kadar." Bir an durakladı, gözlerini kaçırdı.

"Hhmmh. Senin sevimliliğine layık olan şey nedir?"

"Ben sevimli değilim."

"Sevimlisin." Onun yanağını çimdikledi. "Çatık kaşlarınla çok sevimlisin. Eminim bütün kötü adamları korkutuyorsundur."

"Şimdi de küçümsüyorsun."

"Elimde değil. Bu benim DNA'mda var. Çizgilerim gibi."

Soğuk sarı gözlü bir dişi kurt masaya yaklaştı. "Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu kediye, bu hatunu hangi taşradan çıkarmışlardı?

Kedi kollarını adamın göğsüne doladı ve iyice sokuldu, adamda onu savurup kendine çekme isteği uyandırdı. Aynı anda iki duygu birden yaşamalı mıydı? Bu normal ya da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

"Seni tanıştıramam," diye itiraf etti kedi.

"Neden?"

"Adını bilmiyorum."

"Tanımadığınız bir adama sarılmak. Annem haklıydı. Yankiler orospudur."

MacDermot, "Ben onu tanıyorum," diye gönüllü oldu. Dişi kurt ona baktı. "Yani?"

"Hepiniz dedin."

"Ben 'hepiniz' demedim. Yani sizinle konuşmuyordum."

MacDermot, Crush'ın karşısındaki masa sandalyesine çökerek, "Senin taşra dilini anlamıyorum," diye yakındı.

"Artık üzerimden kalkabilir misin?" Crush tamamen çıldırmamaya çalışarak kediciğe sordu. Aleti seğirmeye başlamışken bu hiç de kolay değildi. Seğirmeye nasıl cüret eder! Vücudundaki her organı *kontrol ediyordu* ama özellikle de o organı!

"Ama ben rahatım." Kedi burnunu adamın boynuna dayadı ve adam bu dokunuşu ayak parmaklarına kadar hissetti. "Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Dişi kurt homurdandı ve MacDermot irkildi.

"Peki" -kedi arkasına yaslandı ve yüzüne baktı- "ne zaman dışarı çıkıyoruz?"

Şimdi mi? "Hiçbir zaman. Hiçbir zaman dışarı çıkmak için iyi bir zaman değildir."

Kızgınlıkla gözlerini devirdi. "Dışarı çıkana kadar sizinle evlenemem. Duh."

Duh? Bir yetişkin konuşması sırasında az önce "duh" mu dedi? "Gitmiyoruz-"

"Çünkü ikimiz de bana taptığını biliyoruz."

"Ben kimseye tapmıyorum. Ve bunun için seni suçluyorum, MacDermot." "*Ben mi?* Ben ne yaptım?"

"Bana o lanet Jello-O shot'ları veren lanet kediyle evlendin."

"Onları içmek zorunda değildin."

"Ama çok lezzetliydim," diye onayladı kedi. "Özellikle de siyah vişneli olan."

"Vay, vay," dedi Dişi Kurt. "Ben ve Ric'in o süslü jöle shot'larını kaçırdığımıza inanamıyorum."

"Partime gelmiyorsun," diye tersledi MacDermot, "sonra da dalga mı geçiyorsun?"

"Evet."

"Biri," diye havladı Crush, kedi burnunu boynuna sürtmeye başladığında, "şu kediyi uzaklaştırabilir mi?"

MacDermot, "Atın gitsin," diye önerdi. Dehşete kapılan adam, "Bir kadını öylece atamam," dedi.

"Awww," diye iç geçirdi üç dişi de, bu da Crush'ın hırlamasına neden oldu.

Dişi Kaplan diğerlerine "Böyle hırlayıp kaşlarını çatığında ne kadar sevimli oluyor, değil mi?" diye sordu. "Bence o çok sevimli!"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Dişi Kurt. "Biraz kötü ... ve kızgın görünüyor." "Hayır," diye karşı çıktı kedi. "Onlar boz ayılar. Boz ayılar huysuz ve öfkeli."

O bir kutup ayısı. Çoğunlukla sakın görünürler... ve sevimli!" Başını salladı.

"Biz çıkıyoruz!"

"Biz çıkmıyoruz." "O sadece utangaç."

"Ben utangaç değilim."

MacDermot başını salladı. "O utangaç değil."

"Siz üçünüz buraya geri dönün!" Gentry ofisinden bağırdı. "Ve yeni kutbu rahat bırakın!"

"Ama ben rahatım," diye sızlandı kedi.

Neyse ki Dişi Kurt ona acıdı ve kediyi saçlarından yakalayarak Crush'ın kucağından indirdi. Kedi kükredi ve yumruğunu savurarak Dişi Kurt'un göğsüne vurdu. Dişi kurt da ona karşılık verdi ve Crush temas seslerinden bu iki dişinin birbirlerine karşı hiçbir şekilde geri çekilmediğini anlayabildi. Ve bu mini kavgada bir şeyler ona tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordu ve bunu düşünmeye bile zahmet edemeyecek kadar canı sıkındı.

İkili Gentry'nin ofisine geri dönerken MacDermot onun yanında durdu. "Aldırma Cella. O senin kucağındakiydi. Aksanlı olan Dee Ann'di."

"MacDermot, umurumda değil."

"Her neyse. Yarın çıkıyorum, Pazartesi günü birlikte çalışmaya başlarız." Yürümeye başladı ama durdu. "Ve gerçekten bu motorcu görünümüyle devam edecek misin?"

"Pardon?"

"Artık yardımcı olarak çalışmıyorsun, Crushek. Biraz daha az korkutucu görünmelisin. Takım elbise falan giymek zorunda değilsin ama..." Saçlarından bir avuç alıp parmaklarının arasından geçirdi. "En azından şu dağınıklığı kestir."

Crush homurdandığında ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Küt kesim falan değil. Sadece biraz daha az tehditkâr görün."

"Saçımı kestirmek istemiyorum."

"Biz bir rock grubunda değiliz, Chico," diye tersledi. "Saçını kes."

Evet, onunla çalışmak zorunda kaldığında MacDermot'un ne kadar taşaklı bir kadın olabileceğini tamamen unutmuştu.

Kadın çekip gitti ve Crush masasına bakakaldı. Şu anda o kadar mutsuzdu ki, siki kolayca yerine oturdu. "Saçımı kestireceğim," diye mırıldandı ve yanındaki masada oturan dedektifin kıkırdamasına neden oldu.

Crush gözlerini leopara kilitledi. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Leopar arkasını işaret etti. "Şu."

Omzunun üzerinden Gentry'nin ofisine baktığında, kedinin büyük cam pencerenin yanında durup ona baktığını gördü. Cama üfledi ve buğuda bir kalp çizdi, sonra kalbin içine bir öpücük yerleştirdi. Ona göz kırptı, burnunu kıvırdı ve arkasını dönmeden önce "sonra" diye mırıldandı.

Dişlerini sıkan Crush tekrar öne doğru baktı.

"Dude-" diye başladı leopar.

"Bunu tartışmayacağım!"

Cella Gentry'nin masasının diğer tarafına oturdu ve o kadar güldü ki başını masaya yaslamak zorunda kaldı.

Gentry ona, "Crushek'e sataşma," dedi.

Başını kaldırıp gözyaşlarını silen Cella, "Onunla uğraşmıyorum. Onu gevşetmeye çalışıyorum. Çok gergin biri."

"O aynı zamanda -eğer işe yararsa- MacDermot'un yeni ortağı, bu yüzden ona saygı gösterin."

"Bir ortak daha, öyle mi MacDermot?" Cella alay etti.

"Beni suçlama. Siz ikinizsiniz. Siz işe karışyorsunuz ve ortaklarım benden yeterince hızlı kaçamıyor." MacDermot Cella'yı işaret etti. "Ve bunu yine yapıyorsunuz!"

"Jöle shot'larınız yüzünden oldu, hanımefendi!"

"Kimse sana ya da Crushek'e onlardan bir fiçı emmenizi söylemedi! Ve kim soyunup tanımadığı bir adamla yatağa girer ki?"

Smith elini kaldırdı, ancak herkes ona aval aval bakınca indirdi. "Ben artık bunu yapmıyorum."

"Vay canına, zavallı bir adam için çirkin bir çakal sabahından bahsediyoruz," diye güldü Cella, ama başka kimse katılmadı, bu yüzden durdu.

"Gerçek bir çakal olsaydım komik olabilirdi," diye mırıldandı Smith.

"Sanki bir fark varmış gibi."

"Hepinizin neden burada olduğunu tartışabilir miyiz?" Gentry tersledi.

"Neden hepimiz buradayız?" Cella sweatshirt'ünün cebinden bir paket sakız çıkararak sordu.

Smith arka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı, açtı ve Cella'ya uzattı.

Cella tek sayfalık ilana baktı, MacDermot da görmek için eğildi.

Sonunda Cella bilmek zorunda kaldı, "Yakılmak daha iyi bir fikir olmaz mıydı? Yani eşiniz öldüğünüzde içinizin doldurulmasını ve evinin etrafında öylece durmanızı ister mi?"

"Bu benim için değil," diye hırladı Dişi Kurt.

"Grup," diye araya girdi Gentry, "ve sanırım ben de aynı fikirdeyim, bu tahnitçinin türümüzü doldurduğunu ve avlandıktan sonra bizi ganimet haline getirdiğini düşünüyor. Tabii asıl sorun, onun şekil değiştirenleri doldurduğunun tamamen *farkında* olması."

"Oh. Tamam." Cella MacDermot'un kolunu tuttu ve kadının her zaman taktığı devasa Breitling erkek kol saatini görebilmek için çevirdi. Bu da gerçek bir saatti. Bunu anlayabiliyordu, çünkü büyük bir teyzenin bir keresinde Cella'ya söylediği gibi, "Sahtesini satacaksan gerçeğini de bilmen gerekir."

Saate baktı ve "Bu gece vaktim var. Onu dışarı çıkarabilirim."

"Ya da," diye önerdi Gentry, "hoşlanmadığın birini öldürmektense, bırak da işimi bitireyim."

"Bak," diye karşılık verdi Cella, "bu söylediğin çok saçma çünkü bu adamı tanımıyorum bile, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı da bilmiyorum. Ben sadece onu öldürecektim."

Kadınların hepsi ona bakınca, Cella suçlayıcı bir parmakla Smith'i işaret etti. "Onu sadece onun yüzünden öldürecektim. Bu köpeğin suçu!"

Gentry sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını şakaklarına götürdü. "Yine baş ağrılarından birine mi neden oluyorum?" Cella sordu. "Evet."

"Bu toplantıyı neden yapıyoruz?" MacDermot sordu. "Sizi görmeyi ne kadar sevsem de, Cella'ya katılıyorum. Bu adamı dışarı çıkarmak dışında neyi tartışmamız gerektiğini bilmiyorum. Ve yarın izinliyim, o yüzden bu durum değişmese iyi olur," diye ekleme ihtiyacı hissetti.

"Burayı öğrendiğimde," dedi Smith, "içeri girip adamın boğazını kesecek ve oradan ayrılacaktım-"

"Üçünüzün nesi var?" Gentry içini çekti.

"-ama caddenin karşısındaki ormanda dolaşırken bir şey fark ettim. Orayı gözetleyen bir ekip vardı."

"Hangi ekip?"

Dişi kurt sıırttı. "BPC."

BPC ya da Ayı Koruma Konseyi, Brooklyn merkezli bir organizasyondur ve dünya çapında tam kan ayılarının bakımı, araştırılması ve korunması için para topluyordu. Aynı zamanda üç eyalet bölgesindeki şekil değiştiren ayıları koruyan ajansın da kılıfıydı. KZS, Grup ve NYPD'nin şekil değiştiren bölümünün aksine, BPC diğerleriyle herhangi bir konuda çalışmayı reddetti. Diğer türlerin başına gelenlerin kendi sorunları olmadığını ve NYPD ve Grup ile çalışan ayıların sadece aptal olduğunu açıkça belirttiler.

Gentry'nin elleri masasına düştü. "BPC burayı izliyor muydu? Emin misin?"

"Ekipten birini tanıdı." "Nasıl tanıdı?" Cella bilmek zorundaydı. "Bir keresinde bir dövüş sırasında omurgasını kırmıştı."

İşte bu yüzden Cella "bilmek zorundaydı", çünkü eğleneceğini biliyordu!

"Hepiniz bana öyle bakmayı kesebilirsiniz. O açıkça yürüyor... *şimdi*."

"BPC'nin neden böyle bir yere taşınmadığını da merak ediyor insan," dedi MacDermot, bakışları pencereden dışarıdayken. "Duyduğuma göre, Cella ve Dee'nin yaptığı gibi işleri hallediyorlarmış."

"Öyle," diye onayladı Gentry. "Bu da beni ne yaptıkları konusunda çok meraklandırıyor."

MacDermot patronuna baktı. "Onu gözetlememi mi istiyorsun?"
"İstiyorum."

"Tamam, ama BPC zaten işin içindeyse, bizim neden dahil olmamız gerekiyor?"

"BPC Peg Baissier tarafından yönetiliyor. Son yirmi yıldır da öyle. Onun biraz sorun yaratmaya başladığına inanılıyor. Ayı topluluğunda bazılarımız bir yol arıyor..."

"Onu emekliliğe zorlamak mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Ondan hoşlanmadığınız için mi?"

"Hayır. Çünkü kendisi için tehlikeli." "Bunu nasıl anladınız?" Smith sordu.

Gentry sandalyesinde kımıldandı, elleriyle takım elbisesinin ceketini aşağı doğru çekti.

MacDermot, "Şef?" demeden önce Cella ve Smith'e baktı.

Dişi domuz boğazını temizledi. "Mükemmel sicilinin yanı sıra, Crushek'i - kutup ayısı - almamın başka bir nedeni daha var" - Cella ve Smith için açıkladı

"Büyük bir alarm vermeden ve NYPD'nin tüm insanları tarafından büyük bir soruşturma başlatılmadan yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde bu bölüme çekildim."

"Ne sebeple?"

"Kimliğinin açığa çıktığına dair bir söylenti var." "Baissier tarafından mı?"

"Büyük ihtimalle."

"Komutanına söyledin mi? D'nin şefine?" MacDermot sordu.

"Kimseye söylemedim."

"Neden söylemedin?"

"Çünkü bu bir şekil değiştiren işi ve ihtiyacımız olan son şey NYPD'nin BPC'yi araştırması." İç çekti. "Ve..."

"Ve?" MacDermot zorladı. "Ve ne?"

"Ve..." Gentry hepsine baktı ve sonunda itiraf etti: "Peg Baissier Crushek'in üvey annesiydi."

Conway'in saçını kestirmek zorunda kaldığı için kendisine gülmesinden bıkan Crush telefonunu kapattı.

Değişimden nefret ederdi. Değişim kötüydü. Değişim berbattı. Değişim ...

Crush odaya baktı ve herkesin ona doğru baktığını ama aslında ona bakmadıklarını fark etti.

Yavaşça ofis sandalyesini döndürdü ve Gentry'nin ofisine baktı. MacDermot, Dişi Kurt ve o lanet kedi büyük pencerenin diğer tarafında durmuş onu izliyorlardı. . . onu izliyorlardı. Daha da kötüsü, hepsi üzgün görünüyordu. Yıkılmış. Ne haltlar dönüyordu?

"İşte bu kadar." Crush ayağa kalktı, resmen buna daha fazla katlanamayacaktı. "Ben buradan gidiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MacDermot Cuma günü dışarıdayken, Lynsey Lou Crushek'e günün büyük bir kısmını dosyaları inceleyerek ve mevcut açık davalardan bazılarını öğrenerek geçirmesini söyledi. Manhattan'da bir işi olduğu için erken ayrılacağını söylediğinde, Lynsey onu içeri çağırdı. Baissier hakkındaki gerçeği ve domuzun yaptıklarını ya da en azından yaptığı söylenenleri saklamaya devam edemeyeceğini biliyordu.

Ama kutbun bu habere verdiği tepki... Lynsey'nin beklediği gibi değildi.

Crush ona baktı, başını salladı ve "Hı-hı" diye cevap verdi.

Lynsey gözlerini kırptırdı ve ofisinde etrafına bakındı, aslında kelimeleri yüksek sesle söylemediğinden endişeliydi. Sonunda bakışlarını tekrar Crush'a dikti ve "Az önce sana şunu söyledim-" diye sordu.

"Kimliğim açığa mı çıktı? Evet. Az önce bana söyledin." "Ve bu-"

"Eski üvey annem mi? Evet. Evet. Evet. Bana söylemiştin."

"Uhhhhh, tamam. I ... Sanırım daha çok paniklemiş bir 'Aman Tanrım! Uzaklaştırmaya çalıştığım adamlar gelip beni öldürecekler' gibi bir şey bekliyordum."

"*Deneyebilirler.*"

"Tamam. Ah... belki de seni yetiştiren kadının ihanetinden dolayı biraz yıkılmışsındır?"

"Peg Baissier ile tanıştınız mı?" diye kesin bir dille sordu. "Yaptığı şeye tam olarak geleneksel anlamda 'beni yetiştirmek' diyemem. Beni bu kadar uzun süre yalnız bırakması gerçekten şaşırtıcı. Bu da beni neden şimdi gizliliğimi bozayım ki diye düşündürüyor. Ne faydası var? Çünkü onun her zaman bir çıkarı vardır. Ama bunu düşünmek dışında, gerçekten şok olmadım."

"Pekala o zaman."

"Eğer yardımı olacaksa, kariyerimi mahvettiği için biraz kızgınım."

"Ama senin kariyerini mahvetmedi. Yani, gizli görevde değilsin ama hâlâ bir polissin. Ve şimdi benim bölümümdesin, daha fazla para kazanacaksın ve birlikte çalışabileceğin harika insanlar olacak. Yani, bilirsin, her şey yolunda. Değil mi?"

"Elbette. Neden olmasın?" Etrafına baktı, omuz silkti ve "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Pek bir şey yok."

"Tamam. Sabah söylediğim gibi, erken çıkıyorum." "Tamam.

İyi hafta sonları."

"Evet. Sağ ol. Sana da."

Onun çıkışını izledi. Tanrım, Peg Baissier, Lou Crushek'in bir zamanlar olduğu çocuğa ne yapmıştı? Haberi duyunca sanki içine kapanmış gibiydi ve doğrusu merak ediyordu... az önce söylediği şey onda bir tepki yaratmadıysa, tam olarak ne yaratacaktı?

Crush başını sallayarak berber koltuğundan kalktı. "Unut gitsin." Onu bu şekil değiştiren dostu berbere sürükleyen Conway güldü.

"Nasıl bir bebek gibi davrandığına inanamıyorum. Sadece şu lanet saçını kestir."

O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Eski ortağıyla geç bir öğle yemeği yiyecek, sonra da bu akşamki maç için Sports Center'a gidecekti. Ama Crush, Conway'in Crush'ın saçını kestirmesine bu kadar sinirleneceğini hiç tahmin etmemişti. Hem de istemediği bir saç kesimi!

"Asla olmaz. MacDermot uzun saçlarımla uğraşmak zorunda kalacak." Saç tellerini çekiştirdi. "Bu kutup saçı. Herkesinki gibi değil. Rastgele kesilemez." Dürüst olmak gerekirse, Crush bu berberin yapabildiği tek şey olan küt kesimle asla iyi görünmeyeceğini biliyordu. Aslına bakılırsa Crush, küt kesimle serseri bir motorcu gibi görünmekten çıkıp bir seri katile benzeyeceğinden oldukça emindi. Özellikle de bir keresinde tam insan olan bir sevgilisinin "ruhsuz siyah gözleri" dediği şeyle. Ruhsuz olduklarını düşünmüyordu ama gözleri siyahtı. Çoğu kutup ayısının gözleri gibi.

Güneş ayısı berberi bir iç geçirdi. "Kıcını koltuğa koy."

"Hayatta olmaz. Öylece kesip atamazsın."

"Hepsi bitti!" diye neşeli bir ses cıvıladı. Ve arka odadan güzel, siyah bir kadın çıktı. Kesinlikle bir köpekti ama Crush onun kurt mu, vahşi köpek mi, çakal mı yoksa başka bir köpek mi olduğunu anlayamadı. "Melez" daha az saldırgan bir terimdi. "Borularınızı temizledim ve şimdi mükemmel akıyor olmalılar."

Crush ve Conway gülmemeye çalışarak birbirlerine baktılar. Onlara göre "borularını temizlemek" genellikle sakso çekmek anlamına geliyordu ama kadın kirli bir haki pantolon ve Philadelphia Eagles forması giydiği, elinde bir alet çantası taşıdığı ve belinde bir alet kemeri olduğu için Crush onun aslında bir tesisatçı olduğunu tahmin edebilirdi.

"Sen bir cankurtaransın, Blayne," dedi berber. "Buraya bu kadar çabuk geldiğin için de minnettarım."

"Sorun değil, Bay P. Neyse, gitmem gerek. Birkaç saat sonra antrenmanım var. Gwenie ile buluşmalıyım."

"Sana ne kadar borçluyum, tatlım?"

"Sana fatura edeceğiz. Ama komşu indirimi alacağını unutma." Birden Crush ve Conway'e odaklandı, sırtıttı, el salladı ve endişe verici bir neşeyle, "Merhaba!" dedi.

Crush biraz sıçradı. Vay canına. Çok neşeliydi. "Merhaba."

"Neler oluyor? Herkes çok gergin görünüyor. Bunun gibi." Conway'in kıkırdamasına neden olan bir kaş çatma hareketi yaptı.

"Bu ödleğ" -güneş ayısı Crush'ı işaret etti- "saçını kesmeme izin vermiyor."

"ünkü havalı!" Yanına gitti ve daha yakından baktı. "Vay canına. Çok havalı!" Sonra onu kokladı. "Sen bir kutup musun?"

"Uh-"

"Ne kadar havalı!"

Conway ona, "Kesibe ihtiyacın var, dostum," diye hatırlattı. "Bundan kaçış yok. İş için buna ihtiyacı var," diye açıkladı Conway meleze. Gerçi bunun neden gerekli olduğunu düşünüyordu ki...

"Şey, bir kesim var," diye açıkladı köpek onlara, "bir de kasaplık var." Güneş ayısına omuz silkti. "Üzgünüm Bay Peterson, ama siz bir tür kasapsınız. Benimle gelmelisiniz," dedi Crush'a.

"Neden?"

"Saçını kesebilecek ama sana *harika* bir kesim yapabilecek birini tanıyorum. Böylece daha yakışıklı görünürsün ve daha az ..."

Alet çantasını yere bıraktı, bir sandalyeyi sürükledi ve koltuğın üzerine ıktı. Sonra ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve sa tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Neden kadınlar ona dokunup duruyordu? Feromon falan mı salgılıyordu?

"Oh, Tanrım. Evet," dedi. "Bütün bu saçları kaybedersen seri katil olma zamanın gelmiş demektir." Kaşlarını çattı, biraz geriye yaslandı. "Ama sen değilsin, değil mi? Seri katil?"

Ne tuhaf bir soru... "Hayır, değilim."

Sırtışı göz kamaştırıcı derecede parlaktı. "Harika! O zaman benimle gel. Ben de ofise dönüyorum zaten. Seni tamamen iyileştireceğiz."

"Şey-"

Ama Conway gülerek onları takip ederken, Cella onu berberden çıkarıp caddeye doğru sürüklüyordu.

Cella takımın soyunma odasına gitmek için antrenman sahasının içinden geçti. Öğleden sonrasının çoğunu KZS patronlarıyla geçirmişti. KZS'nin bu organizasyonla olan geçmişini göz önünde bulundurarak BPC ile bir şey yapmak istemeyeceklerinden korkuyordu ama Gentry ve Washington eyaleti dışındaki Grup şefi Niles Van Holtz gibi onlar da Baissier'in gitmesini istiyor gibiydiler. Şimdi. Yani Cella yine MacDermot ve Smith ile çalışacaktı. Gerçi bir tahnitçinin dükkânında ne bulmayı beklediklerini Cella bilmiyordu. Ama onların küçük ekibinin kas gücü olduğunun farkındaydı. Her küçük ayrıntıyı takıntı haline getirmeyi köpeğe ve köpek severlere bırakmıştı.

Elbette şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu gece bir maçı vardı ve ısınmak için sadece yeterli zamanı vardı. Hazır olmak zorundaydı. Babası eski dostlarıyla buluşacak ve maçı ev sahibi locasından izleyecekti. En azından onun önünde kendini utandırmadığından emin olmalıydı.

Cella pistin giriş kapısına doğru uzandı ama kapıdan gelen sesleri duydu. Bu seslerin ne anlama geldiğini biliyordu. Hırlayarak kapıyı açtı ve hızla içeri girdi.

"İnanılmaz." Çantasını bıraktı ve pistin karşısına geçip kavganın tam ortasına daldı, erkekleri geri itip Novikov'dan uzaklaştırdı. Çünkü her zaman olduğu gibi kavganın merkezinde o vardı. Ancak Cella'yı şaşırtan şey, onunla dövüşen kişinin tüm ligin "Centilmen" olarak adlandırdığı kurt Ulrich Van Holtz olmasıydı. O aynı zamanda Carnivore takımının kaptanı, kalecisi ve kahrolası sahibiydi.

"Bu takımı ben kontrol ediyorum!" Van Holtz Novikov'a bağırdı. "Sen değil! *Asla!*"

Mavi gözleri altın rengine dönüşen, diş etlerinden şimdiye kadar gördüğü en uzun dişler fırlayan melez kükredi, "*O zaman lanet takımını alıp-*"

Cella Novikov'a yumruk attı, yumruğu burnuna çarparak onu susturdu.

Şok geçiren ve burnu kanayan Novikov sendeleyerek geri çekildi ve aval aval ona baktı.

Parmağıyla onu işaret etti. "Sakın pişman olacağın bir şey söyleme." Döndü ve aynı parmağı Van Holtz'a doğrulttu. "Sen de öyle." Cella takım arkadaşlarının geri kalanına baktı. En azından erkek olanları. Van Holtz

Kadınlar tribünde oturmuş patlamış mısır yiyorlardı. İşe yaramazlar. Bu insanlar işe yaramazdı!

"İki saatten az bir süre sonra maçımız var," diye hatırlattı onlara. "Hadi hazırlanalım."

Erkekler dışarı çıktı ve Cella'yı Van Holtz ve Novikov'la baş başa bıraktı. Tribünden onları izleyen üç dişiye eliyle işaret etti. Ama onlar sadece geri döndüler. Bu sürtükleri bir şey yapmaya zorlamanın zaman kaybı olacağını fark ederek önce Van Holtz'a doğru yürüdü. "Seninle on dakika sonra ofisinde buluşuruz. Tamam mı?"

Van Holtz orada öylece durup Novikov'a kaşlarını çatınca, Cella onu çevirip itti. "On dakika."

Novikov'a geri döndü ve kolundan tutarak onu buzun üzerinden çıkışlardan birine doğru çekti. Tek kelime etmeden onu Jai'nin ofisine götürdü.

"Belki de sadece-"

"Güven bana!" diye söz verdi melez, küçük bir çocuk gibi zıplayarak caddeden aşağı iniyordu ama Conway arkalarından gelirken Crush'a bir defans oyuncusu gibi tutunuyordu. *Hâlâ* gülüyordu.

Onu bir ofis binasına sürükledi, resepsiyonu geçti, bir sütunun etrafından dolaştı ve küçük bir ofise girdi. Masada bir kedi oturuyordu ve arkadaşının içeri sürüklediği şeyi görünce kaşlarını çatı.

"Yardıma ihtiyacımız var,

Gwenie." "Başka bir sokak

köpeği mi, Blayne?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?" Masasındaki sandalyeye geri oturdu. "Adı ne?"

Köpek alt dudağını çiğnedi ve sonunda "Büyük yakışıklı ayı mı?" diye sordu.

Arkadaşı başını sallayarak arkasını dönmeye başladı ama köpek hemen açıkladı: "Yardıma ihtiyacı var Gwenie. Bay Peterson'ın dükkanında saçını kestirmek üzereydi!"

Kedi geri döndü, Crush'a baktıkça kaşları daha da çatılıyordu. "Seri katil gibi görünecek."

"Ben daha çok seri katil gibi düşünüyordum." Köpek ona baktı. "Aslında arada bir fark var."

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdi Crush. "Bak, şu Hızlı Kes yerlerinden birine gidebilirim-"

"Dilini ısır," diye soludu Blayne denen kişi. "O tür yerleri burada tartışmıyoruz."

Kedi gözlerini devirdi. "Yemin ederim. Bazen çok dramatik oluyorsun, Blayne."

"Hadi, Gwenie. Lütfen. Bir ayı kardeşe yardım et."

Sonunda gülerek, o güzel yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye, kedi ayağa kalktı. "Pekâlâ, pekâlâ." Kendini işaret etti. "Merhaba. Gwen O'Neill."

"Oh! Ben de Blayne Thorpe. Özür dilerim."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Crush'taydı. "Bu ismi nereden biliyorum?" Kaşları daha da çatıldı. "Suçlu değilsin, değil mi?"

"Burada mı yoksa Philadelphia'da mı?"

Kafası karışan ve biraz da telaşlanan Crush, "Bunun bir önemi var mı?" diye sordu. İki kadın da aynı anda "Evet," diye cevap verdi.

"Hey." Kapı aralığına yaslanmış, Crush'ın kâbusunun her anının tadını çıkaran Conway doğruldu, ofis duvarındaki çerçeveli resimleri işaret etti ve "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu.

Crush bir adım öne çıktı ve resimleri incelemek için eğildi, şoka girmişti. "Kutsal ... onu tanıyor musunuz?"

"Hokey hayranı mı?" diye sordu Gwen adındaki sırtarak. "Hokey sapığı desek daha doğru olur," diye şaka yaptı Conway.

"Takip etmiyorum. Sadece her iç saha maçına giderim. Dini olarak. Sorgusuz sualsiz. Bu yüzden şu anda süslü kesimler hakkında endişelenemem. Spor Merkezi'ne gitmeliyim. Bu akşam maç var." New York Carnivores, kendi takımı, Alabama Slammers'a karşı.

Yine de Crush bilmek zorundaydı. "Bo Novikov'u gerçekten tanıyor musunuz?" Köpek sırttı. "Biraz."

Hhhhm. Muhtemelen bir hokey hayranı. Ama adı hâlâ tanıdık geliyordu; Crush sadece nedenini hatırlayamıyordu.

"Nerede oturuyorsun?" Blayne sordu. "Burun delikli koltuklar. Ama onlar *benim* burun delikli koltuklarım."

"Beni maça davet etmedin," diye yakındı Conway.

"Arkadaşının hava karardıktan sonra evden çıkmana izin verdiğini sanmıyordum."

Kedi Crush'ın saçından bir avuç aldı ve yakından inceledi. "Tuhaf."

"Saçıma tuhaf demesen olur mu? Bana kompleks veriyor." "Saç gibi ama farklı."

"Ben gidiyorum." Crush dışarı çıkmaya başladı ama kedi melezi onu geri çekti.

"Sakin ol. Sadece bir gözlemdi." Elini sallayarak tüm bunları geçiştirdi. "Gel bakalım." Masasının yanından bir çanta aldı. "Bırak da işe koyulayım. Bu biraz zaman alabilir."

"Şimdi de duygularımı incitmeye çalışıyorsun." "Belki de." Sırıttı. "Ama sadece birazcık."

* * *

Jai Davis kızının kendisine gönderdiği e-postaya gülümsedi. Cella Malone'la birlikte gezegendeki en tatlı, en güvenilir kızlara sahip olmayı nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde başarmışlardı. Belki de eski bir atasözü olan "çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir" doğrudu. Çünkü Malone'lar kesinlikle bir köydü. Başlangıçta, büyük kediler Jai'yi korkutmuştu. Siyah saçları, altın gözleri ve İrlandalı isimleriyle o kadar çoktular ki. Bir de kampçılar ve karavanlar vardı. Jai Cella ile tanıştığında Butch Malone hâlâ hokey oynuyordu ve seyahate çıktığında tüm aile onunla birlikte gidiyordu. Hepsi karavanlarını toplar ve giderlerdi.

Bu Jai'ye çok garip geliyordu, çok küçük bir aileden gelen bir dağ aslanı için normal sayılabilecek hayatın çok dışındaydı. Başka bir türe dönüşebildikleri gerçeği dışında, Davis'ler çok sıradan insanlardı. Onlarda heyecan verici hiçbir şey yoktu. Ama Malone'lar... Şey, heyecan onları takip ediyor gibiydi.

Ve eğer işler farklı olsaydı, Jai muhtemelen Cella ile arkadaş olmazdı, ezici sağ kroşesi olan Dişi Kaplan. O gürültücüydü; Jai öyle olmamaya çalıştı. Cella vahşiydi; Jai nasıl vahşi olunacağını bilmiyordu. Ama doktorun muayenehanesinde Cella'yla tanıştığı gün, ikisi de sekiz aylık hamileydi ve perişan haldeydiler, Jai ailesi dışında tamamen yalnızdı. "Arkadaşları" ona destek olmaktan çok onun ve hamileliği hakkında konuşmakla vakit geçirmişlerdi.

Kadın doğum randevusundan sonra eve dönecek olursa görmek zorunda kalacağı, onaylamayan annesinin bakışlarından uzak kalmak isteyen Jai, Cella'nın bir tabak patates kızartması ve çikolatalı shake için Friendly's Restaurant'a gitme teklifini kabul etmişti. Tabii ki zamanlama mükemmeldi çünkü Jai'nin eski erkek arkadaşı Frost, Jai'nin en iyi arkadaşı olduğunu düşündüğü kişiyle içeri girmişti. Daha da kötüsü? Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi "merhaba" demek için gelmişlerdi. İlk başta, Cella orada öylece oturmuş, gözlemliyordu. Sonra,

Yeni ve son derece sevecen tam insan çift uzaklaşmadan önce Cella, "Seni hamile bırakan adam bu mu?" diye sormuştu.

"Ve en iyi arkadaşım," diye cevap vermişti Jai, o kadar öfkeliydi ki gerçekten sağlıklı düşünemiyordu. Ve bu özel bilginin Cella Malone'u kızdırmasını da beklemiyordu. Ama kızın tepesini attırmıştı. Cella Malone iri cüssesini koltuktan çekip çıkarmış ve Laura'nın suratına sadakatten ve bir parça yarak için arkadaşına ihanet ettiği için nasıl bir "fahişe orospu" olduğundan bahsetmeye başlamıştı. Tam bu sırada itiş kakış başladı ve her zaman aptal olan Frost iki kadının arasına girdi. Cella onun emriyle geri adım atmayınca onu itmişti. Sadece bir kez. Ama bu bir Malone için yeterliydi. Özellikle de hamile bir Malone için. Cella, yıldız bek oyuncusunu bir yumrukla yere sermişti.

"Hadi Jai," demişti Cella, bir kamyonun arkasından neredeyse bedavaya aldığı için gurur duyduğu dev Chanel çantasını eline alarak. "Benim eve gidip takılalım."

Frost artık Josie'nin hayatına biraz dahil olsa da, Cella'dan hâlâ nefret ediyor, onunla ya da onun hakkında konuşmuyordu. Ama Jai, Marcella Malone'a sonsuza dek tapacaktı çünkü o zamana kadar ailesi dışında hiç kimse onun için böyle mücadele etmemişti.

Daha da iyisi, Jai ve Cella'nın kızları en iyi arkadaşlardı, yıllar boyunca birbirlerinin arkasını kolladılar ve birbirlerine destek oldular. Jai'nin dünyada başarılı olacaklarından hiç şüphe duymadığı sevimli, harika genç kadınlar olmuşlardı.

Yani, evet, Jai asla kolay olmayan bir dünyada bekar bir anneydi ama yalnız değildi. Malone'lar vardı.

Jai kızına e-posta gönderdi ve tam gönder tuşuna basmıştı ki kapı çalındı ve Cella elinde kanlar içinde yatan Bo Novikov'la içeri girdi.

"Ne oldu?" Jai masasına doğru gelerek sordu. Gerçi tahmin edebiliyordu. Başka bir takım kavgası.

"Burnumu kırdı," diye suçladı Novikov.

Jai durdu, bu cevaba şaşırmıştı çünkü takım arkadaşları arasındaki kavgaları durdurmaya çalışan hep Cella olurdu. "Sen mi yaptın?"

"Yine kavga ediyordu." Cella melezi bir sandalyeye itti. "Ve geri çekilmedi. Ne yapmamı bekliyordun?"

Jai acil durum malzemelerini sakladığı deri çantayı kaptı. Novikov'u teknisyenlerinden birine tedavi ettirmek için alt kata götürebilirdi ama tüm teknisyenler Novikov'a baktığı için bu, çözeceğinden daha fazla soruna yol açacaktı.

Novikov'dan korkuyorlardı. "Onu biraz rahat bırakmalısın, Bo. Cella kardeşlerine ve amcalarına nasıl davranacağını sadece bir şekilde bilir. Ve onlara vurur."

"Beş yıl üst üste Malone Bare Knuckle şampiyonu," diye övündü Cella. Bu dürüst bir övünmeydi. Eyaletlerde dolaşan çeşitli şekil değiştiren Gezgin cinsleri ve türleri vardı ve Cella beş yıl üst üste yıllık yaz buluşmalarında şampiyon seçilmişti.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye yakındı Novikov, Jai parmaklarıyla burnunu incelemeye başlayınca biraz hırladı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Peki bunu nasıl yaptın?" Cella sordu.

"Van Holtz'a kimi kovması gerektiğini söyledim ve yardımcı bir liste sundum."

"Gerçekten mi? Bir bakayım." Listeyi çorabından çıkardı ve Cella'ya uzattı. Cella bakmadan kâğıdı yırtıp parçalara ayırdı ve Novikov'un suratına fırlattı.

Novikov sakince "Birkaç kopya çıkardım" demeden önce ona baktı. Jai gülerek geri çekildi ve "Neden?" diye sordu.

"Blayne," dedi Novikov nişanlısından bahsederken. "Peki ya o?"

"O da benim listelerime aynı şeyi yapıyor, bu yüzden her zaman birden fazla kopya çıkarıyorum."

Jai, kanamayı kontrol altına almak ve temizlemek için bir havlu getirmeye gitmeden önce Cella'ya "*Vay canına!*" diye söylendi.

"Yardım etmeye çalıştım," diye ısrar etti Bo, "ve bir kez daha Van Holtz götlük yapmaya başladı."

"Ben şahsen ikinizin de o unvan için dövüştüğünüzü düşünüyorum," diye karşılık verdi Cella. "O mantıksız biri."

"Ve sen bir p i s l i k s i n . H ı y a r olduğunu b i l i y o r s u n . Ve sikliğini gururla taşıyorsun."

"Biliyorum. Ama bu yıl play-off'lara kalamayacağız eğer-" "Play-off'lar bitti. Bunu biliyorum."

"Peki bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Beni geceleri uyutmayacak. Play-off'lar bitti diye kesinlikle liste yapmayacağım."

Jai, Cella'nın sözleri karşısında kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. Aslında hastalarının sağlığı ve refahı dışında sporu takip etmediğini kabul ediyordu. Parası harikaydı ve pek de kabul edilebilir olmayan hasta başı tavırları konusunda endişelenmesine gerek yoktu - belli ki soğuk ve mesafeli olabiliyordu. Ama ekibin bu yıl iyi gittiğini düşünüyordu.

Jai'nin play-off'larla ilgili üstü kapalı sorusu üzerine Cella, "Çok fazla yeni adam var," diye açıkladı. "Yeterince odaklanamadık. Bu sezon her yerdeydik."

"Ve ben de yardım etmeye çalışıyorum," diye ısrar etti Bo.

"Reed'e tribünleri fırlatarak mı?"

Melez, "O adamdan nefret ediyorum," diye homurdanırken Jai hızla çantasına baktı.

"Onun oynayamayacağını düşündüğün için mi yoksa Blayne'le flört ettiği için mi?"

Bo ensesini kaşıdı. "Her ikisi de. Ama," diye hızla ekledi, "Reed'in daha çok çalışması gerekiyor."

"Buna katılıyorum ama kendisi ya da çocuklar için yardım istediğinde *ona bir şeyler fırlatıyorsunuz!*"

"Ben oynamak ve kazanmak için buradayım, yardım etmek için değil. Bu Koç'un işi ama o zayıf. Ben de takımın sahibi olduğu için Van Holtz'a önerilerimi sundum ve o da bana vurdu."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Cella ellerini gözlerine bastırdı. "Bırak da Reed ve çaylaklarla ben ilgileneyim."

"Neden? Reed sana daha fazla asılabilsin diye mi?"

Cella, "Reed bir fahişe," diye itiraf etti - ve oğlum, öyleydi - adamın ilgilenmediği bir amcık yok gibiydi. "Bunu biliyoruz, hepimiz kabul ettik. Ayrıca, ben güzelim. *Herkes* bana asılıyor. Kendilerine engel olamıyorlar." Cella gülümsedi, sonra Jai'ye göz kırptı. "Büyüleyiciyim. Burnu nasıl?"

Jai kanı dikkatlice sildi. Pıhtılaşmaya başlamıştı. "İyileşecek. Kırık değil. Sadece kanlı."

"Kırık değil mi?" Cella parmak eklemlerine baktı. "Dokunuşumu kaybediyorum." Görünüşe göre bunu daha sonra düşünmeye karar veren Cella, "Novikov, sen kendin için endişelen. Diğer herkesle ben ilgilenirim."

"Listemi istiyor musun?"

"Bana bir liste daha verirsen seni beyzbol sopasıyla öldüresiye döverim. Ya da iki-dörtle. Elinin altında ne varsa."

Bo gözlerini Cella'ya dikti. "Bu bana mantıksız geliyor." Ve Jai bunu neredeyse bir profesör edasıyla, sanki bir petri kabında gelişen bakterileri gözlemliyormuş gibi söylemesine bayıldı.

Cella kesinlikle sinirini kontrol etmeye çalışarak yumruklarını sıktı ve Jai'yle yüzleşti. "Onu temizle ve maça hazırla."

"Tamamdır."

Cella ofis kapısına doğru yürüdü. Bo, "Malone?" dediğinde kapıyı açmıştı.

Cella omzunun üzerinden ona baktı ama o sadece ona bakıyordu. Bo Novikov ve kurbanlarını temizlemek için uzun saatler harcayan Jai, onun ne söylemek *istediğini* ve şu anda ne kadar yardımcı olacağını biliyordu. Bu yüzden Jai onun omzunu iterek devam etmesini sağladı. Sonunda, birkaç saniye sonra, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Evet, evet," dedi Cella gülümseyerek. "Ama sabah beni hâlâ seviyor olacak mısın?" Sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," diye itiraf etti Bo.

"Her şey yolunda," diye söz verdi Jai. "Seni temin ederim ki nadiren çok ciddi bir şey olur."

Crush'ın saçlarını "şekillendirdikten" sonra -tamam, kabul ediyordu, *çok* kötü görünmüyordu; en azından bir seri katil gibi görünmüyordu- iki kadın onunla birlikte Spor Merkezi'ne yürümekte ısrar ederken Conway eve doğru yola çıktı.

"Yani ikiniz de maça mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Daha sonra. Önce antrenmanımız var."

"Antrenman mı?"

"Derbi!" diye tezahürat yaptı kurt köpeği.

Evet, Etoburlar'ın şimdi Blayne'in derbi takımı olduğunu tahmin ettiği takımla çekilmiş fotoğrafını görmüştü. Bu, iki kadının Bo Novikov'u ve Crush'ın mevcut kadrodaki diğer favori oyuncularını nasıl tanıdıklarını açıklıyordu. En azından öyle umuyordu. Novikov'un kadınlar konusundaki ününü duymuştu ve adamın bu ikisini kullandığını düşünmekten nefret ediyordu. Çok tatlılardı.

Spor Merkezi'ne vardıklarında Crush ön kapıya yöneldi ama Blayne onun elini tuttu. "Bu taraftan," dedi onu çekerek.

"Evet, ama-"

"Bizimle birlikte."

Blayne onu merkezin kısıtlı, yeraltı park alanına ve bir dizi asansör kapısına sürükledi. Birine bindiler ve birkaç kat aşağı indiler. Tüm şekil değiştiren faaliyetleri yeraltında gerçekleşse de Crush gittikleri katın sezonluk bilet sahiplerinin burun delikli koltuklarına ulaşmak için kullandıkları kat olmadığını biliyordu.

"Uh... Blayne?"

Kapılar açıldı. "Hadi gel." Onu dışarı sürükledi, kedi de peşinden.
-Ve sırtıyordu.

Gwen ona, "Sen de yoluna devam edebilirsin," dedi.

"Bu kulağa yanlış geliyor."

Blayne onu, yaklaşan oyun için hazırlanan ve hareket halindeki şekil değiştirenlerle dolu uzun bir koridora çekti.

Blayne aniden durdu. "Burada bekle."

"Evet, ama-" Blayne gitmişti, o da kediye baktı. "Yerime oturmalıyım. Sıralar genellikle uzun olur."

"Beklediğinize degeceğine söz veriyorum. Ve"-ona şöyle bir baktı-"Saçınla harika bir iş çıkardım. Yeni seksi görünümünü göstermelisin."

"Evet. Bunun için teşekkürler." Tanrım, sadece bir saç kesimiydi. Söyleyebildiği kadarıyla hâlâ sıradan bir motorcu meth satıcısına benziyordu. Ama şimdi sanki yaşlı bir akrabasının cenazesine gidiyormuş gibiydi.

Cella, Van Holtz'un ofisine ulaşana kadar tüm patronların ofislerinin bulunduğu koridorda yürüdü. Grup'taki ofisi gibi burası da büyük ama seyrekti. Ara sıra yapılan toplantılar dışında Van Holtz ofis kullanmayı pek sevmezdi. Mutfağında, evinde ya da restoranında çalışmayı severdi. Onunla konuşmak için en iyi yer her zaman orasıydı. Ama bugün Cella'nın o kadar vakti yoktu.

Kurt sandalyesinde oturmuş, başını masasına dayamış, gözlerini pencereden dışarı dikmişti. Onu bu kadar mutsuz görmekten nefret ediyordu. Yine de, itiraf etmeliydi ki, içeri girip Smith'i masanın altında ona mırıldanırken bulduğu zamana tercih ederdi bunu. Ama ne de olsa birbirlerine aşıklardı. Cella kimsenin aşık olmasına itiraz edemezdi.

"Beni deli ediyor, Cella," diye itiraf etti Van Holtz, daha o bir şey söylemeden. "Onu görmek bile yüzünü parçalamak istememe neden oluyor."

"Sadece meraktan soruyorum... nasıl oluyor bu?"

"Haklı olduğundan o kadar emin ki." Van Holtz başını kaldırdı, dirseklerini masaya dayadı ve çenesini yumruklarının üzerine koydu. "Başka hiç kimseyi dinlemez." Güzel kahverengi gözlerini ona dikti. Aslında adamın her yeri güzeldi. Hem de çok güzeldi. "Sen hariç. Seni dinler."

"Çünkü beni tamamen tehditkâr bulmuyor." "Hayır. Sana saygı duyuyor."

"Yanlış. Babama saygı duyuyor. Herkes İyi Adam Malone'a saygı duyar." "İstifa etmesini istiyorum. Onun gitmesini istiyorum."

Cella bunun olacağından korkuyordu. Bir adamın yenilmez yeteneği, sinir bozucu OKB eğilimlerini ancak bir yere kadar telafi edebilirdi ve çok az şekil değiştirenin OKB'ye tahammülü vardı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama... bırak onu ben halledeyim." "Sen mi? Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Dediğin gibi. Beni dinliyor. Bana güveniyor. Ben onun infazcısıyım. Buzda ve buz dışında onun arkasını kolladığımı biliyor. Ve *takımın* arkasını kolladığımı biliyorsun."

"Sana soramam-"

"Evet, yapabilirsin." Kapıyı kapattı ve ofise doğru bir adım daha attı. "Bu boku kendi ailemle her zaman yapıyorum. Malone'lar yabancılara karşı birlik olurlar ama içeride sürekli kavga ederler. Sadece babamın on sekiz kardeşi var."

Van Holtz dik oturdu. "Aynı şekilde değil..."

"Oh, Tanrım, hayır." Cella güldü. "Asla olmaz. Büyükanne'nin bir erkekle yuva kurması yıllar sürdü."

Kurdun gözleri büyüdü. "Bekle... babanın *tüm* kardeşlerinin aynı soydan olduğunu mu söylüyorsun-"

"Anne. Evet. Grammy Malone. Malone'lar anaerkindir ve kadınlar ancak biz hazır olduğumuzda ya da ailenin kadınları 'zamanı' geldiğini hissettiklerinde yuva kurarlar," dedi Cella tırnak işareti yaparak. "Gerçi bugünlerde pek çöpçatanlık yapmıyorlar. Tanrı'ya şükür."

Van Holtz başını salladı. "Özür dilerim. Bunun peşini bırakamam. Büyükanne-"

"On sekiz çocuk. Evet. Hem de mutlu bir şekilde. Çocuklarını çok sever." "Hâlâ buralarda mı?"

"Evet. KZS'den emekli oldu-" "KZS'de miydi?"

"Bana keskin nişancı olmayı kim öğretti sanıyorsun?" "Denizciler."

"Hayır. Grammy Malone'du." "Ama ne zaman vakti oldu?"

"Zaman yarattı. Ayrıca, çocuklarını yetiştirmek için tüm Malone ailesine sahipti. Zaten son sekizinin hepsi büyükbabamla birlikteydi. Ama hepimiz birbirimizin çocuklarını büyütürken birbirimize yardım ediyoruz. Ben Deniz Kuvvetleri'ndeyken ya da katıldığım takımlarla yollardayken çocuğumu Malone'lar büyüttü. Jai asistan olarak yirmi dört saat çalıştığında ya da tıp fakültesinde finaller sırasında Malones büyüttü.

Josie. Artık programlarımız daha uygun olduğu için kuzenlerimin çocuklarını büyötmeye yardım ediyoruz. Bizim için işler böyle yürüyor. Yaptığımız şey bu."

Cella masanın üzerinden uzandı ve Van Holtz'un elini okşadı. "Gördüğünüz gibi... Bo Novikov'la başa çıkabilecek niteliklere sahibim."

"Evet..." Van Holtz ona bakarak itiraf etti, "Bunu gerçekten görmeye başlıyorum."

Crush tekrar saatine baktı. Sonra telefonunu kontrol etti. Muhbir olarak kullanmayı umduğu olası bir satıcıdan birkaç mesaj almıştı. Elbette artık bunların hepsi suya düşmüştü. Crush'ın çok sevdiği işinden uzaklaştırıldığı için yeniden öfkelenmesine neden olan bir hatırlatma. Hepsi o kısır domuz Baissier yüzünden. Bunca yıldan sonra hâlâ ondan nefret ettiğini düşünmek. O da ondan gerçekten nefret ediyordu.

Yerine geçme vaktinin geldiğine karar vererek mesajları dosyaladı ve- "Hey, Crush. Crush!"

Meleze takma adını söylediğı için pişmanlık duyarak içini çekti, çünkü artık onu kullanmaktan vazgeçmeyecekti ve kendini, tanıdığı en tatlı kıza gitmesi gerektiğini söylemeye hazırladı.

"Seni nişanlımla tanıştırmak istiyorum," dedi ona doğru zıplayarak. "Bo Novikov."

Crush başını kaldırdı ve doğrudan -neredeyse çünkü adam on santim daha uzundu- şekil değiştiren sporları tarihinin gelmiş geçmiş en acımasız oyuncusu ve Lou Crushek'in kişisel kahramanının gözlerine baktı.

Sonra Crush baktı ve bakmaya devam etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cella, maç başlamadan önce takım arkadaşları ve aileleri ya da misafirleri için buluşma yeri olan kalabalık koridorda babasının izini sürdü.

"Hey, baba." Sopası, patenleri ve Cella uzandı ve babasına sarıldı.

"Hey, evlat." Babası da ona sıkıca sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?" Cella arkasına yaslandı ve gözlerini babasına dikti. "Ben iyiyim."

"İyi, iyi. Zor olduğunu biliyorum ama oyuna odaklanmalısın. Bunu unutma."

"Biliyorum baba. Her zaman oyuna odaklanıyorum."

"Evet, tabii. Tabii ki." Omzunu okşadı ve ona sadece cesur bir gülümseme olarak adlandırabileceği bir şey verdi. Sonra ona tekrar sarıldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Hepimiz seni seviyoruz."

Neler oluyordu böyle? "Baba, biliyorum."

"Güzel, güzel."

Babasından uzaklaşan ve aklını tam olarak ne zaman yitirdiğini merak eden Cella, "Süitte her şey hazır mı?" diye sordu.

"Elbette. Çocuklar da burada. Seni destekliyorlar." "Çocuklar" Doğu Yakası takımlarının geçmişteki en iyi şekil değiştiren oyuncularından bazılarıydı. Artık babasının arkadaşlarıydı. Sezon boyunca her birkaç ayda bir maç izlemeye, geçmiş hakkında saçmalamaya ve içmeye gelirlerdi. Her zaman çok içki içilirdi.

Belki babası çoktan birkaç Guinness kaldırmıştı ama Cella öyle düşünmüyordu. Sadece garip davranıyordu.

"İyi oyunlar, bebeğim." Onu alnından öptü. "Teşekkürler baba."

Babası uzaklaşmadan önce ona bir kez daha cesurca gülümsedi. Şu anda ailesinin çılgınlığı hakkında endişelenemeyeceğini fark etti, Cella döndü ve kışını öpebileceği bir yatırımcı gibi kimseyi gözden kaçırmadığından emin olmak için kalabalığa hızlıca bir göz attı.

Cella'nın bu tür şeylerle ahlaki bir sorunu yoktu. Bazen ekibin tüm havalı ekstraları almasını sağlamak önemliydi. Soyunma odalarındaki ekstra yumuşak ve kabarık havluları ya da Hawaii veya Rio'ya birinci sınıf seyahatleri almak anlamına geliyorsa, biraz el sıkışmanın, sahte gülümsemenin, mutlu-şanslı saçmalıklarının yayılmasının ne önemi vardı?

Bu gece Cella'nın ilgisine ihtiyacı olan kimse yokmuş gibi görüldüğü için soyunma odasına geri dönmeye karar verdi ama sonra onu gördü.

"Malone."

Cella kükremesini zorlukla bastırdı ve arkasında duran Smith'e ters ters baktı. "Bana sinsice yaklaşmayı kes, köylü."

"Daha dikkatli ol,
Yankee." "Her şey hazır
mı?"

"Evet. MacDermot tahnitçiyi araştırmak için bir gözetleme ekibi kurdu. Onlara birkaç gün vermemi söyledi. Az önce neye bakıyordun?"

"Az önceki ayıya. MacDermot'un yeni ortağı. Sevimli olan. O burada."

Smith, Cella'nın bakışlarını takip etti. "Saçlar kısalmış."

"Buna saç kesimi denir. Temel bakım, Smith. Bunu araştırmalısın."

Dişi kurt sıırttı. "Bana karşı her zaman çok tatlısın, değil mi Malone?"

Cella Smith'in kolunu tuttu. "Hadi gel."

"Nereye?"

"Gidip ayıya biraz daha işkence etmek istiyorum."

Smith onu salladı. "Bunu kendi başına yapamaz mısın?"

"Beş dakikalığına kız olsan ölür müsün?" "Kukumun ne alakası var?"

"Oh, hadi ama!" Ayıya tekrar baktı. "Eğlenceli olacak."

Cella Smith'e uzandı ama havadan başka bir şey bulamadı. Ve ona bakmak için döndüğünde Dişi Kurt çoktan gitmişti.

"Bu kaltak bunu nasıl *yapıyor*?"

Crush boğazını temizledi ve tekrar gerçek cümlelerle konuşmaya çalıştı.

"Um

... sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Novikov." Vay anasını. Vay anasını! Bo Novikov'la konuşuyordu. Bo Novikov. Bo Novikov'dan daha büyük tek bir oyuncu vardı ve o da artık oynamıyordu. Ama Crush yıllardır Novikov'un kariyerini takip ediyordu ve Novikov'un New York Carnivores tarafından transfer edildiğini öğrendiğinde küçük bir çocuk gibi sevinmişti. Artık Crush'ın Novikov'un yılda birkaç kezden fazla oynadığını görebilmek için deplasman masraflarını karşılama konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ve şimdi... şimdi Crush adamın önünde duruyordu. *Konuşuyordu. Onunla.*

Vay anasını! *Vay anasını!*

"Ona Bo deyin!" Blayne neşelendi. "Değil mi tatlım?" "Umurumda değil," diye iç geçirdi melez.

"Sorun ne?" Blayne sordu. "Yüzüne ne oldu?" Cevap vermeyince, "Yine Ric'le kavga ediyorsun, değil mi?" diye suçladı.

"Ve sen de onun tarafını tutuyorsun. Ne olduğunu bile sormuyorsun."

"Bir liste mi vardı?"

Novikov kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır!" diye tersledi kurt köpeği. "Sana yaptırdığım son şey bu olacaksa hayranlarına karşı nazik olmayı öğreneceksin. Şimdi Crush'a iyi davran. O da bir kutup."

"Ben sadece yarı kutupluyum," diye hatırlattı

Novikov ona. "Sen bir annesin-"

"Hayranlara iyi davranması mı gerekiyor?" Her zamanki dedektif Crush, Blayne'in cümlesini böldüğünün farkına bile varmadan sormak zorunda kaldı.

Blayne gözlerini kırptırdı. "Ha?"

"Peki, hayranlarına iyi davranmamasıyla *tanınmıyor* mu? Yani hayranları olarak ondan olmadığı bir şey olmasını istememiz adil mi?" Crush bunu bir süre düşündükten sonra "Hayır, bu adil değil" dedi.

Bo Novikov kendini beğenmiş bir ifadeyle Blayne'e baktı.

"Yüzündeki o ifadeyi silebilirsin, Bo Novikov!" Sonra Blayne ayağını yere vurdu ve Crush'ı işaret etti. "Ve sen bana yardım etmiyorsun, Crush! Hem de sana bu kadar güzel bir saç kesimi yaptıktan sonra!"

"Saçlarımın senin uygun hayran teorisi muameleni onaylamana ya da onaylamamana bağlı olduğunu bilmiyordum."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Blayneland'de," diye açıkladı Novikov, "herkes herkese yardım eder ve evrenin her yerinde saygı ve sevgi vardır."

"Gerçekten mi?" Crush dürüstçe sordu. "O evrende periler ve kanatlı atlar da var mı?"

Novikov kesin bir dille "Evet," diye yanıtladı. "Var."

"Siz çocuklar!" Blayne altı yaşındaki huysuz bir çocuk gibi mızızlandı.

Crush gülmeye başladı, ama Gwen başka bir oyuncuyla onun yanına döndüğünde gülmesi azaldı. "Lou Crushek, bu benim nişanım Lock MacRyrie."

Boz ayı elini uzattı ve Crush ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca, devam etti ve biraz gülümseyerek Crush'ın elini sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dedektif."

Crush sonunda, "Sen Tank'sın," dedi.

MacRyrie gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Herkes sana öyle diyor. Tank."

Boz ayı şaşırımış görünüyordu. "Benim bir lakabım mı var?"

"*Havalı* bir lakabın var," diye düzeltti Blayne, birkaç saniye önceki kızgınlığı tamamen geçmişti. "En havalısı!"

Novikov "Yakıştı," diyerek herkesin dikkatini üzerine çekti. "Ne?" "Bu bir iltifat mıydı?" MacRyrie sordu.

Gözlerini devirip içini çekerek, "Kendini daha iyi hissetmen için olması gerekiyorsa," dedi.

Crush tekrar gülmeye başladı ama ses -ve mutluluk- boğazında düğümlendi, çünkü kadın -o kadın!- aniden Crush'ın önünde belirdi. Sırıyordu.

O neden buradaydı? Neden buradaydı? Ve neden bu kedigilden kurtulamıyordu? Bir kedi onları ezdiğinde antiloplar böyle mi hissediyordu? Ve neden burada lanet olası hayatının en güzel gecelerinden birini mahvediyordu?

İşte buydu. İşte bu *kadar*! Bir daha asla Jell-O shot içmeyecekti. Aslında, artık içki yok. Asla. Çünkü Crush'ın o lanet olası geceyi unutmasına asla izin verilmeyecekti ve suçlu lanet olası Jell-O shot'lara atmıştı!

Nefesini bırakan Crush, "*Sen*," diye hırladı.

"Bebeğim!" diye bağırdı ona saldırmadan hemen önce, kollarını onun beline dolayarak. "Oh, bebeğim, seni özledim!"

"Ben senin bebeğin değilim." Kadının kollarını üzerinden çekmeye çalıştı.

"Uzak dur, kadın!" "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Hayır."

Hâlâ bir örümcek maymunu gibi ona sarılmış olan kedi, çenesini onun göğsüne dayadı ve küçük gruba, "Hayatıma giren yeni adamla tanıştınız mı?" diye sordu.

Blayne'in gözleri büyüdü, gülümsemesi kocaman oldu ve Crush bunu durdurması gerektiğini hemen anladı.

"Ben yeni *değilim*... çekilir misiniz!" "Utangaç biri," diye açıklama ihtiyacı hissetti dişi.

"Ben utangaç değilim. Sen delisin." Sonunda kadının kollarını bedeninden ayırdı ve onu geri itti. "Şimdi taciz etmeyi bırak..." Crush onu inceledi, yüreğı ağzına geldi. "Neden... neden böyle giyinmişsin?"

Üzerinde Carnivore forması, onun altında omuzlukları, hokey pantolonu, çorapları ve tekmelikleri vardı.

"Neden böyle giyindiğimi *düşünüyorsun*?"

"Cehennem dünyaya geldiği için mi?"

Kadın güldü ve Novikov, "Sen bir hayranısın, Bare Knuckles Ma'yı bildiğini düşündüm-" dedi.

"Hayır!" Boz ayı ve melez erkek onun bu çıkışı karşısında biraz hırladı ve her ikisi de dişilerini histerik kutuptan geri çekti. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Kedigilin sırtışı geniş ve mutluydu. "Hadi bebeğim, böyle yapma."

"Hayır! Bare Knuckles Malone olamazsın. *Olamazsın. Sen*" -ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti- "gelmiş geçmiş en büyük oyuncunun kızı olamazsın. Ve şu anda ligdeki en korkulan infazcı olamazsın. *Sen mi? Olamazsın!*"

"Bu ses tonunun beni aşağılaması gerektiğini hissediyorum." Kedi sırttı. "Ama değilim! Çünkü benim çok verici ve sevgi dolu bir doğam var ve sen de çok tatlısın. Çok sevimli yavrularımız olacak. Ve ben hiç evde olmadığım için, küçük kızım" -çocuğunun boyunu göstermek için elini neredeyse beline kadar kaldırdı

-"Onları büyütebilirim."

"Ben sevimli değilim ve senden çocuk yapmayacağım!"

"Siz çocuklar, siz çocuklar." Blayne ikilinin arasına girdi. "Kızmak için bir neden yok."

"Kızgın değilim." Kollarını açıp küçük bir kız çocuğu gibi kendi etrafında dönen kedi, "*Aşığım!*" diye haykırdı.

"İşte bu kadar." Crush bir adım uzaklaştı. "Ben gidiyorum." "Aşkımızdan kaçamazsın!"

Blayne önüne atladığında Crush neredeyse asansörlere ulaşmıştı. "Gitme, Crush."

"Kalamam. Maç başlamak üzere, yerime gitmem gerek... Kalamam." Blayne'in etrafından dolanarak asansör düğmesine bastı. Arkasına yaslandığında kurt köpeğinin kendisine baktığını fark etti. Ve baktıkça daha da üzgün görünüyordu.

"Ne oldu? Neyin var?"

Sonra kızgın göründü. Ona kızdığını düşündü ama elini tutup diğerlerinin yanına geri döndüğünde Blayne'in gazabına uğrayan kedi oldu.

"Neden kötü davranıyorsun?" Blayne talep etti.

"Olmuyorum-"

"Saçmalık! Bir kedinin ne zaman kötü davrandığını bilirim ve sen de kötü davranıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

"Şimdi bana sor bakalım, umurumda mıymış-owww! Seni kaltak!"

Blayne Crush'ın elini bırakıp kedinin saçlarına yapıştı, parmaklarını içine sokup büktü.

"Bırakın beni!"

"İzninizle," dedi Blayne koridorda hışımla ilerleyip kediye de peşinden sürüklemeyi denedi.

Crush ikilinin bir köşede kayboluşunu izledi; sonra Novikov'a baktı. Adamın da Crush'la aynı ifadeye sahip olduğunu biliyordu ve ikisi de aynı anda onları takip etmek için yola koyuldular ama Gwen kollarından tuttu.

"Araya girme."

"Evet, ama-"

"Beni dinlemiyorsun. Bu işe karışma. Güven bana." "O kadar da önemli bir şey değil," diye açıklama gereği duydu Crush. "O beni deli ediyor, ama Blayne'in bu konuda bu kadar üzülmesine gerek yoktu."

"Blayne öyle hissetti, o yüzden sen de araya girmesen iyi olur." Gwen ona baktı. "Zor birkaç gün mü, Crush? Belki de zor birkaç yıl?"

Crush kendini rahatsız hissederek, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Blayne Thorpe her ne gördüyse, senin için endişeleniyor."

"Benim için endişeleniyor mu? Neden? Yani, hayat işte."

"Ooooh." Gwen ürperdi. "Evet, eğer Blayne sana benzer bir soru sorarsa, ben olsam bu cevabı vermezdim."

Novikov, "Blayne'e bu yanıtı verme," diye onayladı. "Aksi takdirde seni evlat edinmemi ister."

"Bu biraz garip olur çünkü ben senden büyüğüm."

"Bunun neden tuhaf olacağına dair bulabildiğin tek neden bu mu gerçekten?"

Blayne köşeyi döndü, kedi de arkasından, gözlerini devirerek ve ayaklarını sürüyerek onu takip etti. Crush ve Gwen'in arasında duran Blayne, ayağını yere vurarak Malone'un onlara ulaşmasını bekledi.

Kedi önlerinde durduğunda, "Şimdi tekrar söylememi istediğin şey neydi?" dedi.

Blayne Malone'un boğazına sarıldı ama Novikov önce onu yakaladı ve sallanan, tüküren ve çığlık atan kurt köpeğini çekip uzaklaştırdı.

"Rahatsız *etmediğin* kimse var mı?" diye sordu Crush.

Kedi ona şöyle bir baktı ve sırtıttı. "Gel bakalım."

Onun elini tuttu ama Crush hemen geri çekti. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Yerime gidip seninle tanıştığımı unutacağım ve sonra da lezzetli Jell-O ürünlerinin üreticilerini mi yoksa sadece MacDermot'ları mı Jell-O'yu açıkça aşağılık bir şekilde kullandıkları için dava edeceğime karar vereceğim."

"Gerçekten çok tatlısın, biliyor musun?" Ve ilk kez kedi alay ediyormuş gibi görünmüyordu. "Benim önerim MacDermot ve Llewellyn'in peşinden gitmeniz. Jell-O'cular muhtemelen seni yıllarca mahkemelerde süründürecek büyük bir holding. Ve benimle gelmeni istiyorum çünkü Blayne Thorpe'la ters düşmek istemiyorum."

"Zaten Blayne'in yanlış tarafında gibi görünüyorsun."

"Eğer gerçekten Blayne'in yanlış tarafında olsaydım, sırtlan nüfusu için küçük tüketilebilir parçalar halinde olurum. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Ahlaki olarak ... Sanırım istemezdim." "Ahlaki olarak, ha?"

"Anlamına bakabilmen için bir sözlük getireyim mi?"

Kedi gülerek onun elini tuttu ve yürümeye başladı. "Blayne'e göre," nefes nefese, dişlerini çıkarmış onları izliyordu, "sana bu kadar kötü davrandığım için sana borçluyum. Görünüşe göre onarılması gereken kırık bir kalbin var." Ona bir bakış attı. "Kız arkadaşından falan mı ayrıldın?"

"Hayır."

"O senin yaralı olduğunu ve benim sana eziyet etmemin bana yakışmadığını düşünüyor."

"Yani ikiniz yeni mi tanıştınız?"

"Espri anlayışının benimle dalga geçmek için ortaya çıkmasını seviyorum." Novikov arkasından, "Adımlarını hızlandırmalısın Malone," **d i y e** bağırdı.

"Gitmemiz gereken bir maç var."

"Evet, evet, evet."

Birkaç dakika takip ettikten sonra Crush, "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Göreceksin."

"Eğer beni herkesin önünde utandırmak için başka bir yol bulacaksan, bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Maçtan *sonra* mesela?"

"Başlamak üzere olan bir maçım varken kimseyi utandırarak zamanımı boşa harcamam."

"Peki neden?"

"Çünkü başkalarını utandırmak bir eğlencedir ve eğlenceler oyun *sonrası* içindir. Video oyunları ya da kulüplere gitmek gibi."

"Daha kedi olabilir misin?" "Denesem bile olmaz."

Onu küçük bir merdivenden indirerek, iki iri yarı güvenlik görevlisinin beklediği bir kapıya götürdü. "Hey, çocuklar."

"Hey, Cella," dedi biri kapıyı açarken.

"O benimle birlikte. Bu ..." Durdu, ona baktı. "Senin adın ne?"

"Bunu bana mı soruyorsun?"

"Evet."

"MacDermot sana söylemedi mi?"

"Söyledi ama" -omuz silkti- "aklımdan çıkmış."

Kaçmaya kalkışırca MacDermot'un peşine düşeceğini bilen Crush, bu çılgınlığı bir an önce bitirmeye karar verdi. "Adım Lou Crushek."

"Blayne'in sana Crush dediğini sanıyordum."

"Arkadaşlarım bana Crush der, ve sen olmadığın için-"

"Crush o zaman." Onu piste bakan dev pencereleri olan büyük odanın içine çekti ve pelüş deri koltuklara ulaşana kadar sürükledi.

"Maçı buradan izleyeceksin."

Crush etrafına hızlıca bir göz attı. Yıllar önce Spor Merkezi ilk açıldığında Crush, Conway'in hâlâ "spor meraklısı turu" olarak adlandırdığı bir tura katılmıştı. Kendisine ve diğer turistlere sadece çok kısa bir gezinti izni verilmiş olmasına rağmen bu odayı biliyordu. "Ama... ama burası-"

"Sahibinin kutusu. Tamam. Sen de buraya oturabilirsin. Babamın yanına."

Crush, koltuklardan birinde oturan ve elinde açık bir Guinness olan yaşlı kaplan erkeğine aval aval baktı. Crush aval aval baktı ama konuşamadı. Hiçbir kelime çıkmıyordu. Bu yüzden, bir aptal gibi, orada öylece durdu. Aval aval bakıyordu.

"Baba," dedi Malone. "Bu Lou Crushek, nam-ı diğer Crush. Benim yeni erkek arkadaşım." Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra sırtıttı. "Crush, tatlım, bu benim babam, İyi Adam Malone."

Crush kendisine uzatılan eli görünce başını salladı. "Sanırım ben ... Ben ..."

Şaşırtıcı derecede yumuşak eller yüzündeki saçları fırçaladı. "Bebeğim, bembeyaz olmuşsun. Kutup insanı olduğun düşünülürse bu şaşırtıcı bir şey."

"Otursa iyi olur."

Baba ve kızı Crush'ı bir koltuğa ittiler. "Onun nesi var?" İyi Adam sordu.

"O bir hayran baba. Sanırım seninle tanıştığı için çok heyecanlandı."

"İyi çocuk," dedi Nice Guy kızına bakıp "Ve bekâr, değil mi?" diye sormadan önce.

"*Babacığım.*"

"Sadece emin olmak istedim. Bak, Novikov'dan haber almadan git. Çocukla ben ilgilenirim."

"Sağ ol baba." Crush'a göz kırptı. "Sonra görüşürüz, yakışıklı."

İşte o anda Crush tamamen çıldırdı.

Cella kapıyı açmaya çalışıyordu ki iri bir el kapıya çarpıp geri itti ve eli hâlâ kapı kolunda olduğu için onu biraz öne doğru çekti.

"Beni bırakamazsın."

Sesinde duyduğu çaresizlikle irkilerek arkasını döndü ve polise baktı. "Tabii ki bırakabilirim."

"Hayır. Beni bırakamazsın."

"Şu haline bak, çoktan bağlanmışsın. Ama ben zaman yönetiminin Cengiz Han'ıyla oynuyorum. Gitmek zorundayım." Kapıyı tekrar çekti ve yine çarptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kızgınlıkla. "Beni bırakamazsın."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru. Ben de seninle geleyim."

"Maç bitene kadar seni soyunma odasına götüremem." "Hayır, ama parasını ödediğim koltuğa gidebilirim."

"Burun kanadı bölümündeki koltuk mu? Blayne oraya g i d e c e ğ i n i söylemişti. Neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Çünkü burada kalamam," diye fısıldadı.

"Neden?" diye fısıldadı.

Adam daha yakına eğildi ve yine fısıltıyla, "Çünkü orası İyi Adam Malone'un yeri."

"Biliyorum," diye tekrar fısıldadı. "Onu tüm doğum günü partilerimden ve annemi uygunsuz bir şekilde okşarken bulduğum zamanlardan tanıyorum. Sorunu göremiyorum. Sadece konuş onunla."

"Konuşmak mı? Onunla konuşmak mı? İyi Adam Malone'la mı?" Yüce Tanrım, adam panik atak geçiriyordu.

"Kibar Adam Malone'a ne söylemem gerekiyor? Yani o... o *İyi Adam Malone*."

Ve işte o zaman anladı. Bilinen son ağır sıklet boks şampiyonlarından biri olan John L. Sullivan'la oturup sohbet etme şansı olsaydı. Onunla tanışmış olsaydı muhtemelen panik atak geçirirdi; çünkü adam 1918'de ölmüştü ama aynı zamanda onun kahramanıydı.

Ve babası, Blayne Thorpe'un birdenbire kendini çok korumacı hissettiği bu tutucu polisin kahramanıydı, bu da onu olduğundan daha sevimli yapmaktan başka bir işe yaramıyordu çünkü mükemmel bir zevki vardı.

"Beni buradan çıkarmalısın," diye yalvardı kutup.

"Hayır."

"Benden neden nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum. Sadece çekip giderek bu geceden hayatın boyunca pişmanlık duymayacağından emin olmak istiyorum. Ayrıca, babam tam bir konuşmacıdır. Bay Hikaye Anlatıcısı. Tüm Malone erkekleri öyledir. O yüzden tek kelime etmene gerek yok." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi toparlan ve gidip hayatının kahramanıyla konuş."

Cella itti ve babası kutbun kolunu tutmak için oradaydı. "Hadi evlat. Seni herkesle tanıştıracam."

"Tanıştırmak mı?" Ve babasının sesinin biraz çatladığını duydu.

"Çok şirin." Cella kıkırdadı ve buz üzerinde biraz eğlenmeye hazır bir şekilde dışarı çıktı.

ALTINCI BÖLÜM

"Menü ister misiniz, efendim?"

Crush başını salladı ve bundan nasıl kurtulabileceğini merak etti. "Hayır."

"Devam et," diye itti İyi Adam.

"Baharatlı acı hardallı, biberli, halkalı fok sandviçimiz var. Kutuplardaki müşterilerimizin favorisidir."

Vay canına, kulağa çok hoş geliyordu. Ama hayır. Hayır. Yapamazdı. Bu iş tamamen kontrolden çıkmaya başlamıştı!

"Alacak," diye gönüllü oldu Kibar Adam. "Ve şu tatlı patates kızartmalarından da biraz." Garson başıyla onayladı ve gitti. "Bunun tadını çıkarabilirsin, evlat."

"Buraya nasıl geldim hiçbir fikrim yok. Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

Kibar Adam birkaç dakika onu inceledikten sonra, "Sen polissin, değil mi?" dedi.

Şaşkına dönen Crush kahramanına bakakaldı. Bu genellikle Crush'ın en son suçlanacağı şeydi. Metamfetamin satıcısı, seri katil, motorcu, ama hiç kimse "Sen polissin, değil mi?" dememişti. Crush'ın işinde bu kadar iyi olmasının nedeni de buydu. Sırf on dolar ve bir paket sigara karşılığında birinin boğazını kesecekmiş gibi görüldüğü için istediği her serseri ve yeraltı örgütüne sızabilirdi.

Elbette bu eskiden onu aşağılıyordu ama artık değil.

"Ah... şey..."

Kibar Adam kolunu sıvazladı. "Sorun yok, evlat. Hiçbir şeyi itiraf etmene gerek yok. Ben sadece polisleri gördüğümde tanırım."

"Başka hiç kimse doğru tahmin edemez."

Kaplan omuz silkti. "Ben her zaman 'İyi Adam' Malone'dum, ama her zaman 'İyi Adam' Malone değildim."

Nice Guy'ın takım arkadaşları etraflarında gülüşürken Crush kaşlarını çattı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Crush.

Cella, patenlerini giymiş, sopasını ve kaskını eline almış bir halde buzun üzerine çıkan uzun, üstü kapalı koridora doğru ilerliyordu. Ancak daha bir köşe dönüşü uzaktayken, küçük bir kurt köpeği hızla önüne fırlayarak yolunu kesti.

Kavga etmek istemeyen Cella hemen ellerini havaya kaldırdı. "Ona yetiştim! Onunla barıştım!"

"Ha?" Blayne başını salladı. "Oh, her neyse. Bunun hakkında konuşmayacağım."

"Ah." Cella ellerini indirdi. "O zaman ne oldu?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Az önce taşaklarımı ezdikten sonra mı?"

"*Bunlar iki ayrı konu!*" Blayne böğürdü.

Cella'nın gözleri kısıldı. "Blayne... bugün şeker yedin mi?"

Bakışlarını indirdi. "Belki."

"Ve bu notta..."

Cella onun etrafından dolaşmaya çalıştı ama Blayne onun önünde kaydı. Üzerinde derbi antrenmanları için kullandığı dörtlü patenleri ve insanoğlunun ya da Tanrı'nın bildiği en küçük şortu vardı. Neyse ki küçük kurt köpeği o şortun içinde *iyi* görünüyordu.

"Yardıma ihtiyacım var,"

dedi. "Ne konuda?"

"Düğünüm için. Gwen'in düğünü. Her şey boka sardı!"

"Novikov'un zor biri olduğunu biliyordun."

"Sorun o değil. Gwen'in annesi. Lock'un annesi. Sorun onlar."

"*Senin* için nasıl sorun oluyorlar?"

Dudakları kısa süreliğine ince bir çizgiye dönüştü. "Görünüşe göre, onlar için bir kız evlat gibiyim," dedi kesin bir ifadeyle.

"O zaman sana iyi eğlenceler."

"Cella, yardıma ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Annen

konusunda."

Tabii ki. Her gelin Barb Malone'un düğün planlayıcısı olmasını isterdi ama bu mümkün değildi. "Annemin önümüzdeki üç yıl için rezervasyonu var. Sanırım Kennedy'lerden birini bile geri çevirdi." Cella gözlerini kaçırды. "Ya da belki sadece Kennedy'lerin yakın bir akrabasıydı. Her iki durumda da-"

"Yani hayır mı

diyorsun?" "Hayır

diyorum."

"*Peki!*" Blayne ve şeker hastası kız böğürdü.

Cella onun kayarak uzaklaşmasını izledi, yaklaşık on adım uzaklaşana kadar bekledi ve usulca, "Tabii..." dedi.

Vahşi köpek kulakları bunu duyunca Blayne durdu. "Tabii?"

Cella ona döndü ve omuz silkti. "Belki Novikov ve onun ekibe davranış biçimi konusunda bana yardım edebilirsen..."

Blayne yumruklarını sıktı. "Onun hokey kariyerine asla karışmayacağıma ve derbiye asla 'kız sporu' demeyeceğine dair birbirimize söz verdik. "

"Oh. P e k a l a . Pekala"-Cella arkasını döndü, takıma doğru yöneldi
-"Sana iyi şanslar!"

Cella'nın her zaman hayret ettiği bir hızla Blayne onun önüne fırladı. Kızın çok iyi buz pateni yapamaması çok yazıktı, çünkü vay canına.

"Tamam. Ben yaparım. Eğer annene benim ve Gwen'in düğününü üstlenmesini söylersen."

"Neden hayatlarınızı kolaylaştırıp tek bir ortak düğün yapmıyorsunuz? Novikov'un umurunda olmaz ve MacRyrie de Gwen'i mutlu edecekse bir günlüğüne ona katlanmayı öğrenir."

"Tanrım... bu harika!"

"Biliyorum." Cella kendini işaret etti. "Çünkü benim işim bu. Sorunları çözerim. Şimdi o sıska kıcını kaldır."

Cella uzaklaşırken, Blayne arkasından, "Seni seviyorum, Cella!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni."

Cella diğer oyuncularla birlikte sıraya girmiş, takımlarının ve isimlerinin açıklanmasını bekliyordu.

"Bize katıldığınız için teşekkürler," diye mırıldandı Novikov.

"Oh, kapa çeneni." Van Holtz'un yanına adım attı. "Hey."

"Selam."

Cella, kurdun odanın diğer ucuna nasıl sakın sakın baktığını fark etti. "Daha iyi misin?" diye sordu ona.

"Mhmm."

"Dee-Ann uğradı mı?" Kurt sırttı ve Cella, "O zaman daha önce uğradığıma sevindim" dedi.

"Ben de öyle."

Cella, birinin ıslık çalıp fısıldadığını duyana kadar kıkırdadı, "Hey ...sen. Hey," dedi. Önce kendi takım arkadaşlarına, sonra da bekleyen Alabama Slammer'lara baktı. Genç bir kurt ona sırttı, göz kırptı.

MacRyrie onun yanında homurdandı. "Yeni olmalı."

Rakip takım dışarı çağrıldı ve kurt buza vurana kadar ona baktığından emin oldu.

"Cella," Van Holtz'un sesindeki uyarıyı duyabiliyordu. Buna "kaptan" sesi diyordu. "Sahip" sesinden ve "kaleci" sesinden farklıydı.

Omuz silkti. "Ben bir şey yapmadım."

"Yapmadığından emin ol."

"Ben sadece oyun oynamak için buradayım."

Hoparlörden geleneksel gayda müziği çalmaya başladı -ne de olsa New York'tu- ve spiker Carvnivor'ları çağırdı, her bir birinci sıra oyuncusu tek tek anons edildi ve spot ışıkları doğrudan üzerlerinde olacak şekilde buzun üzerinde kaymaya başladı.

Cella sabırla sırasını bekledi, arkasına baktı ve sağlık ekibiyle birlikte duran Jai'ye göz kırptı. En iyi arkadaşı sırttı ve ona başparmağıyla onay verdi.

Sonra da ona parmağını

gösterdi. Evet. *Gelmiş* geçmiş

en iyi arkadaş!

Cella bunu duydu. "29 Numara, Marcella 'Bare Knuckles' Malone!"

Sırıtarak buzun üzerinde kaymaya başladı ve boştaki elini kaldırarak kalabalığa el salladı. Çok sayıda kadın tezahüratı duydu, bu da çok sayıda kadın avcı hayranı olduğu için mantıklıydı. Ancak spiker Novikov'un adını söylediğinde kalabalık toplu olarak aklını kaybetti. Cella yine de onları suçlamadı. Obsesif-kompulsif sınırda bir sosyopat olabilirdi ama lanet olsun ki adam babasından sonra tanıdığı en iyi hokey oyuncusu değildi. En azından... babasına böyle söylemişti.

"Sonra yaklaşık üç yıl boyunca," diye devam etti İyi Adam, "O'Malley'ler için çalışan birkaç bahisçinin bacak kırıcılığını yaptım. Bu işte de gerçekten iyiydim."

O'Malley'ler mi? Crush gözlerini kapadı. *Aman Tanrım.* "Peki sen kaç yaşındayken?"

"On üç."

"13... 13 mü?"

"Kaplanların sizin gibi büyüme atakları olmaz. Ben hep iriydim. Her zaman olduğumdan daha yaşlı göründüm. Bahisçiler için çalışırken banka soymayı düşündüm. Ama bu federal bir suç ve ben de uğraşmamaya karar verdim. Anlıyor musun?"

"Um ... uh ... uh-huh." Crush tekrar gözlerini kapattı. "Daha yeni bacaklarını kırdın, değil mi? Aslında hiç ... uh ... um ..."

"Birini öldürdün mü? Hayır. Tabii ki öldürmedim." İyi Adam tavana baktı.
"Bekle, buzun üzerinde...?"

Ve Crush dişlerini sıktı.

"Hayır, hayır. O adam hayatta kaldı. Yani... hayır. Burası temiz." Crush'ın tek yapabildiği omuz silkmektir. "Tamam."

Cella vücudunu kendisine göz kırpan kurda çarptı, dirseğini kaskının altından geçirip boğazına sapladı. Kurt dizlerinin üzerine çöktü ve Cella eldivenlerini bırakıp kaskını çıkardı ve takım arkadaşları onu sürükleyerek uzaklaştırmadan önce yüzünü yumruklamaya başladı.

Hakemden gelen bir hırıltıyla iki dakika cezası için kutuya vurdu.

Diş korumasını çıkararak yanında oturan siyah ayıya baktı.

"Selam, Bert."

"Selam, Cella."

"Karın nasıl?"

"İyi. İyi. Kızın nasıl?"

"Harika. Bu hafta sonu on sekiz yaşına giriyor." Bert yüzünü buruşturdu. "Uh-oh. Sana şans diliyorum."

"Evet." Cella kan tükürdü ve parmak eklemlerindeki kanı sildi. "Bu yıl Buz Partisi'ne geliyor musun?" diye sordu.

"Muhtemelen gelmeyeceğim. Beni bilirsin. Pek partici değilimdir." Bert başını salladı. "Tamam. Geri döndüm. Görüşürüz, Cella."

"Görüşürüz, Bert."

Cella daha fazla kan tükürdü, kaskını çıkardı ve saçlarını salladı. Saçlarını kestirmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Belki manikür-pedikür de yaptırırdı. Oooh! Belki Dour Klanı'ndan Leydi Dour'u, yani Meghan'ı da kendisiyle gelmesi için sürükleyebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, *tüm* bu çalışmalar gerekli miydi? Ve sürekli düşünmek? Kızın rahatlamaya ihtiyacı vardı! O bir Malone'du, değil mi? Ve Malone'lar nasıl rahatlayacaklarını bilirlerdi. Kızının da diğerleriyle birlikte trene binme vakti gelmişti.

Yani evet. Saç kesimi ve manikür-pedikür, umarım anne-kız indirimiyle. Ve çocuk da bunu sineye çekmek zorunda kalacaktı.

Kutudaki zamanı dolan Cella ayağa kalktı, kaskını taktı, diş korumasını geri taktı ve buza çıktı.

Ve yaptığı ilk şey vücudunu aynı Alabama kurduna çarpmak, eldivenlerini düşürmek ve yüzünü yumruklamak oldu....

"Peki," diye sorma ihtiyacı hissetti Crush, "bacak kırma yöntemlerinden... uh... neden vazgeçtin? Hokey mi?"

İyi Adam kıkırdadı. "Hayır. Hokey beni daha iyi bir bacak kırıcı yaptı. Hokey oynamak doğal olarak yaptığım bir şeydi. Nefes almak gibi. Ve yaptığım şeylerin çoğu ekipman için para kazanmaktı. Yani, hayır. Nedeni bu değil. Barb'dı." Crush kaşlarını çatığında, "Karım. Cella'nın annesi. Birbirimizi ilkokuldan beri tanıyorduk ama Malone'ların aksine Barb'ın babası zengin oldu ve aileyi şehir dışına taşıdı. Sonra lisem Trinity Parochial'a karşı futbol oynuyordu ve onu tekrar görür görmez ona kilitlendim. Ama o benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"On üç yaşındayken insanların bacaklarını kırdığın için mi?"

"Hayır, bu onu rahatsız etmedi. Ayrıca. Onlar insan değildi. Yozlaşmış kumarbazlardı. Ama öğle yemeği parası için küçük kardeşini dövmüştüm. Bu onu biraz kızdırdı."

"Evet. Bir kızın bunu sana karşı kullanmasını anlayabiliyorum."

"Yine de denemekten alıkoymadı beni. Malones, biz mücadeleden kaçmayız. Onun için hediyeler. Çiçekler, şekerler. Benim için güzel bir araba... Çalıntı tabii ki."

"Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Son moda kıyafetler. Bir kızın isteyeceğini düşündüğüm her şey. Sonra sonunda söyledi. 'Sen serserinin tekisin ve gezegendeki son kaplan olsan bile seninle çıkmazdım. ' Göğsüne vurdu. "Bu acıttı. Tam burada. Ben de onu elde etmek istiyorsam bacak kırmayı, araba çalmayı, yozlaşmış kumarbazları çatılardan atmayı bırakmam gerektiğini düşündüm-"

"Yine... bilmeme gerek yoktu."

"İşte o zaman hokeyin sadece yaptığım bir şey değil, yasal bir yol olduğunu fark ettim. Doğru takıma girip en iyi oyuncu olursam onun gibi bir kızı elde edebilirdim."

"Ve ekipmanlarını yasal olarak alabilirsin."

"Bunu pek umursamadım."

"Tabii ki umursamadın."

"Ne olduğunu anlamadan önce ligin en iyisi olarak görülüyordum ve hayallerimin dışı kaplanına sahiptim."

"Önemli gelişim yıllarınızdaki aşırı yasadışı faaliyetler dışında - bu şaşırtıcı derecede tatlı bir hikayeydi."

"Mhmm." İyi Adam aniden gözlerini kısarak ona baktı. "Kızım hakkında ne biliyorsun?"

"Görünüşe göre hiçbir şey," diye mırıldandı ama Nice Guy gerildiğinde Crush hemen ekledi, "Bare Knuckles Malone'u biliyordum." Kimin yoktu ki? Çapulcu'dan sonra ligdeki en kötü şöhretlerden birine sahipti ve profesyonel bir takımda dışı ayı olmayan ilk kadın infazcılardan biriydi. "Ama konuştuğum kadının Bare Knuckles olduğunu bilmiyordum. Her zaman oturduğum yerden yüzünü görmek imkansız ve onu ne zaman büyük ekranda gösterecekler kask takıyor."

"Evet. Bunu güvenlik nedeniyle yapıyor." Ne güvenliği? Ama Crush konuya girmeden önce, İyi Adam sordu: "Peki siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Çıkmak mı?"

"Senin onun erkek arkadaşı olduğunu söyledi." "Uh..."

Altın gözler kısıldı. "Küçük kızımı kullanmıyorsun, değil mi?" "Hayır.

Hayır, hayır. Sadece-"

"Sadece ne?" Bunu söyleyen de bir kurt ve bir zamanlar Nice Guy'la oynayan bir kaleci olan "Mac Truck" Lewis'ti. Birden Crush'ın aklına buradaki her erkeğin sadece Nice Guy ile arkadaş değil, aynı zamanda Nice Guy'ın kızının babası gibi olduğu geldi. Hokeyin güzelliği de buradaydı, ırkları ya da türleri aşıyordu, çünkü her şey bir oyuncunun küçük siyah pakı gözlerken geriye doğru kayabilmesiyle ilgiliydi.

Bu adamlar Bare Knuckles Malone'un vaftiz babaları gibiydi. Ve onunla çıktığını düşündükleri oyuncu olmayan salak oydu. Hatta onun erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorlardı. Bu durumla lanetlenmektense taş çığnemeyi tercih ederdi. Ama bunu ona hayran olan bir grup kahramanına söyleyecek değildi.

Ayrıca, sabahın üçünde Hells Angels plaj partisinin ortasında yalnız kaldığından beri kendini bu kadar güvensiz hissetmemişti.

"Sadece..." Crush boğazını temizledi ve tatmin edici bir yalan bulmaya çalıştı. "Ona layık olduğumdan emin değilim. Bunun için endişeleniyorum."

Adamlar rahatladı, gülümsedi ve İyi Adam Crush'ın omzunu sıvazladı. Beyzbol sopasıyla dövülüyormuş gibi hissetti.

"Bu konuda endişelenme. Kızımın iyi içgüdüleri var. Tıpkı annesi gibi." Crush sadece ona baktığında. "Hey, ben kimsenin bacağını kırmadım."

para için -hokey sayılmaz- on altı yaşımdan beri. Gördün mü? Potansiyelim olduğunu biliyordu."

YEDİNCİ BÖLÜM

Slammer'lardan biri buzu yararak Novikov'a doğru ilerledi. Cella önündeki kanat oyuncusunu iterek geçti ve peşinden gitti ama ona zamanında ulaşabileceğini sanmıyordu.

"Reed!" diye seslendi. "Çekil!"

Bir köpek olan köylü, emirleri gayet iyi yerine getirdi ve oyuncunun önüne geçerek Novikov'a yaklaşmasını engelledi.

Takım arkadaşına ulaştı ve başka bir oyuncunun önünü kesti, bacaklarını kullanarak vücudunu adama doğru fırlatarak onu cama çarptırdı. İkisi de cama çarptı ve sonra buza düştüler. Eldivenlerini çıkarıp adama saldırmaya hazırды çünkü adam ona hakaretimiz şeyler söylüyordu ama kalabalık başarılı bir golün sinyalinı vererek kükredi ve bitiş düdüğü çaldı.

Cella ayağa kalktı ve patenle diğer oyuncudan uzaklaştı ama bunu yaparken gözlerini ondan ayırmadı.

"Kaltak," diye alay etti yeleli kurt.

"Ezik," diye karşılık verdi Cella, takım arkadaşlarından biri onu belinden tutup başka bir takım kavgası başlatmadan önce buzun dışına taşırken gülerек.

Bunu yapmakla ünlü sayılırdı.

Buzdan çıktıktan sonra takım arkadaşı -Bert!- başını sallayarak ve kıkırdayarak onu bıraktı.

Hepsi kendi soyunma odalarına geri döndüler ve Cella duşa girip maçtan kalan tüm kanı yıkamadan önce kadın takım arkadaşlarıyla el sıkışıp gülüştü. Dolabına geri döndüğünde Jai'nin onu beklediğini gördü.

Cella kuru bir havlu kaptı. "Selam. Ne haber?"

"Dizin nasıl?" Jai sordu.

"İyi."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır. Sorun yok. Gördün mü?" Havluyla saçını kurulamaya geri dönmeden önce zayıf sol dizini işaret etti. Neyse ki şişlik henüz başlamamıştı ama yine de şişecekti. Maçtan sonra hep şişerdi.

"Yine de üzerine biraz buz

koy." "Evet, evet, evet."

"Bana evet, evet, evet deme. Sana ne diyorsam onu yap." Jai panosunu kontrol etti. "Gitmem gerek. İlgilenmem gereken bazı arter onarımları var. Yemin ederim" -başını salladı ve panosunu göğsüne doğru tuttu- "Novikov çok acımasız. Ameliyatta kanaması olan bir adam var."

Cella ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "O zaman belki de sen... bilirsin işte... onunla ilgilenmelisin?"

Jai gözlerini devirdi. "O sadece bir çakal."

"Jai!" Tanrım, dağ aslanları... konu köpekgiller, özellikle de çakallar ve kurtlar olunca ne kadar da bağnaz oluyorlardı.

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum. Önce seni kontrol etmem gerekiyordu, değil mi?"

"Cella!" diye seslendi biri. "Baban dışarıda. Bir kutup ayısıyla birlikte. Seni beklediklerini söylediler."

"Onlara birazdan çıkacağımı söyle."

"Kutup ayısı mı?" Jai hala ameliyatındaki çakalın kanamasına izin vererek sordu. "Evet. MacDermot'un evinde birlikte çıplak uyandığım adam."

Diğer dişiler giyinmeyi bırakıp Cella'ya odaklandılar.

"Onu becermedim," diye ekledi Cella. Sonra sırtıttı. "En azından henüz değil." "Bu çok klas," diye azarladı Jai.

"Adamım. Kanıyor. Ameliyata ihtiyacı var."

Jai içini çekti. "Peki, eğer bu konuda ısrarcı olacaksan..."

Cella başını salladı ve dolabının içinden cep telefonunu aldı.

Kızının numarasını hızlı aradı ve veledin cevap vermesini bekledi. "Merhaba anne."

"Selam bebeğim. İyi misin?" Her maçtan sonra Meghan'ı kontrol etmeyi ihmal etmezdi. Gerçi neden zahmet ettiğini de bilmiyordu. Çocuk her zaman çok sönük görünüyordu.

"Ben iyiyim." Sonra Cella kızının bir sonraki kelimesine eşlik etti: "Ders çalışıyorum."

Tabii ki çalışıyordu. "Bu gece çok geç kalmamalıyım." "Peki bu beni nasıl etkileyecek?"

"En azından eve gelmemi umursuyormuş *gibi davranabilir* misin? Bu seni öldürür mü?" "Umursamadığımdan değil. Josie ile üniversite kütüphanesindeyim. Bu

Geç saate kadar açık. İşimiz bittiğinde Tommy Amca bizi alacak ve sonra Josie ve ben geceyi Kathleen Teyze'de geçireceğiz."

"Neden?"

"Kuzenlerime bakıcılık yapacağım. Bu gece birini öldürdün mü yoksa hepsinin sağ çıkmasına izin mi verdin?"

"Hayır, ukala. Ben kimseyi öldürmedim." Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştıran Cella önce bir külot, sonra da gri bir eşofman altı giydi.

"O zaman sadece her zamanki kargaşan mı?"

"Hayranlarımı hayal kırıklığına uğratamam." Bir sütyene uzandı. "Hey, düşünüyordum da
-"

"Hayır."

"Bitirmeme izin vermedin."

"Tamam. Bitir."

"Gidip manikür-pedikür yaptırabileceğimizi ve saçlarımızı-"

"Hayır."

"Yine bitirmeme izin vermedin, neden?" "Yapacak çok işim var."

"On yedi yaşındasın, Fortune 500 şirketinde çalışan kırk yaşında değilsin. Kendine gel." Cella sütyenini tam oturana kadar çekiştirdikten sonra, "Bu kibirli, üstün, 'ben herkesten iyiyim' tavrını nereden aldın bilmiyorum ama..." dedi. Cella'nın sözleri, kadın takım arkadaşlarının histerik bir şekilde kendisine güldüğünü fark ettiğinde kayboldu.

"Bilmiyor musun?" diye bağırdı bir dişi kahkahalar arasında. "Nasıl bilmezsin?"

"Başka bir şey var mı anne, yoksa seni takım arkadaşlarının komedi tarzlarıyla baş başa bırakabilir miyim?" Kendini beğenmiş ve nankör. Cella'nın lanetlendiği çocuk buydu işte.

"Seninle sabah konuşuruz." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Cella telefonu kapattı ve takım arkadaşlarına kükredi ama bu sadece onların daha çok gülmesine neden oldu.

"Ailenin geri kalanıyla tanışmak için Ada'ya ne zaman geliyorsun?"

Crush dondu kaldı. "Asla!" diye bağırarak istedi. Ama bunun kötü bir fikir olacağını biliyordu. Şu anda soyunma odalarının dışındaki koridordaydılar ve koridor Carnivor'ların aile ve arkadaşlarıyla doluydu ve onun bir şekilde Bare Knuckles'ın erkek arkadaşı olduğu söylentisi çoktan yayılmış görünüyordu. Kaymaktan çok dövüşüyor gibi görüldüğü için biraz kınanacak bir oyuncu olduğunu düşünüyordu.

"Uhhhh ... bu kızınıza mı bağlı?"

"Pekala, bir an önce olsun." İyi Adam küçük bir omuz silkti. "Bu konuda bana güvenin."

Neden bahsettiğinden emin olmayan ve dürüst olmak gerekirse pek de umursamayan Crush, "Elbette. Yapacağım." dedi. Ne hakkında konuştuklarını bilmediğinde ve umursamadığında patronlarına verdiği cevabın aynısıydı bu.

Çapulcu soyunma odasından çıktı, o meşhur ve acımasız kaşları ona yol gösteriyordu. Yüzündeki bu ifadeyle takımın kaybettiğini düşünebilirdiniz. Ama kaybetmemişlerdi. Gerçi zar zor kazanmışlardı.

Yine de Çapulcuyu ne olursa olsun gülümsetebilecek tek bir şey varmış gibi görünüyordu ve o da dört tekerlekli patenleri, yüzündeki morluklar ve atletindeki kan damlalarıyla ona doğru kayıyordu.

Blayne kalabalığın arasından kayarak geçti ve kendini Novikov'un kollarına attı.

Novikov onu kaldırdı ve sıkıca sarıldı.

"Sen en iyisiydin!" Blayne tezahürat yaptı. Crush kurt köpeğinin çok tezahürat yapıyor gibi görüldüğünü fark etti. Lisede amigo kız mıydı?

"Maçı izledin mi?" Novikov sordu, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Sen her zaman en iyisisin." Kadın deve tekrar sarıldı ve sonra Crush'ı gördü. "Selam, Crush!"

Crush pek gülümseyen biri olmamasına rağmen, onun yanındayken kendini tutamıyordu. O kadar neşeliydi ki. "Merhaba, Blayne."

Gülümseyerek Nice Guy'a baktı ve "Görüyorum ki Malone seninle barışmış." dedi.

"Evet, öyle yaptı."

Blayne biraz eğildi, kolları hala Çapulcunun boynundaydı ve on mil öteden duyulabilecek kadar yüksek sesle fısıldadı, "Saç kesiminle çok iyi görünüyorsun! Gwenie en iyisi değil mi?"

"Evet, öyle." Onun morarmış yüzünü işaret etti. "Kavga mı ettin?" "Hayır. Derbi eğitimi."

"Zor görünüyor."

Novikov homurdandı. "Şortlu hatunlar. Korkunç bir şey."

"Kapa çenenini. Kapa çenenini." Blayne tekrar Crush'a baktı ve tüm samimiyetiyle sordu, "Peki neden bana Cella'nın erkek arkadaşı olduğunu söylemedin?"

Crush öyle olmasa da ve söylentinin hokey oyuncularını aşır Spor Merkezi'ne kadar yayılmış olmasından kesinlikle korkmuş olsa da, Crush'ın içindeki ayı yine de "Neden?" diye sormak zorundaydı.

"Neden ne?"

"Bunu sana neden söyleyeyim?" "Çünkü biz arkadaşız!"

"Öyle miyiz?"

"Ya şimdi," diye mırıldandı

Novikov. "Tabii ki öyleyiz.

Senden hoşlanıyorum."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Lütfen," diye aniden araya girdi Novikov, "ona ayı mantığıyla yaklaşma. Tamamen etkisiz ve hayal kırıklığına uğradığında gözyaşlarına neden oluyor. Sadece senden hoşlandığını kabul et ve gününe devam et."

"Yaptığınız şey bu mu?"

"Babasının dediği gibi, 'Önümüzde her zaman daha büyük savaşlar vardır. "

"Biliyorsunuz," diye tersledi Blayne, "burada ikinizi de dinliyorum."

Malone kadınların soyunma odasından çıktı. Üzerinde gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişört vardı, saçları ve vücudu yeni yıkanmış, tüm yaraları ve çürükleri tedavi edilmişti. Crush, Malone'un parmak uçlarında yükselip kalabalığa bakmasını izledi. Onları fark edince yanına geldi.

"Selam."

"Harikaydın, bebeğim." Babası ona sarıldı.

"Sağ ol baba. Şimdi dışarı mı çıkıyorsun?"

"Sadece çocuklarla birkaç içki içeceğim. Eve, annenin yanına gitmeliyim. Peki ya siz ikiniz?" Gülümsedi. "Büyük planlarınız var mı?"

"Emin olabilirsiniz." Babasını yanağından öptü. "Sonra görüşürüz."

İyi Adam Malone elini uzattı ve Crush elini sıktı. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi Lou."

"Sizinle de efendim."

"Bana Butch de." Bay Malone kızına göz kırparak uzaklaştı.

Cella, babası asansörlere binip gidene kadar gülümsemeye devam etti. Sonra Crush'la yüzleşti ve "Bu gece ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Uh-"

"Cella!"

Malone omzunun üzerinden baktı ve yanına gelen kaplan erkeğine gülümsedi. Butch kadar büyük değildi. Crush onun da Sibiryalı olmadığını tahmin ediyordu.

"Selam. Burada ne yapıyorsun?"

"Bir müşteriyle blok toplantısı yapıyordum."

"Lou Crushek," dedi, "bu Brian Carpenter. Kızımın babası."

İrkilmişti ama bunu belli etmemek için yıllarca eğitim almıştı, Crush başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Ve sen sormadan söyleyeyim, Bri, seninle evlilik planlarını tartışmayacağım."

"İyi o zaman. Bekârlığa veda partisi o zaman."

"Bunu seninle kesinlikle tartışmayacağım."

"Striptizci yok, Cella."

"Oh, hadi ama!"

"Hayır. Striptizciler. Ciddiyim. Anlaşıldı mı?"

"Buraya gerçekten bunu söylemek için mi geldin?"

"Başka neden buraya geleyim ki? Kızımın annesinin dayak yemesini izlemek için mi? Aile buluşmalarında bunu görebiliyorum. Şimdi benimle birlikte söyle... striptizci yok. Erkek ya da kadın."

"Tamam. Her neyse."

Kaplan gülümsedi. "Teşekkürler, güzelim." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve hızlıca sarıldı. "Gitmem gerek."

"Yarını da unutma. Pazar gününe kadar teslim edebilmeleri için kız bebeğe doğum günü için ne alacağımız konusunda bir anlaşmaya varmamız gerekiyor."

"Karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Karar vermedik."

"Belki de çoktan karar *vermişimdir*."

"Gerçekten mi? Benimle bu yola mı girmek istiyorsun?"

Gerçekten mi?" "Zorluk çıkarıyorsun."

"Ben her zaman zor biriyimdir. Beni bu yüzden seviyorsun."

"Evet. Doğru."

O yürüyüp gitti ve Malone Crush'la yüzleşti. "Peki, bu gece hakkında-" "Ben eve gidiyorum."

"Oh." Ve şaşırılmış gibi bakmaya cüret etti. "Tamam. Şey... Umarım iyi vakit geçirmişsindir."

Crush bu konuda yalan söyleyemezdi. "Harika vakit geçirdim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Umarım bir ara görüşürüz." "Evet. Elbette."

Crush ondan uzaklaşarak asansörlere ve eve doğru yürüdü.

"Adamım, bu adam bir sıcak bir soğuk çalışıyor." Novikov ve Blayne ile yüzleşti. "En azından 'Bare Knuckles' Malone *ile* yatmak isteyeceğini düşünebilirsin."

Başını sallayan ve ellerini havaya kaldıran Blayne büyük, aşırı dramatik bir iç çekti.

"Bu ne için?"

Konuşamıyordu -ki bu Blayne için inanılmaz bir şeydi- Novikov'u işaret etti.

"Ne için?" Cella itti.

"Gitmesine gerçekten şaşırdın mı?" Novikov sordu.

"Evet. Bu eşofmanları bilerek giydim, kışımı harika gösteriyor. Her zamanki gibi güzel bir gülümsemem var. Ve harika bir maç çıkardık."

"İyi bir maç çıkardık," diye düzeltme ihtiyacı hissetti Novikov. Cella parmaklarını yumruk yaptı ve Novikov düzeltmeyi elinin tersiyle itti. "Söylediklerimi unut."

"Unutacağım. Öyleyse bana Bay Uptight'a karşı neyi yanlış yaptığımı açıkla."

Blayne ileri atıldı, işaret parmağı tehlikeli bir şekilde saplandı, ama Novikov onu geri çekti ve bir eliyle onu tuttu.

"Senin için araştıracağım. O kaplanı kızınızın babası olarak tanıttınız."

"Bri onun babası."

"Hediye verme planlarınızı konuştunuz."

"Pazar günü Meghan'ın on sekizinci yaş günü ve ona bir araba vermeyi planlıyoruz ama hangisini alacağımıza karar vermeliyiz. Sportif bir şey mi yoksa güvenilir bir şey mi? Ben sportif bir şey düşünüyorum."

"Doğru. Ayrıca düğün planlarından ve bekârlığa veda partisinden de kısaca bahsettiniz."

"Annem burada Bri'nin düğününü planlıyor ve ben de Amerika'da baş nedimeyim, bu yüzden Rivka'nın bekârlığa veda partisiyle ben ilgileniyorum. Hâlâ bir sorun göremiyorum."

"Çünkü geri çekilip tartışmanın bütününe bakmanız gerekirken her bir şeye tek tek bakıyorsunuz. O zaman beş saniyeliğine *sen* değil de normal bir insanmışsın gibi davran ve normal bir insanın herhangi bir bağlama sahip olmadan tüm bu olanları nasıl göreceğini düşün-"

"Aman Tanrım!"

Novikov başını salladı. "Kesinlikle."

Crush Spor Merkezi'nin ön kapısına yaklaşırken, tam-insanlar içgüdüsel olarak yolundan çekiliyordu ki kedi aniden önünü kesti. Elini Crush'ın göğsüne vurarak daha fazla ilerlemesini engelledi.

"Bu benim düğünüm değil."

Crush kaşlarını çatdı. "Pardon?"

Bir nefes aldı -yukarı doğru koşmuş olmalıydı- ve tekrarladı, "Bu benim düğünüm değil. Çocuğumun babası ama benimle evlenmiyor. Tamamen başka biriyle evleniyor."

"Peki velayeti alacak mı?"

"Kimin velayetini?"

"Sobaya zar zor ulaşabilen ama saatlerce yalnız bıraktığınız çocuk mu?"

"Zar zor ... Meghan'ı mı kastediyorsun?" Güldü. "Meghan on yedi yaşında."

"Uh-huh."

"Cidden, şaka yapıyordum. Şaka diye bir şey duydun, değil mi?" "Şakaların komik olması gerektiğini sanıyordum."

"İnsanın espri anlayışı varsa işe yarar." Onun göğsünü okşadı. "Ama biraz çalışarak ve özen göstererek sana da bir tane verebilirim."

"Hayır, teşekkürler."

İrkilerek bir adım geri çekildi. "Harika bir insan olduğumu kanıtlamam için bana bir şans vermeyecek misin?"

"Sen zaten harika bir insan olduğunu düşünüyorsun. Bana neden ihtiyacın var?"

Ellerini kalçalarına indirdi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Ne için?"

"Sadece bir pislik misin yoksa gerçekten gergin, aşırı düşünen iyi bir adam mısın anlamaya çalışıyorum?"

"Senin yerine ben karar versem nasıl olur?"

Crush onun etrafından dolaştı ve bu *deli* kediden uzaklaşmaya kararlı bir şekilde dışarı çıktı. Ve kapı arkasından kapanırken, Crush onun havladığını duydu, "O zaman sanırım sadece bir pislik oluyorsun, ha?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cella sallanarak uyandı ama bilekleri çabucak yakalanıp tutuldu ve güçlü bir ses "Anne!" diye bağırdı.

Cella gözlerini açtı ve hemen rahatladı. "Hey, bebeğim. Uyuyor muydum-Yine mi yumrukluyorsun?"

"Hayır." Meghan onu serbest

bıraktı. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü."

"Gerçekten mi?" Sonra Cella sıırttı ve kollarını iki yana açarak kızına sarıldı. "Bebeğim, bugün senin doğum günün!"

Meghan da ona sarıldı ama iç çekti. "Evet. Harika bir doğum günü."

"Sorun ne?" Cella arkasına yaslandı. "Josie'yle kavga mı ettiniz?"

"Hayır. Ben ... bilirsin işte."

"Regl mi oldun? Söyler misin? Doktor olacaksın."

"Âdetimin başladığını söylemeyi tercih ederdim ama o zaman da şirretlik yaparsın."

"Kulağa züppece geliyor."

"Her neyse, acaba beni Jericho Turnpike'daki yirmi dört saat açık eczaneye götürebilir misin? Hiç malzemem kalmadı."

"Kuzenlerinizde kullanabileceğiniz bir şey yok mu?"

"Eminim vardır... Ayrıca doğum günümde oturup bunu tartışmak istemediğim erkek kardeşleri de var."

Cella ürperdi, o yaşlarda kendi kuzenleriyle yaşadıklarını hatırladı. Hiçbir şey kutsal ya da gizli değildi.

Yorganı üzerinden atan Cella yataktan kalktı. "Hadi gel."

Şortunu ve atletini çıkarıp bir eşofman altı ve bir tişört giydikten sonra bir cipin anahtarlarını aldı ve Malone ailesinin küçük Meghan doğmadan çok önce ele geçirdiği sokağa çıktılar. Nassau polisinin uzak durduğu bir sokaktı. Yerel araba hırsızları ya da ev işgalcileri de öyle. Arada bir, bölgeyi yeterince tanımayanlar ya da yakalanmayacak kadar zeki olduklarını düşünenler hırsızlık yapmak ya da sadece sorun çıkarmak için buraya gelirlerdi.

Evet... bunun sonu hiç iyi bitmezdi.

Cella kaldırımından uzaklaştı ve eczaneye yöneldi. Esneyen kızı başını cama yasladı.

"Biliyorsun bebeğim, bir yere gitmen gerekiyorsa her zaman arabalardan birine binebilirsin."

"Peki!" diye patladı kızı birden. "Seni uyandırdığım için özür dilerim! Bana yardım etmen için seni rahatsız ettiğim için de özür dilerim! Bir dahaki sefere yapmayacağım!"

Cella frene bastı ve arabayı sokaklarının sonunda durdurdu. "Bir sorun mu var aşkım?" diye sormadan önce bir süre sessizliğin bozulmasına izin verdi.

Bunu yapmak istememişti. "Hayır, hayır. Elbette hayır," diye yalan söyledi Meghan, annesinin bu işin peşini bırakacağını umuyordu.

Yine de annesi hiçbir şeyin peşini bırakmazdı. Cella Malone'u harika bir hokey oyuncusu ve katil bir kedi yapan da buydu.

Ama en azından yeniden araba kullanmaya başlamıştı.

"Bak Meg, derin ve anlamlı konuşmalardan hoşlanmadığını biliyorum ama bana bağırıp neler olduğunu söylemeden duramazsın. Neyi yanlış yaptığımı."

"Yanlış bir şey yapmıyorsun. Sadece şu anda çok stres altındayım."

"Sahip olman gereken son şey, evlat, strestir."

"Sadece çok şey oluyor, tamam mı? Okulum var, babamın düğünü ya da düğünleri var. Daha önce hiç ülke dışına çıkmamıştım ve şimdi ta İsrail'e gidiyorum."

"Orası muhteşem. Oraya bayılacaksın. Ve oradayken tüm KZS seni izliyor olacak. Seni delinmeye dayanıklı bir torbaya koyup vakumla mühürlesem bile daha güvende olamazsın, ki bunu da düşündüm."

"Güvenliğim için endişelenmiyorum anne."

"Ne zaman evden çıkarsan çık, her zaman güvenliğin için endişelenmelisin. ... ön bahçede."

Meg'in gözleri şaştı ve pencereden dışarı baktı. "Bu üniversite hakkında mı?"

Meghan irkildi, bu konuşmaya hazır değildi. Hiçbir zaman da hazır olmayabilirdi.

"Neden endişelendiğini anlamıyorum. Boston Üniversitesi'nde çok başarılı olacaksın."

"Hı-hı."

"Zekisin, güzelsin -çünkü benim genlerimi taşıyorsun- ve Boston Malone'ları sana göz kulak olacak."

"Hı-hı."

"İstersen önümüzdeki hafta sonlarından birinde oraya gidip aileyle vakit geçirebiliriz. Gidip kampüsü kontrol eder, etrafa bakarız..."

Konuyu kapatın! Konuyu kapat!

"Okul değil. Bu ... bu ..." "Bu ne?"

"O... sensin."

"Ben mi?"

"Ve teyzeler."

Annesi içini çekti ve Meg sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Deirdre sana ne dedi?"

"Anne."

"O yaşlı kaltak gerçekten sinirime dokunmaya başladı."

"Anne! İşte bundan bahsediyorum." Ve bu kısmı **u y d u r m u y o r d u** . "Tek yaptığın teyzelerle kavga etmek. Özellikle Deirdre'yle."

"Çünkü o kötü biri."

"O kötü değil. O bir kan." Meg koltuğunda döndü ve annesine baktı. "Deirdre Teyze'de seni rahatsız eden şey ne?"

"*Beni* rahatsız eden mi? O kadın benden nefret ediyor ve doğumundan beri seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyor. O başladığında plasenta bile henüz çıkmamıştı."

"Anne."

"Bana 'anne' deme."

"Doğum günüm için ne istediğimi biliyor musun?" Meghan tersledi. "Deirdre'yle kavga etmemeni."

"Neden sadece güneşi istemiyorsun?"

"Gördün mü? Ben de bundan bahsediyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bugün bütün gün benim doğum günüm olacak. Seninle Deirdre'nin arasına girmek."

"Kimse senden aramıza girmeni istemiyor."

"Yaşlı bir kadınla kavga etmene izin veremem!"

"Yaşının seni kandırmasına izin verme. O kadar uzun yaşamayı başaran dişi kaplanlar doğal olarak acımasızdır ve o çirkin parmak eklemleri bir kazadan değil, genellikle onun başlattığı kavgalardan kaynaklanır."

"Senin gibi mi?"

"Kavgaları ben başlatmam bebeğim, ben bitiririm."

Konuşmadan bıkan Meg nefesini dışarı verdi ve bakışlarını ileriye odakladı. Sessizlik otoparka girene kadar sürdü.

O zaman annesi, "Deirdre ile kavga etmemi istemiyor musun? Deirdre ile kavga etmeyeceğim. Onunla kavga etmeyeceğim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne kadar zorlarsa zorlasın, beni kavgaya kışkırtmasına izin vermeyeceğim demek."

"Anne, fiziksel olarak bunu yapabilecek durumda değilsin." "*Her şeyi yapabilirim.*"

"Buzun üzerinde kayarken senden on kat büyük adamları dövmek, işte fiziksel olarak yapabildiğin şey *bu*. Yaşlı teyzenle kavga etmemek mi? O kadar da değil."

"Ama yapacağım. Senin için. Sadece bu da değil, sen ikinci düğün için ayrılana kadar Deirdre'yle kavga etmeyeceğim."

"*Anne.*"

"Ben kararımı verdim." "Ama bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü seni seviyorum. Ve o yaşlı kaltak sana ne söylerse söylesin, seni terk etmedim."

Meg irkilerek annesine baktı. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Times Meydanı'na fahişe olmak için kaçmadın ya. Deniz piyadelerine katıldın. Ayrıca, sadece Kuzey Amerika, Hawaii ve Porto Riko'da on bin teyzen, amcan ve kuzenin varken bir Malone yavrusunu terk etmenin imkanı yok."

"Alaska'yı unutma."

"Anne, Alaska Kuzey Amerika'nın bir parçası." "*Her neyse.*"

Meg'in gözleri şaşıtığında annesi güldü ve Meg'in elini kendi elinin içine aldı. Cella'nın kiler eski ve yeni yara izleriyle kaplıydı; bazıları hokeyden, bazıları "müteahhit" olarak çalışmaktan, bazıları da beş yıl üst üste Doğu Yakası Çıplak Muşta Şampiyonu olmaktan kaynaklanıyordu.

"Kişiliğinle geçirebileceğin en iyi doğum gününü geçirmeni istiyorum."

"Teşekkürler."

"-ve eğer bu, o kötü kalpli yaşlı kadına ve onun sinir bozucu entrikalarına katlanmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Çünkü seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

"Uh..."

"Şimdi şu eczaneye gidelim ve sana lanet olası tamponlardan alalım.
Ben ısmarlıyorum!"

Meg annesinin cipten inip kapıyı arkasından çarpmasını izledi.

"Bu aileden hiç sıkılmıyorum," diye iç geçirdi, kapıyı iterek açtı ve annesini dükkâna kadar takip etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Birkaç saat daha uyuduktan ve Meg'in hazırladığı doyurucu bir doğum günü kahvaltısından sonra, Cella Pazar günü öğleden sonra mahallede yaptığı koşunun beşinci turundaydı ve sonunda bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini ve bunun Meg'in o akşamki doğum günü partisi hazırlıklarıyla hiçbir ilgisi olmadığını kabul etti. Cella bunu, akrabalarından birinin evinin ya da karavanının önünden her geçişinde birileri ona selam verdiğinde, nasıl olduğunu, kahve isteyip istemediğini ya da sohbet etmek isteyip istemediğini sorduğunda fark etti. Malone'lar sohbet etmezdi. Dedikodu yaparlardı, ama buna böyle derlerdi. Dedikodu.

Yine de amcalarından, büyük teyzelerinden ya da kuzenlerinden birine neler olup bittiğini sormak yerine ailesinin evine koştu. Ama mutfağa girer girmez bunun bir hata olduğunu anladı. Babası, erkek kardeşleri ve teyzeleri yine masanın etrafında kümelenmişlerdi ama şimdi dudakları gergin ve mutsuz bir çizgide olan annesi de işin içindeydi. Hepsi birbiriyle fısıldaşıyordu ve tartışıyor gibiydiler.

"Oh!" dedi Maureen Teyzesi, fazlasıyla parlak bir sesle. "Bakın kim dönmüş!"

Nefes nefese kalan, teri yere damlayan Cella ailesine baktı. Onlar da ona baktılar ve sonra gülümsediler. Hepsi gülümsedi. Ona. Teyzesi Deirdre bile.

İşte o zaman Cella odasına çıktı ve çok ihtiyacı olan duşu aldı.

Tam dışarı çıkıp havluya uzanmak üzereydi ki kapının çalındığını duydu.

"Evet?" dedi temkinli bir şekilde. Ama Jai açık kapının arkasından bakınca Cella bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür sensin."

"Sorun nedir?"

Cella, Jai'ye kapıyı kapatmasını işaret etti. "Sanırım ölümümü planlıyorlar."

Jai güldü, sonra durdu. "Oh. Şaka yapmıyorsun."

"Garip davranıyorlar. Bir şeylerin peşindeler. Malone'lar size gülümsemezler... bir dolandırıcılık ya da kafanın arkasına iki darbe yemedikçe."

"Evet." Jai alt dudağını dişledi. "Ya da seni ve mutluluğunu önemsiyorlar mı?"

"Onlar Malone'lar. Benim mutluluğum onların umurunda bile değil."

"İşte burada yanılıyorsun. Seni s a n d ı ğ ı n d a n daha çok seviyor gibiler."

Cella'nın gözleri kısıldı. "Neden böyle söylüyorsun? Neler oluyor?"

"Yaklaşan aile düğünü hakkında."

"Kimin düğünü? Shannon'ın mı? Sinead'ın mı? Annie'nin mi?"

Emma'nın mı? Ella'nın mı? "Hayır."

"Johnny'nin mi? Jackie'nin mi? Conor'ın mı? Jamie'nin mi?"

"Tanrım, lütfen dur. Bri'nin düğününden bahsediyorum." "Bri aileden değil."

"Sadece kızının babası."

"Bu onu aileden yapmaz. Sadece onu bir damızlık yapar."

Jai gülümsedi. "Sizinle takılmayı seviyorum. Beni eğlendirmekte asla başarısız olmuyorsunuz."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Davis. Neler oluyor?"

"Bir endişe var. Bri ve Rivka'nın düğününün senin üzerindeki etkisi hakkında."

"Ben mi? Ne olmuş bana?" Düğün sonsuzluk gibi hissettiren bir süredir planlama aşamasındaydı ve Meghan'ın bu olayla ilgili bazı endişeleri olsa da, aile neden bir şekilde umursasın ki? Ve özellikle de neden birdenbire Cella için endişelensinler ki?

"Aile tüm bunlar yüzünden yıkılmış olmanızdan endişe duyuyor. Nişan. Düğün."

Cella gözlerini kırptırdı. "Hayır, yıkılmadım."

"Acını bir perdenin arkasına sakladığını"

düşünüyorlar." "Neyin arkasına?"

"Genel olarak iyi mizah ve kabadayılık."

"Benim her zaman iyi bir mizahım vardır. Ben de"

kabadayılıkla doluyum." "Bu çok doğru."

"Ayrıca. Ne kadar üzgün olabilirim ki? Ben baş"

nedimeyim." "Uh-huh."

"Annem buradaki düğünün planlayıcısı ve ondan bunu yapmasını ben istedim. Meghan'ın da davetli olduğu İsrail'deki tören için başka bir planlayıcıları var."

"Uh-huh."

"Ve Malone'ların geri kalanının davet edilmemesinin tek nedeni, şey... bilirsiniz... şu şey."

"Doğru. Şu şey."

"Bu benim değil kuzenimin hatasıydı ve Monet de dahil olmak üzere neredeyse tüm sanat eserlerini İsrail'e iade etti."

"Farkındayım."

"Sadece bu da değil, Bri bana Rivka'yla evleneceğini söylediğinde, 'Evet' dedim. Harika. Ve balayına çıkmadan önce destek çekinizi göndermek isteyebilirsiniz. "

"Eminim öyledir."

"O zaman neden endişelensinler ki?"

"Sanırım senin umurunda olduğuna dair bir yanılsama içindeler."

"Ben çocuğumu önemsiyorum. Onu doğarken falan yemedim. Seni önemsiyorum.

Ailemi. Josie, tabii ki. Kardeşlerimi hoşgörün." Jai başını salladı. "Bunların hepsine katılıyorum."

Cella aynaya dönerek, "Tanrım, ailem çok çılgın.

Önemli bir şey değil. Düğünden sonra bunların hepsi unutulacak." "Peki..."

Cella tekrar arkadaşına döndü. "Peki, ne?"

Jai yine dudağını ısırdı ve "Çöpçatanlıktan bahsediyorlar" dedi. Cella lavaboya doğru tökezledi. "Hayır!"

Jai ellerini kaldırdı. "Şimdi panik yapma."

"Panik yapmayın mı? Deli misin sen?" Cella bunun teyzesi Deirdre'nin fikri olduğuna bahse girerdi. Annesi her zaman Deirdre'nin çoğu Malone'u John F. Kennedy'nin Protestan olduğuna ikna edebileceğini söylerdi. Ve Kathleen New York Malone kadınlarını yönetirken, Deirdre onun infazcısına eşdeğerdi. Sadece o, Cella'nın buz üzerinde olmayı hayal edebileceğinden çok daha acımasızdı.

Jai uzandı ve Cella'nın elini okşadı. "Merak etme. Baban bunun gerekli olmadığını söylüyor-"

"En azından mantıklı davranıyor."

"-Çünkü senin zaten bir erkek arkadaşın var."

"Erkek arkadaş mı? Ne erkek arkadaşı..." Cella'nın nefesi kesildi. "Oh, hayır." "Kimden bahsettiğini biliyor musun?"

"Tanrım. Ayı. Cuma gecesindeki kutup ayısı." Maçtan eve dönerken ayıyla aralarında geçenleri Jai'ye anlatmıştı. "Tanrım, babamın onun erkek arkadaşım olmadığını bildiğini sanıyordum."

"Görünüşe göre bunu bilmiyor. Ve sanki adamdan hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Ona göre, 'O iyi, biraz dili tutulmuş bir çocuk'. Bu da mükemmel.

Çünkü belki ayıyı teyzelerini bir süreliğine rahatlatmak için kullanabilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Annen anneme, eğer zaten bir erkek arkadaşın varsa teyzelerinin çöpçatanlık işinden vazgeçeceğini söylemiş. Sorun şu ki Deirdre onları senin erkek arkadaşın olmadığına ikna etmiş. Butch'un yanıldığını."

"Ama yanıliyordu! Erkek arkadaşım olduğunu söylerken şaka yapıyordum." "Baban bunu gözden kaçırmış gibi görünüyor."

"Bunu nasıl gözden kaçırabilir?"

"Önemli değil. Ama belki Malone cazibeni kullanırsan, adamın sana yardım etmesini sağlayabilirsin."

"Ne yardımı?"

"Birkaç günlüğüne erkek arkadaşınmış gibi davran. Ona bir sonraki maç için bilet falan ver. Taraftar olduğunu söylediğine göre eminim bu konuda yardımcı olacaktır."

Cella o kadar emin değildi. "Anlamıyorsunuz. O ayı bana zar zor tahammül etti ve benim kötü bir anne olduğumu düşünüyor."

"Neden öyle düşünüyor...?" Jai gözlerini devirdi. "Yine o şeyi mi yaptın? Meghan ayakkabılarını zar zor bağlayabiliyormuş gibi yapıp onu kendi başının çaresine bakması için yalnız mı bıraktın?"

Cella omuz silkti. "Orada olman gerekiyordu. O zamanlar komikti."

"Komik ya da değil, bir sorunun var. Muhtemelen diğer oyuncuların birinin arkanı kollamasını ya da KZS'den birinin erkek arkadaşınmış gibi davranmasını sağlayabilirsin ama baban ayıyla çoktan tanıştı. Yine de bir ayıyla sorun yaşamamasına şaşırdım. Malone'ların 'kaplan olmalı' diyeceklerini düşünmüştüm. "

"Eğer çocuğum olmasaydı. Teyzelerim mutlu çünkü iyi bir Malone dişisi oldum ve onlara aile geleneğini devam ettirecek bir kız verdim. Bu da beni teyzelerin ortaya çıkarabileceği her şeye açık hale getiriyor. Ama bahse girerim bu Deirdre. Benimle kavga etmeye çalışıyor."

"Seninle hep kavga çıkarır." "Evet, ama..."

"Evet, ama ne?"

Cella nefesini bıraktı, boynu gerildi. "Ama Meghan'a düğünden sonraya kadar Deirdre'yle kavga etmeyeceğime söz verdim."

Jai, Cella'nın kendisine katılmadığını fark edene kadar yüksek sesle güldü. Sonra durdu. "Oh... sen ciddisin."

"Uykuda yumruklama, tamponlar ve sabah erkenden eczaneye gitmeyi içeren uzun bir hikâye. Bu konuya girmek istemiyorum."

"Ben de senin girmeni istediğimi sanmıyorum."

"O yaşlı kaltak. Eminim biliyordur. Meg'e onunla kavga etmeyeceğime dair söz verdiğimi *biliyordur*."

"Şimdi paranoyaklaşıyorsun."

"Paranoyaklaşmıyorum. Bir çöpçatanı asla kabul etmeyeceğimi biliyor, bu da tüm olaylar zincirini başlatacak ve sonra beni çocuğumun önünde kötü gösterebilecek."

Jai bunu tartışmak yerine, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Aileyle konuşacağım. Sakince. Mantıklı bir şekilde. Bu eski usul ritüellerin modern toplumda artık geçerli olmadığını açıkça anlatacağım. Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu anlatacağım."

"Yani bir yetişkin gibi mi davranacaksın?"

"Evet. Ben otuz altı yaşında bir yetişkinim ve öyle davranabilirim."

Cella kararlı bir şekilde kurulanmayı bitirdi ve bir çift eşofman, siyah tişört ve spor ayakkabı giydi. Yanında Jai olduğu halde mutfığa döndü. İçeri girdiğinde ailesi her ne konuşuyorlarsa kesip ona baktı.

"Çocuk nerede?" Cella sordu.

"Josie'yle alışveriş merkezinde, doğum günü için aldığı hediye kartlarını kullanıyor."

Mükemmel, ama Cella devam edemeden Kathleen Teyze sordu: "Kuzenin Pete'i hatırlıyor musun? Atlantic City'de mi yaşıyor?"

"Kuzen mi?" Jai usulca sordu.

Cella, "Dördüncü kuzenim, iki göbekten," diye açıkladı. "Evet, onu hatırlıyorum. Neden?"

"Ben hâlâ-" diye söze başladı Barb ama Kathleen parmağını kaldırarak Cella'nın annesini susturdu. Barb'ın canını çok sıkmişti.

"Sen karışma Barbara Feeney."

"Artık Malone, sen bunu sürekli unutsan da."

İşte bu yüzden Cella annesinin babasını çok sevdiğine inanıyordu. Çünkü güçlü iradeli bir kadın olmak ve bu aileyle evlenmek? Aşk olsa iyi olur.

Maureen Teyze, Barb ve Kathleen'in tartışmaları arasında, "Bir karavan bayisi var," diye açıkladı. "Belki hepimiz gidip onu ziyaret edebiliriz."

Ne güzel olur, değil mi?"

Cella ve Jai birbirlerine baktılar ve Cella, "Oraya gidelim mi?" diye sordu.

"Elbette. Slot oynayabiliriz, belki biraz da blackjack.

Pete ve ailenin geri kalanıyla biraz zaman geçireceğim."

"AC Malone'ların çoğu federal iddianame altında değil mi?" Butch her geçen saniye konuşmadan daha da rahatsız olmuş görünerek sordu.

"Federallerin elinde hiçbir şey yok," diye çıkıştı Deirdre, kardeşine ters ters bakarak. "Peki Pete'in işini bırakıp buraya taşınacağını gerçekten düşünüyor musun?" Barb

sordu.

"İyi bir kız oraya taşınır."

"Eğer iyi bir kız olmak gerçek bir gereklilikse, bu tüm Malone kadınlarını dışlamaz mı?" Barb karşılık verdi.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedi Deirdre. "O her zaman ayrılmak istedi. Aile için fazla iyi olduğu için. İşte ona bir şans."

"Gerçekten çocuğumu terk edeceğimi mi düşünüyorsun?" Cella sordu.

"Onu ilk seferinde terk ettin," diye karşılık verdi Deirdre. "İkincisinde de. Ve sanırım bir üçüncüsü daha vardı."

"Orospu!" Cella kükredi. O ve Deirdre aynı anda birbirlerine saldırdılar, babası ve teyzeleri Deirdre'yi tutarken, Jai tüm vücuduyla Cella'yı kapıya doğru itti.

"Geri döneceğiz," diye bağırarak seslendi Jai. Ailenin ciplerinden birinin anahtarlarını aldı ve Cella'yı kapıdan çıkarıp arka bahçeye doğru itmeye devam etti.

"O son vuruş için kışını tekmelememe izin vermelisin!"

"Söz vermiştin," diye hatırlattı Jai, Cella'nın kolundan tutup arabaya doğru sürüklemeye başlamadan önce. "Ayrıca, yaşlı bir kadını dövemezsin."

"Yetmişli yıllarda o yaşlı kadın Malone Bare Knuckles şampiyonuydu."

"Doğru. Bu yüzden ondan dayak yemeyi de göze alamazsın.

Senin kırılğan Malone egon bunu asla kaldıramaz."

Koyu mavi bir cipin yanında durdular. "Bana saldırmaya devam edecek, Jai. Kaybedecek bir şeyi yok çünkü hiçbir şey için söz vermedi. Ama onunla kavga edersem sözümünden dönmüş olurum ki bir Malone bunu asla yapmaz... bizden birine, genel halktan bahsetmiyorum tabii ki."

"Biliyorum, tatlım."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" Cella talep etti.

"Sen telefona sarılıp o ayının izini süreceksin. Arabayı ben kullanacağım."

"Tamam," dedi Cella, Jai Queens'te güzel, küçük bir evin önünde durduğunda. "MacDermot'un bana verdiği adres bu."

"Çok şirin." "Her neyse."

Jai elini arkadaşının omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek, Cella. Söz veriyorum." "O sadece benimle çocuğum arasına girmeye çalışıyor."

"Ve şu ana kadar başarısız oldu." "Öyle mi?"

"Hey, beni dinle, Meghan seni seviyor. Seni her zaman sevecek. Ve Deirdre'nin yapacağı hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Madem buna inanıyorsun, neden burada benimlesin?" "Senin kaçık yardımcın olduğum için mi?"

"Atardamarları ve kalp kapakçıklarını onarabilen, ileri tıp derecelerine sahip kaçık yardımcı mı?"

"Domates diyorsun..." Cella inleyip şakaklarını ovmaya başlayınca Jai ona, "Biliyorsun bu çok daha kötü olabilirdi," diye hatırlattı.

"Beni bir kuzenimle eşleştirmeye çalışıyorlar, Jai."

"Yakın bir kuzen değil."

"Mesele bu değil!"

Cella'yı kelimelerle sakinleştiremeyeceğini anlayan Jai, verandadaki sandalyede oturan ayıyı işaret etti. "Bu o mu?"

"Evet. Bu o."

"O kadar da huysuz görünmüyor." Cella, Jai'ye ayının huysuz olduğunu söylemişti. Ama orada otururken halinden oldukça memnun görünüyordu. Ve yakışıklıydı. Beyaz saçlı, siyah gözlü, kafasında Rangers beyzbol şapkası olan iri bir çocuk.

"Şey, o *huysuz*. O yüzden bana şans dile."

Jai motoru durdurdu ve ona baktı. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Yoksa neden burada olasın ki?"

"Queens bölgesi hakkındaki bilgim için mi?"

"Bak, bu işte tek şansım var. O yüzden senden bir arkadaş olarak rica ediyorum... bunu mahvetmeme izin verme."

"Evet, ama babana yalan söylemeyi sorun etmeyecek misin...?"

"Hayır, bunu yapmaktan nefret ediyorum." Jai'nin Cella'nın babasına hayran olduğundan hiç şüphesi yoktu ve bunun tersi de geçerliydi. Jai ve babası gibi Cella da Butch'un çırağı, gururu ve neşesiydi. Oğullarını severdi, ama yanlış yapamayacak olan kızıydı.

"Ama," diye devam etti Cella, "çocuk babasıyla İsrail'e doğru yola çıktığında Deirdre'yle konuşabilirim ve babama gerçeği söyleyebilirim. İnan bana, bu zor ayıyı yola getirmek, aileyi bu çöpçatanlık işinden vazgeçirmekten daha kolay olacak."

Jai arkadaşının haklı olduğunu anladı. "Pekâlâ. Hadi gidelim. Unutma... sakın ve soğukkanlı ol." Çoğu Malone'un bilmediği iki kelime. "Bu adamın yardımına ihtiyacın var, o yüzden seni 'an'larından birine sürüklemesine izin verme. "

Cella başını salladı. "Elimden geleni yapacağım." Jai'nin isteyebileceği tek şey buydu.

Ailenin cipinden inip eve doğru yürüdüler ve merdivenlerin dibinde durdular.

"Merhaba," dedi Cella ve küçük bir el salladı.

Ayının başı yavaşça döndü, siyah gözlü bakışları onlara odaklandı. Tembel bir gülümsemeyle "Merhaba" dedi.

Ve işte o zaman Jai, Cella'nın tüm vücudunun gerildiğini gördü, hem de iyi anlamda değil.

Cella'nın gözleri kısıldı. "Nasılsın?" diye sordu, basamaklardan birine çıkıp elini korkuluklara dayayarak.

"Çok iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim."

Pazar sabahı temiz Queens havasının tadını çıkarıyormuş gibi derin bir nefes aldı, bakışları ona dönmeden önce etrafına bakındı. "Peki senin için ne yapabilirim?"

Cella cevap vermeyince Jai biraz daha yaklaştı. "Bir iyiliğe ihtiyacımız var." "Küçük bir iyilik mi yoksa büyük bir iyilik mi?"

"Şey..."

Uzun bacaklarını tırabzandan aşağı salladı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Neden ikiniz de yaklaşıp bana neye ihtiyacınız olduğunu söylemiyorsunuz? Size yardım etmekten mutluluk duyarım."

Jai bir adım daha attı ama Cella boştaki kolunu savurup diğer tırabzana dayadı ve Jai'nin bir yere gitmesini engelledi. Arkadaşının mesajı alması için bir saniye bekledi. Sonra Cella basamakları kendisi çıktı ve tepede durdu.

"Bugün daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun," diye gözlemledi.

Küçük bir kahkaha attı. "Biliyorum. Biliyorum. Bazen tam bir pislik olabiliyorum. Olmamaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Çok gergin oluyorum." Cella'ya baktı

tepeden tırnağa ve tekrar geriye. "Belki de sadece beni rahatlatacak bir şeye ihtiyacım vardır."

Cella bu çok da ince olmayan imaya cevap veremeden ayının cep telefonu çaldı.

Biraz homurdandı, arayanın kimliğine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Buna bakmam gerek. Hemen döneceğim."

Ön kapıya doğru yürüdü ama içeri girmeden önce ona baktı. "Hiçbir yere gitme." Göz kırparak eve girdi ve kapıyı kapattı.

"Neden bu kadar gerginsin?" Jai, verandaya ulaşana kadar onu merdivenlerden takip ederek sordu.

"Bilmiyorum."

"O zaman kes şunu. Onu uzaklaştırıcaksın. Onun yardımını istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama..."

"Ama... ne?"

Cella başını salladı. "Bilmiyorum. Sadece garip davranıyor."

"Ne şekilde?"

Cella neredeyse gülecekti. Bu tam Jai'ye göreydi. Konuşmayı çok severdi. Analiz etmeyi. Malone'lar ilk başta farkına varmasalar da, Davis'lerin ailelerinin bir parçası olması iyi bir şeydi. Malone'ların mantıksızlığına karşı onlar mantıklıydı.

"Bakın, son birkaç seferdir tanıştığım adam tam bir tutucu, titiz bir kot pantolonluydu. Bir seri katil gibi görünüyordu ama çatık kaşlarının ve hoşgörülü olmayan doğasının altında bu... bu... İzci çocuk."

"Peki ya bu adam?"

"Çok fazla gülümsüyor ve yaşlı bir kadına caddenin karşısına geçmesi için yardım edecek ve böylece onu arkasına atıp bir kamyonun çarpmasına izin verecek türden bir izci gibi görünüyor."

"Neden sadece iyi bir adamla nasıl başa çıkılacağını bilmediğini söylemiyorsun?" "İyi bir adamla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi biliyorum. İşte bu yüzden

Adamı her gördüğümde işkence ediyorum. Ama şu anda ona işkence etmek istemiyorum. Onu kafasından vurmak istiyorum."

"Hiç küçük duyguların oldu mu, Cella? Küçük duygular? Seks ya da ölüm içermeyen?"

"Ben bir kaplanım. Ya bir şeyi beceriyorum ya da öldürüyorum. *Sizin* gibi bir ağacın tepesinde oturup uzanamam."

"Dağ aslanları ağaçta öylece oturup dinlenmez. Bir sonraki yemeğimizi arıyoruz."

"Hey."

Cella verandanın uzak ucuna baktı. Artık Ranger şapkası olmayan ve saçları yüzünden taranmış olan ayı, tırabzanın dış tarafında durmuş, onu ve Jai'yi izliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Cella ona sordu.

"Günün güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Ya sen?"

Cella tekrar Jai'ye baktı ve arkadaşı başını iki yana salladı.

Bu durum artık onun da hoşuna

gitmiyordu. "Şapkan nerede?"

diye sordu Cella. "Şapkam mı?"

"Evet. İki dakika önce taktığın mı? O şapka mı?" "Oh. Benim şapkam. Evet, uhhhh ..."

Ön kapı açıldı ve ayı -biliyorsunuz, az önce evin etrafından gelen ayı- dışarı çıktı, saldırgan Rangers şapkasını tekrar yerine taktı, böylece şimdi *iki* ayı vardı. İki tam kopya.

"Peki... neredeydiniz..." İkinci ayı durdu, verandanın diğer ucuna ve orada duran benzer ayıya baktı. Tekrar Cella ve Jai'ye baktığında sırtı ve "Bunu açıklayabilirim-" dedi.

"Neler oluyor?" dedi arkasından daha huysuz bir ses.

Cella omzunun üzerinden baktı ve adamın çatık kaşlarını, eski kot pantolonunu ve kafasındaki lanet olası *Islanders* şapkasını görünce rahatlamaktan başka bir şey hissetmedi. Rangers mı? Gerçekten mi? En azından ayısı sadakatten anlıyordu.

"Dedim ki" -birlikte çıplak uyandığı ayı yaklaştı, elinde bir poşet yiyecek vardı- "neler oluyor?"

"Kardeşimizi ziyarete gelemiz miyiz?"

"Hayır ve bunu anlatacak kadar yaşayamazsınız. Hayır."

"Bize nasıl davrandığına inanabiliyor musun?" diye sordu Rangers şapkalı olan Cella'ya. "Aramızda sadece birkaç dakika var ve bize hiç zaman ayırmıyor. Bu haksızlık değil mi?"

"Cella, "Onun *yerine geçerken* bunlardan hiç bahsetmemiştin," diye gözlemledi.

Crush elindeki poşeti yere fırlattı, kaşları daha da çatıldı, iri vücudu titremeye başladı. "*Hâlâ bunu mu yapıyorsun?*" diye bağırdı.

Cella güldü ve merdivenlerden yukarı yürüdü. Jai'nin elinin tişörtünü sıyrıp geçtiğini hissedebiliyordu, onu durdurmak için çılgınca bir hamle yaptı.

"Siz çocuklar," diye alay etti Cella. "Bunu bir sürü kıza yaptınız mı? Birbiriniz gibi davranarak?"

"Çocuktuk," diye açıkladı şapkalı olan, hâlâ sırtarak. "Daha iyisini bilmiyorduk."

"Ne var biliyor musun?" Cella ona yaklaşarak sordu. "Ben bir yetişkinim. Ve hâlâ daha iyisini bilmiyorum."

Sonra Cella kendini beğenmiş piçin suratına bir yumruk indirdi.

* * *

Chazz tırabzanın üzerinden verandaya düşmeden önce Crush'ın gülmek için sadece bir saniyesi vardı. Crush merdivenlerden yukarı fırladı, ikisinden birinin Malone'a zarar vermesine izin vermeden önce kardeşlerini öldüresiye dövmeye hazırdı. Ama Chazz kanlar içinde kükreyen Gray'i yakaladı ve geri çekti.

"Dostum," dedi Chazz, gözlerini kocaman açarak, "onu tanıyorum." "Ne?"

"Onu tanıyorum. Carnivores'ta çalışıyor. Bu... bu Bare Knuckles Malone." İkisi de Dişi Kaplan'a baktı. "Az önce lanet olası Cella Malone tarafından suratından vuruldun!"

Crush'ın gözleri şaşı oldu. Kardeşleri tam bir aptaldı. Chazz, Malone'u görür görmez nasıl tanımişti? Muhtemelen takımın soyunma odasına sızmıştı piç kurusu.

Chazz umutsuzca kot pantolonunun ve rüzgârlık ceketinin ceplerini karıştırdı ve bir keçeli kalem çıkardı. "Kolumu imzalar mısın?" Kalem ona doğru uzattı.

"Göğsümü. Göğsümü imzalar mısın?" Yüzünden kanlar akan Gray, Chazz'e sırtıttı. "Marcie'nin bunu görmesi için sabırsızlanıyorum."

"Marcie mi?"

Crush, Malone'a "Karısı," diye açıkladı. "Gray ondan bahsetmedi mi?"

Malone suçlayıcı bir parmakla kardeşlerini işaret etti. "Karın evde oturmuş senin dönmeni beklerken sen bana *mi* asılıyordun?"

Crush tüm bunlardan şüphe duyuyordu. "Onun bilmediği şey..."

Malone yumruğunu tekrar geri çekti ama Chazz ellerini kaldırdı. "Bekle, bekle. Vur bana."

Crush gözlerini kırptırdı. "Sana vurmasını mı istiyorsun?" "O *Bare Knuckles Malone*, dostum!"

Crush öne doğru eğildi ve Malone'un kulağının dibine, "Lütfen bana babanla bu kadar kötü olmadığımı söyle." dedi.

"Öyleydin ama bu konuda gerçekten çok sevimliydin. Bu sadece sinir bozucu." "Dur bir dakika." Gray burnundaki kanı silerek dik durdu.

"*Onun* burada ne işi var?" -kardeşi ona küçümseyerek baktı

-"*Sen?*"

"Ben onun kız arkadaşım," dedi

Malone. Crush iç çekti. "Yine mi buradayız?" "Başlama yine."

"Sen mi?" Gray ve Chazz birlikte söyledi. "*Sen* mi?"

"Marcella Malone'la mı çıkıyorsun?" Chazz tiksintisini gizleme zahmetine girmede. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu da ne demek şimdi?" "Senin hâlâ bakire olduğunu sanıyorduk."

Crush Gray'e vurmak istedi ama Malone onun önüne geçerek pek bir şey yapmadan onu tutmayı başardı.

Kardeşlerinin gitmesini isteyen Crush, "Eve dönmeniz gereken eşleriniz ve çocuklarınız yok mu? Bugün sadece *beni* mutsuz ettiğinizi düşünmekten nefret ediyorum."

Gray sırttı. "Neden burada olduğumuzu sormayacak mısın?" "Neden burada olduğunuzu biliyorum ve ona hayır diyebilirsiniz."

"Hayır cevabını kabul etmediğini hepimiz biliyoruz."

"Bu ve yaşayacağı karaciğer hasarı benim sorunum değil. Şimdi defol."

Chazz ellerini havaya kaldırıp etraflarından dolaşmaya başladı ama Gray kalemi elinden kaptı ve Malone'a sordu: "Sence seni hâlâ yakalayabilir miyim-"

Malone Gray'in elindeki kalemi tokatladı. Kardeşi geri çekildi ve Crush, tüm mahallenin önünde onu tokatlamaya başlamadan önce kedinin kollarını yakaladı.

Gray gülerek Chazz'i takip etti. Crush kardeşleri kamyonetlerine binip gidene kadar onları izledi. Sonra verandanın merdivenlerinden geri indi, yiyeceklerini aldı ve kapıyı arkasından kapatarak evine girdi.

ONUNCU BÖLÜM

Cella Crush'ı takip etti ama kapı yüzüne kapanınca durdu.

Nefes nefese, "Oh, hayır, yapmadı!"

"Cella-" diye başladı Jai ama Cella bunu duymak istemiyordu.

Ayı kapıyı kilitlememişti, bu yüzden Cella kapıyı fırlatıp açtı ve içeri girdi.

"Bana neden kızgınsın?" diye sordu ve ayıyı düzenli mutfağına kadar takip etti.

Elindeki poşeti masanın üzerine koyan ayı, "Sana kızgın olduğumu söylemedim. Sadece seni evimde istemiyorum."

"Şey..." Cella konuşmayı kesti. Az önce ne görmüştü? Topuklarının üzerinde dönerek geri yürüdü ve ayının oturma odasının ortasında Jai ile buluştu.

Arkadaşlar birlikte etrafı incelediler, Jai "Hayatımda hiç müze ya da babanın dolabı olmayan bir yerde bu kadar çok hokey eşyası görmemişim" diyene kadar bakışları etrafta dolaştı.

Jai de şaka yapmıyordu. Cella'nın, babası da dahil olmak üzere ayının en sevdiği oyuncular olduğunu tahmin ettiği oyuncuların çerçeveli ve imzalı formaları; birinin imzalı patenleri; imzalı disklerle dolu cam bir kutu ve duvarında çapraz duran çerçeveli imzalı sopalar vardı.

"Görünüşe göre," diye devam etti Jai, "Islanders, Philly Flyers ve Carnivores takımlarını tutuyor."

"Taraftar olduğumu biliyordum ama... vay canına."

"En azından senden yüzüne yumruk atmanı istemedi."

"Görünüşe göre takımımın hayranı, benim değil. Ona göre çok fazla kavga ediyormuşum."

"Çok fazla kavga ediyorsun," diye seslendi mutfaktan.

Cella'nın sağ gözü seğirdi ama Jai onu kolundan yakalayıp yerinde tuttu.

"Cella... unutma. Sakin ol. Mantıklı ol. Ona ihtiyacın var."

Cella mutfağına geri döndü, Jai de onun arkasındaydı. Ayı market poşetini açıyordu. Cella kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Peki beni neden evinde istemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sana bakınca başımın belada olduğunu anlayabiliyorum."

"Bela *mıyım*? Beni bilinmeyen bir 'kadınla' yumuşak bir şekilde tehdit eden kardeşlerim değildi. Ve sen bana bundan mı bahsedeceksin?"

"Sana bir şey söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

Cella kaba bir şey söylemek için ağzını açtı ama Jai onun sözünü kesti. "Sakin ol. Bunu tartışalım."

Cella gözlerini devirdi. "Bunu tartışmak mı? Gerçekten mi?"

"Senin için iki kelimem var Malone," diye hatırlattı Jai ona, "çöpçatan ve kuzen."

Haklı olduğunu anlayan Cella bir sandalye çekti ve içine çöktü. Ayı ikisine de baktı. "Çöpçatan mı?"

Jai omuz silkti. "Dediğim gibi, bir iyiliğe ihtiyacımız var."

"Ne tür bir iyilik? Para içeriyor mu? Kumar borçları mı?"

Cella sinirlenerek ellerini masaya vurdu ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Jai onu kafasına bastırarak geri itti. "Otur!"

"Ben köpek değilim!"

"Dediğimi yap." Jai tekrar ayıyla yüzleşti. "Biliyorum ikinizin bir geçmişi var ama biz, *ben*, büyük bir iyilik isteyeceğiz."

"Dur tahmin edeyim. Bu babasını ve benim onun erkek arkadaşı olduğumu düşünmesini mi içeriyor?"

"Şey-"

"Sana bunun bir sorun olacağını söylemiştim," dedi Cella'ya.

"Dinlemiyorsun, değil mi?"

"Bak-"

"Öyle değil," diye araya girdi Jai hemen. "O kararlı, mantıksız bir kadın ve umutsuzca senin yardımına ihtiyacı var."

"Jai!"

"Sessiz ol, zor dişi!"

Cella ve Jai birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar, ta ki aynı anda ikisi de kahkahayı patlatana kadar. Cella ayının iç çektiğini duyduğunda hiç şaşırmadı.

İki kadın gülmek için nedenler bulurken, Crush market alışverişini bitirdi ve Lola için yiyecek koydu. Kahkahalar da o sırada kesildi.

"Köpeğin mi var?"

"Bir arkadaşım için bakıyorum." Islık çaldı ve Lola, salak kardeşleri ne zaman evine girse her zaman gittiği saklanma yerinden çıktı. Burası eskiden onun dairesiydi, artık onun eviydi.

Lola koşarak mutfığa girdi ama Malone ve arkadaşını görür görmez havlamaya başladı.

İki kadın ona baktı ve o da omuz silkti. "Kedi dostu bir köpek değil."

"Bu köpeği siz mi besliyorsunuz?"

Malone'un sesinin neden bu kadar inanmaz geldiğini bilmiyordu. Ayıların her zaman evcil köpekleri olurdu.

"Evet. Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

Lola havlamaya devam edince Crush, "Kes şunu," dedi. Lola da öyle yaptı ve koşar adımlarla Malone'un yanına gitti, iki kedigile bakarken dönüp onun ayağının üzerine oturdu.

Malone ve diğer kadın birbirlerine bir kez daha baktılar ve Malone, "Bu sizin köpeğiniz," dedi.

"O bir bakıcı. Hepsi bu kadar."

"Hı-hı. Onu ne zamandır besliyorsunuz?" "Üç yıldır."

Kedigiller tekrar gülmeye başladı ve Lola onlara hırladı. Bu onun kızıydı.

"Ne?" diye sordu.

"O senin köpeğin. *Senin* köpeğin. Kimse bir köpeği üç yıl boyunca besleyemez." "Onu yerleştirmek zor."

"Safkan bir İngiliz buldogu mu?" diye sordu Malone'un yanındaki kadın kibarca.

Dişi Kaplan'ın aksine, bu kadın temel terbiyeye sahipti.

"Elimde belgeleri falan yok ve tedavi edildi." "Kimse ona ilgi göstermedi mi?"

"O' bir *dişi*," diye tersledi Malone'u. "İlgilenen birkaç kişi oldu ama onlar da onun için doğru aile değildi."

"Üç yıl boyunca mı?"

"Neden buradasın?" diye bağırdı, bu sorgulama tarzından bıkmıştı.

"Bir erkek arkadaşla ihtiyacım var ya da teyzelerim beni uzak bir akrabamla tanıştırmak için bir çöpçatan getiriyorlar."

Crush homurdanarak Lola'yı kucağına aldı ve yemek kabının önüne koydu.

"Bu ne anlama geliyor?" Malone sordu.

"Bu senin deli olduğun anlamına geliyor. Ben sadece kalabalık için deli gibi davrandığımı sanıyordum. Ama hayır" -Malone'la yüzleşti, onun güzel yüzünü kısaca inceledi- "sen gerçekten delisin."

"Delilik görecelidir," dedi Malone'un yanındaki kadın. Crush ona sadece bakınca gülümsedi ve ekledi: "Kendimi tanıtmalıyım. Ben Jai Davis."

Crush başını yana eğdi ve kadını inceledi. "Jai Davis mi? Etoburların tıbbi ekibinin başı mı?"

"Tıbbi ekibimizin başındaki kişiyi tanıyor musun?"

Malone'un sorusu üzerine omuz silkti. "Her maçın başında ondan bahsediyorlar."

"Vay canına," dedi Malone, gözlerini kocaman açarak. "Gerçekten de hayranımsın."

"Neden buradasın?" diye tekrar bağırdı, evinde yabancıların olmasından rahatsız olmuştu. "Benim alanımda mı?"

"Sana alanınla ne yapabileceğini söyleyeyim-"

"Cella."

Arkadaşının sesini duyan Malone derin bir nefes aldı ve "Bir iyiliğe ihtiyacım var" dedi.

"Benden mi?"

"Evet. Senden."

Crush cevap vermeden önce kediye şöyle bir süzdü:

"Hayır." "Hayır mı? Ne demek hayır?"

"Hayır demek istedim."

"Ama sana daha ne olduğunu bile söylemedim."

"Biliyorum. Ama özel hayatımda delilikle uğraşmıyorum."

Malone kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, altın rengi gözleri ona kilitlenmişti, ta ki arkadaşına, "Ve sen de gülmeyi kesebilirsin," diyene kadar.

Eliyle ağzını kapatan Dr. Davis boğuk bir sesle, "Affedersiniz," diye mırıldandı ve hızla mutfaktan çıktı.

"Beni utandırdığın için çok teşekkür ederim polis!"

Crush ağzı açık bir şekilde aval aval kediye baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"*Seni* utandırdım mı? Az önce bana bunu mu söyledin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle tanıştığımдан beri beni utandırıyor. Bu senin amacın gibi bir şey."

"Amacım seni gevşetmek. Çok gerginsin." "Gergin olup olmamam seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü ben şefkatli ve verici bir insanım."

Crush onun duruşunu taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti.

Birkaç dakika sonra nihayet itiraf etti: "Pekâlâ, tamam. Aslında seni utandırdığımda yüzünün kıpkırmızı olması hoşuma gidiyor."

"Dürüstlük. Sonunda biraz kullanman ne kadar hoş."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben sadece gerçekten sevdiklerime eziyet ederim." "Bu bilgi beni neden daha iyi hissettirsin ki?

Bu sanki

'Ben sadece sevdiklerimi ateşe veririm' diyerek. "

"Öyle bir şey değil. Sadece kendini fazla ciddiye aldığını düşünüyorum. Gerçi kardeşlerinle tanıştıktan sonra neden çoğu kutup ayısından daha gergin olduğunu anlayabiliyorum."

"Tenser."

"Ne?"

"Bu 'daha gergin' değil, 'daha gergin'. "

"Gerçekten mi? Dilbilgimi mi düzeltiyorsun?"

Yine hüsrana uğrayan -çünkü bir bakıma haklıydı- Crush tersledi, "Seni buraya dilbilgini kötölemen için davet etmiş değilim. Davetsiz geldin."

"Çünkü yardımına ihtiyacım var." "Tuhaf bir plan için mi?"

"Tabii ki saçma değil. Teyzelerim beni kuzenimle evlendirmek için bir çöpçatan getirmesin diye erkek arkadaşım gibi davranmana ihtiyacım var."

Kedi evine geliş amacını açıklarken, Dr. Davis mutfağa geri döndü. Ama Crush'ın şaşkın ifadesine bir kez baktı, ağzını kapattı, döndü ve kahkahaları yemek odasından içeri süzülürken tekrar dışarı koştu.

"Bunun gerçekten makul bir istek olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu ayı ona.

"Makulü tanımla."

"Çılgınca değil mi?"

"Delilikle neyi kastediyorsun?"

Ayı iki eliyle gözlerini ovuşturdu ve Cella gözlerinin büyüklüğüne hayret etti. Yine de pazularının şişkinliği onu ellerinden uzaklaştırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Adamın kendisini izlediğini fark eden Cella dürüstçe cevap verdi: "Çok seksisin."

"İstediğin şeyi yapmam için beni baştan çıkarma yöntemin bu mu?"

"Hayır, ben sadece sevişmek için baştan çıkarırım. Ama erkek arkadaşımışsın gibi davranman için, sezonun geri kalanında sahiplerin locasına erişim teklif edecektim. Ama bu özel durumda, aslında ikisini de yapmıyordum. Sadece seksiliğine dikkat çekiyordum."

"Tamam. Ama erkek arkadaşın olmam için bana rüşvet vermeye hazırsın. Bir polisin duymaktan her zaman hoşlanacağı bir şey."

"Yasadışı bir şey yapmanız için size rüşvet vermeye çalışmıyorum. *Bu* yanlış olur."

Jai yine kapı aralığında durdu, ama bir süre gözlerini dikip baktıktan sonra başını salladı ve "Seni yemek odasında bekleyeceğim Cella, çünkü ben... I ... Ben yapamam." Bir kahkaha patlattı ve tekrar uzaklaştı.

"Mantıklı, saygın insanları deliliğinize nasıl dahil ediyorsunuz? Yani bu kendi kendine öğrettiğin bir şey mi yoksa sosyopatik doğanın bir parçası mı?"

"Öncelikle, ben bir sosyopat değilim. O kontrol listesine yakından baktım ve temizim."

"Kontrol listesi mi? Robert D. Hare Psikopati Kontrol Listesi'nden mi bahsediyorsun?" "Bilmiyorum. İnternetteydi."

"Ama sosyopat olmak sizi o kadar endişelendirdi ki internetten kontrol etme ihtiyacı hissettiniz?"

"Bir kere, ama artık temize çıktım. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Eğildi ve "Hayır." dedi.

"Yani beni yaşlı bir kadını dövmek *zorunda mı bırakacaksın?*"

Ürkmüş olan ayı tekrar ayağa kalktı. "Yaşlı insanları dövmek ne zaman devreye girdi? Bu nasıl bir seçenek olabilir?"

"Bunun bir seçenek olduğunu söylemedim. Sadece bana bunu yaptıracak."

"Yaşlı istismarının potansiyel kurbanını mı suçluyorsun?"

"Önce-"

"Yine mi ilk çıkış?"

"-Sadece en katı anlamıyla 'yaşlı'." "Yani gerçekten yaşlı mı?"

"İkincisi, istismara uğrayan benim." "Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

"Çünkü sırf çocuğumla ilişkiyi mahvedebilmek için kuzenimle evlenmeyi reddettiğimde beni çıplak muşta kavgasına davet edecek olan o."

"Yani biri sana gelip 'Seni kavgaya davet ediyorum' derse, bunu yapmak zorunda mısın? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Hayır. Tabii ki değil." Tanrım. Bu ayı bu çılgın fikirleri nereden buluyor? "Ama teyzem beni *resmen* kavgaya davet ederse, evet demek zorundayım yoksa Malone'lar arasındaki saygımı kaybederim."

Ayı avuçlarını gözlerine dayadı ve tekrar ovuşturdu. "Neden?" diye sordu sonunda.

"Çünkü Malone'lar işleri böyle halleder."

"Ama bu normal değil."

"Normali tanımla."

"*Sen* değil!" Ellerini indirdi, siyah gözleri kaşlarını çattı. "Senin yaşlı insanlarla kavga ettiğin dünyanın normal değil. Psikopat kontrol listesinden psikopat olmadığını doğrulamak normal değil. Rastgele bir Pazar günü evime gelip erkek arkadaşın olmam için bana rüşvet vermen normal değil!"

"Sen benim erkek arkadaşım değil, sadece *sahte* erkek arkadaşım olursun."

Kükreyen ayı aniden Cella'yı kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. "Hey! Bu da ne?"

Onu görmezden gelerek, verandasına çıkıp merdivenlerinden aşağı inene kadar evinin içinde sinsice ilerledi. Orada, çimenlerin üzerinde, onu attığı yerdeydi.

Crush evine geri döndü ve ön kapıyı çarparak kilitledi. Sonra mutfığa doğru yürüdü ve yemek odasına geri dönmeden önce öfkesini kontrol altına almak için bir süre orada durdu.

Dr. Davis hâlâ sakın ve kontrollü bir şekilde yemek masasında oturuyordu. Onun dağ aslanı tarafını görebiliyordu, tetikteydi ama paniklememişti.

Onun karşısına oturdu. "Özür dilerim-" "Özür dilemeyin lütfen. Buraya davetsiz geldik."

"Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum... o sadece çok... hayatım genellikle çok..." "Anlıyorum. Senin hayatın sakın ve normal, Cella ise hiç öyle değil."

"Aslında, yaklaşık iki hafta öncesine kadar hayatım bir tür kâbustu. Son tayinime kadar gizli görevdeydim. Uyandığım her gün, bunun sonunu görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Telefonlarını dinlediğimi fark edecekler miydi? Daha önce tutukladığım bir kuzenleri var mıydı? Onları uyuşturucu satarken fotoğrafladığımı öğrenecekler miydi? Ama tüm bunlar ona kıyasla daha az zor görünüyor."

"Yani başka bir deyişle eve geldiğinizde huzur ve sessizlikten mi hoşlanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Eve geldiğimde birilerinin yaşlıları dövdüğünü görmek istemediğimi söyleyebilirim."

Doktor güldü, altın rengi gözleri parlıyordu. "Bunu anlıyorum, Cella'nın da istediği bu. Gerçekten de teyzesiyle tartışmak istemiyor. Ama Deirdre ne onun ne de başkasının işini kolaylaştırıyor."

"Bu kulağa çok yanlış gelecek ama..." "Neden onunla arkadaş oluyorum?"

"Siz ikiniz daha farklı olamazdınız. Tabii ben bir şey kaçırmıyorsam."

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun. İkimiz de kedigiliz, ama o yer değiştirdiğinde dört yüz kilo ve burnundan kuyruğuna kadar neredeyse dokuz fit uzunluğunda. Ben yüz elli kiloyum ve bir metre bile değilim. O gürültülü, ben sinsiyim. Arkadan saldırmayı sever. Ben ise tepeden saldırmayı severim."

"Ama siz arkadaşsınız."

"Çünkü ne olursa olsun, Cella Malone'un her zaman arkamı kolladığını biliyorum. Her zaman."

"Ve benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır! Hiç de değil. Yani, Malone'ların dünyasına dışarıdan bakınca... tam bir çılgınlık."

"Ama... ?"

"Ama bir de şöyle düşünün. Birkaç bedava akşam yemeği yiyeceksin, kardeşlerin seni Cella Malone ve belki de Çapulcu ile takılırken görebilirler, çünkü takımda o adamın etrafında olmaya tahammül edebilen *tek* kişi o. Butch Malone ile vakit geçirme şansın olacak ve o da senden hoşlanıyor."

"Hoşlanıyor mu? Gerçekten mi?" Sonra Crush sesinin ne kadar inek bir ezik gibi çıktığını fark etti ve sesini birkaç oktav alçaltarak "Evet. Bu çok hoş."

Dr. Davis gülümsedi ama onunla açıkça dalga geçmedi. "Ve benim için en önemlisi, önümüzdeki dört hafta boyunca bir kızın hayatını biraz daha kolaylaştırmaya yardımcı olabilirsiniz."

"Beş yaşındaki mi?"

"Sana söz veriyorum Meghan bu sabah saat iki-üç itibariyle on sekiz yaşında. Doktor olmak isteyen ve her zaman annesiyle Malone teyzelerinin arasını düzeltme ihtiyacı hisseden harika bir kız. Sizi temin ederim ki teyzelerin işi hiç kolay değil."

"Malone'a zor anlar mı yaşıyorlar?"

"Her zaman değil, ama özellikle bir tanesi... Cella hayatta kendi yolunu bulmak için çok uğraştı. Ama teyzesi Deirdre onun Meghan zerindeki etkisinden korkuyor."

"Ama Meghan Malone'un kızı."

"Aynen yle. Elbette Meghan benim de kızım sayılır. Ve benim kızım Josie de bir nevi Cella'nın kızı."

"Yani her zaman Malone'un arkasını kolluyorsunuz?"

"Her zaman. İstersen şu şekilde düşünebilirsin: Bunu yaparsan *bana* yardım etmiş olursun. Çünkü Cella teyzesiyle kavga ederse, şikâyet etmek için bana gelecek ve ben de bütün gece onun sylenmelerini dinleyeceğim. Peki ya işimi yüzde yüz yapamazsam? Çapulcu'nun oynayacağı gün m? Nefesim kesilir!"

"Bu haraç almaktır, Dr. Davis." Crush güldü.

Glş... muhteşemdi. "Kesinlikle haklısın. Ama bir düşünün. En sevdiğin takıma yardım etmiş, onları güvende tutmuş olacaksın."

"Alçak, Dr. Davis. Bu çok alçakça."

"Daha küçük olduğum için, büyük kedilerden biraz daha kirli dvşebilmem gerekiyor."

"Daha kirli ve çok daha zeki."

"Pride aslanları etrafta bize ev kedisi diye seslenirken başka seçeneğimiz yok."

Crush nefesini dışarı üfledi. "İçimden bir ses bunun yapmayı kabul ettiğim en aptalca şey olabileceğini söylüyor."

"Gerçekten mi, Dedektif Crushek? Çünkü içimden bir ses ... bunun çok uzun zamandır başınıza gelen en iyi şey olacağını söylüyor."

* * *

Cella cipin içinde oturmuş, Jai'nin çıkmasını bekliyordu. O koca piç ayı muhtemelen *ona* ıkma teklif edecekti. Tüm bu sınıf ve eğitim, Cella'nın her ikisinden de tamamen yoksun olmasıyla karşılaştırıldığında.

Kısa bir süre, düğün sonrasına kadar teyzelerine yalan söyleyerek kurtulup kurtulamayacağını düşündü. Muhtemelen Deirdre *hariç* tüm teyzelerinde işe yarayacaktı.

Sürücü camının alınması Cella'nın biraz sıçramasına neden oldu ama Crush'ı arabasının kapısının önünde dikilirken bulmak kafasını karıştırdı. Camı aşağıya doğru yuvarladı. "Merhaba."

"Merhaba." Adam konuşmadan öylece durunca, Cella ekinerek, "Bir şeye mi ihtiyaın var?" diye sordu.

"Bir söz. Aslında iki tane."

"Hiç tanışmamışız gibi mi davranalım?"

Gülümsedi ve kabul etmeliydi ki gerçekten yakışıklı bir gülümsemesi vardı. "Hayır. Sadece şu çılgın planını bitirdiğimizde dünyanın benden ayrıldığını düşüneceğini bilmem gerekiyor."

"İyi şöhretimi korumak için mi?"

"Kavgacı ve katil bir manyak olarak itibarını mı kastediyorsun? Evet... beni pek ilgilendirmiyor."

"Oh."

"Ama İyi Adam Malone'un kızının kalbini kırdığımı düşünmesini istemiyorum."

Bunun için bana söz verebilir misin?"

"Buna kesinlikle söz verebilirim. Peki ya ikincisi?"

"Beni bir daha jöleye uzanırken görürsen, geçen ay Utah Sinners'a karşı oynadığımız maçta kaleciye yaptığın gibi beni de oyundan alırsın."

Aynı anda hem gülüyor hem de sinirleniyordum - o kaleciyi gerçekten oyundan *atmıştı*.

-Cella başını salladı. "Eğer bana yardım etmeni sağlayacaksa... tamamdır." "O zaman ben de varım."

Mümkün değil için Yardım kendisi, Cella sordu,
"Yani sen olmak benim erkek arkadaş gibi mi

davranıyorsun?"

"Evet."

"Seks yapıyormuş gibi mi yapacağız? Peki ya çocuk taklidi?" Ellerini göğsüne bastırdı ve mutlu bir şekilde içini çekti, "Peki ya köpek taklidi?"

"Lola'yı bu işe karıştırma ve beni korkutma." Gerçekten uzun boyluydu, *gerçekten* uzun. "Peki buna ne zaman başlıyoruz?"

Cella yüzünü buruşturdu ve "Bu gece" diye itiraf etti. "Bu gece mi?"

Yolcu kapısı açıldı ve Cella Crush'a, "Çocuğun doğum günü yemeği. Lütfen?"

Crush başını çevirdi, bir nefes verdi ve sonunda başını salladı. "Evet, pekâlâ. Seni takip edeceğim. Lola'yı yan komşuma götürmeme izin ver, sonra gitmeye hazır olurum. Tabii şık giyinmem gerekmiyorsa?"

"Malone'ların giyindiği tek partiler cenaze ve düğünlerdir."

"Cenaze törenini gerçek bir parti olarak kabul edeceğimi sanmıyorum."

"Bu kimin öldüğüne bağlı."

Buna cevap vermeyi reddederek başını salladı. "Tüm bunlar hakkındaki fikrimi değiştirmeden önce Lola'yla ilgilenmeme izin ver."

"İstersen Lola'yı da getirebilirsin," diye teklif etti Cella, bunu yaptığı için kendinden oldukça etkilenmiş hissederek.

Crushek durdu ve ona baktı. "Elli kiloluk köpeğimi getirmemi mi istiyorsun-"

"Koruyucu aile olduğunu sanıyordum?"

"-sadece yırtıcılara özel bir doğum günü partisine mi?"

Cella gözlerini kırıştırdı. "Şey, sen böyle söyleyince..."

Ayı bir kez daha iç çekerek evine ve köpeğine geri döndü.

"Köpeği getirme konusunda haklıydı," diye mırıldandı Jai, sonunda kapısını kapatırken.

Cella omuz silkti. "Evet, bunu söyledikten sonra fark ettim. Ama o sırada kelimeler çoktan ağzımdan çıkmıştı....."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cella ve Jai eve dönmüş, ayı da kendi kamyonetiyle peşlerinden gelmişti. İçeri girer girmez teyzeleri onun üzerine çullandı. Ama daha meraklı ve sinir bozucu sorularını sormadan Nice Guy imdada yetişmiş ve Crush'ı diğer amcaları, erkek kuzenleri ve babasının eski hokey arkadaşlarıyla buluşmak üzere dışarı çıkarmıştı.

Ve bu dört saat önceydi. Bifteği için tuza ihtiyacı olup olmadığını ve biraz daha patates salatası isteyip istemediğini sormak dışında onunla konuşmamıştı. İyi görünüyordu ama bunu söylemek gerçekten zordu. Adam çok nadiren gülümsüyordu ve babasının yanında sadece biraz... korkmuş görünüyordu. Kahraman oyuncularının önünde kendini aptal durumuna düşürmekten korkuyordu. Zavallı şey.

Ama Cella, özellikle mutsuz görünme ihtimaline karşı gözünü ondan ayırmıyordu. Mutfak penceresinden onu gözetlediğinde, hala çok kötü görünmüyordu, bu yüzden bulaşıkları yıkamaya geri döndü.

"Tamam," dedi annesi arkasından, lavaboya daha fazla tabak koyarken. "Geri alıyorum."

"Neyi geri alıyorsun?"

"Ayıların bu gezegende beni kızdırmaktan başka bir amacı olmadığını. Bay Crushek'in çok sevimli olduğunu."

Cella kıkırdadı. "Çok bağınazsın anne."

"Tabii ki değilim. Sadece kedilerin diğer herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bu beni bağınaz yapmaz. Beni gerçekçi yapar." Cella'nın yanağını öptü. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Ama beni zorluyor."

Deirdre bütün akşam boyunca nadir görülen bir formdaydı. Cella'nın aleyhinde bir sürü şaka yaptı, her zaman "sadece şaka yapıyorum" ya da "sıçıp batırdığında ne kadar sevimli oluyor değil mi?" kisvesi altında. Ama Cella daha iyisini biliyordu. Kadın onu Crushek'in ve Meghan'ın önünde kötü göstermek istiyordu. Başka bir zaman olsa Cella cadıyla diş diş mücadele ederdi ama bu sefer değil. Bunun yerine, Cella sineye çekti, gülümsedi ve uzaklaşmak için nedenler buldu. İlk kez bir aile partisinde Cella, amcaları, babası ve vaftiz babalarıyla dışarıda geçirdiği zamandan daha fazlasını mutfakta yemeklere yardım ederek ve bulaşıkları yıkayarak geçirdi.

Kathleen elinde daha fazla tabakla sürgülü kapıdan içeri girdi. "Kuzenlerinden birini buraya bakması için çağıracağım," diye söz verdi, tabakları lavaboya yerleştirirken. "Git kızınla biraz daha vakit geçir."

"Bri gitti mi?"

"Hayır. Bir süredir o ayıya üçüncü dereceden şiddet uyguluyordu ama şimdi kardeşlerinizden kaçıyor."

"Onlara Bri'yi rahat bırakmalarını söyledim."

"Nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Ama Pauline ilgileniyor." "Harika. Teşekkürler."

Kathleen, Cella'nın diğer tarafında durdu. "Çok iyi bir çocuğa benziyor."

"Bri mi?"

"Hayır, salak. Ayı. İtiraf etmeliyim ki, içeri ilk girdiğinde biraz şaşırmıştım. Büyükbabam öldüğünden beri böyle bir kaş çatma görmemiştim. Ama çok tatlı biri."

"Öyle."

"Ve seninle ne yapacağını bilmiyor." "Kim biliyor ki?"

Kathleen kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. "O kardeşler dışında ailesi yok, öyle mi?"

"Yok."

"Birini çoktan yumrukladığını duydum."

"Onun gibi davranıyordu. Çok kabaydı."

"Merak etme. Sanırım bunu yapman hoşuna gitti." Kathleen onun omzunu sıvazladı ve Cella'nın kulağına fısıldadı, "İşte istediğin türden bir erkek, Cella Malone."

"Başka buz var mı?" diye bağırdı kardeşlerinden biri avludan.

Cella ellerini sabunla yıkadı ve kuruladı. "Dışarıdaki dondurucuda. Ben getiririm."

"Acele et," dedi başka bir kuzeni ona. "Pastayı koyuyoruz." "Evet, evet. Hemen geliyorum."

Cella yan girişten çıkıp açık garaj kapısına ve iki büyük dondurucudan birine gitti. Bir torba hazır buza uzanmıştı ki etrafındaki soğuk hava değişti ve bir koku aldı. Cella başını kaldırıp bir kez daha kokladı.

Garajın en ucunda duran kasaya gitti, şifresini girdi ve ağır çelik kapıyı açtı. Bir 45'lik çıkardı ve hızla susturucusunu taktı. Arkasından gelen bir sesle arkasını döndü, silahını kaldırdı ve iki eliyle kabzayı kavradı. Ama Crush'ı görünce silahını indirdi.

Yaklaştı, kulağına fısıldadı, "Ayılar, yaklaşık bir blok ötede. Tanıdığım kimse yok. Onlar Grup'tan mı?"

"Güven bana, Grup'taki herkes sokağıma davetsiz gelinmeyeceğini bilir. Ve Malone mülklerinin on mil yarıçapında hiç ayı yok."

Crushek başını salladı. "O zaman bundan hoşlanmadım."

Susturucunun sıkıca takılı olduğundan emin olan Cella, "Ailem işe karışmadan gidip kontrol edelim," dedi.

Kadın sokağın diğer tarafını işaret etti ve adam da onu garajdan çıkarken takip etti. Crushek arabasına bindiğinde kot pantolonunun arkasına kılıflı bir silah takmıştı ama Cella bunu sorun etmemişti. Havuzun onun tarafında oynadığına göre silahlı olmak akıllıca bir planlamaydı. Ayrıca, on sekiz yaş ve üstü her Malone tüfek kullanmayı biliyordu. Sorulduğunda, bunun av gezilerine gittikleri için olduğunu söylüyorlardı. Ama Malone'lar avlanmazdı. En azından öyle değil. Yine de evlerinde her zaman tüfekleri vardı. İşler böyle yürüyordu.

Caddede ilerleyen Crushek elini kaldırdı ve iki parmağıyla, oturdukları sokağın her iki yanında sıralanan arabaların ve ciplerin diğer tarafına geçmesini işaret etti.

Bloğun başında park etmiş siyah bir Range Rover görebiliyorlardı ve bu Malone araçlarından biri değildi. Crushek gibi o da silahını kaldırdı ama yaklaştıklarında Cella, amcası Ennis'in evinden çıktığını gördü. Ev yapımı şaraplarından toplamak için birkaç dakika önce partiden ayrılmıştı. Arkasında da Cella'nın kuzenleri olan altı oğlu vardı.

Cella uzanıp Crush'ın kolunu tuttu ve onu geri çekti. Crush ona baktığında başını salladı. Crush kaşlarını çatarak sordu, anlamamıştı. Ama bunlar Malone topraklarına izinsiz girmişlerdi ve Malone'ların adamları tarafından halledileceklerdi.

Ennis Amca'nın altın rengi gözleri ona kilitlendi ve başını eğerek Range Rover'ı işaret etti. Cella başını salladı. Onlar ne onun ne de Crushek'in arkadaşlarıydı.

Başını salladı ve oğullarına işaret etti. Verandadan çıkıp karanlığın içinde kayboldular, kar ve buzla kaplı ağaçların ve binaların arasına karıştılar. Sessizce, hızla ve beyzbol sopalarıyla hareket ediyorlardı. Bu tür şeyler için vardiya yapmazlardı. Hiç olmadı.

Ennis'in en büyüğü Derek yolcu tarafındaki camı kırdı ve küçük kardeşi Bobby de sürücü tarafıyla ilgilendi. Ennis'in henüz yirmi yaşında bile olmayan en küçüğü tavana sıçradı, pençelerini serbest bıraktı ve metali parçalayarak açtı. Derek ve Bobby ön koltuktakileri, küçük kardeşleri de arka koltuktakileri dışarı çıkarırken, kuzenlerinden birkaçı daha ön camı parçaladı. Hepsi ayıydı. Büyük, tehlikeli ama aptal. Buraya gelmek aptallıktı.

Bobby, sürücü koltuğundan çektiği kişinin kafasını aracın kaputuna çarptı ve paramparça olmuş ön cam camına bastırıldığından emin oldu. Ve kardeşleri diğer yolcuları beyzbol sopaları ve ikişer dörderle döverken onu orada tuttu. Ayrıca, dışarıdakiler hâlâ nefes alan kanlı pisliklerden başka bir şey olmayana kadar tekmelediler ve tepindiler. Sonra, ayılar araçlarına geri itilirken, Bobby eğildi ve sürücüye bir şeyler fısıldadı. İşi bittiğinde ayıyı çekip kaldırdı ve sürücü koltuğuna itti.

Cella'nın kuzenleri geride durup Range Rover'ın uzaklaşmasını izlediler; sonra birkaçı kanla kaplı silahları toplayıp onlardan kurtulmaya başladı.

Silahındaki susturucuyu çıkaran Cella, Crushek'e "Hadi. Pastayı getirmek üzereler."

"Mutlu Yıllar" şarkısı söylendi, pasta kesildi ve etrafında parlak yeşil bir kurdele olan, çok az kullanılmış bir Jeep verildi. Sonuç olarak güzel bir geceydi ama kimse dört adamın ağır şekilde dövüldüğü gerçeğinden bahsetmedi. Herkes biliyordu ama kimse bunu sorun etmiyor gibiydi. Bir nevi... kabullenilmişti. Görünüşe göre, bu sokağa davetsiz gelen herkesin bekleyebileceği şey buydu.

Yine de Crush bu konuda Malone'lara "Kitaba Göre" Crushek'lik yapamıyordu çünkü o ayıların yanlış zamanda yanlış yerde bulunmadıklarını biliyordu. Ancak neden burada olduklarını hâlâ bilmiyordu. Onun için mi gelmişlerdi? Cella'nın evinden ayrıldıktan sonra onu almayı mı planlıyorlardı? Belki de. Yoksa BPC -ve bu ayılar kesinlikle BPC'ydi- bir nedenle Malone'un ailesine mi kilitlenmişti? Crush bilmiyordu. Bildiği şey

Yine de bundan hoşlanmadığını biliyordu, bu yüzden saldıran kaplan erkeklerinin hepsinin tek bir iyi eğitimli birim gibi hareket etmesini umursamadı, bunu daha önce defalarca yaptıklarını kanıtladı; Malone'un garajında büyük olasılıkla kayıtsız bir 45'lik olmasını umursamadı - susturucu biraz endişe verici olsa da, muhtemelen onu Dişi Kurt'tan almıştı. Umurunda olan şey o ayıların Cella'nın mahallesinde olmasıydı. Onunla, Dr. Davis'in kızlarıyla ve tüm o yavrularla birlikte. Etraftaki çocuklar, yaşlılar, bunlar BPC ya da daha spesifik olarak Peg Baissier için hiçbir şey ifade etmeyen küçük şeylerdi.

Şimdi Butch Malone'un evinin ön verandasının basamaklarına oturmuş sokağı seyrediyordu. Kendine engel olamıyordu. BPC'yi buraya o getirmiş gibi hissediyordu.

"Dedektif?"

Crushek Meghan'ın altın sarısı ve yeşil gözlerinin içine baktı. "Yeni arabayı sürmeye mi gidiyorsun?"

Kadın homurdandı. "Benim fikrim değil." Kendisini bekleyen kuzenlerine baktı. "Sanırım onları susturmak için bir şeyler içmeye gideceğiz."

"Umarım iyi bir doğum günü geçirmişsindir."

Kız bir an sessiz kaldı ve adam onun söylediklerini düşündüğünü fark etti.

Vay canına, anne ve kızı birbirlerine daha az benzeyemezdi. Bunu şimdi anlamıştı. Malone'un neden bahsettiğini de anlamıştı. Bunu söylemekten ve düşünmekten hoşlanmıyordu. Ama Deirdre teyzesi tam bir orospuydu. Malone'u bir tehdit olarak görüyordu. Muhtemelen yıllarını onu önemsiz hissettirmeye çalışarak geçirmişti. Bu işe yaramadığında, ailenin geri kalanının Malone hakkında böyle hissetmesini sağlamaya çalışmıştı.

Ama Crush'ın söyleyebildiği kadarıyla... bu da işe yaramamıştı.

"Ben buradayım! Buradayım!" Josie Davis koşarak köşeyi döndü ve arabanın yanına geldi.

"Al." Meghan anahtarları arkadaşına fırlattı. Crush ona sadece bakınca, "Araba kullanmayı benden daha çok seviyor," diye açıkladı.

"Tıpkı annen gibi." "Ben mi?"

"Evet. O da kimsenin ondan beklemediği bir şey yapmaz." Kızın başı öne eğildi ama Crush gülümsemesini ve gururunu gördü.

"Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi, Dedektif," dedi.

"Sizinle de."

Uzaklaşmaya başladı, ama durdu, ona baktı ve fısıldadı, "Ve teşekkür ederim. Cidden."

Annesiyle büyük teyzesi arasındaki savaştan haberi olup olmadığını merak eden Crush, onun cipe doğru gidişini ve kuzenlerinin Meghan'a "acele et!" diye bağırışlarını izlemekle yetindi.

"Yemin ederim," dedi Malone, onun yanında yere çökerek. "O gerçekten benim çocuğum."

"İster inan ister inanma, bunu söyleyebilirim."

"Bu gece benim için gerçekten çok iyidim. Teşekkür ederim."

"Söylemeliyim ki Malone, bu gerçekten zordu. Nice Guy Malone, Destruction Anderson ve altı kez V.I.P. ödülünü kazanan Please End It Ferguson ile *saatler* geçirmek benim için *gerçekten* çok zordu ve seni affedebileceğimden emin değilim."

Gülümsemesi genişledi, "Destruction sana forma sözü verdi, değil mi?" "Evet."

Güldü ve omzuyla onun koluna vurdu. "Bu çocuklar için geceyi güzelleştirdiğini söylemeliyim. Biliyorsun, Hockey Hall of Fame'de tam insan oyuncularla birlikte yer alacak değiller; Madison Square Garden'da onların videolarını ya da fotoğraflarını ve kupalarını bulamayacaksın. Ama sizin gibi taraftarlar her şeye değer."

"Bu konuda ineklik yapmamaya çalıştım. Hiçbirinden yüzüme yumruk atmasını istemediğimden emin oldum."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir çünkü muhtemelen sana vururlardı." "Oh."

"Peki önümüzdeki Cumartesi meşgul müsün?"

Crush eğildi ve teyzelerinden birinin etrafta olma ihtimaline karşı fısıldadı, "O düğün mü?" Dr. Davis bir düğün için kendisine ihtiyaç duyulacağından bahsetmişti. Tanrım, tuttuğu takımı korumak için neler yapmazdı.

"Hayır," diye fısıldadı, "o ay sonunda. Ben önümüzdeki Cumartesi günü yapılacak Buz Partisi'nden bahsediyorum."

"Buz Partisi mi?"

"Evet," dedi, sesi normale dönmüştü. "Buz Partisi. Sen gittin, değil mi?"

"Hayır."

Ağzı açık kaldı. "Nasıl bir kutup insanı olup da yıllık Buz Partisi'ne gitmemiş olabilirsin?"

"Şans mı?"

"Benimle gelebilirsin."

"Bir doğum günü partisi ve bir düğünü kabul ettim."

"Bunlar yaşlı kadını dövmemi engellemek için gerekenler." "Şunu söylemeyi kes."

"Ama Buz Partisi çok eğlenceli olacak. Gelmelisin."

"Hayır, teşekkürler. Islanders maçı var." Saatine baktı. "Gitsem iyi olacak. Yarın ilk gerçek iş günüm."

"İyi şanslar ve dikkatli ol. Açıkçası o ayıların benim için burada olduklarını sanmıyorum."

Ve onun muhtemelen haklı olduğunu biliyordu.

* * *

Cella ayının kamyonuna doğru yönelmesini izledi. Tommy evden çıktı ve onun arkasında durdu.

"Onu takip etmemi ister misin?"

"Sadece eve sağ salim döndüğünden emin ol. Ennis ve çocukların uğraştığı o adamların kim olduğundan emin değilim."

"Sorun değil."

"Kevin ya da Liam'ı da yanında getir."

Kardeşi başını sallayarak uzaklaştı ve Cella ailesinin temizliği bitirmesine yardım etmek için eve geri döndü.

Ama arka bahçeye dönmeden önce telefonunu çıkardı ve bir numarayı hızlıca aradı.

"Evet?"

"Smith. Ben Malone. BCP ile sandığımızımdan daha büyük bir sorunumuz olabilir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Önünde yoğun bir gün olduğunu bilen Cella erkenden uyandı. Hızlı bir duş aldı ve giyindi. İşini bitirdikten sonra eşofmanının paçasını yukarı çekerek dizini bantladı ve henüz egzersiz bile yapmamışken nasıl acıdığını çok fazla düşünmemeye karar verdi.

Tam bitirmek üzereydi ki kızı içeri girdi. Önce bir vuruş oldu ama zar zor. Daha çok akıcı bir hareket gibiydi. Bir çeşit kapıyı vurup açma hareketi.

"Günaydın, bebeğim."

"Neler oluyor?" Meghan kapıyı arkasından kapatarak sordu. "Açık konuş. Belirsizlikten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tamam. Yani o ayıyla gerçekten çıktığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Şimdilik çıkıyorum," diye mırıldandı Cella, pantolonunun paçasını aşağı çekerek.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum anne. Kuzen Petey'nin bir karavan galerisi var."

Cella başını kaldırdı ve ellerini yumruk yaptı.

Bir süre karşılıklı bakıştıktan sonra Meghan güldü. "Sadece şaka yapıyorum." Nefesini bırakan Cella yatağa geri düştü. "Bunu bana yapma!"

"Özür dilerim. Günün bu kadar erken saatinde kalp krizi geçirtmek istemezdim."

"Sadece bu çılgınlığa kapılma." "Çılgınlık umurumda değil."

"Nasıl aldırmazsın?"

"Madem seni bu kadar rahatsız ediyor anne, nasıl oluyor da kendini kaptırıyorsun?" "Şartlar beni kapana kısırdı, bebeğim. Sen değilsin."

"Ya zavallı Dedektif Crushek?"

"O... çok iyi bir adam."

"O iyi bir adam. O yüzden ona iyi davran." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o düşünceli, sakın, iyi konuşan iyi bir adam - bu senin tipin değil."

"Belki bu sefer farklı bir yoldan gideceğim."

Meghan güldü. "Evet. Tamam anne."

Cella ayağa kalktı, dizini doğru bantladığından emin olmak için birkaç adım attı, sonra şifonyerine gitti ve fırçasını aldı. Aynada kızını görebiliyordu, kapının yanında duruyordu, eli kapı kolundaydı.

"Şimdi sorun ne?" Cella Meg'e dönerek sordu.

"Ona ne iş yaptığını söyledin mi?"

"Sorun değil. O büyük bir hayran. Benim değil ama en azından büyükbabanın."

"Hayır. Hokey değil." Eli hâlâ kapıda, bedenini annesine doğru çevirdi.

"Diğer işin. Bunu biliyor mu?"

"O bir polis, bebeğim. Sorun olmamalı."

"Olmamalı ve olmamalı iki farklı şey anne. O kasabanın şerifi gibi bir şey ve sen de gizli operasyoncusun. Bunu sorun etmeyebilir."

"Bu benim sorunum değil. Keşke yaptığım şeyle ilgili böyle bir sorunun olmasaydı."

"Sadece senin için endişeleniyorum. Ama sonra hatırlıyorum... sen en iyisisin, değil mi?" "Evet," diye dürüstçe yanıtladı Cella. "Öyleyim."

Crush yeni masasında, yeni işinde, yeni karakolunda oturuyordu. Ve sıkılmıştı. Gerçekten ama gerçekten sıkılmıştı.

Hayatı bu mu olacaktı? Oturup durmak mı? Beklemek. MacDermot bile henüz gelmemişti. Görünüşe göre esnek saatleri vardı. *Güzel olmalı.*

Görünüşe göre ortak olmaları henüz bitmiş bir anlaşma değildi. Bu--bunu al -"MacDermot'a kadar."

MacDermot'a mı kalmış? Ortak olup olmayacaklarına o mu karar verecekti? Ve yine de vermemiş miydi?

Crush iğrenmeli miydi yoksa incinmeli miydi bilemiyordu. Yirmi yaşına basmasına sadece iki yıl kalmıştı... bunu başarabilecek miydi? Artık bunu bilmiyordu. Bir ay önce, emekliliği düşünmeden önce otuz yaşına kadar dayanabileceğini *düşünürdü*. En azından. Ama şimdi. Burada otururken mi?

"Hey!"

Crush başını kaldırdı. MacDermot karşısında duruyordu. Gülümsüyordu. Elinde kahve vardı. Geçmişte MacDermot'la birlikte çalışmış olan Crush, onun öğleden önce pek de neşeli biri olduğunu hatırlamıyordu. *Bu sabah biri sevişmiş.*

"Buyurun." Masasına büyük bir Starbucks kahvesi koydu. "Saçların iyi görünüyor. Şimdi... meşgul müsün?"

Sadece burada oturduğunu vurgulamak için etrafına bakındı, sonra tekrar MacDermot'a baktı. Hiçbir şey söylemedi. MacDermot'un güzelliği mi? Görünüşe göre bir şey söylemesine gerek yoktu.

"O zaman gel." Kadın yürüdü ve Crush içini çekip kahvesini aldı ve onu takip etti.

Cella antrenman kıyafetlerini giydi ve piste doğru yola koyuldu. Eğer teklif ettiği koçluk için çaylaklardan herhangi biri gelirse, onlarla birkaç saat çalışabileceğini, sonra da Blayne ve düğün belası çetesiyle ilk buluşması için annesiyle Midtown'da buluşmaya gitmeden önce kendi antrenmanını yapabileceğini düşündü. Cella'nın annesine ulaşmak, Barb'a yardımına ihtiyacı olan kişinin çok zengin Novikov'un nişanlısı olduğunu söyledikten sonra Cella'nın korktuğu kadar zor olmamıştı. Yine de, bir boz domuz ve bir O'Neill Dişi Aslanı'nın da işin içine girmesiyle, Cella en azından ilk buluşmaya gitmesi gerektiğini hissetti. Ama önce pratik yapmalıydı.

Ancak Cella buzun üzerine çıktığında durdu ve ağzı bir karış açık kaldı. Çaylakları bekliyordu ve o zaman bile sadece bir ya da ikisini. Adamların çoğunun günlük işleri vardı ve hafta içinde antrenmana geldiklerinde ekstra antrenman yapıyorlardı. Ama tüm çaylaklar ve ikinci takım oradaydı. Toplamda yaklaşık on iki kişi.

Reed kayarak ona doğru geldi. "Yarın daha fazlası olabilir."

"Daha fazla mı?"

Omuz silkti. "Sadece birkaç kişiye söyledim ama bilgi çok hızlı yayıldı. Üzgünüm."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Sadece şaşırdım."

"Şaşırmamalısın." Geriye doğru kayarken ona göz kırptı. "Peki, bize ne yapacağımızı söyle, Koç."

Hâlâ annesiyle buluşabileceğini ama kendi antrenmanının beklemesi gerektiğini düşünen Cella diğerlerine işaret etti.

"Hadi gidelim. Yapacak çok işimiz var."

Dez MacDermot kapıyı tekrar çaldı.

Tamam, belki de Lou Crushek ile düzenli olarak çalışmak onun için en iyi fikir değildi. Gentry, Dez'in son iki ortağı eski birimlerine geri döndüğünden beri onu zorluyordu. İlkine göre, tilki Jerry'nin ayrılma nedeni şuydu: "MacDermot kafayı yemiş. Kafama silah dayasanız bir daha onunla çalışmam." Bir roketatarın karıştığı kötü bir olay için biraz aşırı bir tepki gibi görünüyordu. Herkes sağ çıktı, değil mi? Peki sorun tam olarak neydi?

Her zaman en iyi köpeklerle çalışabileceğini düşünmüştü ama onlar iyi eğitilmiş köpekler gibi emirlere uymuyorlardı.

Bir de çita Joanie vardı, Dez onu Cella ve Dee-Ann ile sorgu odasında yalnız bırakmış, kendisi de soda almaya gitmişti. Odadan çıkalı en fazla on dakika olmuştu. Ama geri döndüğünde Cella çitayı yere yatırmış, her zamanki morarmış yumruklarıyla boğazını sıkıyor, Dee-Ann ise Joanie'nin çantasını "Bir kedinin çantasında ne sakladığını merak ettim," demekten başka bir şey yapmadan karıştırıyordu.

Söylemeye gerek yok, Joanie eski karakoluna geri koştu.

Gentry bir kez daha Crushek'ten bahsetti. "O bir ayı. Onunla daha önce çalıştın. O bir ayı. Smith ve Malone onu öylece yere yatıramaz, çanta da taşıyamaz çünkü o bir ayı "

Ve bu Dez'e çok makul gelmişti. Hey. Esnek biriydi. Yeleli ve sürekli kendini haklı gören bir adamla yaşadıktan sonra, Dez bir ayıyla çok iyi anlaşabileceğinden emindi. Animal Planet belgesellerinde gördüklerine göre, ortalıkta yiyecek bırakmadığınız ve yavruları olan dişileri ürkütmediğiniz sürece onlarla geçinmek gerçekten kolaydı.

Ancak şimdi, Dez tüm bunlar hakkında yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Ya da en azından, boz ayılarla kutup ayılarının birbirlerinin sadece farklı renklerdeki versiyonları olduğunu düşünmemeliydi. Çünkü Crushek tam bir huysuz pislikti!

"Burada durup kapıya vurmaya devam mı edeceğiz?" diye sordu aniden ve Dez'in dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Deniz Piyadeleri'nde öğrendiği bir numaraydı bu, böylece kendisini sinir eden insanlara silahını çekmemiş oluyordu. "Arama emrimiz var," diye gereksiz yere hatırlattı ona.

"Evet," diye cevap verdi, Cella'nın bazen yaptığı gibi tıslamamaya çalışarak. "Ama belki de nerede olduğumuzu fark etmediniz-"

"Staten Island'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet," dedi tekrar. "Staten Island'da tamamen ayıların yaşadığı bir sokak."

"Beni bu yüzden mi getirdin? Ayılarla işlerini kolaylaştırabileceğimi mi düşündün?"

"Seni bu yüzden getirmediğim ama bırak da ben halledeyim." "Her neyse."

Ondan uzaklaşmaya karar veren Dez, "Sen burada kal. Ben arkadan dolaşacağım."

"Tamam."

Dez arka kapıyı açana kadar bekledi ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bir ayının bu kadar zor olabileceğini kim bilebilirdi? Tanrım, Conway Crushek'e bu kadar uzun süre katlanmayı nasıl başarmıştı?

Arka kapıya doğru yürüdü ve eldivenli yumruğuyla kapıya vurdu. Bir süre bekledikten sonra çelik yeleşini yeniden ayarladı. Dürüst olmak gerekirse, bu şeyleri B-cup'tan daha büyük göğüsleri olan kadınlar için yapmaya çalışmamışlardı bile, ki Dez on üç yaşından beri böyle bir şey yapmamıştı.

Kapı biraz aralandı, bir kadın gözlerini kısarak Dez'e baktı. "Evet?"

"Bayan Martin?"

"Evet?"

"Dedektif Dez MacDermot. Evinizi aramak için iznimiz var." "Şu an iyi bir zaman değil."

"Arama emri, hanımefendi. Sizin için iyi bir zaman olmasına gerek yok. Sadece kapıyı açın yoksa menteşelerinden sökölür."

"Sizin tarafınızdan mı?"

"Ben değil, çünkü onu *ateşe* veririm."

Kadın burnunu çekti ve kapıyı çekerek açtı.

Tanrım, en az altı-dört yaşındaydı. Kesinlikle bir dişi ayı. "Sadece sen mi varsın?" diye sordu kadın.

"Neden sordunuz?"

"Sadece evimde bir grup eli sopalı polisin dolaşp dolaşmayacağını merak ediyorum."

Dez birkaç saniye boyunca kadına baktı. Yavaşça hareket ederek elini kılıfındaki silahın üzerine koydu ve birkaç adım geriye ve yana doğru gitti. "Lütfen evden çıkın, Bayan Martin."

"Neden?"

Dez sağ eliyle silahını kavradı; sol eliyle de arama emri evrakını bıraktı. "Çünkü sana kışını kaldırıp buraya gelmeni söyledim."

Dişi domuz sırtarak evinden dışarı bir adım attı. "Yoksa ne, tam insan mı?" Dez sağ elini kullanarak silahını kaldırdı ve domuzun kafasına doğrulttu. "Çok iyi bir nişancı olsanız iyi olur, Dedektif."

"Ben en iyilerden biriyim. Ama ben olsam mermileri boşa harcamazdım."

Dez sol elinde tuttuğu ayı topuzunun tetiğini çekti ve dişi domuzun hassas burnuna isabet ettirdi. Dişi domuz çığlık atarak ve küfrederek yüzünü kapattı. Dez silahını kılıfına geri soktu ve copunu çıkardı. O

bileğine bir fiske vurdu, cop tam boyuna uzandı ve domuzun dizlerine doğru savurdu. Bir şey çatladı ve domuz yere düştü, hâlâ çığlık atıyor, kesinlikle hâlâ küfrediyordu.

Dez kükremeyi duyduğunda titanyum kelepçelerine uzanıyordu. Topuzunu kaldırarak evin diğer tarafından kendisine doğru koşan erkek boz ayının yanına doğru döndü. Tetiğe basmadan önce onun daha yakın olmasını istiyordu ama yaban domuzu Crushek tarafından ayaklarından itilerek uçmadan önce menziline on adım bile yaklaşamamıştı.

"Silahına git!" diye bağırdı.

Topuzu bıraktı ve tekrar silahına uzandı. Kalifiye olması altı ayını alan özel kabız bir Smith & Wesson .44 Magnum. Tam arkasından gelen ağır ayak seslerini duyarak dönmeye başlamıştı ki Crushek elini başına doladı ve onu arkasına çekti. Silah seslerini duydu. Crushek'in tökezleyerek attığı birkaç adım dışında sessizdi.

Ayak sesleri artık onlardan uzaklaşıyordu ve Dez Crushek'in etrafından dolaştı. "İyi misin?"

Kutuplu omzunu silkti. "Sadece yeleğe çarptım. Haydi."

Yola koyuldu.

"Onu kelepçelemem gerek."

Crushek elini kaldırdı ve boz dişi domuzun sırtına, kürek kemiklerinin arasına bir tokat attı. Kadın ayağa kalkmaya çalışıyordu ama tekrar yere düştü ve bayıldı.

Dez omuz silkerek Martin'lerin bahçesinde sinsice ilerleyen Crushek'in peşinden koştu. Müstakil garaja doğru yürüdü ve ahşap kapının önünde durdu. Kollarını göğüs hizasında, avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve ileri doğru itti. Kapı menteşelerinden koparak içeri doğru savruldu ve Crushek peşinden içeri girdi.

İki eli de silahının üzerinde olan Dez ayıyı içeriye kadar takip etti. Büyük garaj kapısı açıldı ve içerisi hurda bir Chevy dışında boştu.

"Takip ediyor muyuz?" diye sordu sokakta koşarken görebildikleri ayı hakkında.

Crushek cevap vermedi. Sadece başını kaldırdı ve havayı kokladı. Burnunu takip ederek arabaya doğru ilerledi. Etrafını kokladı. Küçük bir hırıltıyla arabayı ön ızgaranın altından kavradı, kaldırdı ve ters çevirerek garajdan dışarı fırlattı.

Dez etkilenmemek için kendini zor tutarak yanına gitti. İkisi de yere gömülü metal kapıya baktı. Crushek uzandı

aşğı indi, halkayı kavradı ve çekti. İki kez.

Başını sallayarak Dez'i uzaklaştırdı ve kapının hemen yanında durdu. Öne ve aşğı doğru zıpladı, büyük elleri metal kapıya çarptı, omuzlarından ve kollarından güç geliyordu. Ağzı açık kalan Dez, hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için etrafına hızlıca bir daha baktı ve ardından kutbun o sağlam metal kapıya, eğilip bükülene kadar defalarca vurmasını izledi. Menteşelerinden kurtulan kapı açık deliğe düştü ve Crush karanlığa bakakaldı.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı ve Dez başını salladı. "Git."

Crushek aşğı atlarken Dez olduğu yerde kaldı, silahı hâlâ yukarıdaydı ve parmağı tetikteydi. Birkaç dakika sonra Crushek elinde küçük bir kutuyla geri geldi.

"Nedir o?"

Omuz silkti, üstünü kaldırdı. Kokladı ve kaşlarını çattı. Sonra serçe parmağının ucunu içindekilere soktu ve ağzına götürdü. Tadına baktı, karanlık gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Eee?" diye sordu.

"Tatlım."

Dez sinirlenerek soluk soluğa kalmaktan kendini alamadı. "Bizi bal için mi öldürmeye çalıştılar?"

Crushek sırttı, daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir şeydi bu. "*Kokainle* aşılanmış bal."

"Dostum... bu çok yanlış bir şey."

Sonra gülüşüler ve Dez birdenbire belki de bu işi başarabileceklerini hissetti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gelen herkesle harika bir seans geçirdikten sonra Cella bir duş daha almak zorunda kalmıştı. Annesinin Cella'nın "lanet olası bir erkek gibi koktuğundan" şikâyet ettiğini duymak istemiyordu. Şimdi eşofman altı, tişört, spor ayakkabı ve kapüşonlu sweatshirt'üne geri dönen Cella, merdivenlerden yukarı koşarak çıktı ve kendisini inceleyen tüm insan erkekleri görmezden gelerek ana ön kapıdan çıktı. Onunla asla başa çıkamayacak erkekler.

"Cella!"

Gülümsedi ve bekleyen taksiye doğru koştu. Taksiye bindi ve kapıyı çarptı. Annesinin yanına yerleşmeden önce taksiciye "Beşinci Cadde'deki Van Holtz Steak House," dedi. "Görüyorum ki güçlü takım elbiseni giymişsin."

Annesinin altın sarısı gözlerini ortaya çıkaran ve ona tam bir kontrol havası veren siyah bir takım elbiseydi bu. Kocasının ailesi söz konusu olduğunda hariç, kadının her zaman sahip olduğu bir kontrol.

"Ee, sıska minny ne yapıyor?"

Cella kıkırdadı ve kadının çılginca hareket eden bir takside rujunu nasıl tazeleyebildiğine hayret etti. "Takım elbiseni giydiğine sevindim. Ona ihtiyacın olacak. Yine de biraz vücut zırhı eklemek isteyebilirdin."

"Benim tatlı kızım, sevgili yaşlı annene hâlâ güvenmiyor musun?"

"Benim her zaman inancım vardır, anne. Ama bu işin içindeki oyuncuları tanıyorum ve sanırım seni bir savaş bekliyor."

"Göreceğiz bakalım. Ben sadece yardım etmek için buradayım."

Cella annesinin giydiği paltoya baktı. "Bunun içinde sıcaklamıyor musun?"

"Eriyorum ama kar yağıyor tatlım. Avin kafasını karıştırmak istemem."

Annesinin tam insanlar için kullandığı

lakap. "Onlara böyle demeyi kes."

Barb rujunu dev çantasına bıraktı ve koltuğa geri yaslanıp kızına baktı.

"Ne?"

"Sen ve o çok yakışıklı ama kesinlikle hantal *ayı* mı? Bu yalana inanmamı mı bekliyorsun, Cella Malone?"

"Ne yapmamı bekliyordun? Beni *kuzenimle* evlendirmesine izin mi vereyim?" "Ya da o yaşlı kaltaklara karşı durabilir ve seni terk etmelerini söyleyebilirdin."

yalnız sikiş."

"Anne."

"Ne? Genelde onları döven sen olduğun halde dün seni ezip geçmelerine izin verdin."

Ayının bir gece önce ona söylediklerini hatırlayan Cella, "Yaşlı kadınları dövmemeye çalışıyorum" diye cevap verdi.

"Fiziksel olarak değil, seni aptal. Sadece seni itip kakmalarına asla izin vermiyorsun. Ama dün... kaçtın ve o polisle geri döndün."

"Ben sadece barışı korumaya çalışıyorum." "Peki ya ayı?"

"Ayı sadece doğru zamanda doğru yerdeydi. Kurt olmasını mı tercih ederdin?"

Barb ürperdi. "O pitbulun etrafında vakit geçirmen yeterince kötü zaten."

Cella kıkırdadı ve başını salladı. "O pitbull benim arkamı kollar. Tanrım, Dee konusunda Meg kadar kötüsün."

"Çılgın gözleri var."

"Neden bana Smith'lerle olan sorununu söylemiyorsun? Çünkü senin sorunun bu, değil mi? Başka herhangi bir kurda katlanılabilir ama Smith'lere katlanılamaz mı?"

"Smith'leri seven birini tanıyor musun?"

"Malone'ları seven birini tanıyor musun?"

"Biz kediye. Doğal olarak seviliriz ve çok az bakım isteriz. Köpeklerin ise bakım, eğitim ve uzun yürüyüşlere ihtiyacı var, yoksa Köpeklere Fısıldayan adamı yardıma çağırmak zorunda kalırsınız."

Cella yüksek sesle güldü, annesi de ona katıldı.

Taksi durdu ve Cella inerken Barb şoföre ödeme yaptı. Köşede annesini bekledi. Barb önünde durduğunda Cella, "Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Benim işim bu, bebeğim."

Cella başını sallayarak annesinin koluna girdi ve restorana doğru yürüdüler.

Hostes, Cella'nın gündelik kıyafetini ölçüp biçerken bile onlara gülümsedi. Van Holtz zinciri, Malone'ların çok özel bir durum olmadıkça ya da başka biri ödemedikçe pek gitmedikleri kibirli restoranlardan biriydi. Çünkü Malone'lar doğaları gereği pazarlıkçıdır, Van Holtz'lar ise öyle değildir. Ama burası şekil değiştirenlerin işlettiği en iyi restoranlardan biriydi. Mantar soslu bir yaban domuzu vardı ki tadına doyum olmazdı.

"Merhaba. Thorpe ve-"

"Ah, evet." Hostes birkaç menü almadan önce gülmeye başladı. "Bu taraftan." Ve hala gülerek uzaklaştı.

Birbirlerine kaşlarını çatarak bakan anne ve kız, restoranın içinden geçerek özel odaların bulunduğu bir sıraya kadar hostesi takip ettiler. Bir çift kapının önünde durdu ve kapıları açtı. Neyse ki o da bir şekil değiştiren, bir kurttu ve bu sayede birinin çantasına çarpmadan önce geri adım atabildi. Yüz dolarlık Chanel çakması karşı duvara çarptı ve yere düştü. Altın rengindeydi. Bir Dişi aslan çantası. Bazı Pride'lar gerçeğini alabilirdi, bazıları alamazdı ve bazıları da gerçeğine para ödemek istemezdi. Bu O'Neill'lardı.

Ev sahibesi kolunu sallayarak Cella ve Barb'ı içeri davet etti.

Cella büyük altın keseyi aldı ve annesine uzattı. "Size iyi şanslar," dedikten sonra diğer tarafa gitti, düğün planları ya da Dişi avcılarının tartışması olmayan bir öğle yemeği arıyordu.

Crush dişi ayıyı minibüsün arkasından sürükleyerek çıkardı ve MacDermot'la birlikte karakolun asansörüne bindirdi.

"Kapa çeneni!" MacDermot hırladı ve onu suçlamadı. Dişi domuz son bir saattir kükremeyi ve şikâyet etmeyi bırakmamıştı. Muhtemelen kafası iyiydi ama Crush ve MacDermot'un umurunda olmadığından emindi.

"Seni lanet orospu," diye bağırdı dişi domuz. "Seni orospu orospu!"

Asansör beşinci katta durdu, dişi domuz orada tutulacak ve titanyum bir hücreye konulacaktı. En azından onunla işleri bitmiş olacaktı.

"Peki ya oğulları?" Crush, başka bir dişi domuzun masa başında beklediği kayıt bölümüne vardıklarında sordu. "Bence geri dönüp onları bulalım."

"Ben buna varım."

"Adamlarımdan uzak dur! Adamlarımdan uzak dur!"

"Kapa çeneni!" MacDermot bağırarak Crush'ın kıkırdamasına neden oldu. Kadının çılgık atanlara tahammülü yoktu. Hiç olmadı.

Crush'ın telefonu, iki üniformalı domuzunu ondan alırken çaldı. "Hey," dedi MacDermot'a. "Gentry'den bir mesaj aldık. Yukarı çıkmamızı istiyor."

"Tamam." MacDermot, masadaki çavuşun dişi domuzu kayıt altına alması için gereken evrak işlerini bitirdi.

MacDermot panoyu masanın diğer tarafına itmişti ki, çavuş üniformalı memurlara, "Onu burada kelepçelemeyin-" diye çıkıştı.

Ama artık çok geçti. Dişi domuz bağlarından kurtulmuş bir şekilde döndü. MacDermot'un karşısına geçerek koca yumruğunu savurdu ve tam insanı odanın dışına uçurdu.

Şoke olan herkes, hatta dişi domuz bile öylece bakakaldı. Crush tam paniğe kapılıp cenazede MacDermot'un kocasına bunu nasıl açıklayabileceğini düşünürken, koridordan gelen "*Seni lanet olası orospu!*" diye bağırان bir ses Lou Crushek'e Bronx kızlarının kolay pes etmediğini hatırlattı.

Cella öğle yemeğini Ric Van Holtz ile birlikte restoranın mutfağında yedi. Patrona yağ çekmenin ve pazarlıkta o lanet mantar sosuyla birlikte bir yaban domuzu ve impala ikilisi almanın zararı olmazdı.

"Çaylaklarla işler nasıl gidiyor?" diye sordu kendi öğle yemeği için önünde duran dev hamburgeri almadan önce.

"Fena değil. Bu sabah tek bir kavga bile olmadı."

"O zaman tribünler fırlatılmadı?" Van Holtz hamburgeri ısırdı, gözleri kapandı. İnledi. Yutkunduktan sonra hamburgeri işaret etti. "İnanılmaz," diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle, "Bunu iyi pişmiş istediğimi söylediğimi sanıyordum?"

Kolları ve elleri ıslak ve kabarcıklarla kaplı genç bir kurt kafasını diğer odadan içeri uzattı. "Orta pişmiş demiştin."

"Hayır. İyi pişmiş dedim. Bir dahaki sefere doğru yap." "Tamam, tamam. Özür dilerim. Tanrım."

Çocuk her zamanki işine geri döndü ve Van Holtz da hamburgerine geri döndü.

"Kuzenim Stein," diye açıkladı Van Holtz, sanki bu ona neden bu kadar taşak geçtiğini anlatıyormuş gibi.

"Saçmalıyorsun," dedi Cella ona. "Orta pişmiş dediğini *duydum*."

"Ssssh." Van Holtz kapı aralığına baktı. "Bir stratejim var Bayan Malone."

"Ben bir dangalağım' stratejisi mi?"

"Önce onları yıkarsın, böylece onları yeniden inşa edebilirsin."

"Peki bu inşa ne zaman başlıyor?"

"Ben ne zaman dersem o zaman."

Cella güldü. "Sen babamdan da betersin. Dört çocuğu arasında onun eğitim anlayışıyla başa çıkabilen tek kişi bendim."

"Bir de şu haline bak."

"Gerçek şu ki, babamın küçük prensesi olduğum için erkeklerden daha kolaydım."

Van Holtz kaşlarını çatı. "Sen mi? Gerçekten mi?"

"Neden böyle söylemek zorundasın ki?" Kendini işaret etti. "Sana lanet olası bir prenses gibi görünmüyor muyum?"

"Hangi dünyada," dedi Smith'in sesi Cella'nın arkasından, "sen bir prenses misin?"

Lanet olası Smith, yine ona sinsice yaklaşıyordu. Bunu nasıl yapabildi? "Smith'lerin taşralı deliler yerine namuslu ve yasalara saygılı vatandaşlar olarak görüldüğü dünyada."

"Küstah
konuşmacı."

"Psikopat."

Smith, Van Holtz'un yanına doğru yürüdü ve ona doğru yaklaştı. "Burada benim adamımla mı sohbet ediyorsun, Malone?"

"Biraz kıvrımları olan bir kadınla birlikte olmasının zamanı gelmişti." "Çoğu kişi o sırta şişman demez mi?"

Cella yumruğunu geri çekip Smith de pantolonunun arkasına sakladığı o lanet olası bowie bıçağına davrandığında Van Holtz onları hemen "Kavga yok," diye uyardı.

Van Holtz, kıymetli mutfağındaki kavgaları uzaklaştırmış gibi görüldüğünde Smith'e "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Belki sonra."

"Nerelerdeydin?" Cella bir parça daha et keserken sordu. "Seni daha önce aramıştım."

"Evet, özür dilerim. MacDermot'un bizim için gözetim görevine getirdiği kişileri kontrol ediyordum."

"Bir şey bulabildiler mi?"

"Hayır. Ama bazı iyilikler yaptım ve tahnitçinin bir blok çapındaki dükkanlardan video görüntüleri aldım. Birkaç resim bastırdım." Smith bir zarf çıkardı ve içinden birkaç fotoğraf çıkardı. "Sana tanıdık gelen biri var mı?"

Yarısı yenmiş hamburgerini arkadaşına uzattı - adam Smith'in "sonra yerim" sözünü hiç ciddiye almamıştı - Van Holtz fotoğraflara baktı ve işi bittiğinde her birini masanın üzerinden Cella'ya doğru kaydır. Birkaç dakika sonra

Cella'ya uzattığı fotoğraflardan birini aldı ve biraz daha inceledi. "Bu adam... Onu tanıyor muyuz?"

"Ben tanımıyorum." Van Holtz'un hamburgerini bitiren Smith şimdi kendi patates kızartması tabağıyla uğraşıyordu. "Ama buraya gelmeden önce bu resimleri gözetleme ekibine gösterdim. Onlar da onu işaret ettiler. Tahnitçiyle buluştuğunu ama asla dükkânında buluşmadığını söylediler. Her zaman bir blok ötede buluşurlarmış. Onlara eğer geri gelirse peşine birini takmalarını söyledim."

"MacDermot'la da temasa geçmeliyiz." Cella boş tabağını itti. "Eğer bir şey çıkarsa o da bu işin içinde olmak isteyecektir."

"Gentry'yi aradım," dedi Smith. "MacDermot'u daha sonra bizimle ofiste buluşması için gönderecek. Yine de neden senin ofisine hiç gitmediğimizi merak ediyorum, Malone."

"Bir şey mi yapmamız gerekiyor?" Cella talep etti. "Çünkü KZS ofisinde olursak bu gerçekleşmeyecek. Sanki bir kişi yerine yirmi kişiymişim gibi."

"Ve sadece biriniz bile yeterince korkutucu."

"Cella!" diye seslendi annesi restoranın içinde bir yerden.

"Buradayım anne!"

"Bağırmayan bir Malone var mı?" Smith sordu.

"Kıçını yalamayan bir Smith var mı?"

"Yetenekli ve becerikli olanları kıskanma." "El becerime hayran kalacaksın."

"Malone, benden hoşlanıyor musun? Hem de burada, eşimin ve her şeyin önünde."

Cella'nın gözleri şaştı ve tam zamanında dönerek annesinin mutfaka girdiğini gördü.

"Seksi yürüyüşünden anladığım kadarıyla her şey yolunda gitmiş, değil mi anne?"

"Bu insanlar neden beni sorguluyor? Düğünler söz konusu olduğunda" -elini uzattı- "bu pençeyle ben yönetirim."

"O," diye mırıldandı Smith, "tam senin annen."

Gülmemeye çalışan Cella, "Anne, Dee-Ann'i hatırlarsın." dedi.

"Hatırlıyor muyum?"

Cella başını kaşıdı ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Onunla dört, beş, belki on kez karşılaştın."

"Huh."

"Ama Ric Van'ı hatırlıyorsun-"

"Tabii ki biliyorum!" Çünkü büyük servet her zaman annesinin kedi hafızasını canlandırmayı başarmıştı. "Sizinle tekrar tanıştığımıza memnun oldum Bay Van Holtz," dedi elini sıkarak.

"Ric, Bayan Malone. Bana Ric deyin."

En iyi "düğün organizatörü ararken beni düşün" gülümsemesini takındıktan sonra Cella'ya döndü. "Çifte düğün senin fikrin miydi?"

"Acı potansiyelini azaltmak için her şeyi yaparım."

"Çifte düğün mü?" Van Holtz sordu. "Blayne ve Gwen birlikte mi?"

Bu işin nereye varacağını çok iyi bilen Cella elini kaldırdı ve hızla, "Blayne yüzünden zaten Novikov'un düğününe gitmek zorunda kalacaktın ve o da yine Blayne yüzünden Gwen ve Lock'un düğününde olacaktı. Bu şekilde tüm işkence bir güne sıkıştırılmış oluyor, o yüzden çeneni kapa ve şikayet etmeyi bırak."

Van Holtz biraz hırladı ama tartışmaya zahmet etmedi.

Barb, Cella'nın yanağını öptü. "Tıpkı annen gibi. Şimdi," diye devam etti, "eve birlikte gidebilir miyiz?"

"Gidemeyiz. Bu gece çalışmam gerek." "Dikkatli olacak mısın?"

"Ben her zaman dikkatliyimdir. Bu güzel yüzü riske atamam, değil mi?"

Barb çantasını karıştırıp kartlarından birini çıkararak Van Holtz'a uzatırken Smith homurdandı. "Kendine ait hoş, *saygın* bir Dişi Kurtla yuva kurmaya hazır olursan diye." Sonra başka bir şey söylemeden ayrılmadan önce Smith'e bir kez daha baktı.

"Çok hoş," dedi Smith, hem kendisi hem de Cella gülerek.

"Ona kızamıyorum bile," diye itiraf etti Cella. "Bazen o kadar saçmılıyor ki."

"Seni düzenli olarak dövmesi dışında-" "Sen öyle san!"

"-Ona bir şey yaptığımı hiç sanmıyorum."

"Bu önemli değil. Görünüşe göre, ailemde kimsenin bahsetmek istemediği bir Smith-Malone geçmişi var."

"Gerçekten mi? Bunu babama sormam gerek."

"Baban gerçekten konuşuyor mu, Smith? Kelimelerle yani. Sadece havlar ve aya doğru ulur."

Smith omuz silkti. "Aklı başındayken..." Bu ne anlama geliyorsa artık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Michael Patrick Callahan tekrar beden değiştirmeye çalıştı ama ona her ne verdilerse, tekrar insana dönüşmesine izin vermedi. Onu aslan olarak tuttu. Onu av olarak tuttu.

Nefes nefese bir ağacın arkasında durmuş, avcılar izliyor ve dinliyordu. Onların sorunu Mikey'nin onları duymuş olmasıydı. Sistemine zorla soktukları şeyin etkisinin geçeceğini ve tekrar insana dönüşebileceğini biliyordu. Ama bunu istemiyorlardı. Topraklarında ölü bir insan bedeninin olması, muhtemelen ölü bir aslanın olmasından daha büyük bir baş belasıydı. Mikey bunu anladığında, bu ilacın etkisinin birkaç gün ya da hafta sürmeyeceğini bildiğinde, hedefi netleşti.

Kaçınmak.

Pek çok insanın yaptığı hata, gerçek yırtıcıların etrafta dolaşp herkese meydan okuduklarına, yollarına çıkan herkesle ya da her şeyle pençelettiklerine inanmaktı. Ama öyle olmadı. En gururlu erkek aslandan en alçak, baş belası sırtlana kadar, uzun ömürlü bir yırtıcı her zaman ne zaman kaçacağını ve ne zaman yerinde duracağını bilir.

Peki ya susturucu takılmış yüksek güçlü silahları olan adamlar? Kaçardınız. Özellikle de Mikey'nin o anda parmaklarına erişimi yoksa.

Yani yaklaşık dört saattir bu mülkün etrafında koşturup duruyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir mülk. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Mikey'nin hatırladığı son şey, bir kulüpte tanıştığı ateşli bir kış parçasıyla bir limuzinin arkasında oturduğu ve olağanüstü bir sakso çektiği idi. Bir sonraki ... sabahın geç saatleriydi, o bir kedi idi ve bir kafesteydi.

Annesi ve kız kardeşleri onu her zaman tam insan kadınlara güvenmemesi konusunda uyarmışlardı ama bu sefer hormonlarının kontrolü ele geçirmesine izin vermişti ve şimdi buradaydı. Saklanıyor, kaçıyor... ve dua ediyordu.

Ama Mikey bir şey için minnettardı. Callahanlar. Ailesi. Onlar da aslandı ama diğer sürülere benzemiyorlardı. Aslında diğer aslanlar Callahan'ları bir Sürü olarak değil, gezgin bir "çingene" grubu olarak görüyorlardı ve bu sorun değildi. Çünkü çoğu aslan erkeği, bir şey olması durumunda tamamen kendi başlarına olduklarını bilirdi; Sürü dişileri, çok sevilen bir oğul olmadığı sürece kaybolan bir erkeğin izini sürmeye nadiren zahmet ederdi. Callahan'lar böyle değildi. Aile onlar için aileydi ve Mikey'nin ailesinin onu arayacağından ve Tanrı'nın onu kaçırana yardım edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yine de bu daha sonra düşünülecek bir şeydi. Şu anda dışarı çıkması gerekiyordu.

Mikey gerildi. Yaklaşan insanların kokusunu alabiliyordu. Ağaçların arasından sessizce geçmeye çalışan ayak seslerini duyabiliyordu.

Birini gördü. Kıyafetleri pahalıydı. Silah daha da pahalıydı.

Mikey tekrar yer değiştirmeye çalıştı. Vücudu dalgalandı. Yakında. Yakında yer değiştirebilecekti. Ama zamanı tükenmişti.

Avcı silahını kaldırarak ona doğru hamle yaptı. Mikey onun yanından geçerken pençesiyle adamın vücuduna vurmaya dikkat etti. Kaburgalar kırıldı, çarpmanın etkisiyle çöktü, adam geriye doğru düştü ve Mikey devam etti. Sonunda burayı çevreleyen yüksek, tuğla duvara yaklaştı. Onu avlamakta olan insanlar, onun her an insana dönüşebileceğini fark ettiklerinden paniklemeye başlamışlardı. Başparmaklarına sahip olduğunda kapıları aşması kolay olacaktı ama şu anda Mikey'nin hâlâ o kapıları kırması gerekiyordu. Ne yazık ki bulduğu birkaç kapı sağlam ve aşılmaz çelikten yapılmıştı.

Mikey bu duvarın kendi türünü içeride tutmak için inşa edildiğinden emindi. Buradan kaçan ve ölen diğer ırkların kokusunu alabiliyordu. Diğerleri dışarı çıkmayı başarmış mıydı? Çıkılmışlarsa, daha sonra öldürülmüşler miydi? Mikey buradan çıktıktan sonra ailesinin yanına dönmenin onları tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Başka bir şey yapması gerekecekti ama bunu daha sonra düşünebilirdi.

Mikey adamların bağırarak emir verdiklerini ve koştuklarını duydu. Bu yeri koruyan adamlardı. Diğerleri gibi avlanmıyorlardı. Sadece şekil değiştirenlerin dışarı çıkmasını engelliyorlardı. Bazılarının son derece güçlü silahları ve tranq tabancaları vardı. Hızlı çalışması gerektiğini bilen Mikey çitlerin arkasına geçti ve tekrar denedi. Birkaç kısa, harika saniye boyunca sağ pençesi bir ele dönüştü. Mikey durdu, nefes aldı ve tekrar denedi. Karla kaplı araziye uyum sağlamak için beyazlar giymiş birkaç muhafız görüldü. Artık üçerli avlanıyorlardı; bu artık zengin arkadaşlar için sıradan, eğlenceli bir şey değildi. Onu durdurmak zorundaydılar.

Peki ya o kapıyı geçtiğimde?

Şu anda bunun için endişelenemezdi. Her seferinde bir dehşet verici durum. Kar ve buz botların altında çatırdıyor, adamlar yaklaşıyordu.

Mikey onlar yaklaştıkça kadar bekledi ve tekrar saldırdı. Onu duydular, üçü de aynı anda dönüp ateş ettiler. Kurşunlar omuzlarına isabet etti ama ana arterleri ıskaladı. Mikey gelmeye devam etti, aynı anda ikisine birden çarptı, dört yüz otuz kilosu onları ezdi.

Mikey dönüp pençesini savurarak üçüncü adamın yüzünü parçaladığında daha fazla çığlık yükseldi. Sonra Mikey şansını denedi ve insana dönüştü.

İki deneme yaptı ama işe yaradı. Kendisine en yakın adamdan anahtarları kaptı ve duvara gömülü kalın çelik kapıya doğru koştu. Anahtarı soktu, kilidi çevirdi. Alarm çaldı. Yüksek ve güçlü bir elektronik ses hangi kapının açıldığını bildiriyordu. Mikey bütün bunları duymazdan geldi ve kapıdan çıkıp kaldırıma doğru koşmadan önce aslana dönüştü.

Dışarı çıktığında arkasından ve her iki yanından adamlar ona doğru geliyordu, bu yüzden doğrudan ileri atıldı ve caddenin ortasına geldiğinde insana geri dönmeye karar verdi çünkü çıplak, kanayan bir adamın genel nüfus için kanayan bir aslandan çok daha az korkutucu olacağını biliyordu. Ancak asfaltta koşarken, vücudu insan formuna geçmeye hazırlanırken, büyük ve ağır bir şey ona çarptı ve tüm vücudunu havaya kaldırdı. Yeryüzüne dönerek inmeden önce uçuyormuş gibi hissederek yukarı ve geriye doğru döndü.

Mikey yere inmeden önce bile artık tamamen mahvolduğunu biliyordu.

Sophie DiMarco çalıntı 140.000 dolarlık Maserati'nin frenlerine bastı ama işe yaramadı. Yine de önündeki teslimat kamyonunun çarptığı şeye çarptı ve onu ileri doğru itti, tam yoluna düşene kadar yukarı, aşağı ve yukarı gönderdi.

Peki bu şey tam olarak neydi?

Arabadan inip bakamayacağını bilen Sophie, Maserati'yi geri vitese takarak kaçmaya hazırlandı. Ama daha gaza basamadan, çarptığı şey ayağa kalktı. Ve o bir insandı. İri, sarışın ve altın sarısıydı, sersemlemiş gözlerle odaklanmaya çalışarak etrafına bakındı. Kullandığı arabanın çarpması onu öldürmüş olmalıydı ama hâlâ yürüyordu. Vücudunu delik deşik eden kurşun deliklerini görünce daha da şaşırdı. Sonra onları gördü. Aynı şekilde giyinmiş, beyaz çizmeli, beyaz kışlık montlu ve beyaz kürk şapkalı adamlar. Muhafız, asker ya da başka bir şey olduklarını tahmin etti.

Bir şeyler yapmak için sadece bir saniyesi vardı ve Sophie, neredeyse doğuştan zor biri olarak yapabileceği en çılgınca şeyi yaptı. Eğildi ve yolcu kapısını iterek açtı.

"Atla!" diye bağırdı. "Şimdi!"

Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sonra koşmaya başladı, elini kadının çarptığı tarafa bastırdı.

"Acele edin!"

Adamlar peşlerinden gelmiyordu. Silahlarını kaldırıp nişan alıyorlardı. Onları sokak ortasında vuracaklardı.

"Kapıyı kapatın," diye emretti. "Ve sıkı tutunun."

Sophie sağ elini yanındaki koltuğa koydu ve omzunun üzerinden bakarak gaza bastı. Mükemmel bir şekilde tasarlanmış araç, arkasından gelen silah sesiyle birlikte havalandı ve onun için mükemmel bir ödeme gününü mahvetti!

Caddede hızla ilerledi ve ilk köşeden döndü. Vites değiştirdi ve arabayı döndürdü. Arkasındaki yüksek tuğla duvarı kapatan büyük çitlerin arkasından daha fazla adam geliyordu.

"Önünüzde," dedi adam.

Baktı ve üzerine doğru gelen bir araba gördü. Ön koltukta oturan en az iki muhafızın kürk şapkalarını tanıdı.

"Kahretsin." Camı otomatik olarak indiren düğmeye bastı ve bir kez daha vites değiştirerek Maserati'yi geri vitesine taktı. "Bekle."

Araba tekrar geriye doğru yöneldi. Korumalar, duracağı yanılgısına kapılarak caddeye koştular. Duramadı. Bu noktada çok derindeydi. Ve bu arabayı çaldığı için hapis yatmamayı tercih ederdi.

45'liği kılıfından çıkardı ve camdan dışarı nişan alarak hala kendisine doğru gelen arabaya ateş etti. Diğer arabanın ön camına isabet etti, kan fışkırdı ve araba yoldan çıktı. Sophie kolunu geri çekti, silahı bıraktı ve ellerini direksiyonda değiştirdi. Vites değiştirdi ve arabayı döndürerek ilerledi, diğer arabalar arkasına düştü.

Kalabalık caddeleri yırtarcasına geçti, bulvarları kesti ve diğer arabaları kalkan olarak kullandı.

"Polis yok," diye mırıldandı, henüz bir siren bile duymamış olmasına şaşırılmıştı.

"Sen ... hangi kasabadaysak orayı temizleyene kadar polis olmayacak," dedi ona.

Sophie biraz gülümsedi. "Güzel."

Öğrendiği ya da kendi kendine öğrendiği tüm numaraları kullanarak ilerlemeye, itmeye devam etti. Arabalar farklı yönlerden, ara sokaklardan, diğer arabaların arkasından ona doğru geliyordu. Hiçbirinin onu durdurmasına izin vermedi çünkü hiçbirinin ona gerçekten yetişemeyeceğini biliyordu.

Ama sürekli deneyen biri vardı. Eğer bu işten kurtulmayı umuyorsa onu atlatması gerektiğini biliyordu. Bir ara sokağa girdi ve bir şarküterinin önüne park etmiş bir kamyonun etrafından dolaştı. Sokağın diğer ucundan dışarı çıktı ve

direksiyonu sertçe döndürdü. Birkaç metre yukarı çıktı ve başka bir sokağa girdi. Orayı da yarıladi ve bir ayakkabı mağazasının arkasında durdu.

Sophie hâlâ camı açmış, yan aynadan etrafı izliyor ve dinliyordu. Arabalar hızla geçerek caddeye doğru ilerliyordu. Geri gelip sokak sokak aramadan önce sadece birkaç dakikası vardı.

"Güzel koltuklarınızın her yerine kan akıtıyorum."

Evet, öyleydi ama bu nasıl onun sorunu olabilirdi ki?

Ona bir kez daha baktıktan sonra kapıyı açtı ve arabayı terk ederek dışarı çıktı. Ne kadar da yazık. O araba iyi para getirebilirdi.

Mikey onun kaçmasına şaşırılmamıştı. Anahtarlar onda olmasına rağmen, arabanın sahibinin o olmadığını anlayabiliyordu. Yanında kanlar içinde bir adam otururken arabayı bulundukları yerden çıkarmaya çalışmak imkânsız olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, Mikey onun hayatını riske atma konusunda da endişelenmek zorunda olmadığı için memnundu.

Yine de kısa bir süre için sürücü koltuğuna geçip buradan gitme fikriyle oynadı. Anahtarı kontakta bırakmıştı. Ama tek yapabildiği anahtarlara bakıp sallanmalarını izlemektir.

Bir arabanın yanaştığını duydu ve Mikey, *işte gidiyoruz*, diye düşündü.

Kapısı açıldı ve kız içeri eğildi. "Hadi ama. Bütün gün bekleyemem." Mikey'nin kolunu tutup omzuna attı ve arabadan inmesine yardım etti.

Güçlüydü ama kesinlikle tam bir insandı. Birlikte, koyu renkli camları olan son model güzel bir BMW'ye ulaştılar. Onu arkaya oturttu, koltuğa yatırdı ve sürücü tarafına geçti. Birkaç saniye içinde onları tekrar yola çıkardı.

Mikey elini kaldırıp üzerindeki kana bakarak, "Bu kasabayı biliyorsun," dedi.

"Ben her kasabayı bilirim."

Doğru ya. Kaçmak zorunda kalırsa diye.

"Beni şehre götürmeni istiyorum." Aslında New York'ta olmayabileceğini fark ederek, "Manhattan" diye ekledi.

"Bana adresi ver." Kadın ona baktı ve gülümsedi. "Ve merak etme. Seni eve götüreceğim."

Ama o eve gitmiyordu. Ama sorun değildi. Sadece orada ölmeyeceğini biliyordu, "orası" neresi olursa olsun. Ve o anda bu onun için her şey demektir.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bana bak."

MacDermot başını kaldırdı, bir gözü açılmayı başarmış, diğeri şişerek kapanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence makyaj bunu kapatır mı?" "Her ne kadar aslan erkeklerini doğuştan aptal bulmuş olsam da Mace Llewellyn bile bunu fark edecek." "Ben de bundan korkuyordum."

Crush bir eliyle başını biraz geriye eğdi ve diğer eliyle buz torbasını dikkatlice yüzünün şiş tarafına yerleştirdi.

"Ah," diye yakındı.

"Fırsatın varken o sürtüğü yere sermeliydin," diye hatırlattı ona.

"Gentry bunu yapmamdan nefret eder."

Crush onun elini tuttu ve kendi başına tutabilmesi için paketin üzerine yerleştirdi. Onu hazırladıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdu. "Neden buradayız?"

"Şeytani tahnitçi."

"Peki onun kötü olduğunu nereden biliyoruz?"

"Pek çok nedeni var ama en önemlisi Smith'in altıncı hissinin devrede olması. Dee-Ann Smith ne zaman 'Bir şeyler doğru değil' dese, genellikle bir şeyler doğru değildir."

"Artık benim hayatım bu mu? Gerçekten mi? Köylü dişi kurtları ve onların köylü içgüdüsel tepkilerini dinlemek mi?"

"Onun köylü içgüdüsel tepkileri benim kıcıımı birden fazla kez kurtardı. Al bakalım."

"Ya Martin'in oğulları?"

"O salaklar anneleri olmadan hiçbir yere gitmiyorlar. Onları yakalayacağız."

Crush bunu tartışmadan Grup ofislerinin ön kapısı açıldı ve hassas bağırsakları olan köylü içeri girdi. Hemen arkasında da Ulrich Van Holtz vardı. Beyefendi olarak bilinen Carnivore kalecisinin aynı takımın sahibi ve kaptanı olması yeterince garipti. Bu normalde duyulmamış bir şeydi. Ama Van Holtz'un aynı zamanda

Grubun Manhattan bölümünün sorumlusu Crush'ın aklını başından almıştı.

Öte yandan, Grup'un ofisleri genel olarak kafasını tamamen karıştırmıştı. Bir tür arka sokak ya da en azından soğuk, steril bir federal ya da eyalet tipi ofis bekliyordu. Bunun yerine, Grup'un ofisi Crush'a rahat deri koltukları ve parlak renkli duvarlarında süslü sanat eserleri olan üst düzey reklam ajanslarını hatırlattı. Yine de bunun binanın sadece ön kısmı, ilk görülen yer olduğunu söyleyebilirdi. Bir üst kata çıkmak için şifre girmek zorunda kalan çalışanları izlerken buranın bir reklam ajansına hiç benzemediğini hatırladı.

Van Holtz resepsiyona girdiğinde, "Kusura bakmayın, geciktik," dedi ama durdu, MacDermot'a bakarken gözlerini kırıştırdı.

"Desiree! Ne oldu?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Buz torbasını indirdi. "Bunun Mace'i çok fazla korkutacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Smith, Van Holtz'un yanından geçti ve bir an için tam insan yüzünü inceledi. "Şey... seninle çalışmak güzeldi."

MacDermot önce yüzünü buruşturdu, sonra da bu ifadeyi takındığına pişman oldu ve buz torbasını hemen yüzüne geri koydu.

"Anlamak zorunda kalacak," diye mırıldandı MacDermot. "Bunu aşmak zorunda kalacak. Tek bir olay yüzünden işimi bırakmayacağım."

"Bu kelimelerin çoğu... bir kedinin sözlüğünde yok, hayatım." Smith onun omzunu sıvazladı. Dişi kurt, "Bu şişliğe iyi gelebilecek bir şeyim var," dedi ama MacDermot hemen kendini Crush'ın yanına itti.

"O tuhaf Güneyle voodoo'larını benden uzak tut."

"Tennessee Smith'leri voodoo yapmaz, Desiree. Bunu Louisiana'daki akrabalarımıza bırakırız. Ayrıca, yardımı olur."

"Bana ne söylediğin umurumda değil, unut bunu, Dee. Asla olmaz."

Smith onlara baktı ve "Ayıyla bu şekilde kucaklaşman gerektiğinden emin değilim, Desiree. Malone'un bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Crush etrafına bakındı. "Bekle... ne?"

"Kimseye sarılmıyorum. Sadece senden ve büyücülüğünden kaçıyorum. Hem Cella kime sarıldığımı neden umursasın ki?"

"Artık birlikte olduklarını duydum. Doğru değil mi, ayı?"

"Değil... sadece... bu biraz..." Tanrım! Bunun tuhaf olacağını biliyordu! Tuhaflıktan nefret ederdi!

Dişi Kurt onun yüzünü görmek için eğildi. "Sorun nedir, evlat? Dilini kedi mi kaptı... ve diğler yerlerini?" diye fısıldayarak bitirdi.

Crush dişiye ters ters baktı ve bir Dişi Kurt'u sinirlerini bozmaktan başka bir sebep olmadan tokatlarsa kendisinden ne kadar iğreneceğini merak etti. Ama sonra ona doğru uçan bir şey hissetti. Kendini korumak için kollarını kaldırdı ama yüzünde kocaman bir sırıtışla bir kedi kucağına indi.

"Merhaba!"

Crush kaşlarını çatarak Malone'a baktı. "Sen. Hayatımı cehenneme çeviriyorsun!" "Bu nasıl bir tepki böyle? Nasıl benim sahte erkek arkadaşım olabilirsin?"

her zaman bir pislik mi olacaksın?"

"Yani sen Cella'nın erkek arkadaşı mısın?"

MacDermot sordu. "Hayır, değilim."

"Sahte erkek arkadaş," diye düzeltti Malone. "O benim *sahte* erkek arkadaşım." "Peki bu tam olarak nedir?"

"Kulağına nasıl geliyorsa öyle."

" 'Kulağına nasıl geliyorsa öyle mi? " MacDermot ona tekrarladı. "Saçma mı demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, ses tonuna ihtiyacım yok."

En az Crush kadar sinirlenen MacDermot buz torbasını kucağına indirdi ve tersledi, "Senin bir şeye ihtiyacın var. Terapiye... gerçek bir erkek arkadaş. Bir şeylere."

Malone'un gözleri MacDermot'un yüzünü görünce büyüdü. "Tanrım, Dez! Yüzüne ne oldu böyle?"

"Kızgın ve kokainle kafayı bulmuş bir dişi domuz beni yere serdi."

Malone ve iki kurt daha yakından bakmak için eğildiler.

"Bir dişi domuz tarafından yüzüne mi vuruldu?" Malone sordu. "Emin misin?"

"Elbette, eminim. Bana neyin sallandığını biliyorum ve bu kesinlikle onun yumruğıydı."

"Ama bir domuz tarafından? Dürüst olmak gerekirse tatlım, sana bir bina çarpsa daha iyi olurdu."

"Peki kafası iyi miydi?" Smith başını salladı. "Lanet olsun, kızım." "O kadar da önemli bir şey değil."

"Peki, doktor ne dedi?" Malone bir kez olsun kendinden başka biri için gerçek bir endişe göstererek sordu. Bu güzel bir değişiklikti.

"Ben doktora gitmedim."

Malone Crush'ın omzuna yumruk attı ve ... *ah*. "Onu doktora götürmedin mi?"

MacDermot savunmaya geçerek, "Doktora gitmeme gerek yoktu," diye araya girdi. "Bilincin yerinde değildi ve doktora gitmedin mi?"

"Bilincim yerinde değildi. Bayılmadım bile."

Malone ve Dişi Kurt şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Vay canına," dedi ikisi birlikte.

"Tamam," diye iç geçirdi MacDermot. "Şimdi de siz benimle dalga geçiyorsunuz." "Hayır, dalga geçmiyoruz. Sana bir dişi ayı çarptı."

"Ve sen de tam insansın."

"Yani?"

"Bak, şuna bak." Malone eşofmanının cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Bunu ona gösterme," diye neredeyse yalvarıyordu Smith, bakışları tavana doğru kayıyordu.

"Bak şu adama ne oldu, dişi bir boz ayıdan çok daha küçük olan dişi bir kara ayıyla *karşılaştı* ve sana bunu yapan boz ayı ürkmüştü."

MacDermot resme bir kez baktı, ciyakladı ve telefonu Malone'un elinden hızla kaptı. "*Bunu bana ne diye gösteriyorsun?*"

Crush da aynı şeyi merak ediyordu.

Ayrıca, şımarık tilki yönetici ön masadan, "Bay Van Holtz?" dediğinde tüm bu ayı muhabbetinin kendi sorunlarını yaratıp yaratmadığını da merak ediyordu. Dışarıda iki boz ayı var. Onları içeri almamı istiyorlar."

"Onlar bizim değil

mi?" "Hayır,

efendim."

MacDermot yönetici masasının diğer tarafına doğru yürüdü ve tilkinin bilgisayar ekranına baktı. MacDermot açık olan tek gözüyle ön kapıdaki kişiyi inceledi. "Hayır. Onlar bizim değil."

Van Holtz başını salladı. "Onları içeri al,

Charlene." "Emredersiniz, efendim."

Malone ve Smith'i işaret etti. "Ve siz ikiniz, sakın bir şey başlatmayın." "Hak etseler bile mi?"

"Dee-Ann..."

İki boz ayı kapıdan içeri girdi, uzun boylu olanı Van Holtz'a gülümsüyordu.

"Bay Van Holtz?"

"Evet."

"Merhaba. Ben ..." Boz ayı Crush'ı görünce sözlerini yarıda kesti. Bakışları kilitlendi ve çarpıştı ve boz ayının dudağı kıvrıldı. Crush'ı tanımıştı ama sadece bir ayı arkadaşı olarak değil.

Cella ne beklediğini bilmiyordu ama Crushek'in aniden ayağa kalkıp Cella'yı ayağa kaldırmasını ve ardından boz ayıya, "Ne? Bir şey mi söyleyeceksin?" diye hırlamasını beklemiyordu.

Birdenbire tüm o uygun ayı davranışları pencereden dışarı çıktı ve boz ayılar kutuplara doğru ilerliyordu ve Crush, Van Holtz'un etrafında hareket ediyor, bu iki pislikle kafa kafaya gidiyordu. Ama bunların hiçbiri gerçekleşmeden Smith aralarına girip boz ayılara baktı, ağzının bir tarafı hafif ve oldukça korkutucu bir gülümsemeye dönüştü.

Boz ayılar durdu, daha fazla yaklaşmayı reddettiler, Smith'in BPC ile olan geçmişi düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi.

"Neden oturmuyorsunuz beyler?" dedi yönetici Charlene, koşup kapının yanına sandalyeler koyarak ve gülümseyerek. "Bay Van Holtz'un şu anda bir toplantısı var ama işi biter bitmez dönecek. Tamam mı?" Cevap beklemeden, "Beyler içecek bir şey ister misiniz? Kahve, çay ya da biraz bal?"

Smith dilini dişlerine karşı emdi. "Şu Charlene," diye alaycı bir şekilde yöneticiden yakındı, "her zaman eğlencemi mahvediyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

Hep birlikte Van Holtz'un ofisine doğru yola koyuldular, BPC'nin boz ayıları kudurmaları için geride kaldı. Köşeyi döndüklerinde Cella Crush'ın yanlarında olmadığını fark etti. Durdu ve adımlarını geriye doğru takip ederek ayıyı Grup'un kurtardığı melez gençlerin takıldığı oyun odasının dışında buldu. Orada durmuş içeri bakıyordu ve o da onun yanında durdu.

"İyi misin?" diye sordu ayı bir şey söylemeyince. "O ayıların olayı neydi?"

"Önemli bir şey değildi." Crush pencereyi işaret edip hızla konuyu değiştirdi, bu da onunla boz ayılar arasında her ne olduysa bunun "hiçbir şey" olmadığını düşünmesine neden oldu.

"Neden burada çocuklar var?" diye sordu.

Onu endişelendiren ses tonuydu ama yine de bu ses tonunun kesinlikle BPC temsilcilerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu.

"Smith onları sokakta buldu," diye açıkladı Cella. "Onları buraya getirdi."

"Neden onları CPS'e teslim etmedi?"

"Çocuk Hizmetleri çoğuna sahipti ve onları kaybetti. Bu çocukların hepsi kaçakçı. Dee-Ann"-dişi kurdun ilk adını kullanmanın onu biraz gevşeteceğini umuyordu-"sadece onları buraya getirerek yardım etmeye çalışıyordu."

"Onlara yardım etmek mi yoksa Gruba yardım etmek mi? Onları ajan olarak mı eğitiyorsunuz?"

Sesi o kadar suçlayıcı çıkmıştı ki Cella'nın tüyleri diken diken oldu.

"Onları hiçbir şey yapmaları için eğitmiyorum. Hem de hiç. Bu Dee'nin işi, benim değil. Ben Grup'ta bile değilim."

Ayı onunla yüzleşti. "Grupta değilim de ne demek?" "Yani ben Grup'ta değilim."

"O zaman burada ne halt ediyorsun?"

"Sadece seni görmeye gelemem miyim?" Adamın yüz ifadesi inanılmaz derecede karardığında, hemen "Şaka yapıyorum. Yemin ederim şaka yapıyorum. Ben sadece Van Holtz'un isteği üzerine KZS'yi temsil etmek için buradayım. Merak etmeyin, eğer öyleyse sizi takip etmiyorum-"

"Bekle," diye araya girdi. "Sen KZS misin?"

"Evet. Bunu sana söylememiş miydim? Sana söylediğime yemin edebilirim."

"Hayır. Bana bunu hiç söylemedin." "Ah." Omuz silkti.

"Tüh."

"Tüh mü? Tüm söyleyebileceğin bu mu?" "Ne söylememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Etrafindan dolaştı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Cella Crush'ı takip etti ve koridorda durup Van Holtz'un ofisine giden yolu bulmaya çalışırken ona yetişti.

"Pekâlâ, sorun nedir Crushek?" "KZS'desin."

"Evet. Az önce söyledim."

"Yani temelde her durumda kendini idare edebilen iyi eğitilmiş bir suikastçısın."

"Temelde böyle bir şey yok." Gözleri kısılinca açıkladı: "Bakın, KZS'de dört şeyden birisinizdir: yönetim, idari, temizlik, müteahhit. Ben müteahhidim." İyi de bir müteahhitti, uzun mesafeli dinlemeleriyle tanınırdı.

Ama Cella ayının yüzündeki ifadeden yaptığı şeyden, kim olduğundan dehşete düştüğünü anlayabiliyordu ve bu yüzden kendini gerçekten aşağılanmış hissediyordu!

"Oh, her neyse." Onun yanından geçip Van Holtz'un ofisine yöneldi, ayı da hemen arkasındaydı. Kapıyı açtı ve içeri girdi, odanın uzak tarafındaki bir koltuğa oturdu - tüm yargılayıcı ayılardan uzakta.

"Her şey yolunda mı?" Van Holtz bakışları Cella ve ayı arasında gidip gelirken sordu.

İkili başlarını sallamaktan başka bir şey yapmayınca, devam etti ve başladı.

Crush üç örgüt arasında işlerin nasıl yürüdüğünden etkilenmişti. Birlikte çalışıyorlar, yapamadıklarından ziyade birbirlerinin güçlü yönlerine odaklanıyorlar ve her grubun dürüst kalmasına yardımcı oluyorlardı.

Dolayısıyla Crush, BPC'nin bu toplantının bir parçası olmamasına pek şaşırmadı. Peg Baissier, "Baş Teknik Danışman" unvanıyla 1762'den beri BPC'yi yönetiyordu... en azından Crush'a öyle geliyordu. Ve kontrolü seven bir domuzdu. Bunu paylaşmaya kesinlikle inanmıyordu. Ve ayı dışında başka bir türle herhangi bir şeyi paylaşmayı ihanet olarak görüyordu. Bu son kısmı, kendisinin ve adamlarının koruması gereken üç eyaletli ayı nüfusuna duyurmadı çünkü pek çok ayı pek çok farklı insan için çalışıyordu. Ama Crush onun buna inandığını kesinlikle biliyordu.

Ayrıca onun şeytani bir sürtük olduğunu da biliyordu, bu yüzden ondan uzak duruyordu.

Yine de Crush etrafında konuşulanları dinlerken ve onaylarken Peg Baissier'i düşünmüyordu. Bunun yerine, bakışlarının sürekli Malone'un üzerinde gezindiğini fark etti. Malone onu görmezden geliyormuş gibi yapıyordu ama onu kızdırdığını biliyordu. Ama elinde değildi. Onun KZS'nin bir parçası olmayan sıradan bir hokey oyuncusu olduğunu düşünmüştü. Eğer KZS'den ise bu neredeyse her türlü göğüs göğüse dövüş, çoğu silah, yabancı dil ve kültür konusunda eğitimli olduğu anlamına geliyordu. İyi seyahat etmiş ve son derece zeki olmalıydı. Ve Crush bunu biliyordu çünkü KZS, Baissier'in mesafeli durduğu tek rgtt. Gerekirse onları karşısına alırdı ama bu asla onun favori planı değildi.

Ve yine de, KZS "yüklenicisi" olduğunu söyleyen bu kadın, bu *kedi*, - "katil" olarak okuyun- aynı zamanda Crush'ın "erkek arkadaşı gibi davranmasına" ihtiyaı olduğunu söyledi çünkü dövmek zorunda kalabileceği kendi yaşlı teyzelerini kontrol edemiyor gibiydi?

Ne? Ne?

"Dedektif Crushek?"

Crush başını kaldırdı ve herkesin ona baktığını fark etti. "Evet?" Van Holtz ona bir resim uzattı. "Onu tanıyor musun?"

Resmi aldı, şöyle bir baktı ve başını salladı. "Evet. Onu tanıyorum. Sen de tanıyorsun MacDermot."

"Tanıyor muyum?" MacDermot resmi aldı, şöyle bir baktı ve Van Holtz'a geri verdi. "Ah, evet. Vay canına. Biraz farklı görünüyor. Gerçekten temizlenmiş." Kadın başını salladı. "Evet. Onu tanıyoruz."

Malone "Ve?" diye bağırana kadar oda sessizliğe gömüldü. "Ve ne?"

Malone başka bir şey söylemeye başladı ama Dişi Kurt elini onun omzuna koydu ve Van Holtz, "Peki kim o?" diye sordu.

"Oh. Frankie Whitlan. Sıçan Frankie. İspiyoncu Frankie. Frankie the Talker."

"Koca Sik Frankie," diye araya girdi Crush.

"Aman Tanrım," dedi Malone Smith'e. "şimdi onlardan iki tane var."

Van Holtz iki kadını sakinleştirmek için elini kaldırdı ve Crush'a, "Dedektif, belki bize bu adam hakkında bir şeyler söyleyebilirsiniz. Bir tür muhbir olduğunu varsayıyorum."

"Pisliğin tekiydi."

"Ve pek çok polis onu kullandı. Bazıları altın kalkanlarını Frankie sayesinde aldı."

"Yani," diye sordu Malone, "suçlu arkadaşlarını ispiyonladığı için mi bir pislik?"

"Hayır. O bir pislik çünkü çitin iki tarafında da oynadı." "Crushek haklı.

Söylentilere göre, sadece kendi adamlarını ispiyonlamış. kendi yöntemiyle. Lakaplarının sizi kandırmasına izin vermeyin. Frankie Whitlan katil bir orospu çocuğuydu. Büyük bir uyuşturucu çetesini yönetiyordu ve bence silah kaçakçılığı-"

"Ama kumarla başladı. Bronx'taki bahisçiler için bacak kırıcıydı." "Sonra on yıl önce... gitti."

"Ya vurulup terk edildiğini ya da-"

"Federal koruma. Zamanlama ilginçti çünkü onu bir borsa analistini ve üç çocuğu dahil tüm ailesini öldürmek suçundan yakalamaya çalışıyorduk. Söylentilere göre cinayeti kendisi işlemişti, ki bu çok nadir görülen bir şeydi çünkü cinayetlerini genellikle başkalarına işletirdi."

"Ama madem federal koruma altında, neden geri döndü?" Smith sordu. "Biraz aptalca görünüyor."

"Bu hayatı bırakmak zor. O mafya adamlarının çoğu en sevdikleri pizzacıyı özledikleri için eski mahallelerine geri dönerler."

"Evet, ama neden Smith'in bulduğu tahnitçiyle takılıyor?" Malone sordu. "En sevdiği tahnitçiyi mi özlüyordu?"

Van Holtz başını salladı. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Ne bulabileceğime bir bakayım," diye önerdi Crush. "Tanıdığım bazı adamlar var." "Tanıdığın bazı adamlar... ne?" Malone zorladı.

"Tanıdığım bazı adamlar. Beni taciz etme."

"*Taciz-*"

"Pekâlâ o zaman," diye araya girdi Van Holtz. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Eminim Desiree eve gidip çok ihtiyaç duyduğu migren ilaçlarını almak ister."

"Buna minnettarım." MacDermot ayağa kalktı. "Çünkü işin en kötü yanı? Burnumu sümkürmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Bunun yapmak isteyeceğim en son şey olduğunu sana anlatamam."

"Hadi canım." Smith kolunu MacDermot'a doladı. "Seni eve bırakayım."

Hep birlikte koridora çıktılar, Malone sessizce Smith ve MacDermot'u takip ediyordu.

"Sanırım bu sizin için biraz garip, değil mi Dedektif?" Ön ofise doğru yürürlerken Van Holtz sordu.

"Sadece yeni. Değişiklikten hoşlanmam."

"Bunu anlıyorum. Başlangıçta Dez için de garipti."

MacDermot'un Crush'ın daha önce baktığı, arkasında bütün çocukların olduğu büyük cam pencerenin önünde durup el sallamasını izledi. Birkaç dakika sonra kapıdan melez bir kız çıktı. Muhtemelen köpekle karışmış bir ayı meleziydi. Neredeyse altı-dört yaşındaydı, çok genç bir yüzü vardı ama kollarında ve boynunda o yaşta birinin sahip olması gerekenden çok daha fazla yara izi vardı.

Gözlerini kocaman açarak zavallı MacDermot'un yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye alay etti MacDermot. "Görünüşe göre ben böyle sert biriyim." Gülüşerek birbirlerine sarıldılar, sonra kız Smith'e ve son olarak da Malone'a sarıldı.

"Nasıl gidiyor?" MacDermot kıza sordu. "Eh." Pek

de iyi bir onay sayılmazdı.

Sonunda Crush burada neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerektiğini anladı. Bu onu deli ediyordu. "Kim bu çocuklar?" diye sordu Van Holtz'a, sesi kısıktı.

Crush bir geri adım ya da saçmalık olabileceğini düşündü. Ama öyle olmadı.

Van Holtz hemen "Melezler," diye cevap verdi. "Evleri yok ve tam insan toplumuna karışmaları zor, bu yüzden onları yanımıza alıyoruz. Bu Hannah," dedi ayı melezine bakarak. "Bir süredir bizimle birlikte." Eğildi ve sesini daha da alçalttı. "Dee-Ann ve Blayne onu bir köpek dövüşü ringinden kurtardılar."

Kızın bu şekilde kullanılmış olmasından dehşete düşen Crush yine de sormak zorunda kaldı: "Onu sen mi işe aldın?"

Van Holtz başını salladı. "Onun ve diğer bazı çocukların yaşadıklarından sonra mı? Hayır. Gerçi yirmi bir yaşına geldiklerinde bize katılma seçenekleri var. Ama ondan önce değil. Biz sadece onlara kalacak bir yer, eğitim ve bazı seçenekler sunuyoruz. Herkes seçenekleri hak eder."

"Ama onlara ana akım konusunda yardım etmen gerekmiyor mu?" "Şey-"

Oldukça iri tüylü bir köpek koridora koştu, birkaç saniye boyunca daireler çizdi ve fırladı.

"Arayan Abby'ydi."

"Her zaman böyle koşturur mu-"

"Evet. Ayrıca yemek için yalvarıyor, içeri girip çıkmak için kapıyı tırmalıyor ve sineklere saldırıyor, bu da her zaman eğlenceli oluyor. Ama onun üzerinde çalışıyoruz."

"Hey," diye hatırlattı Smith onlara. "BPC ayılarını ön tarafta otururken bıraktık."

Küçük Abby'nin onların etrafında olmasını istediğimizden emin değiliz." Hannah iç çekti.

Derin derin. "Gidip onu getirsem iyi olacak."

"Madem Abby seni sinirlendiriyor, Hannah, neden ona göz kulak oluyorsun?" Van Holtz küçük bir gülümsemeyle sordu.

"Tek kelime," diye cevap verdi.

"Blayne." "Hıçkırıklarla başa çıkamıyor musun?"

"Sen edebilir misin?"

Kızın haklı olduğu bir nokta vardı. Crush bununla başa çıkamayacağını biliyordu.

Hannah gitmeye başladı ama Abby aniden geri döndü. Koridorun ortasına doğru kayarak havladı, havladı, sonra geldiği yöne doğru koştu.

Panik havlamasını duyduğunda tanıyan Crush, kızın ve diğer herkesin peşinden gitmeden önce iki kez düşünmedi. Ancak resepsiyon alanının ortasındaki çıplak, kanla kaplı erkek aslan onu yine de şaşırttı.

Cella yerde yatan çıplak, kanlar içindeki erkeği görünce durdu. Bakışları Charlene'e kaydı. "Bu da ne böyle?"

"Vurulmuş," dedi Charlene onlara. "Birkaç kez."

"Charlene," diye emretti Van Holtz, "Dr. Hayes'i ara. Muhtemelen tıbbi kattadır."

Aslanın vücudunun bir yanına çömelen Cella, Smith'i de diğer yanına alarak aslanın yanına uzandı ve hâlâ uzayan yelesini yüzünden uzaklaştırdı. "Oh, kahretsin."

"Onu tanıyor musun?" Smith sordu.

"Mikey Callahan. Annesi aklını kaçıracak."

Altın gözler açıldı ve Cella'nın yüzüne baktı. "Cella."

"Bebeğim, ne oldu?"

"Kötü bir gündü."

"KZS ile birlikte mi?" Smith sordu.

"Hayır. Sonra açıklarım."

"Avlandı," dedi boz ayılardan biri.

Cella başını kaldırıp baktı. BPC boz ayıları hakkındaki her şeyi unutmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Yanına çömeldi ve Mikey'nin pazusunu işaret etti. "Burada aslan gibi kalması için ona bir ilaç verildiğini görebilirsin. Boynuna bak. İnsanken zincirlenmiş, sonra da değişmeye zorlanmış."

"Zorlanmış mı?"

"KZS ve Grup sidikli melez it dalaşlarının peşindeyken, ayılar gerçek şekil değiştirenlerin peşindeki gerçek avcılara odaklanıyordu. Yöntemleri geliştirdi."

"Ses tonun hiç hoşuma gitmiyor evlat," diye uyardı Smith. Melezlere gerçekten sıcak bakıyordu, gerçi kimseye sıcak baktığını asla kabul etmezdi.

"Öyle değil mi?" Ayağa kalktı, Smith'in üzerinde yükseliyordu. "Şey, şu anda sorunumuz bu değil. Değil mi?"

"Peki sorun ne?"

Boz ayı odanın öbür ucundaki uzak köşeyi işaret etti. "İşte o."

Hep birlikte köşede duran tam insan kıza baktılar. Cella'nın tahminine göre İtalyan Amerikalıydı. Güzel ve gençti, bir tarafında kan lekeleri olan eski bir deri ceket ve sürücü eldivenleri giyiyordu. Ve şu anda başının ciddi bir belada olduğunun farkındaydı.

Mikey Cella'nın elini sıkıca kavradı ve Cella ona baktı.

"Beni buraya o getirdi. Hayatımı kurtardı. Bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyorsun, Cella."

Mikey Callahan da Cella gibi bir Gezgindi, ancak Callahan Gururu kendi yollarına gitmeleri ve İrlanda'yı terk etmeleri istenmeden önce biraz daha uzun sürmüştü. Malone'lara olduğu gibi Callahan'lara da sadakatle bağlıydı. Eğer kız onun hayatını kurtardıysa -ki Grup ofisinin zemininde kanlar içinde yatarken neden yalan söylesin- o zaman kız korunmalıydı.

Ama Cella kıpırdayamadan MacDermot kızın önüne geçti, yüzü şişmişti ama Bronx tavrı değişmemişti.

"Senin yerinde olsam," dedi MacDermot uzun boylu boz aygıra, "çeker giderdim." "Tam insan olarak burada bir güce sahip olduğunu hissettiğini biliyorum. Ama sen

Yapma. Bizden birini yetiştirmek seni bizden biri yapmaz."

Charlene yere diz çöktü ve Mikey'nin başını kucağına koydu. Tilki diğerlerine kıyasla küçüktü ama eteğinin arkasında bir 45'lik kılıfı vardı ve tilki ona başını salladığında Cella ona göz kulak olacağını biliyordu.

Ayağa kalkan Cella ve Smith yavaşça odanın içinde ilerleyerek iki boz ayının yanına yaklaştı.

"Gitseniz iyi olur," diye itti MacDermot.

"Gideceğiz ama onu da yanımızda götüreceğiz. Onunla yapılması gerekenleri yapacağınıza güvenemeyeceğimize göre."

"Onu hiçbir yere götürmüyorsunuz."

MacDermot'a doğru uzandı, eliyle ceketini kavradı ama MacDermot'un eli çoktan silahındaydı. Yine de hiçbir küçük Abby'nin ayıyla MacDermot'un arasına atlayıp havlayarak dişlerini göstermesini ve MacDermot'u bırakması için bileğini ısırmasını beklemiyordu.

"Kahretsin," diye hırladı Smith, Bowie bıçağını çıkarmıştı, o ve Cella hızla hareket ediyorlardı. Ama ikisi de ona ulaşmadan, ayı Abby'yi rahatça tekmeleyerek yoldan çekti. Onu sandalyelerin üzerine devirdi. Kız şaşkın bir çığlık attı.

Hepsi Abby'ye o kadar odaklanmıştı ki, Hannah uzun boz ayıya çarpıp büyük ayıyı kapıya çarpına kadar onu görmediler. Smith yardıma gitti ama Cella onu kolundan yakalayıp yerinde tutarken, Hannah ön koluyla ikinci ayının göğsüne ve sonra da çenesine vurdu.

Abby insana dönüştü ve büyük ayıyı saçlarından yakaladı. Sürpriz acı kükremesini duymazdan gelerek onu kapıdan uzaklaştırdı ve MacDermot yavruya yardım etmek için öne atılarak ayağını ayının dizine çarptı.

Fırsatını bulan tam insan kız dışarı fırladı ve kapılardan geçerek dışarıdaki dondurucu soğuğa doğru koşmaya başladı.

Smith önce Cella'nın eline sonra da ona baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Kızların kendi başlarının çaresine bakabileceğini düşündüm."

İki ayı tekrar ayağa kalktı ve Abby tekrar köpeğe dönüştü, koşarak Cella'nın arkasına saklandı. Zavallı şey, kaçması mı yoksa savaşması mı gerektiğini hiç bilemiyordu. Hannah ise şimdi kapıyı kapatmış, tam insan kıza kaçması için daha fazla zaman tanımıştı.

MacDermot elini çocuğun koluna koydu ve Hannah onun yanına gidene kadar çekti.

MacDermot boz ayılara tekrar, "Sanırım gitmeniz gerekiyor," dedi. "Yoksa ne olur?"

Omuz silkti. "Çıplak bir kızın seni tekrar dövmesine izin veririm. Çünkü *bu* komikti."

Ayılardan biri hırlayarak saldırgan bir şekilde MacDermot'un üzerine yürüdü ama Crushek oradaydı. Ortağıyla ayıların arasına girdi, ellerini büyük boz ayının kafasına vurdu ve pençelerini ayının kafasına geçirdi.

yüzleşti, ikili birbirlerine kükredi. Pencereleer ve mobilyalar sarsıldı; Grup üyeleri silahlarını kaldırarak odaya doluştu. Ama buna gerek kalmadı çünkü Crush büyük boz ayıyı kendine doğru çekti ve bu sırada neredeyse diğeer ayının yüzünü parçalayacaktı. "Ortağım gitme vaktinin geldiğini söyledi." Ayıyı ikinci boz ayının üzerine iterek ikisini de kapıdan dışarı fırlattı ve kükredi, "*Öyleyse git! Evine, annene koş!*"

Boz ayılar kaçtı ve Crushek iki kapının arasında, sırtı onlara dönük, göğsü kabarmış, elleri boz ayı kanına bulanmış bir halde durdu.

Ön büro tamamen sessizdi, herkes bakıyordu. Tam o sırada Smith eğilip Cella'ya fısıldadı: "Biraz yavaşlamak isteyebilirsin hayatım - meme uçların sertleşmiş."

Cella yumruğunu kaldırdı, parmak eklemleri Smith'in burnuna çarptı, sonra Mikey Callahan'ın yanına döndü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Crush mutfak masasında oturmuş, çenesini kaldırdığı yumruğuna dayamış ve gözlerini odanın diğer ucuna dikmişti. Çizgiyi aşmıştı. Patronuyla ya da kendi ahlak kurallarıyla değil. Hayır, Peg Baissier'e karşı çizgiyi aştığını biliyordu. Ondan her zaman nefret etmişti, Crush'ın açıkça nefret ettiğini itiraf ettiği tek kadın olduğu için bu adil görünüyordu. Ama Baissier BPC "markası" için çok korumacıydı. Ve bu gece "çocuklarının" başına gelenler, peşini bırakacağı bir şey değildi. Crush, Baissier'i bu hakaretin peşini asla bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. O değil.

Yine de ona asla doğrudan saldırmayacaktı. Bu çok kolaydı. Hayır, ona ulaşmak için başka bir yol bulacaktı. Ya da yirmi yıldan daha uzun bir süre önce söylediği gibi, "canını yakmanın" bir yolunu bulacaktı. Onun boş tehditler savuran biri olmadığını bildiğinden, bu sözünü yerine getireceğinden oldukça emindi. Özellikle de şimdi.

Yine de Crush kendisi için çok fazla endişelenmiyordu. Acı çekmek istediğinden falan değil, ama olan olmuştu. Yine de şimdi ona karşı gelen başkaları da vardı. MacDermot. Van Holtz, Smith, Malone. Şu iki melez kız bile. Hepsi de farkında olmadan Baissier ile aynı çizgiyi aşmışlardı. Crush, her şey olup bittikten bir saat sonra Grup ofislerine gelen Van Holtz ve Gentry'yi uyarmıştı. Anlamışlardı ve MacDermot'la birlikte ayrıldıklarında Smith ve Malone'la görüşüyorlardı ve Van Holtz kızların korunacağına dair söz vermişti.

Ama Crush şu duygudan kurtulamıyordu...

Evinin ön kapısının çalındığını duydu ve Lola mutfaktan başını kaldırdı. Hırladı ve Crush ayağa kalktı, 45'liğini kılıfından çıkardı ve kapıya yöneldi. Ama bir kokuyla silahını indirdi ve kapıyı çekerek açtı.

"Sensin."

"Sahte kız arkadaşınla böyle mi konuşuyorsun?"

Gözlerini deviren Crush, adrenalinin neredeyse vücudundan aktığını hissederek, "Çok tuhaf bir kedisin," dedi.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Ellerini kaldırdı. "Beni içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

"Geç oldu, Malone. Ve hiç havamda değilim-"

"Harika. Teşekkürler." Onu iterek geçti ve evine doğru yürüdü. Dışlerini sıkarak onu mutfığa kadar takip etti.

Malone içeri adımını atar atmaz Lola ona havladı, Malone'un etrafında koştu ve Crush'ın ayaklarının dibine oturdu. Hâlâ havlıyordu.

Crush uzandı ve elli kiloluk köpeği kucığına aldı. "Biliyorum kızım. Biliyorum. Kimse bu iğrenç kedileri evinde istemez. Farelerden bile beterler."

"Bu köpek-medyası propagandasına inandığına inanamıyorum."

"Bu kadar köpek karşıtı biri olarak, onlara yakın görünüyorsun."

"Smith ve Van Holtz *diğer* köpekler gibi değiller. Bilirsiniz, onlar gibi konuşmazlar ya da onlar gibi kasılmazlar. Onlar farklı."

"Bu konuşmanın gidişatından tamamen rahatsız olmaya başladım," dedi Lola'nın kahkahasını duymazdan gelerek.

Crush Lola'nın başını öptü ve mutfığa doğru yürüdü, doğrudan tüm ödülleri sakladığı dolaba gitti ve ekstra büyük bir kabadayı çubuğu çıkardı.

"Al bakalım." Lola'yı ödülüyle birlikte yere bıraktı. "Sanırım bunu hak ediyorsun"

Bu, bebek-kız."

"Neden onun senin köpeğin olduğunu kabul etmiyorsun?" Malone mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birine çökerek sordu.

"O bir evlatlık. Bir gün ona çocuklu iyi bir aile bulacağım."

"Neden burada seninle kalamıyor?"

"Oynayabileceği kimse yok." Crush buzdolabını açtı, içeri baktı, sonra kapıyı tekrar kapattı.

"Huzursuzsun," diye gözlemledi.

"İlginç bir gün oldu." "Bizim için daha çok ortalama."

"Harika. Bunu duymak harika. Ve dört gözle bekleyeceğim daha çok şey olduğunu bilmek de güzel. Sırada sanırım Gentry'nin benden isteyeceği..."

"Birini öldürmek mi?"

Crush ellerini kot pantolonunun ön ceplerine s o k t u ve omuzlarını kamburlaştırdı.

"Şüpheli," dedi. "Genellikle MacDermot'un departmanı benim ve Smith'in pisliğini temizlemekle meşgul olur. Ve Smith ve ben kesinlikle dağınığız."

"Cesetleri temizlemek zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?"

"Oh, Tanrım, hayır. Bu tür işler için uzmanlarımız var. Demek istediğim, muhtemelen beni ve Smith'i hapishaneden uzak tutmak için çok zaman harcayacaksın."

"Yapacağım şey bu mu? Seni ve kurt arkadaşını hapisten uzak tutmak mı?"

"Güven bana. Bundan daha fazlası olacak. Bazı açılardan bizim dünyamız tam insanlarınkinden çok daha zor."

"Onların dünyasını anlıyorum. Kolay bir dünya. Tehlikeli ama kolay."

Malone sanki buranın sahibiymiş gibi bacaklarını mutfak masasının üzerine atıp bileklerinden çaprazladı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bir bakalım. İlk olarak, iki kopyanızın -benim kardeşleriniz demeyi sevdiğim- peşine düştünüz, sanki balina yağıyla kaplıymışlar gibi. Sonra da ofisteki o iki boz ayı-"

"Bir çocuğu tekmelediler, ortağımı tehdit ettiler ve o insan kızın peşine düştüler. Ne yapmam gerekiyordu? Orada öylece durmak mı?"

"Önce-"

"Yine mi ilk çıkış?"

Malone kaşlarını çatı ve Crush ellerini kaldırdı, terslediğini biliyordu. "Özür dilerim."

"Öncelikle, toplantıda olanlar tamamen doğru. Ama toplantıdan *önce* de onlara meydan okudunuz."

"Yani 'ikinci off' yok mu? Bütün bu ilk off'larınız var ama ikinci off'unuz yok mu?"

Malone ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Ne?"

"Bana neler olduğunu anlatmamak için bu oyunu oynamaya devam mı edeceksin? Yoksa benimle konuşacak mısın?"

"Ne hakkında? Çünkü içimden bir ses zaten bildiğini söylüyor."

"Baissier'in senin üvey annen olduğunu mu? Seni sessizce polis olarak ortaya çıkardığını mı? Evet, biliyorum. Ama yine de bunu senden duymak istiyorum."

Crush kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Malone'un hayatıyla ilgili tüm bu ayrıntıları bildiği gerçeği üzerinde fazla düşünmedi. O KZS'ydi, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Bunun yerine, bunu kendisinden ya da köpeğinden başka biriyle tartışmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Genelde kişisel meselelerini... yani... kişisel tutardı.

Ama karşısındaki çılgın kadının kişisel dram söz konusu olduğunda yargılamak için çok az yeri vardı, bu yüzden belki de onunla konuşmak hiç yoktan iyidir.

"Yasaların gözünde Baissier bir koruyucu anne. Ama aslında yaptığı şey işe almaktı. Sadece on iki yaşın altındaki ayıları kabul ediyordu. İlk silahımı elime aldığımda beş yaşındaydım. Küçük bir 38'lik. Onunla dövüşebilirdim.

On yaşıma geldiğimde bıçak biliyordum ve on üç yaşıma geldiğimde insanları öldürmenin pek çok farklı yolunu söyleyebilirdim."

"Bu yüzden Hannah ve diğerlerini sordun."

"Van Holtz çocukları topluyorsa bir sorunumuz olacağını biliyordum."

"Öyle değil. Söz veriyorum. Böyle bir şey olmayacak. Smith-Dee-Ann-etrafta dolaşıyor. Bu melez yavruların ve yavruların çoğunu sokaklarda yaşarken buldu. Onları buraya getiriyor, yiyecek ve uyuyacak yer veriyor. Eğer kalırlarsa Van Holtz okula gitmelerini ya da özel ders almalarını sağlıyor ve Blayne de onlara aynı anda iki ya da daha fazla şeyle nasıl başa çıkacaklarını öğretiyor."

"Diğer herkesi anlıyorum ama Abby'nin olayı nedir?"

"Dee-Ann Abby'yi bir ara sokakta çöp kutusundan yemek yerken buldu. Bir süredir Grup'la birlikte ve sadece canı istediğinde yer değiştiriyor. Ve sizi temin ederim ki kimse onu işemek için arka tarafa gitmek yerine kadınlar tuvaletini kullanmasını sağlamak dışında bir şey yapması için ikna etmeye çalışmadı... çünkü hepimiz bunu gerçekten tuhaf buluyoruz."

"Garip mi buluyorsunuz?" "Evet. Sizce de öyle değil mi?"

Crush onun sorusunu duymazdan gelerek, "Ve Van Holtz Hannah'nın köpek dövüşlerinden kurtarıldığını söyledi?" dedi.

"Öyleydi. Onu hemen uyutmadıklarına şaşırdım." "Onu barınaktan almadılar, Malone."

"Hayır, ama çok şey yaşadı. Çoğu kişinin başa çıkmayı umabileceğinden çok daha fazlasını. Böyle bir durumdan sonra kendini toparlayamazsın."

"Ama gerçekten Smith ve senin gibi insanların etrafında olmanın onun için iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun için iyi mi? O kıza iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım."

"Ne kadar iyi davrandığından bahsetmiyorum. Bir KZS katili ve taşralı bir tetikçi kurtla takılmanın zarar görmüş genç bir kadın üzerindeki etkisinden bahsediyorum."

"Ben bir müteahhidim!"

"Umurumda değil."

"Smith'le oturup Hannah'ya yıllar boyunca kimleri öldürdüğümüzü anlatacak değiliz ya. O kız için tek yapmaya çalıştığımız bir destek sistemi olmaktı."

"Herkes bu hayat için yaratılmadı, Malone."

"Bunu kesinlikle biliyorum. Benim Meghan'ım öyle değil. Josie de öyle. İkisi de doktor olacak. Hannah da istediği her şey olabilir. Mace Llewellyn'in ona ve Abby'ye dünyanın herhangi bir yerinde istedikleri okula gitmeleri için ödeme yapmayı teklif ettiğini biliyorum. Belki de gider. Belki üniversiteye gider. Mühendis olur. Bir bilim insanı. Çok güçlü bir forvet," diye mırıldanarak bitirdi.

"Güçlü bir ..." İğrenerek kalpsiz kediden bir adım geri çekildi. "Ah, Malone!"

"Ne? Burada fırsatlardan bahsediyoruz. Hepsi bu. Ayrıca. . . o boz ayılarla nasıl başa çıktığını gördün mü?"

"Adam topluyorsun!"

"Hokey için!" Sonra sakince ekledi, "Tanrı'nın oyunu."

"Gerçekten hokeye Tanrı'nın oyunu mu diyorsun?"

"Tüm Malone'lar ona Tanrı'nın oyunu der. Çünkü öyle."

Ayı bir nefes verdi. "Sanırım artık bu işin peşini bırakacağım." "Ben olsam bırakırdım." Çünkü Cella kararını vermişti.

"Erkek aslan nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi. Doktorlar onunla ilgilendi ve hazır olduğunda Grup onu güvenli bir eve taşıyacak. Amcalarım da Callahan'lara haber vermek için çoktan gittiler."

"Amcaların mı? Neden KZS değil?"

"Malone'lar Callahan'lara KZS'nin asla olamayacağı kadar yakın. Onları anlıyoruz ve vurulmadan bölgelerine girebiliyoruz."

"Hep kaplanlarla aslanların iyi geçinemediğini düşünürdüm."

"Geçinmiyoruz. Ama sen bile bizim tipik kaplanlardan olmadığımızı söyleyebilirsin. Callahanlar da tipik aslanlar değil. Erkeklerini kullanılmış araba gibi değiş tokuş ettiklerini göremezsiniz. Bu onların tarzı değil."

Onu incelerken, "Ailen hakkında öğrenmem gereken çok şey var, değil mi?" diye tahmin etti.

"Öyle de denebilir. Ama bu gece değil. Buna hazır değilim."

"Yeterince adil. Ama belki bana aslana ne olduğunu anlatabilirsin?" "O boz ayı pisliğin tekiydi ama haklıydı. Mikey avlanmıştı.

Ne yazık ki nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama bir tür hayvan koruma alanı gibi bir yerde olduğunu söyledi. Yerel bir yerde. Ve ayılar ona yardım eden kızı korkutup kaçırdıkları için, orayı ne zaman bulabileceğimizi bilmiyorum."

Crush bir adım daha yaklaştı, elleri hâlâ ceplerindeydi. "MacDermot ve benim onu neden bıraktığımızı biliyorum ama sen neden bıraktın?"

"Pek çok nedenden ötürü, ama en çok Mikey istediği için. Onun hayatını kurtardı ve bu bizim sadakatimizi hak ediyor."

"Bir şey söyleyeceğinden endişelenmiyor musun?"

"Kime? Yani ona kim inanır ki? Bize gerçekten zarar verebilecek birine değil."

"Haklısın. Ayrıca, istese bile konuşamaz." "Peki neden?"

Crushek sırttı. "O bir araba hırsız. Gerçekten iyi bir hırsız. Sadece üst düzey arabaları alır. Özel müşterileri var."

"Onu tanıyorsun."

"Özel istekleri için onu kiralayan birkaç satıcı tanıyorum. Aynı zamanda şoför. Birkaç soyguna karıştı ama araba hırsızlığı onun gerçek aşkı. On altı yaşından beri tam zamanlı olarak bu işi yapıyor."

"Onu tanıyorsun," diye tekrarladı Cella. "Ama onun kim olduğunu kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

Ayı omuz silkti, gülümsedi. "Bilginin BPC'ye ulaşması riskini göze alamam. Ayrıca, türümüzden birini korudu, bu yüzden sadakatimizi hak ediyor. Değil mi?"

Tamam, ayı yargılayıcı, tutucu ve onu güldürecek kadar dar görüşlüydü ama zeki, cesur ve çok hızlıydı. Ve gerçekten tanımadığı bir araba hırsızına sadıktı.

"Bu kızın güvende olmasını istiyorsan," diye önerdi Cella, "Baissier'yi alaşağı etmeliyiz ve bunu hemen yapmalıyız."

"Bunu yapabileceğimizi sana düşündüren ne? O kadını çok uzun zamandır tanıyorum Malone. Sırf arkadaşın bir kızı korumak istiyor diye onu alaşağı edemezsin."

"Biliyorum. Kolay olacağını söylemiyorum ama bence anahtar Whitlan'da." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Gerçekten Baissier'in bir tahnitçinin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun? O tahnitçiyi izlemesinin bir nedeni vardı. Smith ve ben bu sebebin Whitlan olduğunu düşünüyoruz."

"Yani? Ya sebep oysa?"

Omuz silkti. "Belki Baissier onunla birlikte çalışıyordur."

Adam h o m u r d a n d ı . "Peg Baissier mi? Tam bir insanla çalışmak mı?

Herhangi bir konuda?

Nesin sen? Kafan mı

güzel?" "Bu bir

olasılık."

"Bir erkek aslanın utangaç ve çekingen olması da bir olasılık, ama bu da olmuyor."

"Sana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyorum."

"O *her zaman* bir şeylerin peşindedir. Bu ona karşı kullanabileceğimiz bir şey yaptığı anlamına gelmez."

"Bunu bilemezsin."

Crush Cella'yı inceledi. "Ya bir şeylerin peşindeyse?" diye sordu sonunda. "KZS'nin umurunda mı? Yoksa buradaki asıl sorun Baissier'nin ayılar arasındaki gücü mü?"

Cella eşofmanının kolundaki kurumuş kanı karıştırdı. "O kadını senin kadar iyi tanıyan Crushek, boz ayılar ve kutup ayılarından oluşan bir ordu üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması konusunda içinin rahat olduğunu söyleyebilir misin? Diğer tüm türlerden ne kadar nefret ettiğini düşünersek?"

Cevap vermedi ve Cella başını kaldırıp baktı, yüzündeki çatık kaşlara şaşırmamıştı.

Cella başını salladı. "Evet. Geri kalanımız da aşağı yukarı böyle hissediyor."

"Anlıyorum, ama bir an için Whitlan gibi bir pislikle ilişkiye girdiğini düşünmek..."

"Sana göre o NYPD, FBI ve *mafya* ile oynadı. Onunla da aynı şeyi yapabileceğine gerçekten inanmıyor musun? Dokunulmaz olduğunu düşünecek kadar kibirli biri mi?"

"O dokunulmaz."

"Onunla ilgili bir şey bulursak değil. *Eğer siz bir şey bulursanız*. Ve sen Whitlan'la başla. Polisler böyle yapar, değil mi? Bir boka bakmak? Araştırmak?"

"Genelde *kanıt* dedikleri şu küçük şeye sahip olmak isterim."

"Bak, Smith'in içgüdü-sü-"

"Eğer o Dişi Kurdun iç organlarını bir kez daha duymak zorunda kalırsam..." "Şuna bir bak. Lütfen." Sadece kafasını kaşıdı ve bir Cella nefes nefese sordu, "Ne? Ne oldu?"

"Baissier ile bir geçmişim var ve bu pek de büyük bir sır sayılmaz. En azından ayılar arasında. Onun hayatını mahvetmeye çalıştığımı düşünebilirler."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Ve adamın intikam için bir şeyler yapabileceğinin söylenmesi karşısında dehşete düşmüş gibi görünmesine bayılmıştı. Bu adam çok ciddiydi. "Sadece benden uzak durmasını istiyorum ve ben de ondan uzak duracağım."

Cella sırtıttı. "Onun adamlarını Grup ofislerinin kapısından dışarı attın. Şimdi gerçekten senden uzak duracağını mı düşünüyorsun?"

"Kendi sorunlarıyla nasıl başa çıkacağı ona kalmış. Ben kendimden bahsediyorum. Yani, Grup bunu araştırmayı beceremez mi?"

"Grup mu?" Cella güldü. "Grubun böyle üst düzey işleri nasıl hallettiğini biliyor musun? Dee-Ann'e verirler ve o da kendi babasının ona on yaşındayken verdiği bowie bıçağıyla insanları öldürmeye başlar. Bana güvenin, Dee-Ann Smith'in Whitlan ya da Baissier'e yaklaşmasını istemezsiniz."

Ayı kısa bir süre gözlerini kapadı. "Peki ya KZS?"

"KZS kedilerden oluşuyor. Genel olarak tembel bir türüz. Yani sizin gerçek dediğiniz şeyi yapmıyoruz" -parmaklarıyla tırnak işareti yaptı- "soruşturmalar". "

"O zaman ne yapıyorsunuz?"

"Birisi 'Bunların bir sorun olduğunu düşünüyorum' der... ve sonra sorunu ortadan kaldırmak için bizden birini gönderirler."

Ayı kaşlarını çatarak sordu: "Bunu *her* durum için mi yapıyorsunuz? Ölümcül olmayanlar için bile mi?"

"Oh, Tanrım, hayır! Tabii ki hayır. Eğer bizi kızdırırsanız, o zaman evinize gelir ve her yere işeriz." Omuz silktili. "Bazen ayakkabılarınıza sıçarız." Ayı sadece ağzı açık bir şekilde ona bakınca, Cella hemen ekledi, "Ama ben değil. *Ben* bunu hiç yapmadım. Hiçbir zaman. Çünkü bu ... bu ..." Bir an düşündü. "Bu '*ahlaki*' olarak yanlış." Cümleyi hatırladığı için kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

"Ahlaki olarak mı dedin?"

Buna nasıl cevap vereceğinden emin olamayınca, "Sadece açıklık getirmek için mi?" dedi. Muhtemelen bunu bir soru haline getirmeden daha inandırıcı olurdu, ama Tanrım, ayının o kadar çok kuralı vardı ki! Bu kadar çok kuralı nasıl takip edecekti ki?

"Daha fazlasını duymak istediğimi sanmıyorum," dedi.

"Ben yine de gideceğim." Cella parmak uçlarıyla masaya vurdu. "Bir kız misafirperverliğini asla yıpratmak istemez. Ayrıca, sadece seni kontrol etmek istedim. En azından kendim için bunu yapabilirim-"

"Erkek arkadaş numarası mı?" Başını salladı. "KZS ajanı olduğun halde teyzelerini neden idare edemediğini açıklar mısın?"

"Müteahhit."

"Ne?"

"Ben bir müteahhidim. Onlar çağırır, ben giderim. Yoksa hokey oynarım, ocuğumla tartışırım, uyurum."

"Arıyorlar, içeri giriyorsunuz ve ... ne yapıyorsunuz? Tam olarak ne?" "Bin metre uzaklığa kadar her şeyi."

Kısa bir süre kafası karışmış bir halde ona baktı. Ama sonra gözleri büyüdü ve sordu, "Bir hedefi vurabilirsin-"

"Bin metre ötede. Evet. Yapamaz mısınız?"

"Hayır."

"Evet. Ben iyiyim. Yine de beni terfi ettirmek istediklerini hissediyorum. Bu yüzden beni Smith ve MacDermot ile çalıştırıyorlar. Ama Carnivores ile arama hiçbir şeyin girmesini istemiyorum, anlıyor musun? Hokey her zaman nceliğimdir, çocuğum ve ailemden sonra gelir. Üst düzey hedefleri ortadan kaldırmak yapılacaklar listemde dördüncü ya da beşinci sırada."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yeterince adil. Teyzelerime gelince, yaşlıları dövmenin yanlış olduğunu söyleyen sendin, bu yüzden-"

Crush'ın gözleri şaşı oldu. "Gidiyordun, değil mi?"

Güldü ve ayağa kalktı. "Yani Whitlan'a mı bakacaksın?" "Başka seçeneğim yok gibi, değil mi?"

"Yasal yollardan halledilmesini istiyorsan yok. Ama ne olursa olsun, ailem konusunda bana gerçekten yardımcı oluyorsun ve bunu takdir ediyorum. Teşekkürler."

"Evet. Bir şey değil."

Ona göz kırptı ve dışarı çıktı ama mutfak kapısında durdu.

Ayı ona "Bir sorun mu var?" diye sordu ve sesinde gerçek bir endişe duydu.

Crush, Dişi Kaplan'ın mutfak kapısında durmasını izledi. Onunla yüzleştiğinde, ne düşündüğünü bilmiyordu. Kız onu tarttı, bakışları ayaklarından yüzüne doğru hareket etti. Mutfağa geri döndü, sandalyelerden birini kaptı ve onun önüne gelene kadar çekti. Sonra zerine çıkarak göz göze gelmelerini sağladı. Aslında boyu zaten 1.80'di, bu yüzden şimdi onun üzerinde duruyordu.

"Evet?" diye sordu.

"Sesin şüpheli geliyor."

"Beni şüphelendiriyorsun."

"Ben herkesi şüphelendiririm." Kollarını onun boynuna doladı.

"Şimdi beni gerçekten öpecek misin?" diye sorma ihtiyacı hissetti. "Son birkaç saatte olan onca şeyden sonra mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Sana bir sürü neden sayabilirim-" "Bana iki tane söyle."

"Ama çoğunlukla istediğim için." "Oh... bu iyi bir neden."

Cella güldü ve eğildi. Crush ne yapacağını merak ederek onu izledi.

Daha önce hiç bir kediyle birlikte olmamıştı. Genellikle tam insanlarla ya da diğer ayılarla takılırdı. Ve bu dişiyle yaşadığı sorunları düşününce, şimdi neden onu öpmesine izin verdiğinden emin değildi. Merak yüzünden olmalı. Varlığının gerçek felaketi. Bir polis olarak ona yardımcı oluyordu ama özel hayatını tamamen mahvettiği biliniyordu. Belki de saklayacak çok şeyi olan kadınlarla takılmayı bırakması gerekiyordu. Yüzeyde hiç öyle görünmüyorlardı ama biraz kurcaladığında... şey, bu her zaman bir hataydı. Ve polis teşkilatında tanıdığı bazı adamların aksine, bir şeyler aramaya başlamamış, birlikte olduğu kadının yalancı, evli, erkek arkadaşı olan ya da sertifikalı bir psikopat olduğuna dair kanıt bulmaya çalışmamıştı. Yine de, denemeden bile, bunlar sık sık öğrendiği şeylerdi ve bu genellikle gözyaşlarına, öfkeye ve çok sayıda çılgılığa yol açtı - bunların hiçbirisi ondan değildi. Crush bir başkasının sahte isimler ve Sosyal Güvenlik numaraları ardına gizlenmiş suç geçmişinin nasıl olup da onun suçu olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamadı ama işte.

Yine de kedi yüzünü Crush'ın boynuna bastırıp koklarken, Crush'ın içinden bir şey bulmasına gerek kalmayacağına dair bir his vardı. Cella Malone o kadar açık sözlüydü ki itici olma eğilimi vardı. KZS ile yaptığı işi tartışmaktan çekinmiyor gibiydi, "Evet, elbette, yaşamak için insanları öldürüyorum" diye kolayca itiraf etti. Açık sözlü, sinir bozucu ve kabaydı ve onu en saçma şeylere dahil etmekte ısrar ediyordu.

Ama burnu boynuna sürtünüp kulağına değdiğinde, tüm bunlar umurunda değildi. Kim umursardı ki? Yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyordu ki, şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Malone'un alnı önce çenesine, sonra yanağına değdi ama hâlâ onu öpmemişti. Henüz öpmemişti.

"Gözlerini hep açık mı tutarsın?" diye sordu usulca.

"Bana doğru gelen şeyi görmek isterim."

"Oh, çok güzel." Kadın onu inceledi. "Kollarını bana dolayacak mısın?" Crush kollarını hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Ben rahatım."

"Ne kadar da seksi, tutucu bir zorba." Burnunu onunkine sürttü ve tüm iyi niyetine rağmen Crush gülümsemekten kendini alamadı.

"İşte böyle. Şimdi o kadar da vahşi görünmüyorsun."

"Sertlikten hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Seviyorum ama gelecekteki dişiler için sana yardım ediyorum. Onları korkutmak istemezsin, değil mi?"

"İfadesizliğimin daha korkutucu olduğunu söylediler."

"Çünkü ne yapacağınıza dair hiçbir fikrimiz yok. Koklayıp yolunuza devam mı edersiniz yoksa uzuvlarınızı koparmaya mı başlarsınız?"

"Bu çok hoş. Teşekkür ederim."

"Uh-oh. Çatık kaşlar geri geldi. Beni lime lime etmeden önce dikkatini dağıtsan iyi olur."

"Eğer o kadar endişeliysen-"

Onu öptü ve sözlerinin geri kalanını kesti.

Hoş bir öpücük de değildi. Oh, harikaydı ve bir insanın bu kadar yumuşak dudaklara sahip olabileceğini hiç bilmiyordu ama "hoş" değildi. Aslında, bir kadının basit bir öpücüğü bu kadar harika bir şekilde müstehcen ve kirli yapabileceğini bilmiyordu. Crush gizliden gizliye edepsizliği severdi. Ve Malone'un da edepsizliği sevdiğini ama bunu bir sır olarak saklamadığını hissetti.

Diliyle Crush'ın ağzını işgal etti, parmakları Crush'ın boynunun ve başının arkasına derinlemesine girerek onu orada tuttu. Crush'ın tüm vücudu gevşedi, kolları göğsünden ayrılıp yanlarına düştü, sonra beline uzanıp onu sandalyeden çekti. Sandalye aralarına girince Crush sandalyeyi tekmeleyerek yoldan çekti. Onu sıkıca kavrayarak öpücüğüne karşılık verdi. Ama daha fazlasını istiyordu.

Crush, vücudunun talepleri dışında hiçbir şey düşünmeden onu buzdolabına doğru itti, vücudu onunkini orada sabitledi. Ellerin belinden kaymasına ve göğüslerini kavrayana kadar yukarı çıkmasına izin verdi, parmakları sıkarken başparmakları tişörtünün içinden meme uçlarını daire içine aldı ve

Sütyen. Tüm vücudu sarsıldı ve sonra ellerini göğsüne bastırarak onu geri itti.

"Ne?" Sesindeki hırıltıyı duydu ve bundan dehşete düştü. "İsa, Meryem ve Yusuf!" Malone onu itti ve serbest bıraktı.

onu yere düşürdü.

Nefes nefese kalmıştı, altın rengi gözleri onu yakından izliyordu. Onu suçlayan altın gözler. "Bana patlamak üzere olan bir barut fıçısı olduğunu söylememiştin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Buzdolabından uzaklaştı ama gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Crush kendini savunma ihtiyacı hissederek hızla, "Beni öptün," diye itiraz etti.

"Biliyorum," diye karşılık verdi.

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun-?"

Suçlayıcı bir parmak gösterdi. "Bana naz yapma!" "Ne?"

"İkimiz de burada neler döndüğünü biliyoruz ve şimdi görüyorum ki mutfak masanda şipşak bir sevişmeden daha fazla zamana ihtiyacım olacak. Üzerinde çalışmak için bütün bir geceye ihtiyacım var" -ellerini havada gezdirdi, sanki tüm vücudunu ovuyormuş gibi- "tüm bunları."

Crush başını kaşdı. "Şu anda kafam çok karışık."

"Çünkü dikkatini vermiyorsun." Başını iki yana salladı. "Gitmem gerek."

"Neden?" Ve kendi sorusu onu şaşırttı.

"Çocuk bu gece beni evde bekliyor, yoksa kesinlikle kalırdım. Ama iyi annelik yapmaya çalışıyorum."

"Evet. Sana iyi şanslar."

"Ses tonunu beğenmedim ve bana hırlama."

Bir adım attı, durdu, ona doğru geri yürüdü ve elini kasıklarına koydu.

Crush, kot pantolonunun kalın deniminin arasından sikini okşadığını hissedince sarsıldı. Elbette, o parmakların onu okşama şekline bakılırsa, çıplak da olabilirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra tekrar başını salladı ve elini çekti. "*Ne yaptığını görüyor musun?*"

"Ne mi yapıyorum? Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Bu senin hatan. Sen ve senin koca sikin! Lanet olsun!" "Sen delisin."

"Belgelenebilir." Parmağını salladı. "Ama bundan şimdi kurtulamayacaksın. Kenara biraz zaman ayırsan iyi olur, çünkü seni çivilediğimde *bütün* geceye ihtiyacım olacak."

Altın sarısı soğuk gözlerini tekrar Crush'ın kasıklarına dikti ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından ayağını yere vurarak ondan uzaklaştı ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

Crush masanın altından kendisine bakan köpeğe baktı. Güvenli bir yere.

"Bunun nasıl benim hatam olduğunu anlamıyorum," dedi Lola'ya, bu da ona hırçın bir havlama getirdi.

"Bu konuda kaba olmana gerek yok."

Cella eve döndüğünde, ailesinin pasta ve televizyon keyfi yaptığı oturma odasının önünden geçerek ön kapıdan içeri girdi. Onu gördüklerinde hepsi "Cella!" diye tezahürat yaptı.

Sinirlenen Cella, "Kapa çeneni!" diye tersledi.

Cella mutfaktan geçerek arka bahçeye yöneldi. Meghan ve Josie'nin ders çalıştıkları masanın yanında durdu ve kızına t e r s ters baktı.

"Umarım ne kadar iyi bir anne olduğumu takdir ediyorsundur," dedi Cella ona.

"Şu anda mı demek istiyorsun? Ow!" Meghan bacağını kaldırdı ve muhtemelen Josie'nin onu masanın altından tekmelediği yer olan kaval kemiğini ovuşturdu.

"Sen harika bir annesin C. Teyze," dedi Josie, Meghan'ın acımasız bakışlarını görmezden gelerek. "Ve annem içeride."

İpucunu alan Cella, Davis'lerin evine doğru yola koyuldu. İçeri girdiğinde, Jai'nin annesi onun yüzüne bir kez baktı ve anne-kızın paylaştığı ofisin yönünü işaret etti.

Cella ofise doğru yürüdü ve Jai'nin masasının karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

"Sana da merhaba," dedi Jai "Bir sorun mu var?" "Bu adam eşek gibi asılmış."

"Ooooookay."

"Bu boku çalıştırmak için bütün geceye ihtiyacım olacak. Ve çalışacağım da."

Jai sandalyesine geri oturdu ve gözleri kısa süreliğine kapandı. Bir de iç geçirdi.

"Bana neden sadece 'o gerçekten çok tatlı, sanırım ondan hoşlanıyorum, onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum' diyemediğini açıkla? Neden bunu söyleyemiyorsun?"

"Çünkü çıldırıyorum." "Ne için korkuyorsun?"

"Sahte erkek arkadaşımдан hoşlanıyorum. Bu çok garip."

"Tatlım, bir erkeğe *herhangi bir* şeymiş gibi davranman garip."

Cella kıkırdadı. "Ona böyle seslenmeyi seviyorum. Bu onu kızdırıyor."

Cella ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü? Onu kızdırmaktan zevk alıyorum."

"Tatlım." Jai eğildi ve Cella'nın elini tuttu. "Herkesi kızdırmaktan hoşlanıyorsun."

Cella bunu bir süre düşündü ve sonunda, "Haklı olabilirsin," diye itiraf etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Crush ertesi sabah uyandı ve oturup Baissier'nin üzerine gelmesini beklemeyeceğine karar verdi -ya da daha kötüsü, uzun bacaklı, kalpsiz, muhteşem bir kalçaya ve sağ kroşeye sahip bir kedinin hayalini kurmayacaktı. Bunun yerine işini yapacak ve Whitlan'ın gerçekten neden şehre döndüğünü öğrenecekti. Sonra da onu alaşağı edecekti. Crush'ın bu süreçte Baissier'yi de haklayabileceği ortaya çıkarsa... bu sadece bir bonus olurdu, değil mi?

Böylece, öğleden hemen önce, Crush bir Yonkers barına girdi. Kapıyı açar açmaz, arkasında öğleden sonra güneşi varken, zaten içmekte ya da "çalışmakta" olanlar kimin geldiğini görmek için başlarını kaldırdılar. Ancak Crush'ın gölgesi yerde büyüyüp içeri doğru adım attıkça, barmen hariç hepsi hızla arkasını döndü.

"Hey, dostum." Barmen güldü. "Dostum... saçına ne oldu?"

Cella titreşen telefonuna tekrar baktı ve aramayı hızlıca sesli mesaja gönderdi.

"Ne yapıyorsun?" Rivka sordu.

"Birinden kaçıyorum." Daha açık olmak gerekirse, Cella Blayne'den kaçıyordu. Grubun melez çocukları büyüdükçe, Cella ve Blayne kendi takımları için bazılarını göz dikmişlerdi. Blayne erkekleri umursamasa da, Cella'nın değerli roller derby takımı için dişileri kendisine bırakmasını istiyordu. Ama Hannah'nın dün boz ayılarla yaptığı kavgayı izledikten sonra, Cella ayı melezinin Etoburlar için seçmelere katılmasını istediğini biliyordu. Bu da Blayne Thorpe'un bu konudaki sızlanmalarını dinlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Telefonunu cebine geri koymadan önce saati kontrol etti. "Gitmek zorunda mısın?"

"Henüz değil ama bugün antrenman için bazı çocuklarla buluşacağıma söz verdim. Ama merak etme, zamanım var. Bekârlığa veda partin şu anda her şeyden daha önemli."

"Bekârlığa veda partisi umurumda değil."

"Tabii ki umurunda değil. Aşıksın, falan filan. Ama arkadaşların önemsiyorum ve önemli olan da bu." Cella, Jai'ye söylediğinde yalan söylemiyordu.

Rivka'yı çok sevdiğini söyledi. Gerçekten seviyordu. Nasıl sevmesin ki? Dişi kaplan Rivka kıvrıcık siyah saçlarıyla her zaman o kadar sevimli ve kız gibi görünürdü ki KZS'nin Temizlikçilerinden biri olduğuna inanmak zordu. İsrail'de doğup büyümüş, yirmi yaşındayken KZS tarafından işe alınmış ve onu Amerika'ya taşımışlardı. Minimum ekipmanla bir tabur cesedi altı saatten kısa bir sürede ortadan kaldırabilirdi. Ayrıca sadık ve güvenilir biriydi ve Cella'nın çocuğuna çok iyi bakıyordu. Sonunda, Cella için önemli olan tek şey buydu: Meghan'ın etrafında olmaya değer biri miydin? Bri'nin de onu gerçekten sevdiği gerçeği Cella'nın endişelerinin en önemsiziydi.

Kontrol listesine geri dönen Cella, "Açık bar düşünüyorum" dedi.

Rivka neredeyse boş olan mısır gevreği kâsesini yan masaya koydu. "Delirdin mi sen? Bu kedi kaltakların başkasının hesabına ne kadar içebilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Açık barı tartıştıktan, makul bir davetli listesi hazırladıktan ve gardırop kararları verdikten sonra Cella akşam yemeği seçeneklerine geçmişti ki Rivka ve Bri'nin son derece yüksek fiyatlı çatı katının ön kapısı açıldı ve koridordan bir ses "Kukum nerede?" diye seslendi.

İki kadın önce birbirlerine, sonra da oturma odasının kemerine baktı. Birkaç saniye sonra Bri, elinde taze hamur işi ve kahve kokan büyük bir şarküteri poşetiyle içeri girdi.

Kemerli geçitte durdu ve bakakaldı. "Oh. Cella. Buradasın demek."

Cella başını yana eğerek, "Ben de senin kukun sayılır mıyım?" diye sordu.

Adam kaşlarını çatı. "Hayır, *sayılmazsın*." Bri odanın içinde biraz daha ilerledi. "Peki siz burada ne yapıyorsunuz?" -Cella ve Rivka'yı işaret etti- "Kucaklaşıyor musunuz?"

Cella olayı Bri'nin bakış açısından görmeye çalıştı. Her iki kadın da kanepedeydi, Cella'nın sırtı kolçağa dayanmış, bacakları Rivka'nın bacaklarının üzerindeydi ve Rivka Cella'nın ayakkabı bağcıklarıyla oynuyordu. Tamam. Bu görüntünün normal insanlar tarafından yanlış anlaşılması kolay olabilirdi ama bir kedinin ... oh, unut gitsin. Bri hâlâ bir erkekti ve onun için hiçbir şey çocuğunun annesinin nişanlısıyla iyi arkadaş olmasından daha korkutucu olamazdı. Cella'nın Bri'nin aklını karıştırmaktan ne kadar hoşlandığını düşünürsek, onun endişesini anlayabiliyordu.

"Paranoyaklaşma. Bebeğin babasını hep unutuyor gibisin-" "Bana öyle demeyi kes."

"-Kediler olarak birinden gerçekten hoşlandığımızda doğal olarak sevecen oluruz. Rivka'dan *hoşlanıyorum* ama bu onu becermek istediğim anlamına gelmiyor." Rivka'ya baktı. "Sen beni becermek istiyor musun, tatlım?"

"Herkes istemez mi?"

İşte bu yüzden Cella Rivka'yı seviyordu. Cella'nın Rivka'nın Bri'yle evlenmesiyle bir sorunu olduğunu kim düşünebilirdi ki? Harika bir mizah anlayışı vardı ve aslında adamı çok daha az gergin bir muhasebeci yapmıştı.

"Düğünümünden önce beni korkutmayın," diye uyardı erkek. "Sadece beni korkutmayın."

"Bu arada, çocuğumuzla ilgili neler olduğunu biliyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten stresli davranıyor. Özellikle de ona ne zaman okuldan bahsetsem."

Kahve fincanlarını masaya koyan Bri, Cella'nın endişesini elini sallayarak geçiştirdi. "Muhtemelen ailesiyle Long Island'da kalıp Hofstra'ya gitme kararından dolayı endişeleniyordur. Eminim onun için hiç de kolay olmayan bir karar."

Cella karşısında duran kaplana bakakaldı ve sonunda, "Hofstra'ya gitme kararı derken neyi kastediyorsun?" diyebildi.

"Ah." Bri önce nişanlısına, sonra tekrar Cella'ya baktı. "Meghan, uh... bundan sana bahsetmedi mi?"

Crush barın arka tarafındaki kapıyı çaldı ve kapı yavaşça açıldı.

Kapıyı koruyan adam ona şöyle bir baktıktan sonra, "İçeri alalım mı?" diye sordu. "Elbette."

Crush odaya girdi. Genel havadan bütün gece poker oynandığı anlaşılıyordu. Ama o içeri adımını atar atmaz, oyuncuların çoğu kazançlarını toplayıp kapıdan çıkarak barın arkasındaki sokağa yöneldi.

Dave "Charming" Lepke Crush'a gülümsedi. "İçeri gel."

Crush içeri girdi, karanlık köşeleri ve kapının arkasını kontrol ettikten sonra odanın diğer ucuna geçerek tanınmış kumarbazdan bahisçiye dönüşen adamın önünde durdu. Altmışlı yaşlarının sonlarında, bembeyaz saçlarıyla Charming hâlâ heybetli bir yapıya ve kumar borçlarını ödemekte geciktikleri için adamların kollarını kıran bir adamın tavrına sahipti.

Crush ona bir tomar para uzatarak, "Satın almayı umuyordum," dedi. "Ama herkes kaçtı."

"Buna alışkın olmalısın."

"Buna hiç alışamadım."

"Paran burada işe yaramaz ve bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de buradayım. Nedenini merak etmiyor musun?"

Charming adamına dışarı çıkmasını işaret etmeden önce bir süre onu inceledi. Koruma Crush'a ve tekrar patronuna bakarak, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

Crush'a uyarı dolu bir bakış fırlattıktan sonra dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı.

"Bana nasıl söylemezsin?" Cella kızının babasının önünde volta atarken ona bağırdı. "Bunu benden ne zamandır saklıyorsun?"

"Sakin ol."

Cella ona doğru adım attı ve sıkılmış dişlerinin arasından, "*Bana tekrar sakinleşmemi söyle.*" diye homurdandı.

"İşte bu kadar." Rivka kollarını ikisinin arasına sokarak onları ayırmaya zorladı. "Bri, neden yemeği mutfığa koymuyorsun?"

O dışarı çıktı ve Rivka Cella'yla yüzleşti. "Neden bana söylemedi?"

Cella sordu.

"Çünkü kalmak istiyor. Malone'larla kalmak istiyor." Ve Cella tüm dürüstlüğüyle sordu, "Ama neden?"

Rivka gülmeye başladı, eliyle ağzını kapattı. "Kapa çeneni."

"Cella, sana zarar vermeye çalışmıyor."

"Hayır. Sadece benden nefret ediyor."

Rivka ellerini kalçalarına koydu. "Sadece sıçırıyorsun, değil mi? Aptallığın en yüksek binasından."

Cella omuz silkti. "Bu bir beceri."

"Peki," diye sordu Crush, "ortaklarınızdan herhangi bir ziyaret beklemeli miyim?" "Benimkilerden değil. Senden korkuyorlar, evlat. Ve sen bir polissin

bunu değiştirmez." Yakışıklı çenesini kaldırdı. "Buraya neden geldin?"

"Sorularım vardı."

"Ne hakkında?"

"Frankie Whitlan. Geri döndüğünü duydum."

Yakışıklı güldü. "Döndü mü? Frankie Whitlan geri döndü. Yıllardır. Herkesin burnunun dibinde demezdim ama saklandığı da söylenemez. Ama korunuyor."

"Kim tarafından?"

"Herkes tarafından. Federaller. Sizin adamlarınız. Birlikte çalıştığı herkesin kirli çamaşırları var. Tipik saçma sapan, karısını aldatan adam pisliği de değil, seni hapse attıracak pislikler. O batarsa, pek çok insan da onunla birlikte batar."

"O zaman neden kimse onu dışarı çıkarmadı?"

"Çünkü birçok insana çok para kazandırıyor. Ve Whitlan zeki biri. Çok zeki." Yakışıklı öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Ve sana şunu söyleyeyim, çünkü ben çok iyi bir adamım ve bugünden sonra senden bir daha haber alamayacağım... Whitlan'ın Staten Island'da bir ofisi var."

"Ofis mi? Neden bir ofise ihtiyacı olsun ki?"

"Dışarıdan bakıldığında, yasal biri. Zengin arkadaşları var, zengin bir hayat yaşıyor. Ama hiç değişmemiş. Onu bulmak istiyorsan, oradan başla." Yakışıklı masaya vurdu. "Ama dikkatli ol. Adam öldürmeyi seviyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, duyduğum insanlar, tabii ki ben ya da şahsen tanıdıklarım değil, ama diğerleri... mecbur oldukları için öldürüyorlar. Çünkü birileri paralarını alıyor, mallarına zarar veriyor."-Charming ona baktı

-"ya da sadece bir *sıçan*. Ama Whitlan öldürmeyi sevdiği için öldürüyor. Birkaç yıl önce arkadaşlarını toplayıp gece için birkaç fahişe kiraladığı, Jersey'nin ya da taşranın ıssız bir yerine gittiği ve sonra fahişeleri gönderdiğine dair bir hikaye duymuştum."

"Ne yapmak için?"

"Kaçmak için. O ve arkadaşları onları avlardı. Önce sadece onları becermek içindi, sonra onları öldürmeye başladı. Gerçi kızları işletenler her hafta mükemmel malları kaybetmekten biraz bıkınca durmak zorunda kaldılar."

Kapı açıldı ve Charming'in adamı odaya girdi. "Geldiler."

Charming, Crush'a "Gitsen iyi olur," dedi. "Ve iyi şanslar, evlat."

"Biliyor muydun?" Cella, bir patenini Jai'nin Spor Merkezi'ndeki ofisinin zeminine vurarak Jai'ye sordu.

"Neyi biliyor muydum?"

"Meghan'ımın lanet olası Hofstra'ya gideceğini mi?"

Jai on bin dolarlık, ergonomik olarak mükemmelleştirilmiş koltuğunda arkasına yaslandı, kollarını dayanıksız göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hofstra'nın nesi varmış? Kızım oraya gidiyor."

"Ondan ya da senden bahsetmiyoruz. *Benim hakkımda* konuşuyoruz." "Meghan hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Evet. Ondan da."

"Hayır. Sonbaharda Hofstra'ya gitmeyi planladığını bilmiyordum."

"Ama sen de şaşırmadın, değil mi?"

"Hayır. Kızlar birlikte kalmak istiyorlar. Neden izin vermeyelim?" "Ama kalırsa, burada kapana kısılmış olacak. Sonsuza kadar."

"Tamam." Jai öne doğru oturdu ve kollarını masanın üzerine koydu. "Bu ifadeyi analiz edelim, olur mu?"

"Analiz etmeyelim."

"Bir yere ancak gitmene izin verilmiyorsa hapsolabilirsin. Ama kalmak istiyorsanız, o zaman nasıl kapana kısılabileceğinizi anlamıyorum. Meghan da kalmak istiyor. Ayrıca *sen gittin*, o nasıl kapana kısılmış olabilir ki?"

"Ve bunu gerçekleştirmenin benim için ne kadar zor olduğunu gördün."

"Biliyorum. Korkunç derecede zor." Jai parmaklarının ucunu çenesine dayadı. "Bakalım her şeyin nasıl olduğunu hatırlayabilecek miyim? Ahhh, evet. Ailenin mutfağına girdin ve 'Deniz piyadelerine katıldım' dedin. Bebeği besleyen oldu mu?" dedin. Ve çıkıp gittiniz. Annenin sessiz hıçkırıkları dışında, böyle bir karar yüzünden kafese kapatılmanla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum."

"Bazı günler, bilirsin... Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Kendine bir iyilik yap, Cella. Kızının kendi kararlarını vermesine izin ver, böylece onu teyzelerine kaptırmazsın. Çünkü kabul edelim, seni asıl endişelendiren şey bu."

"Bu-" diye başladı Cella, ama ofisin kapısının çalınması sözünü kesti. "İçeri gel."

Cella, Blayne'in içeri girdiğini görünce gözlerini devirdi ve dışarı çıktı. Hannah için kavga edecek havada değildi.

"Benden sonsuza dek kaçamazsın, düve!" Blayne, Jai'nin ofisinin güvenliğinden bağırdı.

Cella arkasını dönüp bağırdı: "Yoluma çıkarsan Thorpe, yüzünü tırmalarım!"

Ne demek istediğini anladığını hisseden Cella ileri atıldı ama Reed'in orada dikildiğini görünce durdu.

"Kurt köpeğine eziyet etmeyi bitirdin mi?" diye sordu. "Şu anda."

"O zaman başlayabilir miyiz? Herkes seni bekliyor." "Herkes mi?"

"Geçen seferden beri çoğaldılar." "Yine de baskı yok."

"Kurban gibi davranmayı bırakabilirsin, kedi. Az önce gezegendeki en tatlı varlığı mutlu bir şekilde tehdit edişini izledim."

"Mutlu değildim." Adam sadece ona bakınca ısrar etti, "Değildi! Sadece gerekliydi."

"İyi olacak mısın?" MacDermot son patates kızartmasını bitirirken sordu. Spor Merkezi'nin yakınındaki lokantanın arka tarafındaki kabinde oturuyorlardı, Yankees şapkası şişmiş yüzünü gizlemek için aşağı doğru çekilmişti. Tabii ki bu pek bir şeyi gizlemiyordu ve herkes *ona* sanki ona gerçekten vuran oymuş gibi bakıyordu. Yine de tepkileri ona tam insan toplumu hakkında çok şey anlatıyordu.

"Ben iyiyim."

"İyi görünüyorsun, ki bunu biraz tuhaf buluyorum." Sodasını bitirdi. "Gentry hâlâ evinize bir güvenlik görevlisi yerleştirmek istiyor."

"Neden?"

"Bence ölmen onun umurunda."

"Neden?"

"Ve işimiz bitti." Kabinden çıktı ve ceketini almak için arkasına uzandı.

"Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey. Sadece beni biraz garipleştiriyorsun. Bütün bunları nasıl kabulleniyorsun anlamıyorum."

"Ne yapmam gerekiyor? Ağlayayım mı?"

"Beni sinirlendirme Crushek. Tepkilerini anlamadığım erkeklerle yeterince uğraştım."

Crush sırtıttı. "Eve döndüğünde Llewellyn NYPD'deki tehlikeli hayatın yüzünden yüzünün bu hale gelmesini onaylamayarak kükredi mi yoksa sadece morluklarını mı yaladı?"

"İkisi de. Ama beni asıl korkutan şey..."

"Yalamayı gerçekten sevdin mi?"

Omuz silkti. "Rahatlatıcıydı." "Merak etme. Hepimiz yalamayı severiz."

"Evet, her neyse." Dışarısı yine sıfıra yakın sıcaklıkta olduğu için parkasının kapüşonunu başına çekti. "Yarın konuşuruz."

MacDermot gittikten sonra Crush bir süre daha masada oturdu. Bütün bunlar hakkında *bir şeyler* hissetmesi gerektiğini biliyordu ama hissetmiyordu. Bir insan olarak bu onun hakkında ne söylüyordu?

Bu soru üzerinde fazla düşünmeden hesabı ödeyip gitmeye karar veren Crush, cüzdanını çıkarıp birkaç banknot aldı. Tam masaya atıyordu ki, kabinin diğer tarafının artık boş olmadığını fark etti.

Kafasını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı ve birinin kendisine şaka yaptığından emin bir şekilde etrafına bakındı.

"Um..." Başını salladı, karşısında oturan adama ne söylemesi gerektiği konusunda kafası karışmıştı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı Bay Novikov?"

"Barış. Ve. Sessizlik." Bo Novikov incelemekte olduğu menüden başını kaldırdı. "Eğer bir çaylağın daha yolumdan çekilmeyince Zamboni'yi üzerine sürdüğüm için mızızlanmasını dinlemek zorunda kalırsam, çekip gideceğim. Bana Bo ya da sadece Novikov diyebilirsiniz. Bana Bay Novikov demek

beni baban gibi hissettiriyor."

"Ama o zaman siz Bay Crushek olmaz mıydınız? Ya da ben Bay Novikov olmaz mıydım?"

Novikov "Bu gerçekten ayı gibi bir andı" diyene kadar ikili birbirlerine baktı.

"Evet. Gerçekten öyleydi. Özür dilerim." Yine de soruyu sormadan edemedi. "Yani takım arkadaşına bir Zamboni mi ittin?" Crush bu şeylerin ne kadar ağır olduğunu bilmiyordu ama pistteki buzı pürüzsüz tutmak için tasarlanmış motorlu araçlardı. Ve hafif olan çok az motorlu iş aracı olduğundan, işin içinde çok fazla ağırlık olduğunu tahmin ediyordu.

"Beni kızdırdı."

"Tamam."

"Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim ama sonra kız arkadaşın Blayne'e söyledi." "Benim... benim neyim?"

"Malone. Kız arkadaşın, değil mi?"

"O değil-"

"O kadın her zaman şahdamarına saldırıyor. İyi bir oyuncu olduğu için şanslı."

"Yoksa ona bir Zamboni mi fırlattırdın?"

"Hayır. Doğru olmaz. O bir kadın. Ben bundan daha iyi yetiştirildim." Novikov menüyü incelemeyi bitirip masaya koyarken birkaç dakika sessizlik oldu. "Yine de onu bir keresinde beş katlı bir pencereden çöplüğe fırlatmıştım ama o bir kedi. Çöpü temizledi

Çöp konteyneri ve tamamen ayaklarının üzerine düştü. Kalıp benimle öğle yemeği yemek ister misin, istemez misin?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Haftayı uyuşturucu satan ayıları ve Whitlan'la ilgili ipuçlarını kovalayarak geçirdikten sonra, Crush hafta sonu gelip de Lola'yla evde oturup dinlenebileceği ve Islanders maçını izleyebileceği koca bir Cumartesi günü bulduğu için minnettardı. Saat henüz erkendi ve mırıltıyı duyduğunda birkaç saat daha kalkmaya niyeti yoktu. Hayır. Bu doğru değildi. Mırıltı duymadı. Hissetti. Vücudunun her yerinde. Ve vay canına! Bu inanılmazdı. O kadar inanılmazdı ki, uyandı. Ne yazık ki, uyanır uyanmaz harika büyü bozuldu ve evine tekrar girildiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

"Neden buradasın Malone?" diye sordu, ona doğru uzanırken bile.

"Randevumuz vardı."

"Hayır, çıkmadık."

"Buz Partisi. Randevum olarak benimle gelmen gerekiyordu."

"Ama sana özellikle hayır demiştim."

"Bu beni öpmeden önceydi."

"*Beni* öptün. Ayrıca, bugün Islanders maçı var."

"Islanders'dan daha önemsiz olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Parmağıyla onun çenesini okşadı. "Bence yalan söylüyorsun," diye mırıldandı. "Bence benden çok etkileniyorsun ve partiye gitmek için can atıyorsun."

"Bak, eminim dışarıda seni tanımayan ve bundan çok memnun olacak bir sürü erkek vardır... Tanrım, lütfen şunu yapmayı kes."

Dişlerini onun çenesine sürüyor ve yalıyordu, bu da Crush'ın ayak parmaklarının kıvrılmasına, ellerinin kenetlenmesine neden oluyordu. Ama buna karşı koymak zorundaydı.

Ama kız yine mırıldanmaya başlamıştı, elleri Crush'ın kollarında kayıyor, omuzlarını kavıyor ve kalçaları Crush'a karşı ileri geri sallanıyordu. Çıplak bile değillerdi! Kız tamamen giyinikti ve Crush'ın üzerinde eşofman altı vardı. Yine de her an boşalabilecekmiş gibi hissediyordu.

Kontrolü ele alması gerektiğine karar vererek Malone'un kollarından tuttu ve onu sırt üstü çevirdi. Ama Crush bunun işleri daha da kötüleştirdiğini hemen fark etti. Çünkü şimdi onu gerçekten istediği yerde tutuyordu. Sırt üstü, siki bacaklarının arasındaydı.

Onu yatağa sabitlemiş, ikisi de nefes nefese kalmış ve birbirlerine bakarken, Crush pençeleriyle onun kıyafetlerini pençelemek üzereydi. Kızın parmakları adamın omuzlarında sıkılaştığında ve bacakları adamın beline dolandığında, Crush kızın buna aldırmayacağı hissine kapıldı.

Ama Crush bir şey yapamadan aşağıdan bir erkek sesi bağırdı: "Celly! Hadi gidelim!"

"Kim o?"

"Kardeşim. Beni buraya o getirdi."

"Kardeşin benim evimde ve sen..." "Sana sürtünüyor mu? Evet."

"Ve ben bunu kesinlikle duyabiliyordum!"

Malone irkildi ve "Kapa çeneni, Tommy!" diye bağırdı. Nefesini bıraktı ve Crush'a baktı. "Onu ben getirmedim. Yemin ederim. O sadece-"

"İçeri mi girdin? Senin gibi mi?" "Öyle de denebilir."

Crush kediye serbest bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Dışarı."

"Peki, tamam." Doğrulup oturdu. "Gelme. Ama Deirdre teyzem bugün erken saatlerde bana yumruk attı."

Kafası karışan Crush ellerini kaldırdı. Yol göstermesi için dua ediyormuş gibi hissetti. "Yaşlı teyzen sana neden saldırıyor?"

"Çünkü ona gazozlu ekmeğinin berbat olduğunu söylemekten çekinmiyorum." "Kesinlikle berbat," diye onayladı Tommy birinci kattan.

Crush erkek kediye görmezden gelerek sordu: "Yine de biraz f a z l a agresif görünüyor. Bir çeşit bunama olmadığından emin misin?"

"Hayır. Sadece benden hoşlanmıyor." "Ben de senden hoşlandığımdan emin *değilim*."

Kedi yavaşça onun önünde diz çöktü ve bir kolunu boynuna doladı.

"Beni öpme," dedi ona. Ama o yine de öptü. Crush kendini durduramadan kollarını ona doladı ve vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdı. Aptal ağabeyi "Yine mi yapıyorsunuz?" diye bağırdığında neredeyse birbirlerinin pantolonlarını çıkaracaklardı.

Malone önce çekildi ve hızla yataktan kalktı. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Duş falan almadım ve Lola'yla ilgilenmem gerek-" Crush kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

"Surat asıyorum. İstedığimi elde edene kadar."

"Dostum! Ona bizimle orada buluşacağını söyle," diye bağırdı

Tommy. "Evet, ama-"

"Dostum!"

"Pekâlâ!" diye kükredi ve erkek kaplan ona güldü. "Seninle orada buluşuruz."

"Söz mü? Çünkü seni tanıyorum. Sözünden dönmezsin. O yüzden bana söz ver."

"Tamam. Söz veriyorum. Orada olacağım."

"Sana koordinatları mesaj atarım, böylece onu

bulabilirsin." "Sadece bana veremez misin-?"

"Ayaktakımını uzak tutmaya çalışıyoruz, bu yüzden hiçliğin ortasındayız. Koordinatlara ihtiyacın olacak." Yatağa doğru uzandı ve onu tekrar öptü.

"Orada görüşürüz."

Crush yatağa uzandı ve bir kez daha bu çılgın kediyle nasıl bir işe kalkıştığını düşündü.

Cella kardeşleriyle birlikte cipe bindi. "Tamam. Hadi gidelim." "Ayı nerede?" Liam sordu.

"Bizimle orada buluşacak."

"Yani seni şimdiden terk mi ediyor?"

Cella nefesini bıraktı. "Hayır. Beni terk etmiyor."

"Çünkü bence A.C.'deki karavan satıcısına gitmelisin." "O bir kuzen, seni aptal!"

"Senin bu kurallarla ne alıp veremediğin var?"

Cella elini yumruk yapıp döndü ama sürücü koltuğundaki Tommy onun elini yakaladı. "Siz ikiniz şunu keser misiniz? Partiye kadar bütün yol boyunca bu lanet tartışmayı yapmayacağım! Şimdi herkes öne baksın ve sessiz olsun!"

Bütün kardeşler yüzlerini öne döndüler ve yaklaşık beş dakika boyunca sessiz kaldılar.

Sonra da partiye kadar yol boyunca tartıştılar.

Crush, Malone'un verdiği koordinatlara göre GPS'inin verdiği yönleri takip etti. Sonunda kendini Macon River County'de buldu. Sadece şekil değiştirenlerin bildiği tatil yerlerinden biri. Bunlardan epeyce vardı ama Crush Macon River hakkında çok şey duymuştu çünkü burası ayı dostuydu. Bazı yerler ayı dostuydu, bazı yerler sadece ayılara açıktı ve bazı yerler de ayıların etrafta bulunmasından hiç hoşlanmıyordu. Tabii ki, bu

genellikle kurtların, çakalların ya da dağ aslanlarının çok olduğu yerlerdi. Diğer kediler ve vahşi köpekler daha toleranslıydı ama ayılara da fazla yaklaşmıyorlardı. Ve ayıların olduğu her yerde tilkiler de vardı.

-Bok çalmak.

Crush nihayet yol tarifinin sonuna geldiğinde kamyonunu bir sürü başka kamyon, SUV, minibüs ve Hummer'ın yanına park etti. Her tür ayı için yeterince büyük araçlar.

Dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Sıfır dereceye yakın sıcaklıkta, yerde sert kar ve buz varken ve ağaçları kaplamışken hiçbir mantıklı insanın dolaşmayacağı güzel bir ülke. Gerçi Crush için bu biraz hoş bir şeydi.

Yürümeye başladı, uzaktan gelen müzik sesini duydu. Dışarı bu kadar soğukken ne beklediğini bilmiyordu. Belki Malone'lar küçük bir barbekü yaparlardı. Doğu Yakası'nda kışın ortasında tuhaf görünüyordu...

Crush yükselişin tepesinde durdu ve aşağıdaki alana baktı.

Crush gizli görevde olduğu süre boyunca birkaç açık hava partisine gitmişti. Nasıl gitmesin ki? En iyi uyuşturucu satıcıları her zaman bu tür şeylere giderdi. Ya satmak ya da eğlenmek için, ama oradaydılar. Ama o partilerin *bununla* hiçbir ilgisi olmadığı açıktı.

Crush'ın görebildiği ilk şey, kısmen giyinmiş şekil değiştirenlerle dolu dev dans pistiydi. Kutup ayıları, kutup tilkileri ve kurtları, Sibiry kaplanları, kar leoparları. Boz ayılar ve siyah ayılar da vardı, muhtemelen zorlu Rus ülkesi Kamçatka'dan gelmişlerdi. Şortlar, tişörtler, kürklü bikiniler ve parmak arası terliklerle dans pistinde Karayip teknoloji müziğine benzer bir müzik eşliğinde kıvranıyorlardı.

Bir misk öküzü - nereden bulmuşlar bir misk öküzünü? - Crush'ın arkasında koşuyor, iki kaplan ve bir leopar onu kovalıyordu. Ağaçların daha da aşağısında Crush iki kutbun bir fok balığı için kavga ettiğini görebiliyordu. Aşağıya ve soluna baktığında, ağaçların arasından bir buz gölü ve devam eden sert bir hokey oyunu görebiliyordu.

Ve hemen yanına baktığında, Crush bir Eskimo görebiliyordu. Tamam. Aslında bir Eskimo değildi ama Blayne Thorpe en büyük, en sıcak tutan parkasını giymişti, fermuarı o kadar yukarı çekilmişti ki ağzını göremiyordu, kapüşonu alnına o kadar inmişti ki güneş gözlükleriyle kaplı gözlerini zar zor görebiliyordu. Elllerinde büyük eldivenler, ayaklarında büyük kayak botları vardı. Açıkçası onu sadece kokusundan tanıyabilmişti.

"Merhaba, Blayne."

Kadın bir şeyler söyledi ama Blayne parkasının katmanları arasından ne dediğini tam olarak anlayamadı.

"Ha?"

Parkasının fermuarını biraz açtı, böylece artık ağzını görebiliyordu. "Selam, Crush!" dedim. "

Güldü. "Nasılsın, tatlım?" "İyiyim.

Üşüdüm."

"Tatlım... Neden buradasın?"

"Afrika aslanından çok kutup ayısı gibi bir adamla evleniyorum. Buna alışsam iyi olur diye düşündüm. Yine de fena değil. Gerçekten büyük bir sıcak çadırları var."

"Sıcak çadır mı?"

"Evet. Afrika kökenli tüm şekil değiştirenler orada. Yine de bunu ayrımcılık olarak görmemeye çalışıyorum."

"Bunun kesinlikle sağlık nedenleriyle yapıldığına eminim." "Sana bir soru sorabilir miyim Crush?"

"Elbette."

"Bo'dan hoşlanıyor musun?" "Uh..."

"Garip bir şekilde sormuyorum. Hokeyden bahsetmiyorum ve cinsel a n l a m d a da değil."

"Oh, bu iyi ... çünkü ... evet."

"Sadece genel olarak demek istedim."

"Şey..."

"Örneğin, onu kaba, zorba ya da saplantılı derecede psikopat buluyor musun?"

"Hayır."

"Tamam. Bu çok iyi. Um... hiç onu yüzünden bıçaklamak ya da ateşe vermek ya da zamanda geriye gidip soyunun kökenini yok etmek istedin mi?"

"Hayır."

Ve Blayne büyük parkasının içinde küçük bir salınım yaptı. "Biliyordum! Arkadaşları olabileceğini biliyordum!"

"Ama gerçekten arkadaş mıyız bilmiyorum."

"Sha-sha-sha. Bunu benim için mahvetme."

"Tamam."

"Şimdi gel bakalım." Eldivenli eliyle onun elini tuttu ve birlikte partiye doğru ilerlediler.

Yürürken "Bu senin ilk Buz Partisi'n mi?" diye sordu.

"Evet."

"Benim de. Çok eğleniyorum!"

"National Geographic keşif gezisindeymişsin gibi giyinmiş olmana rağmen mi?"

"Sıcak çadır!" diye hatırlattı ona.

Dans pistinin kenarına doğru yürüdüler ve Blayne orada durdu. Önce ona, sonra da dans eden bedenlere baktı. Crush da onun görüş alanını takip etti. Bir saniye sürdü ama sonra Blayne'in ona ne göstermeye çalıştığını gördü. Malone.

Kot şortu, siyah motosiklet çizmeleri ve beyaz kürklü bir bikini üstü giymiş olan Cella iki erkeğin arasında dans ediyordu. Sol elinde bir Guinness tutuyor, sağ elini en uygun zamanlarda, genellikle kuzenlerinden biri "Malone'lar, geri çağırın!" diye bağırdığında yumruk atmak için serbest bırakıyordu. Ve tüm Malone'lar da karşılığında "Maaaaalonnnnnnes!" diye bağıırdı. Bunu elbette Crush'ın her zaman "Long Island Fist-Pump" olarak adlandırdığı şey takip ederdi.

Crush nefesini üfleyerek, havada görebilmenin keyfini çıkararak, hâlâ elini tutan kurt köpeğine baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu ona.

Blayne güldü. "Ne bekliyordun ki? O bir Long Island kızı."

"Sanırım."

"Ve kabul etmelisin ki, o kıyafetin içinde çok vahşi görünüyor."

Evet. Crush bunu kabul etmek zorundaydı.

"Ve itiraf etmeliyim ki," diye devam etti Blayne, "donarak ölsem de, kar sevmenin parti yönünden gerçekten keyif alıyorum." Ona doğru döndü, hâlâ elini tutuyordu. "Kalıyorsun, değil mi?"

"Neden sordun?"

"Çünkü seninle ilgili bir şey bana senin ilk fırsatta kaçan bir adam olduğunu söylüyor. Tabii birini tutuklamak üzere değilseniz." Gözlerini kırptırdı, bir an düşündü, sonra sordu: "Buraya tutuklamaya mı gel-"

"Hayır, Blayne. Buraya kimseyi tutuklamaya

gelmedim." "Harika! Senin için Cella'yı

çağırmanı ister misin?" "Elbette. Tamam."

"Sorun değil." Sonunda onu kavrayan elini bıraktı, iki elini de ağzına götürdü ve "Cella!" diye bağırdı.

Ve evet, bu kendi başına da yapabileceği bir şeydi ama neden tartışalım ki?

Malone döndü, onları gördü ve yanına koştu. Crush'tan yaklaşık on adım uzaktayken kendini ona doğru fırlattı, sertçe vurdu, bacakları beline dolandı, kolları boynuna dolandı. "Merhaba!"

"H-"

Sözünü bitirmesine izin vermedi, ağzını onunkine bastırdı, kollarını onun boynuna doladı. Ve o birkaç saniye için Crush diğer herkesi unuttu.

Sonunda ağzını çektiğinde Crush'ın gözleri hâlâ kapalıydı. "Geldiğine sevindim."

Bekle. Gelmiş miydi? Ne zaman gelmişti?

"Beni ekeceğinden korkuyordum."

Oh! Gelmek, katılmak demek. Anladım. Oradaydı. O iyiydi. Bunu halledebilirdi. Onunla. Her neyse.

"Söz verdim."

"Söz verdin." Hâlâ ona sarılmış halde, biraz geriye yaslandı ve ona bir göz attı. "Biraz fazla giyinmişsin."

"Bunu şimdi anlıyorum."

Cella Crush'ı bir tura çıkardı. Her yıl düzenlenen bu partiyi çok seviyordu ve onunla hoşuna gideceğinden emin olduğu bir şeyi paylaşabileceği için heyecanlıydı. MacDermot'un birkaç hafta önceki partisinin muhtemelen uzun zamandır ilk kez işiyle ilgisi olmayan bir partiye gittiği hissine kapıldı. Rahatlamayı öğrenmesi gerekiyordu. Onun gibi adamların sonu kalp rahatsızlıkları ve yüksek tansiyon oluyordu. Crush için bunu istemiyordu ve rahatlamamanın ne demek olduğunu öğrenmesi için elinden geleni yapacaktı.

"Devam eden birkaç hokey maçı var. Şurada profesyonel oyuncular, şurada da sadece buzda koşup düzüşmeyi sevenler var. Kendi ekipmanınızı getirmediyseniz ödünç alabileceğiniz ekipmanlar var. Orada tatlı su foklarının olduğu buz delikleri var. Bana tıpkı yüzük fokları gibi oldukları söylendi."

"Baykal fokları. Biri onları almak için ta Rusya'ya mı gitmiş?"

"Maine'deki fok çiftliklerine gitmek varken olmaz. Hiç gittiniz mi? sadece ayıların

yaşadığı bir kasaba
var mı?" "Hayır."

"Sana gösterecek çok şey
var." "Çok daha fazlasını,
umarım."

Ve bunu söylerken ona bakış şekli ...

Cella başını salladı. "Kes şunu."

"Neyi?"

"Çok sevimli olmayı. Daha fazlasını görmek için." Onu dans pistinin diğer tarafına çekti. "Piknik masaları burada. Malones sekiz tanesini kaptı bile, yani oturacak bir yer bulabilirsin." Dışarıdaki barbekü ızgarasını işaret etti. "Kutup ayısı malzemelerini oradan alabilirsiniz. Fok, mors, sanırım bu yıl balina da var. Beluga ya da öyle bir şey."

"Merhaba, Dedektif Crushek."

Cella Crush'ı kendine doğru çekince kızı ve Josie'nin onlara doğru yürüdüğünü gördü, arkalarında da bir grup genç kuzen vardı.

"Merhaba Meghan. Josie. Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Geldiğinize sevindik," dedi Meghan. "Ama lütfen annemin kıyafetinin sizi rahatsız etmesine izin vermeyin. Bu noktada sadece şok değeri için."

"Çok teşekkür ederim ama bu kıyafetin içinde harika görünüyorum. Bu kıyafetin içinde harika görünmüyor muyum, Crushek?"

"Bir anne ile kızının arasına girmemenin kaç yolu olduğunu sana anlatamam."

Meghan'ın gülümsemesi parlak ve genişti. "Akıllı adam."

"Teşekkür ederim."

"Siz ikiniz şimdi ne yapıyorsunuz?" Cella sordu. "Josie Callahan'larla flört etmek istiyor."

"Tamam, ama ayrılmak yok ve hiçbirinin onunla kaçmasına izin verme." Josie'yi işaret etti. "Gelmek istemedikleri için annene ve büyükannene seni güvende tutacağımıza söz verdim. O yüzden başımı belaya sokacak bir şey yapma."

"Söz veriyorum, C

Teyze." "Güzel.

Şimdi git."

Kızlar uzaklaştı ve Cella tekrar Crush'a döndü. "Ne?" diye sordu Crush'ın kendisine baktığını görünce.

"Ondan kaçmak mı?"

"Evet. Callahanlar eskiden dağ aslanlarını gelin olarak alırlardı." "Yüzlerce yıl önce, değil mi?"

"Uh... sonuncusu iki yıl önceydi. Arizona'dan bir hatun." "Ve adam kaçırma suçlaması... ?"

"Adam kaçırma suçlaması mı? Bunu neden yapsınlar ki?" "Öyle olduğu için mi?"

"Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Bak, yeni karavanlar için pazarlık yapmak varken neden adam kaçırma suçlamasında bulunasın ki... bekle. Nereye gidiyorsun?"

Cella ayıyı yakaladı. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Sanırım tüm ailenin çingene olduğunu daha önce fark etmeliydim."

"Sssshhh," diye fısıldadı Cella. Duyulmadığından emin olmak için umutsuzca etrafına bakındı. "Bak Crushek, biz o kelimeyi kullanmayız."

"Neden?"

"Kullanmıyoruz işte," diye ısrar etti. "Bu bağınazca ve Malone'larla ters düşmek istemezsiniz. Ayrıca burada Callahanlar var, Ryanlar var-"

"Ama bir kaçış var. Arkadaşınızın kızının kaçacağından endişeleniyorsunuz."

"Malone'lar küçük Josie'yi tek başına bırakmayacaklar. Callahan ne kadar sevimli bir çocuk olursa olsun."

"Tamam."

"Bize Gezinler diyebilirsiniz."

"Siz Gezin misiniz?"

Omuz silkti. "Öyleydik." "Bu ne anlama geliyor?"

"Uzun hikâye. Hadi ama. Sana etrafı göstermeyi bitirmedim. Ve unutma..."

"Doğru. Bağnazlık yok. Sadece ... kaçmak."

Cella kısa bir kahkaha atarak Crush'ın elini tekrar tuttu ve onu alanda kurulan büyük çadıra götürdü. Bu yıl çadırın boyutunu büyütmek zorunda kalmışlardı. "Burası eskiden sadece insan eşler içindi ama son birkaç yıldır daha çok ateşli ırklar geliyor."

Cella çadıra doğru yürüdü, Crush da arkasından. Kendi dans pistleri ve barbekü çukurları olan çadırda diğer kediler, kurtlar, ayılar vs. ağır kazakları, kayak pantolonları ve onların altındaki termalleriyle uzanmışlardı. Birçoğunun üzerinde hâlâ ceketleri vardı ama hepsi iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Crush homurdandı ve Cella ona baktı. "Ne?" "Bunlar

Afrika yaban köpekleri mi?"

Cella iç çekerek dans pistine baktı. Pist tamamen tamamen ayık vahşi köpeklerle doluydu, uluyor, havlıyor, ve dans ediyordu.

Çadırdaki diğer katılımcıları dinlemeye zorladıkları seksenli yılların saçmalıkları.

"Evet. Neden burada olduklarını gerçekten bilmiyorum. Onları herhangi bir kedinin davet ettiğine inanamıyorum. Ayılara yakın değiller ve kurtlar onlara zar zor tahammül edebiliyor."

"Bir yerde iyi bir parti varsa, vahşi köpeklerin orayı bulup ele geçireceğini keşfettim."

"Eskiden adada sadece bir sürü vardı. Şimdi son iki yıldır katılan yedi sürü var. Annemin bunun harika olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. Vahşi köpekler evlenmeye bayılıyor ve annem de bu tür şeylerde ağ kuruyor."

"Akıllı kadın."

Cella'nın sırtına sert bir yumruk çarptı.

"Hey."

Evet. Sert ve inatçı. "Neden buradasın?" Cella, Dee-Ann'e sordu. "Bugün izin günüm. Arkadaşım 'Hadi dışarı çıkalım' dedi. Sıkı giyin.' Sonraki şey biliyorum, New Jersey'nin ıssız bir yerinde kediler, ayılar, vahşi köpekler ve Blayne ile kapana kısılmış durumdayım."

"Blayne'in seni sevdiğini biliyorsun."

"Kapa çeneni." Smith Crush'a başıyla onay verdi. "Nasılsınız bakalım?" "İyiyiz," diye yanıtladı Crush.

"Siz ikiniz artık bir 'biz' misiniz?"

"Sadece seninle konuşuyordu," diye açıkladı

Cella. "Tamam." Cella'yı inceledi. "Ne?"

Kadın arkasını işaret etti ve Cella Crush'ın omzunun üzerinden bakıp sıçrayışını izledi. Onu suçladığından değil; Novikov tam arkasında nefes nefese duruyordu.

"Ah..."

merhaba."

"Merhaba."

Crush önce Cella ve Smith'e, sonra tekrar Novikov'a baktı. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Hiç futbol oynadın mı?" "Amerikan

mı yoksa Avustralya kuralları mı?"

"Bu tartışma için Amerikan." "Evet.

Oynadım."

Novikov düşündüm a an. "Var mı sen

oynadı Avustralya futbol kuralları?"

"Hayır."

"Yeterince adil."

Bu noktada Cella ve Smith bakışlarını kilitledi ve kimin daha önce gülmeye başlayacağını görmek için birbirlerini izlediler.

"Şimdi de futbol mu oynamak istiyorsun? Amerikan futbolu mu?"

"Tamam. Ama dışarıda çocuklarla hokey oynarsın sanıyordum." "Planım buydu ama görünüşe göre hokey becerilerim çok korkutucu ezik bir aslan için."

Erkek aslan Novikov'a doğru yürüdü ve Smith'in gözleri şaşı oldu, Cella yüksek sesle gülmemek için ağzını kapattı.

"Neden," diye alay etti Mitch O'Neill Shaw, "futbol yeteneklerimden korktuğunu itiraf etmiyorsun? Sadece söyle, kardeşim!"

"Bana bir daha 'kanka' dersen, suratını ısırp koparırım."

Crushek birkaç saniye Mitch'e baktı ve sonunda parmağıyla Mitch'i işaret ederek gerekenden çok daha yüksek sesle, "Sana bir keresinde kokain satmıştım," dedi.

Çadırdaki herkes dondu kaldı ve yavaşça dönüp birbiriyle konuşan iki erkeğe baktı.

Smith'in kurt kuzeni Sissy Mae'nin eşi Mitch, Cella'nın ayısına kaşlarını çatarak, keşke silahımı yanımda taşısaydım dedirtti. Sonra parmaklarını şıklattı, kaşları çatıldı ve "Ve size meth sattım!" diye bağırdı.

"Hey," dedi her iki salak da, erkekler, gülererek.

Crushek, "Senin öldüğünü sanıyordum," diye gönüllü oldu.

"Denediler. Başıma ödül koydular, beni vurdular ve lanet olası Tennessee'de iyileşmeye zorladılar." Mitch Smith'e baktı, kahkahası kesilmişti. "Alınma Dee-Ann."

"Her neyse," diye homurdandı Dişi Kurt.

"Her neyse, sonunda annem olaya dahil oldu ve... şey, oradan nasıl çıktığını tahmin edebilirsin. Peki ya sen?"

"Brooklyn bölümüne taşındım."

"Hey. Bu iyi bir anlaşma."

"Evet. Sanırım. Saçımı kestirmek zorunda kaldım." "Siz ikinizin işi bitti mi?" Novikov tersledi.

"Dur bir dakika," diye yakındı Mitch. "Novikov için oynamıyorsun, değil mi?"

"Önce o istedi."

"Kardeşim, hadi ama! Polisler birlikte çalışıyor."

"Yapamam. Bu ahlaki bir şey."

"Hala ahlaklı olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Bu bir yaşam tarzı seçimi."

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Novikov homurdandı. Crush onunla yüzleşti. "Bu senin için sorun değil mi?"

Cella irkilerek Novikov'un kiminle konuşuyor olabileceğini anlamak için etrafına bakındı. Kimseyi bulamayınca, "Ha?" diye cevap verdi.

"Beni sen davet ettin ve seni terk etmek istemiyorum."

"Awwwwwwwwww," diye duydu Cella arkasından.

Omzunun üzerinden baktığında küçük bir dişi köpek sürüsünün orada durmuş onu izlediğini gördü. İçlerinden biri, Smith'in kuzeni Smitty'yle evli olan siyah olanı, Crush'ı işaret etti ve "*Çok tatlı*" diye mırıldandı. Sonra da ekledi: *Evlen onunla*.

Cella, Smith araya girmeden önce küçük köpeğin boynunu kırıp kıramayacağını tartışırken, çadırın dışından başka bir ses ona bağırdı.

Dişi köpeğin ona fazla meydan okuyamayacağına karar veren Cella çadırın içinden geçip dışarı baktı.

"Marly Callahan," diye geri seslendi. "Senin için ne yapabilirim, genç kız?"

"Dostça bir meydan okuma," diye teklif etti Marly. "Sen ve ben... ringde."

Malone'lar ve Callahan'lar tezahürat yaptı ve aile bahisçilerine bahisler bağırıldı.

Smith sessizce, "Bir dakika," diye araya girdi. "Callahan mı? Az önce kardeşini kurtarmamış mıydık?"

"Aynen öyle. Şimdi beni düzgün bir dövüşle onurlandırıyor." "Pekâlâ."

Crush onun omzuna dokundu. "Seni terk etmediğimi varsaymalı mıyım?"

"Evet, evet. Devam et." Ona el salladı. "Maçtan sonra görüşürüz."

"Evet, şey... iyi şanslar." "Sana da."

O gittikten sonra Smith, "Hanginiz daha hızlı düşüyor?" diye sordu. "Kapa çeneni. Sen de benim kesicimsin."

Smith omuz silkti ve kot pantolonuna kılıfladığı bowie bıçağına uzandı. Cella elini yakaladı ve ona kaşlarını çatarak hırladı. "Yani, eğer bunu yapmana ihtiyacım varsa, seni aptal."

"Malone, bana nasıl da tatlı tatlı konuşuyorsun."

"Pekâlâ," diye itiraf etti Novikov sonunda. "Belki de onu hafife almışımdır."

"Profesyonel olarak oynayabilecek kadar iyi olduğunu duymuştum." "Bunun bana ne faydası var?"

"Aslında öyle değil." Crush diğer takıma baktı. "Takım arkadaşlarının senden nefret etmesi de işe yaramıyor, Shaw kardeşler için oynuyorlar. MacRyrie bile... sanki bala bulanmışsın gibi peşinden koşuyor."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Daha iyi bir takımımız olsaydı fena olmazdı." "Deniyorlar. Sadık taraftarlar."

İkisi de oynamaya gönüllü olan nefes nefese kalmış, bitkin vahşi köpek erkeklere baktı. Nov-kov'un kendilerine baktığını görünce gülümsediler ve el salladılar - hâlâ nefes nefeseydiler.

"En azından kendi amigo kızlarımız var," diye önerdi

Crush. "Evet. Blayne ve Wild Dog-ettes."

"Kadınınızın *çok* enerjik olduğunu söylemeliyim."

"Sekiz tane Shirley Temple içti. Şu anda kontrolden çıkmış durumda." Novikov iç çekti. "Kaybetmekten nefret ediyorum."

"Ben de."

"Bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Bay Crushek?"

Crush, Meghan ve Josie'ye gülümsedi. "Annenizin kavgasını izlemiyor musunuz?"

"Hayır. Hayır, teşekkürler.

Gerçekten izlememeyi tercih ederim." Crush ve Novikov güldüler.

"Anlaşıldı," dedi Crush.

Meghan, "Görüyorum ki kaybediyorsunuz," diye gözlemledi ya da bariz olanı belirtti.

"Evet, kaybediyoruz."

"Bunların O'Neill aslanları olduğu doğru mu?" Josie sordu.

"Ay yürüyüşü yapan... o Mitch O'Neill. Onun üvey kardeşi, kış sallayan ise Brendon Shaw."

"O'Neill O'Neill'dır, Bay Crushek." "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Sorun değil." Meghan gülümsedi. "Onları b i r k a ç dakika oyalayabilir misin?"

"Elbette."

İki kız uzaklaştı ve Novikov, "Bu gerçekten Malone'un kızı, değil mi?" diye sordu.

"Onunla daha önce hiç karşılaşmadınız mı?"

"Tanıştım... ama buna hiç inanmamıştım."

"Neden olmasın? Birbirlerine benziyorlar."

"Hepsi bu kadar."

"Merhaba, büyükbaba."

Meghan büyükbabasına sırtıttı. Büyük Butch Malone. "Merhaba aşkım," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "İyi vakit geçiriyor musun?" "Harika vakit geçiriyorum."

"Peki ya sen, genç Josie?"

"Buz Partisi'nde her zaman iyi vakit geçiririm, B Amca."

"Güzel. Güzel. Yine de annenin dövüşünü izleyemiyorsun, değil mi?"

"İzlememeyi tercih ederim. Eğer dayak yemiyorsa, dayak yiyordur." Ne yazık ki Meghan oraya doğru yürürken Marly Callahan annesinin çenesine bir sağ kroşe indirdi ve Meghan'ı doğuran kadın geriye doğru savrulup neredeyse ringin dışına çıkacaktı, ipler onu içeride tutmayı başaran tek şeydi.

"Şu anda karşılıklı bir yumruklaşma söz konusu," diye güvence verdi büyükbabası ona. Sanki bu bir şekilde yardımcı olmuş gibi.

"Harika," diye yalan söyledi Meghan.

Butch biraz eğildi. "Peki annenin yeni sevgilisi hakkında ne düşünüyorsun?" "Ondan hoşlanıyoruz." O ve Josie gerçekten sevmişlerdi.

Onda bir şeyler vardı. Sadece... dürüst bir şey. Annesinin hayatında buna ihtiyacı vardı.

Fark ettiğinden daha fazla.

"Güzel. Sanırım o da ondan hoşlanıyor," diye onayladı büyükbabası.

"Hoşlandığını biliyoruz. Futbolda bir O'Neill'dan dayak yemekle meşgul olması çok kötü."

Bütün erkek Malone'lar kavgaya sırtlarını dönerek Meghan ve Josie'ye odaklandılar, tıpkı kızların bildiği gibi.

"O ayı bir O'Neill'a mı yeniliyor?" "Bay

Novikov da öyle."

"Bu da ne...?" Tommy Amca babasına baktı. "Neler oluyor?"

"Sadece ikisi var, gerçekten. Vahşi köpekler sahip oldukları tek takım arkadaşları ve onlar da biraz... küçükler."

"Peki ya MacRyrie, Van Holtz-"

Josie, "Bütün Etoburlar O'Neill'larla oynuyor," dedi. Josie "üzgün" kelimesini iyi kullandığı için Meg onun bu kelimeyle devam etmesine izin verdi.

"İhanet eden piçler," diye homurdandı büyükbabası, Meghan'ın tüm amcaları ve erkek kuzenleri de aynı fikirdeydi.

"Ne yapmamızı istiyorsun baba?" Liam sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Marly Callahan üst üste üçüncü kez yere düştüğünde, Cella kazanan ilan edildi ve teyzesi Kathleen Cella'nın kolunu havaya kaldırdı.

"İyi işti kızım," diye övdü yaşlı Malone onu.

"Teşekkürler."

Herkes kumar parasını almaya ya da ödemeye giderken, Cella tökezleyerek Marly'nin yanına gitti ve kanlı elini uzattı. Dişi aslan, hırpalanmış yüzünde kocaman bir sırıtışla Cella'nın elini kavradı ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayarak alınlarını birbirine bastırdılar ve Marly fısıldadı, "Kardeşimle ilgilendin Malone. Bir borç var."

"Şimdi bunun için endişelenme. O güvende, önemli olan tek şey bu." "Anne!"

İki kadın Cella'nın kızına ve Josie'ye baktı. "Kızın kesinlikle çok güzel, Malone."

"Öyle."

"Dağ aslanı arkadaşı da öyle."

"Kardeşlerinin pis pençelerini kızlarımdan uzak tut. İkisinden de."

"Ama takas edecek çok güzel karavanlarımız var," diye alay etti Marly.

"Anne," diye itti Meghan.

"Ne oldu?"

"Futbol. Hatırladın mı?"

"Novikov çocuklarla kavga mı etti?" "Pek sayılmaz..."

Yüzüne bir şişe Gatorade tutuldu ve Crush onu aldı, gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Kendine engel olamayarak yüzünü buruşturdu. "Malone, yüzün." "Evet ama Callahan'a ne yaptığımı görmelisin."

"Tam burada duruyorum," diye yakındı Dişi Aslan, Novikov'a ayrı bir sporcu içeceği şişesi uzatarak. "Seni duyabiliyorum."

"Neler oluyor?"

"Vahşi köpeklerin gücü tükeniyordu, bu yüzden kardeşlerin ve kuzenlerin oynamayı teklif etti."

"Uh-huh. Sizler hariç"-Cella Crush, Novikov ve Mitch O'Neill ile oynayan diğer hokey oyuncularını işaret etti-"hepsi burada, topun yanında duruyor. Ve şu adamlar"-aslan ve kaplan erkekleri arasında bir savaşın yaşandığı sahayı işaret etti-"kedi formundalar ve birbirlerini parçalıyorlar."

"İtiraf etmeliyim ki, o ilk oyundan hemen sonra oyun rayından çıkmış gibi görünüyordu."

"Özellikle de O'Neill erkeklerinin geri kalanı ortaya çıktığında."

"Gwenie amcalarını davet etti," diye cıvıladı Blayne, tüm vücudu 90'lar tarzı dans ve hiperaktif bir uyumun karışımı bir şekilde zıplıyordu. "Görünüşe göre O'Neill'lar Malone'lardan nefret ediyormuş. Hiç haberim yoktu!"

Cella Blayne'i inceledi. "Yine Shirley Temples mı içiyorsun?" "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" Blayne ters takla atmadan önce bağırdı onlardan uzakta.

"Peşinden gitmeli misin?" Crush Novikov'a sordu.

"Hayır. Şuradaki ağaca doğru gidiyor ve bam! Aşağı gidiyor. Bir süre baygın kalacak." Omuz silkti ve tekrar dövüşe odaklandı. "Onu daha sonra kazıyacağım."

"İyi vakit geçiriyor musun?" Malone ona sordu.

"Evet. Harika vakit geçiriyorum."

"Güzel."

Yüzünü buruşturdu. "Ama artık bunu görmezden gelemem." Boynunda asılı duran havluyu aldı ve Cella'nın yüzündeki kanı sildi, onu olduğundan daha fazla incitmemek için dikkatlice hareket etti.

Elbette, vahşi köpek dişilerinin hepsi arkalarından "Awwwwww" diye iç geçirdiğinde başka bir kavga başlatmasını önlemek için çenesini biraz daha sıkı tutması gerekti.

MacRyrie onun omzuna dokundu. "Uh..."

Crushek?" "Evet?"

"Erkek kardeşin var mı?"

Crush Malone'a baktı, sonra onu bırakıp boz ayıyla yüzleştirdi. "Neden sordun?"

MacRyrie arkalarını işaret etti ve hepsi döndü. Chazz ve Gray, kendi bedenlerindeki hiçbir erkeğin giymemesi gereken tişörtler ve bol yunus şortlarıyla orada duruyordu. Crush uzaktan kardeşlerinin eşlerini ve yavrularını piknik masasında görebiliyordu ama kardeşlerinin ne yaptığını bilseler bile fark etmemiş ya da umursamamış görünüyorlardı.

Üçü de birbirlerine kaşlarını çatarak bakıyor, hiçbiri konuşmuyordu. Sonra Gray ve Chazz bir Cella'ya bir de ona baktılar; Gray, Crush'ın açık bir meydan okuma olduğunu düşündüğü bir şekilde kollarını kaldırdı ve... şey... kim ne bekleyebilirdi ki?

Kıyafetler havada uçtu, Crush'ın kot pantolonu Cella'nın yüzüne çarptı ve ardından üç kutup ayısı tam orada bir kavganın ortasında kaldı. Kediler her zaman dövüştüğü için, arkalarında devam eden Malone-O'Neill kavgası, herkes vahşi ayı kavgasına odaklandığı için çabucak unutuldu.

Vahşi köpek dişilerinden biri, "O zaman ailesine yakın değil, öyle mi?" diye tahmin yürüttü.

"Sadece üçü var ve hayır, yakın değil." "

Marly dirseğini Cella'nın omzuna dayadı. "Zavallı Crushek'e karşı bu ikisinin olmasından biraz rahatsız olan var mı?"

Cella biraz rahatsızdan da öteydi ama kim bir kavga sırasında üç kutup ayısının arasına girebilirdi ki? Ama tam bu düşünce aklına gelmişken, Novikov ve MacRyrie, her ikisi de şekil değiştirmiş halleriyle yanından koşarak geçtiler. Ondan birkaç saniye sonra da birinci kademe oyuncularının geri kalanı onu takip etti.

"Novikov'un dişleri var mı?" Marly sordu.

Blayne yavaşça ayağa kalkarken, "Onlar *diş* değil," diye bağırdı. "Onlar diş. Eskinin kudretli kılıç dişli kedileri gibi."

Marly başını kaşıdı. "Eskiden mi?"

YIRMİNCİ BÖLÜM

Van Holtz, "Yanlış yapıyor," diye belirtti.

Tüm masa çadır içi barbeküde çalışan kutup ayısına baktı.

"Her şeyi kurutacak."

Novikov iç çekti. "Sanırım ona nasıl yapıldığını göstermek için oraya gidiyorsun."

Chazz'in kafasını ağaca çarptığı yeri hâlâ hisseden Crush sessizce, "Ben olsam yapmazdım," dedi.

Şimdi hepsi ona bakıyordu. Crush hâlâ bu adamların Chazz ve Gray'e karşı verdiği mücadelede onu desteklediklerine inanamıyordu. Ve o salaklar onu kıskanmışlardı çünkü lanet olası Etoburlar onun tarafındaydı. *Harikaydı!*

"Onu tanıyor musun?" MacRyrie barbeküde çalışan kutbu sordu. "Emekli olmadan önce DEA'daydı. Şimdi Staten Island'da yaşıyor ve Kasap. Adı Billows ama ona Wishbone derler." "Neden?"

"NYPD'deki diğer şekil değiştirenlerden duyduğum hikayeye göre Staten Island'da bir uyuşturucu eviyle ilgili bir dava varmış. Küçük bir çatışma olmuş ve adamlardan biri kaçmaya çalışmış. Wishbone onu yakalamış ve boğuşma sırasında adam Wishbone'u bacağından bıçaklamış, bu da onu çok kızdırmış çünkü çok çabuk sinirleniyormuş. Bu yüzden adamı bacaklarından tuttuğunu ve ortağına 'bir dilek tutmasını' söylediğini söylüyorlar. Sonra da ..."

Doğru kelimeleri bulamayan Crush, ellerini ayırarak örnek verdi ve tüm erkekler aynı anda "Ohhhh!" diye bağırdı.

"Her neyse," diye devam etti Crush, "kutuplara ve sanırım aslanlara hitap ettiği için birkaç kez kasap dükkanına gittim ve mahallesinde hala biraz sinirli olduğu biliniyor. Yerinizde olsam. Kuru etini yapmasına izin verirdim."

Hepsi sessizce kasabın kuru et yapmaya devam etmesi konusunda hemfikir oldular ve sohbetlerine geri döndüler.

Sonunda yiyecek bir şeyler almaya gittiler. Crush aval aval seçilebilecek şeylere baktı ve eski polis arkasını döndüğünde Wishbone'a gülümsedi.

"Crushek."

"Selam Wish. Her şey nasıl gidiyor? Çocuklar nasıl?"

"Oldukça iyi. Ve sen. Brooklyn House'a taşındığını duydum."

"Taşındım."

Kutuplu etrafına bakındı, yaklaştı. "Arkanı kolla, Crushek." "Diğer polislerden mi?"

"Hayır."

Crush'ın gözleri şaşı oldu. "Doğru."

"Onun için çalışan aylar" -ve Wishbone'un "o" derken kimi kastettiğini biliyordu- "etrafta dolaşp senin hakkında sorular soruyorlar."

"Belirli bir şey var mı?"

"Sadece araştırıyorlar. Muhtemelen seni gözden düşürmeye çalışıyorlar. Gerçi ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum. Onu kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama ..." Bir tepsi balina yağı dilimi aldı. "Dikkatli ol, dostum."

"Teşekkürler, Wish."

Birdenbire acıkmayan Crush, masaya bakakaldı. Geyik bifteği ve zebra burgerlerinin arasında mucizevi bir şekilde sorunlarına cevaplar belirmeyince Crush uzaklaşmaya başladı.

"Bizon köpeklerini denediniz mi?" Van Holtz sordu. Ne kadar zamandır orada durduğunu Crush bilmiyordu.

"Denemedim."

"İyiler. Farklı. Biraz Dijon hardalı ve çeşni ekle."

Kurdun önerisine uymaya karar veren Crush tabağını doldurdu ve boş bir masa buldu. Bir koltuğa çöktü ve Van Holtz da yanına oturdu. Sessizlik içinde, masa Cella'nın teyzeleriyle dolmaya başlayana kadar yemek yediler. Çoğunlukla iki erkeği görmezden geliyor, kendi yemeklerini yiyor ve diğer parti katılımcılarından bazıları hakkında saçma sapan konuşuyorlardı.

Crush yemeğini bitirmek üzereyken, Cella'nın teyzesi Karen eğilip Kathleen'e sordu: "Bu ikisinin arkadaş olmasının garip olduğunu düşünen yok mu?"

Tüm masa Cella ve Dee-Ann Smith'e baktı, ikisi de gülüyordu.

"Şaşırtıcı," diye itiraf etti Kathleen. "Geçmişini düşününce."

Crush peçeteyle ağzını sildi. "Cella'nın deniz piyadesi olduğu zamanı mı kastediyorsun?"

Kathleen ve kız kardeşleri güldüler. "Tanrım, hayır. Ondan çok öncesinden bahsediyorum."

Onları büyülediğimiz zamandan."

Crush Van Holtz'a baktı. Crush, "Smith'leri siz mi büyülediniz?" diye sormadan önce ikisi de kaşlarını çatı.

"Şahsen ben değil. Atalarımız. Ama Smith'ler bunu hak etti. Bizi yiyorlardı." Bizon boğazına yapışmıştı ama Crush bir polisti. Bazı şeyleri görmezden gelemezdi.

"Kurtlar kaplanları mı yiyordu?"

"O zamanlar kurt değillerdi. Yamyamdılar."

Van Holtz, Kathleen'i görebilmek için Crush'ın etrafından dolandı. "Affedersiniz?" "Bunu bilmiyor muydun? Onlardan biriyle yaşıyorsun." "O bir yamyam değil."

"Ve ben at yetiştirmiyorum. Ama atalarım eskiden öyleydi." "Hâlâ anlamış değilim-"

Kathleen Crush'ın sözünü kesti. "On altı ya da on yedi yüzyılda bir zaman, hangisi olduğunu unuttum, Malone'lar bir kez daha İrlanda'dan sürüldüler."

"Bir kez daha mı?"

Ellerini çırttı. "Her neyse, İngiltere'de seyahat ediyorlarmış ve geçmemeleri konusunda uyarıldıkları bir bölge varmış ama yine de gitmişler çünkü bilirsiniz işte... kaplanlar. Her şeyin üstesinden gelebileceklerini düşünmüşler ama bilmedikleri şey Smith'lerin pusuya yatmış olduğuymuş."

"Sizi yemek için mi bekliyorlardı?"

"Ve soymak için. Yaptıkları buydu. Malone'ların çoğu kaçtı ama Smith'ler birkaçını yakaladı."

"Ve onları yediler mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Malone'ların o zamanki reisi çok sinirlendi ve eğer köpekler kadar alçalacaklarsa köpek *olmaları* gerektiğini söyledi. Sonra da onları büyülediler."

Crush sosisli sandviçini bitirdi ve düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra sonunda, "Vahşi, gaddar, yamyam katilleri gerçek yırtıcılara dönüştürmenin atalarınızın aklına gelen en iyi fikir olduğundan emin değilim" dedi.

"Onları savunmak gerekirse, o zamanlar İngiltere'de çok fazla kurt avı vardı, bu yüzden muhtemelen Smith'lerin yok edileceğini düşündüler, ama akraba evliliği yapan yamyamların kendi cadıları olduğunu kim bilebilirdi? Burada bir büyü, orada bir büyü ve tıpkı bizim gibi ileri geri yer değiştirebiliyorlardı. Anladığım kadarıyla akrabalarım tüm bunlar karşısında büyük hayal kırıklığına uğramış."

"Yani artık Smith'lerin silah bulmasına gerek kalmadığı için mi... çünkü onlar silah *haline geldikleri* için mi?"

"Evet," diye iç geçirdi Kathleen. "Belli ki uzun vadeli düşünmemişler." Crush'ın bacağını okşadı. "Ama hepimizin böyle hikayeleri var, değil mi? Bay Van Holtz

Alman barbarların soyundan geliyor."

"Bu doğru," diye itiraf etti Van Holtz. "Julius Caesar'ın Ren Nehri'ni geçmek için geri çekilmesinin ve birliklerinin inşa ettiği köprüyü biz geçmeden yakmasının gerçek nedeni biziz."

"Peki ya sen canım?" Kathleen Crush'a sordu.

"Annemle babam ben çok küçükken öldü, ama büyüdüğümde büyük büyük büyük büyükbabam hakkında biraz bilgi edinmeyi başardım, kutup ayılarını çok severdi ve oturup bir kutup ayısı olmayı ne kadar çok istediğini düşünürdü. Sonra bir gün uyanmış ve bir kutup ayısı olmuş." Crush bunu bir dakika düşündü ve ekledi, "Geçmişe bakınca, barbarların Julius Caesar'la savaşması kadar ilginç değil."

"Hayır ama saklaman gereken bir hikâye de değil."

"Haklı." Van Holtz nefesini dışarı verdi. "Smith'lerden herhangi birinin yamyamlık günlerinden bahsettiğini duymuş değilim."

"Kesinlikle." Kathleen tekrar Crush'ın bacağını okşadı. "Eminim atanız çok iyi bir adamdı."

"Polis sayılırdı. Bilirsiniz, zamanına göre. Şey..." Crush geçmişi düşündü, ne öğrendiğini hatırladı. "Bir çeşit polis celladı. Adaletsizliğe karşı büyük bir zaafı vardı-"

"İşte böyle!"

"-ve cadılar. Onları boğmadan ya da üzerlerine taş yığmadan önce kazığa bağlayıp yakarlardı."

"Oh."

Crush sonunda "Barbarlar Roma kuvvetlerine karşı hikayesini hala daha çok seviyorum" diyene kadar grup sessiz kaldı.

"Evet," hepsi aynı fikirdeydi.

* * *

Güneş battı, kar durmadan yağmaya başladı ve neredeyse herkes dans pistinde Mungo Jerry'nin "In the Summertime" şarkısı eşliğinde dans ediyordu. Seksi kızlar elbette kayak kıyafetleri giymişlerdi ama onlar bile sıcak çadırda kalamadılar. Harika bir parti olmuştu.

Crush'ın da iyi vakit geçirdiğini biliyordu, onunla dans ediyordu, saçlarında Novikov'la daha önceki fok avından kalma biraz kan vardı. Cella'nın yumruklaşmadan dolayı diğer gözü şiştiği için şu anda ona sadece tek gözüyle bakabilmesini bile umursamıyor gibiydi. Smith "seni *Rocky* filmlerindeki gibi kesmeyi" teklif etti ama Cella'nın Dişi Kurt'a söylediği gibi

teklif ettiğinde, şişliğin kendiliğinden inmesini beklemeyi tercih etti.

Daha yavaş bir Motown klasiği çalmaya başladı ve Cella hemen Crush'ın kollarına atıldı, ikisi de müzik eşliğinde sallanırken birbirlerine sırtttılar. Çoğu ayı gibi, adamın da cüssesine göre güzel bir ritmi vardı.

"Seni ve kızları eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben kızlarla ve kuzenlerimle dönüyorum. Jai'nin evinde kek yapacağız ve bütün gece erkeklerden konuşacağız. Ama teklifin için teşekkürler."

"Sorun değil."

"Partiye geldiğine memnun musun?" diye sordu. "Hem de çok."

"Seneye de gelecek misin?"

Adam ona baktı. "Belki."

Kadın kıkırdadı. "Oooh, 'belki'. Bu umut verici."

Adam güldü ve kollarını Cella'nın beline doladı. Cella başını onun göğsüne yasladı. Ve işte o zaman başının belada olduğunu anladı. Derin, derin bir bela.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Salı sabahı Ric Van Holtz yataktan kalktı ve kahveyi hazırlamak için mutfığa gitti. Çekirdekleri öğüttü, bir kahve fincanı aldı ve on dört fincanlık kahve makinesi işini yaparken bekledi.

Ve o el çıplak kalçasında gezindiğinde, artık zıplamıyordu... artık. Sinsi kurtlarla birlikte yaşamaya alışmak biraz zaman almıştı ama Ric bunu dünyalara değişmezdi. Gözleri hâlâ kapalıydı, başını çevirdi ve yumuşak dudaklar onunkilere değdi.

"Eve dönmene sevindim," diye mırıldandı, uzun bedenini onunkinin yanına bastıran Dişi Kurt'un burnuna sokularak. "Neler oluyor?"

"Ayının verdiği bilgi doğruymuş. Whitlan'ın ofisini bulduk. Ve o da içinde."

Ric gözlerini açtı ve başını salladı. "İndirin onu. Bu gece. Onu canlı getir, Dee-Ann."

Kadın sırttı, Ric'in boynunu öptü. "Tamamdır."

Crush'ın telefonu o sabah onu uzun zamandır gördüğü en erotik rüyadan uyandırdı, hokey pantolonlu bir dişi kaplanla ilgiliydi ve bundan hiç memnun değildi.

Cep telefonunu komodinin üzerinden kaydırды. "Ne oldu?" "Ben MacDermot."

"Ne?"

"Saat altıda benimle ofiste buluş."

Crush başucundaki saate baktı. "Saat altı buçuk." "Hayır.

Bu akşam altı demek istemiştım."

"Neden?"

"Grup ve KZS Whitlan'ı alaşağı edecek. Bu gece."

"Bekle. Onu buldular mı? Nereden biliyorlar-"

"Tanrım, benim çocuğım gibisin. On bin soru soruyorsun."

"Ben bir ayıyım. Bizim işimiz bu. Ve bu da bizim davamız."

"Esneklik bu işin anahtarı Crushek. Alış buna. Ayrıca, Dee-Ann Smith'in senin ve benim sahip olmadığımız bağlantılara sahip olduğu gerçeğini kabul ettim. Ve eğer seni bulmak istiyorsa, bulacaktır. Şimdi, altıda görüşürüz."

"Ama-"

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, kız arkadaşın da orada olacak." "Benim-"

"Ayrıca çok iyi öpüştüğünü de duydum."

Crush doğrulup oturdu. "Ne?"

Cella spor çantasını topladı, içine fazladan birkaç klips daha attı ve fermuarını çekti. Her şeyi aldığından emin olmak için etrafına bakındı. Vardı ve onda olmayanları da KZS sağlayacaktı.

Hafif bir kot ceket giyerek çantasını aldı ve merdivenlerden aşağıya, mutfaktan geçerek annesine ve babasına el salladıktan sonra evin yan tarafına doğru koştu. Meghan ve Josie ellerinde okul kitapları, fısıltıyla bir şeyler konuşarak cipe doğru gidiyorlardı.

"Bu gece çalışıyorum bebeğim," diye seslendi Cella. "Yarın görüşürüz."

Cella çantasını kardeşlerinden birinin arabasına attı. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Sorun değil. Bu gece Deena'nın çocuklarına bakacağım. Ama yarın konuşabilir miyiz anne?"

Arabasına binmek üzere olan Cella durdu ve kızına baktı. "Konuşmak mı? Sonbaharda Hofstra'ya gitmeni mi kastediyorsun? Elbette... bunu konuşabiliriz."

Josie elinde bir elmayla önce Meghan'a, sonra da Cella'ya baktı.

Kızı bir şey söylemeyince Cella arabasına bindi, garaj yolundan çıktı ve işe gitmek üzere yola koyuldu.

MacDermot ofisin dışında durmuş onu bekliyordu. Elinde iki büyük fincan kahve ve bir pasta poşeti vardı. MacDermot yaklaştığında, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Malone sana..."

MacDermot güldü. "Anlatmasına gerek yoktu. O dondurucu partide ikinizin ne kadar sevimli olduğunuzu herkes anlattı."

"Buz Partisi."

"Her neyse. Aslında bana söylemeliydin." "Sana neden söyleyeyim ki?"

"Biz ortağız."

"Biz ortağız MacDermot, kız arkadaş değil. Oturup randevularımızdan, regl dönemlerimizden ya da kocanın komşularına kükremekle ilgili sorunlarından bahsedecek değiliz."

MacDermot iç çekti. "Geçen hafta bir gürültü cezası daha aldık. Onları köpekler yüzünden olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama kimse bana inanmıyor gibi görünüyor."

Crush elindeki kahvelerden birini kaptı. "Şu işi bitirebilir miyiz?"

Pasta poşetini havaya kaldırdı. "İkram getirdim." "Ne tür?"

"Ballı çörek ve-"

Crush artık çok kızgındı, "Sana bir boz ayı gibi mi görünüyorum? Bir kambur görüyor musun? Ya da yüzümde 'düşündüğünden daha aptalım' ifadesi mi? Ha? Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

MacDermot'un üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "Seni vurmak zorunda kalacak mıyım? Çünkü seni vuracağım."

Crush hırladı ve ondan uzaklaştı. "Peki ya tarçın?"

"Ne olmuş ona?"

"Ballı çörekleri sevdiğim için tarçınlı burger da aldım. Diyetinden endişe ettiğim tek yırtıcının beni düzenli olarak beceren kişi olmasını kendime iş edindim. Ve bu sabah son baktığımda o sen değildin. *Şimdi lanet tarçınlı çöreği istiyor musun, istemiyor musun?*"

Crush arkasını döndü, MacDermot'a baktı. "Hep böyle huysuz musun?"

"Sadece günde birden fazla yırtıcıyla uğraşmak zorunda kaldığımda."

Elinde

çantadan çıkardı. "Ve bunu şimdi yesen iyi olur. İçindekiler paylaşılmaz."

Torbayı aldı. "Ben besin zincirinin en tepesindeyim MacDermot. *Kimse* benim tarçınlı çöreklerimi alamaz."

"Harika. Önce evde Kaptan Ego'yla, şimdi de işte Komutan Domuz Öfkesi'yle uğraşmak zorundayım."

Arkasını döndü ve ofise yöneldi. "Hadi gel."

Crush onu takip ederek birinci kattaki asansöre bindi. Ama ofis katının düğmesine basmak yerine bodrum katının düğmesine bastı. Crush'ın henüz burayı tam olarak keşfetme şansı olmamıştı, bu yüzden bu katta ne olduğuna dair gerçek bir fikri yoktu.

Dışarı çıkıp uzun bir koridorda yürüdüler ve sonunda bir odada durdular. MacDermot çelik kapıyı ayağıyla tekmeledi ve birkaç saniye sonra bir Dişi Leopar kapıyı açtı.

"Geç kaldın, MacDermot."

"Şimdi de benimle mi başlayacaksın? Çünkü hepinizi vurmakla ilgili bir sorunun yok."

Dişinin yanından geçip içeri girdi. Dişi leopar ona göz kırptı, gülümsemesi MacDermot'la uğraşmaktan zevk aldığını gösteriyordu. Lanet kediler ve onların lanet duygusal işkenceleri.

Crush odaya girdi ve hemen durup bakışlarıyla her şeyi inceledi.

"Eşyaların burada," dedi MacDermot, bir dolabı işaret ederek.

"Nedir bu?" Crush yavaşça ona doğru yürürken gözleri hâlâ gördüğü şeye kilitlenmiş halde sordu.

"Ne nedir?"

"Bu, MacDermot. Bunların hepsi."

"Ne? Roketatarı mı diyorsun? O her ihtimale karşı, gerçekten." Crush ona baktı. "Her ihtimale karşı mı?"

"Asla bilemezsin. Acele edin. Minibüslerden birini alıp diğerlerinin yanına gideceğiz."

"Grubu mu kastediyorsun?"

"Ve KZS." MacDermot odadaki diğer şekil değiştirenleri işaret etti. Yaklaşık on iki kişilerdi. Bazılarını tanıyordu, diğerlerini hiç görmemişti ve pek çok ırkı temsil ediyorlardı. MacDermot'u tanıyan Crush çoğunun askeri eğitilmiş olduğuna bahse girerdi. "Bu bizim takımımız. Bana kalırsa en iyinin de en iyisi. Sen ve ben, liderliği alıyoruz."

"Sen ve ben."

"Ben de öyle dedim."

"Hayır..." Crush başını salladı. "Unut gitsin."

"Doğru. Sen ve ben liderlik edeceğiz, NYPD de Grup ve KZS için destek olarak orada olacak."

"Ekip liderleri kim?" diye sordu siyah bir ayı, yeleğini inanılmaz geniş göğsünün üzerine çekerken.

"Malone ve Smith."

Ekibin geri kalanı onaylar gibi başlarını salladığında Crush, Malone'un diğerleri arasında şimdiden iyi bir itibar kazandığını söyleyebilirdi.

"Siz minibüsleri alın ve bizimle Grup ofislerinde buluşun."

"Şimdi mi gidiyorsun, MacDermot?"

"Her zaman geç kaldıklarını biliyorsun. Bu haliyle uzun bir gece olacağını tahmin ediyorum."

Crush, "Peki biz Grup ve KZS'yi yedeklerken onlar ne yapıyor?" diye sorma ihtiyacı hissetti.

"Hiçbir fikrim yok."

"Umurunda değil mi?"

"Pek değil." MacDermot omuz silkti. "Islak işlerin çoğunu onlar yapıyor."

Ekibin geri kalanı sanki her şey daha iyiymiş gibi başlarıyla onaylayınca Crush, "Bu cümlenin beni ne kadar korkuttuğunu anlatamam," diye cevap verdi.

MacDermot sırtıttı ve bir merdivene çıkmadan omzuna ulaşamayacağı için pazusunu okşayarak, "Alışacaksın. Şimdi gidip kız arkadaşını alalım."

"O benim değil-"

"Kız arkadaşı kim?" diye sordu dişi leopar.

"Malone."

Tüm dişiler "Awwww" diye cevap verince Crush içini çekti ve kısa bir süreliğine emekli olup Barbados sahillerinde bir yerde küçük bir bar açmayı düşündü.

Cella yüzüne gelen yumruğu savuşturdu ve kendi sol yumruğunu Smith'in çenesine indirdi. Parmak uçlarında dans ederek geri döndü ve Smith'e gülümsedi. Cella Smith'le dövüşmeyi seviyordu. O, hıçkırıklara boğulmadan ve merhamet dilemeden yüzüne yumruk yiyebilen az sayıdaki kişiden biriydi.

Cella bundan nefret ederdi.

Smith geri geldi ve ona tekrar yumruk salladı. Cella eğildi ama suratına bir diz yedi ve ardından Smith onu ringin dışına doğru tekmeledi.

O ve Smith ringe adım attığından beri giderek artan kalabalık tezahürat yapıp kükrerken, Cella yüzüstü büyük bir çift ayağa kaydı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Hey. Bu sesi tanıyordu. "Baba?"

Büyük eller aşağı uzandı ve onu yerden kaldırdı. "Şimdi de beni korkutuyorsun."

Cella başını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Kendisine bakan kömür karası gözleri gördü. O gözleri tanıyordu! Bir yerlerden.

"Hey... sen."

"Adımı bilmiyorsun, değil mi?"

"Öğreneceğim... kulaklarımdaki çınlama durur durmaz. Ama çok tatlı olduğunu söyleyebilirim."

"Hey, Malone," diye seslendi Smith ringden. "Hatırlamıyor musun?
Bu senin erkek arkadaşın."

"Sahte erkek arkadaş. O mükemmel bir erkek arkadaş taklidi. Sanırım."

"Anlamıyorum," diye araya girdi MacDermot. "Bu gece işe gideceğimizi bildiğiniz halde neden birbirinizi dövüyorsunuz? Ekip birazdan burada olur."

"Bana bağırma, polis." Cella kollarını ayının beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Erkek arkadaşına seni dövdürtme bana."

"Gömleğimin her yeri kan içinde."

"O siyah."

"Evet, ama şimdi yapış yapış olacak."

Smith'in çaldığı zil nihayet sustuğuna göre, Cella başını kaldırıp, uh... Crushek'e baktı! Bu onun adıydı! "Evet," diye karşılık verdi, "aşkımla yapış yapış."

Hem MacDermot hem de Smith güldü ve iç geçirdikten sonra ayı kolunu Cella'nın beline doladı ve onu yerden kaldırdı.

"Hey!"

"Hadi gel."

"Nereye?"

"Seni temizlemeye."

Onunla birlikte yürüdü ve Grup üyelerinden biri olan kutup arkadaşının yanında durup "Tuvalet?" diye sordu.

Kutup homurdandı ve başını salladı. Yine de bu yeterli görünüyordu çünkü Crushek karma soyunma odasını buldu. Onu uzun lavabonun üzerine yatırdı ve saçlarını yüzünden çekerek morluklarına ve kesiklerine baktı.

"Birbirinizle böyle mi iletişim kuruyorsunuz? Homurdanarak mı?" "

'Sizler' mi?"

"Ayılar. O homurdandı ve sen de tam olarak nereye gideceğini biliyor gibiydin."

"Tek gereken doğru yönde bir baş sallamakken neden kelimeleri boşa harcayalım?"

Tanrım, çok hızlı iyileşiyorsun."

"Hhhmh. Bu Malone'a özgü bir şey."

Crushek bir kâğıt havluyu ıslattı ve kadının yüzündeki kanı temizlemeye başladı. Çok da hoş bir dokunuşu vardı. Ellerinin büyüklüğü düşünüldüğünde, onun bu konuda çok daha beceriksiz olmasını beklerdi.

"Peki her zaman ekip üyelerinizle dövüşür müsünüz?" diye sordu.

"Hayır ama Smith'le her zaman dövüşürüm. Granit gibi bir çenesi var. Onunla bir kavgadan sağ çıkabilirsem, hemen hemen herkesle bir kavgadan sağ çıkabilirim diye düşündüm." "Evet. Arkadaşlıklarınızı buna dayandırmak istersiniz. İster senin

Arkadaşlar yüzlerine bir darbe alabilir." "Peki ya Jai?"

"Jai mi?"

"Dr. Davis deyip durduğun kişi. Bu konuda da çok ciddi ve boktan." "Buna saygı denir."

"Sen sadece yalakasın çünkü o takımın doktoru."

"Beni suçlayabilir misin? Senin ve Çapulcu'nun kurbanlarına gerçekten yardım etti. Bir madalya almalı."

"Onlara kurban demeyin, sadece rakip takım deyin. Onlara kurban gibi özel unvanlar vermenin anlamı yok. Ve," diye devam etti, "Novikov'un peşine düşmeselerdi kimseye zarar vermek zorunda kalmazdım. Ben sadece onu koruyorum. Hatırlamıyorsan diye söylüyorum, benim işim bu."

Gözleri kısıldı. "Dur bir dakika. Dr. Davis'e vurdun mu?"

"Elbette vurmadım. Mesele de bu zaten. Sağlıklı bir arkadaş yelpazem var. Bazılarının suratına yumruk atabilirim, bazılarını ise asla ama asla düşünmem. Aslında Jai'yle bunu düşündüm çünkü züppe bir sürtük olabiliyor ama asla yapmam. İskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılırdı ve ben de kendimi kötü hissedirdim."

"Ne kadar büyüksün."

"Ben çok yürekliyim." Cella güldü ve Crushek'in tişörtüne uzanarak onu bacaklarının arasına gelecek şekilde kendine çekti.

"Hâlâ son öpüşmemizi düşünüyorum, bu benim için çok büyük bir şey çünkü çoğu varlığı düpedüz unutulabilir buluyorum."

"Bu kedilere özgü bir şey değil mi?"

"Evet. Ama bir kez sana kilitlendik mi, bizden kurtulmak cehennem gibidir."

Gözlerini ona dikti. "Ben sadece senin sahte erkek arkadaşın olduğumu sanıyordum." "Ama bence sahte bir erkek arkadaşın faydaları da olmalı." "*Sahte* avantajlarla gelmeleri gerekmez mi?"

"Hayır. Gerçek faydalar sahte erkek arkadaşlar içindir. Bu benim sloganım." Cella bir süre onu inceledi ve "Sahte erkek arkadaşım olarak bana nasıl yardım edebileceğini bilmek ister misin?" dedi.

"Yardım ediyormuş gibi yapmak mı?"

"Uh-uh. Gerçek bir şey." Tezgâhtan aşağı kaydı. "Hadi ama. Arkamı kollamanı istiyorum."

Kaşlarını çattı, bakışları kızın ağzına kilitlenmişti. "Bu bilmediğim bir cinsel konuşma mı?"

"Hayır. Blayne'e göz kulak olmanı istiyorum," diye fısıldadı.

"Uh-huh. Peki bunu neden yapmam gerekiyor?"

"Çünkü yapmanı ben istedim. Tanrım, ne biçim bir erkek arkadaş taklidisin sen?" "Kafası karışık ve hayali bir erkek arkadaş mı?"

"Evet, evet." Onun elini tuttu. "Gel hadi."

* * *

Crush'ın bu kadınla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kafasını karıştırmak için mi böyle davranıyordu yoksa genel olarak mı kafa karıştırıcıydı, emin değildi. Bu senaryolardan her ikisi de onun için mümkündü.

Ama yine de onun neyin peşinde olduğunu ve herkesi seven ve hiçbir sırrı olmayan bir kadın gibi görünen Blayne Thorpe'dan ne saklamaya ihtiyaç duyduğunu merak ediyordu. Bunun ölüm kalım meselesi olmamasını umuyordu. Taraf seçmek zorunda kalmaktan nefret ederdi.

Malone soyunma odasının kapısını hafifçe araladı ve önce bir tarafa, sonra diğer tarafa bakarak dışarı çıktı. Kadın tatmin olmuş görüldüğünde onu çekiştirerek koridora götürdü. Hızlı hareket etti. Her zamanki gibi melez çocuklarla dolu olan oyun odasına inerken Crush'ın ona ayak uydurmak için adımlarını biraz uzatması gerekiyordu.

Malone etrafa bir kez daha hızlıca göz attıktan sonra onu odaya sürükledi ve kapıyı arkalarından kapattı. "Blayne'e göz kulak ol."

"Ama o büyük pencereden görebiliyor." "Sadece dediğimi yap. Onu görürsen bana haber ver."

"Yaptığın işe Blayne'i karıştırmayı bırakmalısın. Çapulcu'nun dengesini bozuyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Durdu ve onunla yüzleşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sebebi yok."

"Yalan söylüyorsun. Benden ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey." Kız o altın gözlerle kaşlarını çatarak ona bakmaya devam edince, sonunda itiraf etti, "Sadece öğle yemeği yedik... birkaç kez."

"Awwwww. Bir arkadaş edinmişsin!"

Sinirlenen Crush tersledi, "Yapmamız gereken bir şey yok mu? Mesela... işlerimiz?"

"Biz yola çıkabilelim diye şekil değiştirenlerin kendilerini toparlamalarının ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı? Güven bana, zamanımız var. Ayrıca, bu

benim işim. Artık bir arkadaşınız olduğuna göre en çok önem verdiğiniz kişi.
"

"Kapa çeneni. Zırhımı giymeliyim."

Belirgin bir şekilde ... gibi görünen bir ses
çıkardı. "Az önce bana mırladın mı?"

"Evet." Ve biraz hırladı. "Tüm o kasların üzerine vücut zırhı bir kızdan
ne tür bir tepki bekliyorsun?"

"Mırıldanma değil ama teşekkürler."

Göz kırptı ve Crush'ı arkasına alarak odanın içinde ilerledi. Çocuklar
yaptıklarını bırakıp onları izledi, bazıları Crush'ı tanıdı. Ama tam olarak kim
olduğunu değil. Sadece yakınlardaki bir arkadaşlarına "Polis" diye
fısıldadıklarını duyabiliyordu.

Sonra birkaçı odadan çıkarken diğerleri izlemeye devam etti.

Malone'un dediği gibi, sokak çocukları. Zaten çok şey yaşamışlardı, diye
tahmin etti. Tıpkı Hannah gibi.

Büyülenmişti, Cella, "Hey, Hannah," diyene kadar yürümeyi bıraktıklarını
fark etmedi bile.

Hannah kitabından başını kaldırdı, Cella ve Crush'ı görünce kahverengi
gözleri büyüdü.

"Oh. Cella. Selam."

"Nasıl gidiyor?"

Kocaman omuzlarını silkti. "İyi."

"Evet, evlat." Malone Crush'ın elini bıraktı ve bir adım daha yaklaştı.

"Önümüzdeki hafta meşgul müsün?"

"Meşgul mü?"

"Uh-huh. Meşgulüm. Yani yapacak bir işin var mı?"

"Asla yapacak bir şeyim olmaz." Elinde bir kitap tutuyordu. "Genelde sadece
okurum." "Okumak. Doğru. Okumak sana iyi gelir. Okumayı seviyorum."

Ve ne zaman

Crush homurdandı, ters ters baktı. "Dergiler," diye düzeltti. "Dergi okumaktan
hoşlanıyorum." Ona bir kez daha kaşlarını çattı ve kıza şöyle dedi: "Ama asıl
eğlenceli olan ne biliyor musun? Spor Merkezi'nde benimle birkaç saat
takılmak."

"Neden seninle spor merkezinde takılmasını istiyorsun ki! Sakıncası var mı?
O uyluk kemiğine gerçekten ihtiyacım var!"

"Tamam," dedi Hannah. "Soracağım. Neden Spor Merkezi'nde takılmamı
istiyorsun?"

"Şey, görüyorsun, Carnivores ve New York'un küçük takımı seçmeler
yapıyor ve senin de gelmek isteyeceğini düşündüm-"

"Aaaah-haaa!"

Crush arkasından gelen ılıkla o kadar irkildi ki dönüp kükredi.

Suçlayıcı parmak işaretleriyle Blayne Thorpe hışım la onlara doğru ilerledi. Nerede saklanıyordu? Gerçekten bilmiyordu. Peki ne zamandır saklanıyordu? Hiçbir fikri yoktu.

"Böyle bir ihanetle uğraşmak zorunda kalacağımı bilmiyordum!"

"İsa, Meryem ve Yusuf!" Malone karşılık verdi. "Sen ve drama! Ve ona soracağımı biliyordun. Biliyordun!"

"Ama yapacağını düşünmemiştim! Rezalet! O pis kedi pençelerini Hannah'dan uzak tut."

"yle bir şey yapmayacağım. Patilerim de kirli *değil*, köpek."

"Buraya öylece girip-"

"Yapabilirim ve yapacağım. Ona hayatının fırsatını veriyorum ve senin ve senin kız gücü hassasiyetlerinin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim."

Blayne'in nefesi kesildi. "Bu ne cüret!" "Kes saçmalamay, Thorpe."

"Ne var biliyor musun? Benimle uğraşmak istemezsin, Malone."

"Neden? Ne yapacaksın? Beni öldüresiye dvecek misin?"

İki salak tartışırken Hannah'nın çaresizce odadan çıkmanın bir yolunu aradığını fark etmediler ama kadınlar onu köşeye sıkıştırmıştı. İnanılmaz derecede rahatsız görünüyordu ve Crush bunu anladı. Bazı ayılar etraflarında çok fazla bağırış ağırış ve drama olmasından hoşlanmıyordu.

Çaresiz kahverengi gözler onunkileri aradı, uzun parmaklar yumruk şeklinde kıvrıldı. Onun kırılmasını ve muhtemelen bu sırada küçük Blayne'in kafasını koparmasını istemiyordu

-en yakın olan oydu- Crush hem kediyi hem de köpeği bellerinden yakaladı ve koridora geri götürdü. Onları yere bıraktığında, iki *yetişkin* kadın sıradan banliyö kızları gibi birbirlerini tokatlıyorlardı. İki de sıradan bir şey olmadığı için garip görünüyordu.

En iyi polis sesini kullanarak, "Kesin şunu," diye emretti. "O başlattı. Sinsi kedi!"

"Aptal köpek!"

"Bu *kadar* yeter! Ciddiyim." Crush iki kadının arasında durdu ama Malone'la yüz yüze geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Hannah'nın Carnivores için seçmelere katılmasını istiyorum ve Küçük Bayan Mood Swing de onun derbi için seçmelere katılmasını istiyor."

"Derbinin uzun ve gururlu bir geleneği olduğuunu bilmenizi isterim." "Minik şortlar ve makyaj kullanımı."

İkisi tekrar birbirlerine saldırdı ve Crush onları iterek ayırdı. "Sana bir önerim var... Neden kararı Hannah'ya bırakmıyorsun?"

İkisi de durdu ve ona baktı. "Neden?" diye sordular.

Crush iğrenerek oyun odasına geri döndü ve Hannah'nın yanına gitti. Gözleri kitabının sayfalarındaaydı ama Crush onun kitap okumadığını biliyordu. Sağ bacağı zıplarken ve yanakları kıpkırmızı olmuşken olmazdı.

"Selam."

Boğazını temizledi. "Selam."

"Beni hatırladın mı?"

"Sen Cella'nın erkek arkadaşısın."

"Ben-" Durdu ve sakinleşti. "Doğru ya. Ve geçen gün o iki boz ayıyla kapışmıştın."

"O büyük olan Abby'ye zarar verdi ve o tam insan kız hiçbir şey yapmadı. Sadece yardım ediyordu."

"Biliyorum. Kesinlikle doğru olanı yaptın. Umurunda olduğundan değil ama etkilendim."

Uzun, koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama ne yazık ki buradan çıkardığım iki kaçığı da etkiledin."

Kaşlarını çatı. "Ha?"

"Sana bir soru sorayım Hannah, sen de bana doğru ve dürüst bir cevap ver. Son derece dürüst."

"Son derece' dürüst diye bir şey yok. Dürüstlük vardır. Ya da dürüst olmayan."

Evet. Tam onun tarzında bir kızdı. Crush'ın bir kız kardeşi olsaydı, onun da aynı türden bir tartışmaya gireceğini tahmin ederdi.

"Haklısın."

"Peki bana ne sormak istiyorsun?"

"Hokey oynamak için bir şans mı istiyorsun yoksa derbi oynamak için bir şans mı istiyorsun?"

Kaşlarını çatarak, "İkisinde de çok iyi olacağımı sanmıyorum" diye cevap verdi.

"Bunu sadece sen bilebilirsin ama korkarım bu ikisinden birinin yakın zamanda yakandan düşmesini istiyorsan, bunu kanıtlamak için yüzüstü düşmen gerekecek."

Kısa bir süre gözlerini kapadı. "Evet. O noktaya gelmesinden korkuyordum. Blayne aylardır yaralı bir hayvanın etrafını saran bir sokak köpeğı gibi etrafımda dolaşıyor.

Bir sokakta sıçan. Ve sonra Cella ... Neden olduğundan tam olarak emin değildim." "Hokeyi ya da derbiyi seviyor musun?"

"Hokey fena değil. Derbi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama şortlarını gördüm.

O şortlar beni rahatsız ediyor Bay Crushek."

"Bana Crush diyebilirsiniz. Ayrıca... Sanırım ben de o şortun içinde iyi görünmezdim. Gerçi güzel baldırlarım olduğu söylenir."

Bu onu gülümsetti ve Crush, "Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu. Hannah bir süre onu inceledikten sonra başını salladı.

"Tamam."

"Eğer hokeye tahammülün varsa, Carnivore seçmelerine git. Bu işi halletmiş olursun ve büyük ihtimalle ikisi de seni bir daha rahatsız etmez."

"Belli ki Blayne'i tanımıyorsun."

Bu onu biraz güldürdü. "Onu iyi tanımıyorum, hayır, ama eminim hıçkırarak ağlamak da işin içine girecektir. Ama bu senin için de işe yarayabilir. Hokeyde rezil olduğun için üzgün görün ve belki biraz ağla, sanırım tamamen geri çekilecektir. Yine de takıntı haline getirecek başka bir şey bulmayacağına söz veremem. Onu tanıyalı iki hafta bile olmadı ama şimdiden çok fazla şeyi kafasına taktığını hissediyorum."

"Şaşıracaksın."

"Ama Malone'u kesinlikle sırtından atacaksın."

"Ben sadece..."

"Neyi?"

"Kendimi Cella'nın önünde utandırmak istemiyorum. Yani... o Çıplak Muşta Malone. Bare Knuckles Malone."

Bir hayranıyla konuştuğunu fark eden Crush sırtıttı. "Evlat, çocukluk kahramanıyla -Malone'un babasıyla- iki saat geçirene ve onun birinci derece cinayet ve cinsel saldırı dışında her türlü yasadışı faaliyete katıldığını anlatmasını dinleyene kadar... utanmanın ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun."

Kadın güldü ve Crush hemen etkilendi. Başından ne geçmiş olursa olsun, onun çok tatlı bir çocuk olduğunu söyleyebilirdi. Yine de cehennemden geçerken bu yanınızı korumak kolay değildi. Hayır, hiç kolay değildi.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu.

"Gerçekten oldu. Ve bahsettiğin gibi, ben bir polisim. Attığı her golü sinir bozucu bir şekilde tartışmakla zaman aşımına uğramamış her şey için onu tutuklamak arasında kaldım."

"Sen ne yaptın?"

Crush biraz utanarak omuz silktili. "Sinirlendim."

Cella koridorda Blayne ile birlikte bekledi, Blayne "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum" diyene kadar birbirlerine ters ters baktılar.

"Biz çok iyi arkadaşız," diye karşılık verdi Cella. "Aslında senden çok hoşlanıyorum, seni küçük sürtük. Ama benimle potansiyel bir oyuncunun arasına girersen o küçük kafanı omurgana bakana kadar çeviririm."

Blayne hemen bir tehdit savurmak yerine, "Gwenie bunu yapabilir," dedi.

"Gwenie neyi yapabilir?"

"Başını çevir ki omurgasına bakabilsin."

Dehşete kapılmış, "Gerçekten mi?"

"Evet."

"O ne? Ev kedisi mi?"

"Hayır. O sadece Gwenie." Blayne sırtıttı. "Ve annene bayılıyorum!" "O iyi biri, değil mi?"

"Çok iyi!" Blayne yine kaşlarını çatıttı. "Ama Hannah'yı benden alamazsın."

"Kesinlikle almayacağım."

Oyun odasının kapısı açıldı ve Crushek dışarı çıktı.

"Ee?" diye sordu iki kadın da o kapıyı kapatır kapatmaz.

Sırıtarak Cella'yı işaret etti.

"Ha!" Cella bağırdı, sonra da tepinen, hırlayan Blayne'in etrafında dans etti. "İkinizden de nefret ediyorum!"

"Benden neden nefret ediyorsun?" Crushek sordu. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Oh, kapa çenenini!"

Cella ellerini birbirine vurdu. "Ye şunu, köpek!"

"İkinizi de asla affetmeyeceğim!" Blayne dönüp koridorda koşmaya başlamadan önce uludu. Sonra geri döndü ve geri döndü.

Yanından geçerken Cella tatlı bir sesle, "Yanlış yol mu tatlım?" diye sordu. "Kapa çenenini, Hain!"

Kurt köpeği bir köşede kayboldu ve Crush başını salladı. "Acı ve yıkım getirmediğin bir yer var mı?"

"Aslına bakarsanız..." Cella insanların onları beklediğini hatırlayarak soluk soluğa ka ld ı. "Doğru ya! İşe koyulmalıyız."

Üstünü değiştirmek için soyunma odasına koştu ama arkasındaki ayının, "Bu ifade bana güven vermiyor, kedi." diye havladığını duyabiliyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"MacDermot!"

MacDermot doğruldu. "Uyandım. Uyandım."

Şimdi uyanmıştı ama son bir saattir uyanmamıştı. Crush onu suçlamıyordu. Bu çok sıkıcıydı. Ve daha önce gözetleme yapmadığından da değildi. Yapmıştı. Hem de çok. Ama her zaman ne aradığını bilirdi. Bunun yerine, Grup ve KZS ekipleri bir şeyler yaparken, onların tüm ekibi hiçbir şey yapmadan oturuyordu. Crush ne zaman sorsa, kimse ona bir cevap veremiyordu. Bu da onun canını sıkan bir şeydi. Buradaki rolü tam olarak neydi? NYPD'nin rolü? Artık hayatı bu muydu? Oturup başkalarının işini bitirmesini beklemek... her neyse?

Belki de özgeçmişimi güncellemeye başlamalıyım.

"Başka kahve var mı?" MacDermot ona sordu.

"Buyurun." Crush ona büyük termosunu uzattı. "Biraz kaldı."

"Teşekkürler." MacDermot esneyerek kendine bir fincan doldurdu. Bir yudum aldıktan ve ürperdikten sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Conway'e iletmek üzere bu dosyaları bir araya getiriyorum." "Gizli görevde olmayı özleyeceksin, ha?"

"Evet."

"Hâlâ bizim bölüm için bunu yapma fırsatı olabilir."

"Evet. Doğru. Şekil değiştirenlerle gizli görev yapmak zor, MacDermot. Senin ne olduğunun kokusunu alabilirler." Kadının homurdandığını duyan Crush başını kaldırdığında MacDermot'un güldüğünü gördü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bana on yıl önce birinin ciddiyetle 'şekil değiştirenler senin ne olduğunun kokusunu alabiliyor' diyeceğini söyleseydin..."

Crush gülümsemek zorunda kaldı. "Sanırım senin için garip bir durum. Kendi hayatından bu hayata geçmek."

"Tuhaf ama eğlenceli. Eski mahallemden kaç kız iki gün önce evine girdiğinde dört yüz kiloluk bir aslanı oturma odasının ortasında uyurken bulduğunu ve oğlunun da onun üstünde uyuduğunu söyleyebilir?"

"Peki ya köpekler?"

"Soğuktan donmuşlar, yanına kıvrılmışlar. Daha sonra onu pusuya düşürdüklerini söyledi."

"Biliyorsun, aslan erkekleri canımı sıkıyor ama Llewellyn... ilk kocandan çok daha iyi. Ne olduğunu bilmiyorum"

ilk seferinde düşündüm."

"Evet. Beni, ikisi de değil. Ama bazen ..." O
Gülümsedi, omuz silkti. "Bazen bir kızın ikinci bir şansı olur."

"İster inan ister in an ma , bence sen bunu gerçekten hak eden birkaç
kişiden birisin."

"Teşekkürler, Crushek."

"Şey... biz artık ortağız, yani, bilirsin, sen, şey..." "Sana
Crush diyebilir miyim?"

"Evet. İstersen."

Dudaklarını büzdü. "Malone sana Crush diyebiliyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Başlama yine."

"Ona Cella mı yoksa Maaarcella mı diyorsun?" diye
mırıldandı. "Ciddi misin? Buna şimdi mi başlayacağız?"

"Bu minibüsün arkasında sıkışıp kalmışken yapacak daha iyi bir şeyimiz
yok."

"Yani artık kız arkadaş mıyız? Burada olan şey bu mu?"

"Saçlarını kestirdiğin için neredeyse üzüleceğim, yoksa sana at kuyruğu
yapabilirdim."

"İlişkimizin gidişatı *bu* olmayacak." "Sen ve senin
süslü Queens konuşman."

Crush kadının kendisini etkilemesine izin vermemeye karar verdi ve sordu,
"Ee... daha ne kadar burada oturacağız? Hiçbir şey yapmadan."

"Sadece hiçbir şey yapmıyoruz. Hiçbir şey yapmamak için fazla mesai ücreti
alıyoruz." "Bütün gün çalışmadık. Şimdi nasıl fazla mesai ücreti alıyoruz?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"MacDermot-"

"Kapa çeneni."

"Evet, ama-"

"Kapa çeneni."

"İyi ama benim bütün kariyerim..." Crush konuşmayı kesti ve bakışlarını
minibüsün tavanına çevirdi.

"Ne?" MacDermot ona sordu.

Crush'ın ona cevap verme şansı yoktu ama uzanıp onu yere çekti, büyük ve
ağır bir şey minibüse çarpıp tavanı üzerlerine yıkarken yanına düştü.

Ezilerek ölmediğinden emin olduğunda, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Evet."

Arka kapılar ekiplerinden biri tarafından çekilerek açıldı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu kurt.

"Evet." MacDermot hızla sürünerek minibüsten çıktı, Crush da onu takip etti.

Dışarı çıktıktan sonra durdu ve minibüsün tavanına baktı. "Bu bir ceset. Minibüsümüzün tavanında neden bir ceset var?"

Tüm NYPD ekibi binaya baktı, bakışları binanın çatısının kenarını görene kadar hareket etti. Sonra da bir sonraki düşen cesetten kaçınmaya çalışarak hızla uzaklaşıyorlardı.

"MacDermot?" diye homurdandı, üzerine fırlatılan cesetlerden hoşlanmıyordu.

"Siktir!" Tam insan genel bir sarsıntı geçirdi. "Crush, Jenny. Benimle gel. Geri kalanınız çıkışları gözlesin. Kimse girip çıkmasın. Ve kimsenin lanet olası bir hava desteği göndermediğinden emin olun."

Crush'a baktı. "Buna hazır mısınız?" "Hayır."

"Güzel. Hadi gidelim."

Cella geriye savruldu, vücudu tuğla duvara çarptı, saniyeler önce bir ayı oldukça büyük yumruklarını yüzüne ve göğsüne indiriyordu.

Binaya girdiklerinde -Cella'nın ekibi ve Smith'in ekibi- sadece tam insanlarla uğraşacaklarını düşünmüşlerdi. Ama kattan kata geçip etrafı taradıklarında, boş ofislerden başka bir şey bulamamışlardı - mobilya ya da telefon bile yoktu - ve giderek artan ayı kokusuyla karşılaşmışlardı. Ancak bu onları durdurmamıştı. Whitlan'a ulaşmak için ayılarla pazarlık yapmaları gerektiğini düşünmüşlerdi.

Yine de çatıya çıktıklarında, BPC ayıları sanki bala bulanmışlar ya da yavrularını tehdit ediyorlarmış gibi peşlerine düşmüşlerdi. Ancak Cella için asıl soru, BPC ayılarının *neden* peşlerinden geldiğiydi? Kimse onlara meydan okumamıştı. Her iki ekip de Whitlan'ın olmadığını görünce hemen silahlarını indirmiş ve kimse tehdit edici bir söz söylememişti. Ve yine de, BPC ateş açtı.

Şimdi devasa bir yumruk tekrar ona doğru savruluyordu. Cella bir eliyle ayının kolunu bileğinden yakaladı ve tuttu. Diğer yumruğunu savurarak ayının yüzüne vurdu. S e r s e m l e m i ş bir halde tökezledi. Hala kolunu tutan Cella

ayağını indirdi ve dizine çarptı. Çıtırdadığını duydu ve ayı yere yığıldı.

İki eliyle ayının başını kavradı ve bükerek boynunu kırdı. Cesedin üzerinden geçti ama başka bir ayı ona doğru geliyordu. Yine de ona yaklaşmadı. Kürek kemikleri arasındaki kalın kaslara bir bowie bıçağı saplandı. Adam çığlık attı, göğsü dışarı çıktı.

Smith bıçağı çekip çıkardı ve önüne doğru savurarak boğazını kesti. Ayı dizlerinin üzerine çöktü, elleri boğazındaydı. Cella ayağa kalkacağından endişelenmeden göğsüne tekme attı. Smith'in bıçağını kullanırken iki değilse bile en az bir atardamara vurduğundan emin olmak gibi bir huyu vardı.

Smith başını salladı. "Arkanda."

Cella yana doğru hareket etti ve kendisine uzanan kollardan birini yakaladı. Onu kendine yaklaştırdı, yüzüne tekme attı, sonra da büyük kolunu bükte ama ne yazık ki herhangi bir kemiğini kıracak kadar değil. Ayı acıyla homurdandı ve boştaki eliyle Cella'yı saçlarından yakaladı, onu kendine doğru çekti ve kafa atabilmesi için yerinde tuttu. Piçin kafasının büyüklüğü düşünülürken, Cella neredeyse bayılacaktı, dizleri büküldü. Ama yere düşemedi çünkü ayı onu hâlâ saçlarından tutuyordu ve saçları köklerinden çekiliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Harry amcası gibi kırk yaşına gelmeden saçlarının dökülmesine hiç niyeti olmadığından, Cella ayının göğsüne vurarak onu tekmeledi. Kaburgalarının kırıldığını duyabiliyordu ama ayı bunun onu rahatsız etmesine izin vermiyor gibiydi. Onun yerine, kotunun arkasına sıkıştırdığı 45'liğe uzandı. Cella ne yazık ki dövüşün ilk aşamalarında silahını kaybetmişti. Çaresizlik içinde pençelerini serbest bıraktı, eti deriden ayırmaya hazırdı ama bir dizi patlama sesi hem onun hem de ayının dikkatini dağıttı, ikisi de barikat kuran birkaç ceset tarafından kapatılmış olan kalın çelik çatı kapısına bakıyordu.

Boz ayının dudağı kıvrıldı ve "Kutup" diye hırladı.

Cella, çelik kapı bükülüp menteşelerinden sökülmeden önce bile onun Crush olduğunu anlamıştı. Çatıya doğru uçuştu, birkaç ayıya çarptı ve Cella'nın takım arkadaşlarından birini sıyırdı.

Crush çatıya çıktı, NYPD'nin şekil değiştiren ekibinden birkaç kişi her biri silahlı olarak onu takip ediyordu. Başını çevirdi ve Cella'yı saçlarından sallanırken görünce kaşlarını çatı.

Kükredi ve onu tutan boz ayı da kükreyerek 45'liği doğrulttu.

Pençeleriyle boz ayının kolunu parçalayan Cella, "Silah!" diye bağırdı.

Crush silahını o kadar hızlı çekti ki, Cella onu zar zor gördü. Ve üç kez ateş etti. İki kez göğsüne, bir kez de kafasına. Boz ayının vücudu sarsıldı, kolu Cella'nın dizlerinin sertçe yere çarpmasına neden olacak kadar düştü. Sol zayıf dizindeki acı içini parçaladığında homurdandı, bu sırada boz ayı geriye düştü ve hastalıklı bir ağaç gibi devrildi. Cella onunla birlikte gitti ve yere düştüklerinde parmaklarını saçlarından çözdü. Serbest kaldıktan sonra ayının üzerinden yuvarlandı ve silahını elinden alana kadar onu kalkan olarak kullandı. Kendisine ateş eden her kimse durana kadar bekledi, sonra yuvarlanıp tek dizinin üzerine çöktü. Alışkanlıktan olsa gerek, sol diziydi ve acıyı görmezden gelmek için kendini zorladı. Elindeki silahı hızla kaldırdı ve çıplak muşta kavgası ve hokeyden hemen sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı. Düşmanı öldürdü. Her birinin kafasına birer el ateş ederek önce ayıyla dövüşen Smith'i öldürdü çünkü Dişi Kurt'un hemen ona destek olacağını ve boz ayıları ondan uzak tutacağını biliyordu.

Cella her zamanki gibi hızlı ve etkiliydi, mermileri boşa harcayan biri değildi. Bunu ancak tüfeğiyle başka bir binada olursa daha iyi yapabilirdi. Evet. O kadar iyi bir nişancıydı.

Smith bıçağıyla birkaç boz ayının işini bitirmiş ve ona doğru geliyordu ki bakışları Cella'nın arkasına kaydı.

Arkasında birinin olduğunu anlayan Cella döndü, silahı hâlâ havadaydı. Smith yanına yaklaştı, ikisi de ateş açmak üzereydi ama önce başka biri ateş etti ve boz ayı öne doğru sarsıldı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra yere yığıldı, MacDermot 45'lik silahıyla arkasından yaklaştı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu, her zamanki polis tavrıyla, biraz seğirdiği için ayının üzerine birkaç mermi daha boşaltırken bile.

"Evet," diye cevap verdi hem Cella hem de Smith.

Smith uzandı ve Cella'nın kalkmasına yardım etti, Cella sol bacağına ağırlık vermeyi reddedince kaşlarını çatı "Van Holtz'a bacağım hakkında bir şey söyle..." Cella, Dişi Kurt'u nefesinin altında uyardı.

"Ne oldu lan?" MacDermot sordu. Smith omuz silkti.

"Kötü gitti."

MacDermot aval aval onlara baktı. "Gerçekten de bunun yeterli bir cevap olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Söyleyecek başka ne var ki?"

İkili tartışırken, Cella Crushek'i görene kadar çatıyı taradı. Topallayarak ona doğru ilerledi, cesetlerin üzerinden ve temizlik ekibi çağırmakla meşgul olan ekip arkadaşlarının yanından geçti.

Cella Crushek'i n yanında durdu ve cesetlerden birini ters çevirmesini izledi. Cesede kaşlarını çatarak baktı.

"Sorun nedir?"

"Bunların hepsi Baissier'in adamları. Hepsi BPC'den." Cella içini çekti. "Evet... Biliyorum."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KZS ve Grup üyeleri de dahil olmak üzere karakola geri dönmüşlerdir. Üzerinde kan olanlar için temiz kıyafetler alındı ve ilgili yönetim personeli arandı. Kimse paniklemedi ama herkesin endişeli olduğu açıktı. Crush yine de nedenini bilmiyordu. Baissier'in misilleme anlayışı asla doğrudan kimsenin üzerine gitmek değildi. Oyunu bu şekilde oynamazdı. Yani gecenin bir yarısı intikam almak için gönderilen kiralık katiller mi? Böyle bir şey olmayacaktı.

Crush yaralı ekip üyelerinin silah ve teçhizatlarını çıkarmalarına yardım ederken Gentry geldi. Ona ulaşana kadar sorular sorarak ve kendinden emin bir şekilde başını sallayarak yürüdü; sonra kolundan tuttu ve onu odadan çıkardı.

"Ne oldu böyle?" diye sordu. Koridora çıktıklarında artık o kadar kendinden emin görünmüyordu.

"Smith'e göre 'kötü gitti'. "Bu da ne demek oluyor?"

"KZS ve Grup binaya girdiğinde BPC zaten oradaydı demek."

"Whitlan ellerinde mi?"

"Hayır. O çoktan gitmişti. Ama BPC onları görür görmez ateş etmeye başladı."

"Sebepsiz yere mi?"

"Biri ürkmüş olabilir ama diğerleri..." "Cesetler mi?"

"KZS temizlik ekibi. Cesetlerin bu kadar çabuk imha edilebileceğini bilmiyordum."

"Smith değil de KZS olduğuna şükret. Hizmetinde sırtlanlar var." Gentry kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki... ne düşünüyorsun?"

"Sadece Baissier'nin emriyle bize ateş etmeye başlarlar." "Bir tam insan üzerinde mi?"

"Whitlan'ın Baissier'i alaşağı etmek ve onu aşağıda tutmak için yeterli gücü olduğunu düşünüyorum."

"Hâlâ çok fazla desteği var."

"Bazıları eskisi kadar olmadığını söylüyor. Egosu onu bir sorumluluk haline getirdi. Onun hırçınlığı bir tehdit. Ama hiçbir ayı onu zor durumda bırakmadan

kanıt."

"Dürüst olmak gerekirse Crushek, ben daha çok senin için endişeleniyorum." "Benim için mi?"

"Onun hakkında en çok şey bilen ama yine de ona kesinlikle sadık olmayan tek kişi sensin. Ve aylar arasında iyi, sağlam bir şöhretin var. Eğer Whitlan ve onun hakkında bilgi bulursan, bu işten sıyrılamayacaktır."

Gentry haklı olabilir ama yine de... "Benimle kafa kafaya gelmeyecektir. En azından başka birinin yapacağı gibi."

"Hiç endişelenmiyor musun?"

"Aptal değilim, Şef. Sadece hissizim."

"Yani sana dikkatli olmanı söylemenin bir anlamı yok, öyle mi?" "Çünkü ben her zaman dikkatliyim."

Başını salladı ve ekiplerin bulunduğu odaya geri döndü. "Telefonunuzu açık tutun. Yarın toplantılar olacağından eminim. Katılmana ihtiyacım olabilir."

Crush onu odaya kadar takip etti ama kapının girişinde durup hızlı bir tarama yaptı. Smith'in yanına doğru yürüdü. "Malone nerede?"

Etrafına bakındı, sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Az önce buradaydı."

Cella, polis departmanının bulunduğu sokağın aşağısındaki banka oturdu ve dizini ovuşturdu. Bir softball topu kadar şişmişti ve acısı düşünmek bile istemediği bir şeydi. İçeride kalabileceğini biliyordu ama bu kadar çok acıyla uğraşırken içgüdülerinin devreye girmesine izin veriyordu. Ve bir grup yırtıcı hayvanın etrafında yaralı olmak, yapmak isteyeceği bir şey değildi.

Onun yerine bu banka oturdu ve acısının geçmesini bekledi. Geçmesi gerekiyordu, değil mi? Geçmek zorundaydı.

Cella gözlerini kapadı ve buna daha ne kadar devam edebileceğini düşündü. Önünde bir maç ve ondan önce de antrenmanları vardı. Dizine buz koymanın kesinlikle yardımcı olacağını biliyordu ama yine böyle şişer miydi?

Jai'den yardım isteyebilirdi ama bunun kötü sonuçlanacağını biliyordu çünkü arkadaşı yine ameliyat için bastıracaktı. Diz protezi, yani Cella'nın kariyeri sona erecekti. Yani bu gece eve mi gidecekti? Hayatta olmazdı. Otel. Bir otele ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkmaya çalıştı ama hemen sertçe geri oturdu ve gecenin soğuk havasında küçük bir acı çığılıtı attı.

"İyi misin?" diye sordu bir erkek sesi. Nazik bir erkek sesi. Ama Cella'nın tek bildiği, yaralıyken yanında bir yabancı olduğunu olduğuydu ve içindeki canavar kontrolü ele aldı, kükremesi geceyi yırttı, pençelerini serbest bıraktı. Sağlam bacağına üzerinden, kolları önündeki adamı parçalamak için sallanıyordu. Tehdidi yok etmek için. Ama bir kol etrafını sararak onu geri çekti.

"Üzgünüm," dediğini duydu başka bir sesin. "Özür dilerim. İlaçlarını bıraktı. Onu hastaneye geri götürüyorum."

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin? Belki de dokuz-bir-bir'i aramalıyım." "Hayır, ben hallederim. Ama teşekkürler."

Cella tehdidin uzaklaştığını hissetti ve onu ayıyla baş başa bıraktı. Neden onu da bir tehdit olarak görmediğini bilmiyordu.

"Seni eve götüreceğim."

"Hayır," dedi Crush'a, onu dikkatlice yere indirene kadar kollarını iterek.

"Hayır. Eve gidemem. Bu şekilde olmaz."

"Dizinden mi bahsediyorsun? Yoksa yüzünden mi?" Yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü mü?"

"Yüzün o kadar kötü değil ama Meghan fark edecektir. Ve dizin..."

Cella başını salladı. Jai'nin dizini görmesine izin veremezdi ve çocuğunun da yüzünü görmesine kesinlikle izin veremezdi. Cella'nın bir aile kavgası ya da hokey maçı sırasında birkaç yara bere alması bir şeydi. Ama Meg annesinin yüzünü gördüğünde ve onun çalıştığını anladığında her zaman çıldırırdı.

"Beni evine götürebilir misin?" diye sordu ona. "Lütfen."

"Orası muhtemelen güvenli değildir."

"Bu gece ikimize birden saldıracak birine meydan okuyorum." "Tamam."

Crush onun yanına gitti ve kollarını ona dolamaya başladı.

"Yürüyebilirim, Crushek."

"Saçmalık. Ve yaklaşan bir maçın var. Çapulcu'nun infazcısını riske atamam, değil mi?"

"Her zaman onunla ilgili, değil mi?"

"Oldukça fazla. Şimdi gel bakalım. Yorgunum ve açım."

Kollarını Cella'nın arkasına ve bacaklarının altına geçirdi, sol bacağına fazla zarar vermemek için onu dikkatle kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi Cella o hareket etmeden önce.

"Ne için? Sahte erkek arkadaşların yaptığı bu değil mi?"

Gülerek başını onun omzuna koydu. "Mükemmel bir nokta."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Crush arabayı garaj yoluna çekti ve motoru kapattı. Kapıya doğru uzandı ama durdu ve "Ben gelip seni alana kadar kıpırdama" diye uyardı.

"Yapmıyordum."

Ona sııttı. "Yalancı."

"Pekâlâ. Tamam."

Bekleyeceğim."

Tanrım, kadın sabırsızdı ama Crush'ın onun ne kadar acı çektiğini tahmin ettiğini düşünürsek, pek de şikâyetçi sayılmazdı.

Kamyonetinin yolcu tarafına doğru yürüyen Crush kapıyı açtı ve Cella'yı dışarı çıkardı. Kollarını Crush'ın boynuna doladı ve gülümsedi. "Bunun için teşekkürler. Ve erken geldiğiniz için."

"Sorun değil. Aç mısın?" Kamyonetin kapısını tekmeleyerek kapattı ve verandaya yöneldi.

"Yemek yiyebilirim."

"Umarım spagetti iyidir. Sadece spagetti yapmayı biliyorum. Bir de balina yağı ama spagettiye tercih edeceğini düşündüm."

Kıkırdadı. "Spagetti iyidir. Gerçi artık ona makarna deniyor."

"Ben eski kafalıyım. Ona spagetti deniyor."

Cella'yı hâlâ kucağında tutan Crush, metal paravan kapısının kilidini açmayı başardı. Ayağıyla kapıyı açık tuttu ve ön kapının anahtarını bulana kadar anahtarlarını karıştırdı, kilidi açtı ve içeri adım attı.

Crush mutfaka ulaşana kadar evin içinde yürüdü. Cella'yı mutfak masasının üzerine yerleştirdi ve ardından ışığı yaktı. "Dizin için biraz buz getirelim."

"Tamam."

Crush fok ve mors yağlarını sakladığı dondurucuya gitti ve birkaç buz paketi aldı. Geri dönmek için döndü ama durdu. Ve bakakaldı.

"Pantolonun tam olarak nerede?" diye sordu.

Omzunun üstündeki bir noktayı işaret etti. "Orada bir yerde." "Ve onları çıkardın çünkü..."

"Dize dikkat etmek lazım, değil mi? Siyah kotta buz muhtemelen çok etkili değildir."

"Uh-huh."

"Peki o buz torbasını bana getirecek misin yoksa oraya gelip ben mi alayım?"

Crush odanın öbür ucuna doğru yürüyüp kızın önünde durdu. "Sana bulaşık bezi gibi bir şey getirmeliyim. Bunu doğrudan cildine değdirmemelisin."

"Oh, hadi ama. Başa çıkabileceğimi biliyorsun..." Konuşmayı bıraktı, ona baktı. "Haklısın. Tişörtünü bana ver."

"Neden?"

"Üzerime *kirli* bir bulaşık bezi mi koymak istiyorsun?"

"*Kirli* tişörtümün aksine mi? Bu şeyin üzerinde kan ve barut var."

Kedi elini uzattı. "Ver bana." "Çamaşır odasında temizleri var."

"Ama ben senin giydiğini istiyorum." Ona bir kez daha baktı. "Ve şimdi istiyorum."

Tamam, dizi zonkluyordu ve bir ayının koca yumruğu ve kafasıyla yüzüne vurulduğu için başı ağrıyordu. Ama adam çok tatlıydı! Ve o kelime neydi? Cesur mu? Onu içeri taşıyor ve ona "spagetti" yapmayı teklif ediyordu.

Şirin. Şirin. Şirin.

"Peki. Madem bu kadar kararlısın." "Öyleyim."

Buz torbasını masanın üzerine koydu ve hafif ceketini çıkarıp sandalyelerden birinin üzerine attı. Cella ellerini arkasına bıraktı, avuç içleri ahşap masaya yaslanarak onu destekledi.

"Seni alamayacağıma emin misin-" "Bekliyorum."

Crush uzun bir iç çekişle iki koluyla geriye uzandı ve gömleğini toplayıp başından geçirerek çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, tüm o kasların esnemesini izlemek -Tanrım, ne kadar çok kas vardı- gerçekten de bir kıza her türlü ağrıyı ve acıyı unutturuyordu.

Crush buz torbasını gömleğin içine soktu ve sonra dikkatlice Cella'nın dizine yerleştirdi. Kız irkildi ve Crush onun yüzüne baktığı için geri çekilmeye başladı.

"O kadar da kötü değil," diye güvence verdi ona. "Biraz ağrıyor ama yaşayacağım." Başını sallayarak buz torbasını onun üzerine yerleştirdi. "O nasıl?"

"İyi."

Bir adım geri çekildi. "Sanırım sende babanın dizleri var."

Cella kaşlarını çatı. "Büyük ve kıllı mı?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve hızla başını salladı. "Hayır. Hayır. Demek istediğim, onun da sağ dizinde aynı sorun vardı. İkiniz de bu yüzden aynı şekilde kayıyorsunuz... sadece dizleriniz farklı."

Cella burnunu ovuşturdu. "Vay canına. Gerçekten hayranısın." "Benimle dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum. Sadece bazı şeylerin bu kadar farkında olman beni büyülüyor."

"Kayabilenler kayar. Yapamayanlar ise saplantılı bir şekilde izler ve ya över ya da eleştirir."

"Sen hangisini yapıyorsun?"

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı."

"Bu doğru. Ben babam kadar iyi değilim."

"Ben hiç öyle bir şey demedim. Sadece paten kaymaktan çok dövüştüğünü düşünüyorum." "Ben infazcıyım. Dövüşmem gerekiyor."

"Saçmalık. Takımını koruman gerekiyor."

Cella gülerek açıkladı, "Takımımı koruyorum. Dövüşerek." "Senin için her şey çıplak muşta kavgası, değil mi?"

"Hayır ama öyle olmalı. İyi ve düzgün bir dövüşle çözülebilecek sorunları bir düşünün. Biz böyle hallederiz. İş anlaşması kötü giderse, çıplak muşta dövüşü sorunu çözer."

"Sorunu nasıl *çözüyor*?"

"Düzeltir işte. Bir düşünün. Politikacılar uzun soluklu ve sıkıcı yasa tasarılarını ancak yumruklarını kaldırmaya istekli olurlarsa Kongre'den geçirebilirler." Yumruklarını havaya kaldırdı, biraz hırladı. Ayı başını salladı ama gülümsedi.

"Sanırım sen anarşiden yanasın."

"Hayatta olmaz. Malone'ların bir sürü kuralı var ve herkes bunlara uyuyor ya da kışlarına tekme yi yiyorlar."

Ayı güldüğü ve gülümsediği için -görünürde tek bir kaş çatma yoktu- Cella iki kolunu da onun boynuna doladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sarılıyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Dizin ciddi şekilde şişmiş, dudağın yarılmış, gözün morarmış ve sanırım burnun da kırılmış."

"Ah. Doğru." Burnunu geri atacak kadar uzun süre onu serbest bıraktı, gözleri acıdan şaşı oldu. Bunu atlattıktan sonra kollarını onun boynuna doladı.

ve gülümsedi. "Her şey ayarlandı."

Crush güldü, sonra boğazını temizleyerek gülüşünü kesti. "Sen-" "Şaşırtıcı mı? Dinamik? Büyüleyici?"

"Ben deli diyecektim. Çılgın. Kaçık melodiler."

"Sen domates diyorsun, ben her neyse diyorum. Şimdi buraya gel ve beni öp."

Crush'ın bu kadınla ne yapacağına dair yine *hiçbir* fikri yoktu. Onunla ne yapmak *istediğini* biliyordu ama vahşi ayılar tarafından zilinın çalınmış olduğu gerçeğini aşmakta zorlanıyordu. Morarmış, hırpalanmış ve şişmişti. Sadece bu da değil, öldürmüştü de. Hem de çok. Tüm bunlardan sonra duygusal olarak iyileşmeye çalışıyor olması gerekmez miydi? Ya da yaralarını sarıyor olması? Ona çay getirip rahatlatıcı ve İrlandalı bir şeyler dinletmesi gerekmez miydi? Enya gibi mi?

Ama böyle bir şeyi aklından bile geçirse, sonunda ona benzeyeceği hissinden kurtulamıyordu. Ayrıca, şu anda onu seksi bulmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Bu garip miydi? Garipti, değil mi? İlk kez, zamanının çoğunu tam insanlarla geçirdiği için pişmanlık duydu. Gerçek bir dişi avcıyla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Görünüşe göre azgın bir dişi avcı.

Şehvetinin kokusu başını döndürmüştü ve öpüşmek için onu aşağı çekmeye başladığında onu durdurmaya bile zahmet etmedi. Daha da kötüsü, kendi tepkilerini kontrol edebileceğinden emin değildi. Onu masaya çarpmak ve sertçe almak istedi. Ama sonra onun morarmış gözünü gördü ve bunu yapamayacağını anladı. Ya da en azından bunu yapmaması gerektiğini. Yapmamalıydı. Değil mi?

"Beni öpecek misin," diye sordu yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktayken, "yoksa her an parçalanacakmışım gibi bana bakmaya devam mı edeceksin?"

"Ya yaparsan?" "Ne yaparsam?"

"Parçalanmak mı? Bu gece zaten bir kez ayı muamelesi gördün."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bana çok sert davranmaktan endişe ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Birazcık. Beni deli ediyorsun, Malone. Tüm centilmenliğimin bir anda yok olabileceğini düşünüyorum."

Gülümsemesi küçük ve güzeldi. "Tanrım," diye fısıldadı, "şimdi seni becermek zorundayım. Beni kıpır kıpır yapıyorsun."

"Denemiyorum-"

"Çok geç. Sen yaptın."

Eğildi, kendi ağzıyla onun ağzını aldı. Ve sanki tüm sağduyusunu adamın içinden çekip alıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Artık düşünemeyeceğini biliyordu. Özellikle de kızın gerçekten kıvrandığını fark ettiğinde. Onu ıslattığını bilmek onu daha da çıldırtmıştı. Çılgınca hissetmeye, kontrolünün olmadığını hissetmeye alışık değildi.

Geri çekilmek, ona buna bir son vermesini ve kendini daha iyi hissettiğinde bu tür şeyleri düzgün bir şekilde yapmayı düşünebileceklerini söylemek için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Tek bir şansı vardı ve o da bu şansın uçup gitmesine izin verdi.

Kolları beline dolanır dolanmaz Cella onu yakaladığını anladı. Tişörtünün arkasını kavrayış şekli, ellerinin kumaşın içinde kıvrılması. Tanrım, bir de ağzı. Bir kızı öptüğünde, onu gerçekten öpüyordu. Biraz daha uzun duruyor, Cella'nın da onunla birlikte gelmesini sağlıyor, ağzı umutsuzca onunkine doğru hareket ediyor, dili keşfediyordu.

Daha önce de güzel öpücükler almıştı ama hiç böylesini görmemişti.

Ve daha da iyisi, ellerinin altında nasıl hissettiği. Tüm o sert ama pürüzsüz ten, parmaklarının altında oynaşan kaslar.

Evet, eğer gerçekten de kızın tamamen iyileşip yüzde yüz iyileşene kadar bekleyeceğini düşünüyorsa, delirmiş olmalıydı. Ayrıca, ne diyebilirdi ki? Zorlu bir gecenin ardından, ortada hiçbir neden yokken kendisine saldırmaya başlayan adamlarla savaşıırken hep azardı.

Cella ellerini Crush'ın beline götürdü ve onu bacaklarının arasına çekti.

"Bekle," dedi ağzını onunkinden ayırarak. "Ne?"

"Bacağın. Onu incitmek istemiyorum."

Haklıydı ama sormak zorundaydı: "Benim yüzümden mi yoksa yaklaşan bir maçım olduğu için mi?"

Küçük bir omuz silkti, gözleri küçük bir çocuğunki gibi kısılmıştı. "İkisi birden olamaz mı?"

Bu koca aptala kızmaya gerek duymayacak kadar şehvetle, sağlam bacağı uzattı ve ayağını mutfak sandalyesinin çitalarından birine geçirdi. Onu daha yakına çekti.

"Otur," diye emretti ona.

Adam sandalyeyi daha yakına çekti ve oturdu. Tek kelimeyle, ayının mücadele ettiği ereksiyonu görünce çok sevindi. Her ne kadar genellikle

Ön sevişmenin büyük hayranıydı, bunu daha sonra yapabilirlerdi. Şu anda tek bir ihtiyacı vardı ve o da çoğu kedigil gibi anında tatmin olmak istiyordu.

Cella sırt çantasını kaptı ve fermuarını açtı. "Pantolonunu çıkar."

"Uh... tamam."

Ayı pantolonunu ve neyse ki ona söylemeden boxer'ını çıkarırken, Cella çantasının derinliklerini kazdı ve Jai'nin her zaman Cella'nın sahip olduğu tüm çantalara soktuğundan emin olduğu prezervatif şeridini buldu.

Cella prezervatifleri en uygunsuz zamanlarda bulduğunda Jai, "Sana güvenmediğimden değil," derdi, "sadece sürpriz olmadığından emin olmak istiyorum. İkimiz de sürprizler için çok yaşıyoruz."

Cella bir tanesini çekip çıkardı ve ayıya fırlattı. "Tak şunu."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Evet. Öyleyim." Külotunu kırırdatarak çıkardı, buz torbasının etrafından dolaştırdı ve çantasına attı. O sırada ayı prezervatifi takmıştı.

Elleriyle işaret etti. "Biraz sola kay. Biraz daha.

Güzel. Orada kal."

Cella kollarını kullanarak kendini masadan itti ve ayının kucağına çıktı. Yere indiğinde gülümsedi. "Şimdi beni sikinin üzerine koy ve işe koyulalım."

Ve o sırada Crush gülmeye başladı. "Ben ciddiylim!"

"Ciddi olduğunu biliyorum. Bunu bu kadar komik yapan da bu."

"Bak, değerli oyun bacaklarımı korumak istedin. Bu işimi görür.

Ben bir şeyler yapmaktan yanayım."

"Sen tam bir denizcisin."

"Biliyorum. Yoksa kendimi kaybetmiş ve kafam karışmış, o anın sıcaklığıyla mantıksız bir karmaşa içinde olmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Bu sefer benim işim bu gibi görünüyor."

"Seni gerçekten delirtiyorum, ha?"

"Evet. Gerçekten yapıyorsun."

"O zaman beni bekletmeyi bırak. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben seninle gerçekten başa çıkabilecek birkaç kadından biriyim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun. En azından vücudun biliyor. Burada oturdukça sikin daha da sertleşiyor. Aslında tavanı gösteriyor. Ben de üzerine tırmanırdım ama bilirsin... maç yaklaşıyor."

"Kapa çeneni."

Cella homurdanarak onun ellerini tuttu ve beline koydu. "Tek yapman gereken beni kaldırıp üzerine oturtmak. Güven bana, gerisi kendiliğinden hallolacak."

Crush içten içe Cella Malone'a bulaşmanın çılgınlar diyarına tek yönlü bir bilet olduğunu biliyordu. Güzel, sessiz, son derece tehlikeli hayatı, bu kadının amını sikine geçirdiği anda altüst olacaktı. Evdeki sakin geceleri - polis olmadığı ve hayatını riske atmadığı zamanlar - sona erecekti. Malone'un hayatında olduğu hiçbir şey sessiz olmayacaktı. Bu zahmete değer miydi?

Emin değildi, ama sonra kadın eğildi, boynunu kokladı ve bir dişini nazıkçe şahdamarına geçirdi. Crush'ın son kısıtlaması da kırıldı ve elleri kızın beline dolandı. Onu kaldırdı, daha yakına çekti ve gözlerinin içine bakarken bir yandan da kalçalarını kaldırarak sertçe sikinin üzerine oturttu.

Kedi kükredi, başı geriye düştü, kolları adamın boynuna dolandı. Sıkıca tutundu, derin nefes aldı ve ona bakmadan önce bir an durdu.

Nefes nefese birbirlerini izlediler.

"Şey," diye iç geçirdi, "bu gerçekten iyi hissettirdi."

Crush ona cevap bile veremedi. Çok gergindi. Çok zorlanmıştı. Tanrım, bu kadına yapmak istediği şeyler. Sahip olduğu gücün her zerresini alıyordu-

"Güzel gözlerim ve mükemmel kemik yapımla düşündüğünden çok daha güçlüyüm Crushek. Bana vereceğin her şeyin üstesinden gelebilirim."

Kelimeleri -en azından tutarlı olanları- oluşturmamayan Crush daha yakına eğildi ve onun kokusunu içine çekti. Alçak sesle hırladı, dişleri diş etlerinden gevşedi, elleri önce kızın yanlarına, sonra kollarına kaydı.

Crush ileri doğru hareket etti, elleri kızın etrafında sıkılaştı, vücudu kızın üst yarısını masaya bastırana kadar onu geri itti. Onun bu kadar esnek olmasını sevdiğinden bahsetmiş miydi? Çünkü ona nasıl sahip olduğuna hiç aldırıyor gibiydi.

Ve onu tam istediği yerde tutuyordu.

Kollarını başının üzerinde birleştirmiş, başını göğsüne bastırmıştı. Çıkardığı alçak hırıltı içinden geçip doğrudan kızın içine doğru gürlerken, yüzünü yavaşça kızın tişörtüne sürüyordu

Göğüsler. Ve tüm bu süre boyunca hâlâ onun kucığında, sikinin üzerinde, tamamen dolu ve patlamaya hazır bir şekilde oturuyordu.

Cella nefesini tutmakta zorlandığını, vücudunun titremeye başladığını fark etti. Onun kendisine bu kadar yakın olması, içinde olması gerçekten iyi hissettiriyordu.

Ama hareket etmiyordu. Neden hareket etmiyordu?

Crush bir eliyle kızın iki bileğini tutarken, diğer eliyle gömleğini yukarı itti ve ardından dişleriyle sütyenini ikiye ayırdı. Sırtını kamburlaştırdı ve Crush bunu davet olarak algıladı, ağzını göğsünün etrafına sardı, dili meme ucuyla alay etti. Peki dudakları ne yapıyordu? Çünkü *inanılmaz* bir şey yapıyorlardı. Ve gülünç derecede yoğun. O kadar yoğundu ki, uzaklaşmaya çalıştı ama adamın bileklerindeki tutuşu daha da sıkılaştı.

Onun ne yaptığını biliyordu, kurnaz piç. Göğsünün her bükülüşünde, çekiştirilişinde ve kızdırılışında, amcığı adamın sikinin etrafında bir mengene gibi sıkılıyordu. Adamın hırıltısı daha da sertleşiyor, daha da yükseliyor ve etinde yarattığı titreşim neredeyse aklını kaçırmasına neden oluyordu. Nefes nefese kaldı, miyavladı, belki birkaç kez tısladı. Sonra boşalıyordu. O kadar sert geliyordu ki haykırdı.

Ayı başını kaldırıp o siyah gözleriyle ona baktı.

"İyi misin?" Hâlâ ona hırladığının farkında olup olmadığını merak etti.

Hâlâ nefes nefese olduğu için cevap veremeyen Cella başını salladı.

"İyi." İçinde kalan Crush yavaşça ayağa kalktı, kollarını serbest bıraktı, böylece bacaklarını dikkatlice kaldırıp kollarının üzerine örtebildi. "Çünkü henüz işim bitmedi."

Cella sırtarak kollarını tekrar başının üzerine kaldırdı ve masanın kenarını kavradı. "Bunu duyduğuma sevindim."

* * *

Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı. O parlak altın gözleriyle onu izleyişi. Ona meydan okuyordu. Her zaman öyle değil miydi zaten? Ve artık umursamıyordu. Gerçekten hoşuna gitmeye başlamıştı. Ondan hoşlanmaya. Zor, çılgın bir kadındı.

Hâlâ bacağına dikkat eden Crush, onu biraz dışarı çekerken masaya yaklaştı. Masayı öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Talepkâr bakışları onun yüzünü hiç terk etmedi. Tek kelime etmeden ona ne söylediğini biliyordu: "Beni istediğin kadar sert becer. İkimiz de bunu kaldırabileceğimi biliyoruz."

Crush da tam olarak bunu yaptı.

Onu sertçe becerdi, bacaklarını sıkıca kavradı, bakışları onunkilere kilitlendi. Ta ki kızın amı tekrar onun etrafında kasılana kadar. Boynu kemerli, bacakları kollarında titriyor, nefes nefese kalışı sert ılıklara dönüşüyordu. Kadın tekrar boşalıyordu ve adam da boşalıyordu. O kadar sert boşalıyordu ki, doğru dürüst göremiyor, ayakta zor duruyordu. Sadece hissedebiliyordu ve vay be... *harika* hissediyordu!

Crush onun içinde patladı, nefesi onu uzun bir telaşla terk etti, bacakları neredeyse bükölüyordu. Düşmemek için dirseklerini masaya çarptı ve nefesini geri almak için bir an durdu.

Birkaç uzun dakikadan sonra Cella sessizliğe doğru iç çekti, "Vay anasını!
Sen *gelmiş geçmiş* en iyi erkek arkadaş taklidisin."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Dizine taze **bir** buz torbası yerleştirildi ve Cella gözlerini açarak başında duran ayıya gülümsedi.

Pantolonunu yukarı çektikten sonra onu odasına taşımış ve yatağına yatırmıştı.

yatağına uzandı ve onu bir battaniyeyle örttü. Sonra adam gitti ve Cella gerçekten umursamayacak kadar yorgun ve toktu. Uyuyakalmış olabilirdi ama uzun sürmedi.

"Şişlik inmiş," dedi ona, buz torbasını ayarlarken.

"Genellikle çok uzun sürmez. Gerçi dün gece sonsuza dek sürecektim."

"Her maçtan sonra bir kabus olmalı." "Öyle.

Ama ne yapabilirim ki?"

"Düzeltemiyorlar mı?"

"Elbette. Eğer tam bir diz protezi istersem."

"İyileşme şeklimize bakılırsa, bu gerçekten bir sorun olur mu?" "Hayır. Bir daha profesyonel hokey oynamak istemediğim sürece."

"Doğru. Kural yirmi üç A." Tanrım, bir şekil değiştirenin vücudunda yapılacak herhangi bir değişiklik ya da eklemenin ligden otomatik olarak atılma anlamına geldiğini söyleyen kural da dahil olmak üzere tüm profesyonel şekil değiştiren hokeyi kurallarını biliyordu.

Cella kıkırdadı. "*Süper* hayran."

"Özür dilerim. İnekliğimi dışa vurmak istememiştim."

"Sorun değil. Kendine engel olamıyorsun." Bundan sonra garip bir sessizlik çöktü, bu yüzden Cella "Üşüyorum" dedi.

"Oh." Ayağa fırladı. "Sana başka bir battaniye getireyim."

"Bir kutup ayım varken neden battaniyeye ihtiyacım olsun ki?"

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Ha?"

Yatağı işaret etti ve "Sarılalım mı?" diye sordu. "Oh. Oh, doğru." Omuz silkti. "Kalabalık yapmak istemedim."

"Dişlerimi mi gösterdim? Ana arterlere pençe mi attım? Sen çılgılık çılgılığa odadan kaçana kadar kükredim, kükredim, kükredim?"

"Fark etmedim."

"O zaman kalabalık yapmıyorsun. Dişi avcılar kalabalık yaptığınızı her zaman belli eder. Geçmişinde pek çoğumuzla çıkmadın, değil mi?"

"Birkaç tanesiyle çıktım."

"Biraz mı? On sekiz yaşından sonra mı?"

"Yaşımla ne alakası var-"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden hâlâ bekliyorum?"

Crush yatağın üzerine çıkmaya başladı ve Cella homurdandı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Şimdi ne var?"

"Giyinmişsin."

"Sadece kot pantolonum."

"Çıplak sarılmak istiyorum."

"Hep böyle talepkâr mısın?"

"Kedicik," diye hatırlattı ona, sesinin olabildiğince kibirli çıkmasına dikkat ederek. Pek de zor değildi.

"Ya canım çıplak olmak istemiyorsa?"

"Çıplak!" diye kükredi. Adam hızla yere baktı ve kadın da gülmeye başlanamak için yanağının içini **ı s ı r d ı** .

"Peki. Çıplak olsun o zaman." Botlarını ve kot pantolonunu çıkardı ve onun yanına sürünerek girdi.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu, kollarını onun beline dolayarak.

"İstedığimi elde ettiğimde her zaman mutlu olurum." Kadın d a h a da sokuldu, buz torbasının yerinde kalması için bacağı bükülü tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?" Crush ona sordu, büyük eli onun yan tarafını aşağı yukarı ovuyordu.

"Çok daha iyiyim." Yüzünü kaldırdı. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel. Bunu sen de biliyorsun."

"Bunu duymaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyor. Çürükler, kesikler geçti mi?"

İri parmaklar yanaklarını okşadı. "Henüz değil ama Meg'in yarına kadar pek bir şey göreceğinden şüpheliyim."

"Güzel. Çocuk gerçek bir hasar gördüğünde çok heyecanlanıyor."

"Nasıl oynuyorsun? Bunu her zaman görüyor olmalı."

"O akıllı bir çocuk. Ne zaman hokeyden ya da Smith'le antrenman yapmaktan ya da ailevi bir sorunla uğraşmaktan, ne zaman da mezarımda hıçkırı hıçkırı ağlamasına neden olabilecek bir durumdan kaynaklandığını biliyor."

"Yaptığın şeyden nefret ediyor."

"Evet. Nefret ediyor. Ama KZS bizimkileri korumak için burada. Ve KZS var olduğu sürece, onun bir parçası da Malone olmuştur. Genellikle birden fazla. Yine de, tek yaptığım uzaktan bir şeyler halletmekken daha kolaydı."

"Artık yapmıyor musun?"

"Hayır. Yani hâlâ yapıyorum ama dediğim gibi, beni üst kademelere taşımak istiyorlar ve bunu yapabilmek için de elemelerden daha fazla saha çalışması yapmam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir gözü ve sabit bir eli olan herkes, şiddetli rüzgarlar ve sert hava koşulları için yapılan ayarlamalarla yaklaşık yüz kat yükseklikte, bin metre uzaktaki bir hedefi vurabilir."

Ayı biraz geriye yaslandı ve ona baktı. "Pek sayılmaz."

* * *

Crush derinlerde olduğunu biliyordu. Hiç olmak istemediği kadar derine, ama ne yapabilirdi ki? Ayılar duygularla hareket ederdi. Eğer onları ürkütürseniz, öldürürlerdi. Kapana kısıldıklarını hissedерlerse öldürürlerdi. Eğer açlarsa...

Ve çoğu zaman insan olan bu ayılar da farklı değildi. Çatı kapısından içeri girdiğinde tek gördüğü Cella'nın dizlerinin üzerine çökmüş olduğu ve kafasına doğrultulmuş bir silahtı. Bundan sonra onun için pazarlık yoktu. Kimseye silahını bırakmasını emretmedi. Bunun yerine kükredi ve ateş etmeye başladı. Onu ve takımını korumak için.

Ve ayıların yapmayı sevdiği gibi eve gelip bunu düşünmek yerine -Düşündü, analiz etti, tartıştı, eve geldi ve bir kediyi becerdi. Ona "sahte erkek arkadaşı" diye hitap etmeye devam eden bir kediyle. Sanki bu normalmiş gibi.

Yine de bu kadınla ilgili hiçbir şey normal değildi. Bir şekil değiştiren için bile normal değildi. Çünkü o bir Malone'du ve bu da dünyadaki diğer tüm kaplanlardan farklı olduğu anlamına geliyordu.

"Sorun nedir? Sanki köpeğini dövmüşüm gibi bana kaşlarını çatıyorsun... ." Cella etrafına bakındı. "Köpeğin nerede?"

"Bayan Hanson'da. Yan komşum. Ben dışarıdayken Lola'ya o bakıyor."

"Köpek için bir bakıcın mı var?" "Yalnız kalıyor."

"Senin. Köpeğin. Bununla yüzleş artık." "Boş ver gitsin."

"Peki neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Sadece merak ediyorum... Seks yaptık. Hâlâ sahte erkek arkadaşın mıyım?"

"Neden? Benden ayrılıyormuş gibi mi yapıyorsun?"

Crush bir nefes verdi. "Sorduğumu unut." Gözlerini ona dikti. "Bana kendin hakkında bir şey söyle."

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey." Sonra ekledi, "Ailenle ilgili olmayan herhangi bir şey. Sadece sen."

"Oh. Vay canına. Tamam. Uh..." Onun bu basit istekle boğuşmasını izledi.
"Um." Sonunda, gerçekten uzun bir süre sonra, "Böcekleri sevmiyorum" dedi.

"Grup mu?"

"Hayır. Böcek."

"Böcekleri sevmiyor musun?"

"Evet."

"Tamam."

"Bence iğrençler." "Peki

ya örümcekler?"

"Örümceklere aldırma. Karıncalar ve sineklerle başa çıkıyorlar." "Eminim böcekler bir amaca hizmet ediyorlardır."

"Umurumda değil."

"Tamam."

"Şimdi de yargılıyor musun?"

"Y a r g ı l a m ı y o r u m . Böcekleri sevmiyorsun. Sorun değil. Ben kertenkeleleri sevmem."

"Kertenkelelerin nesi var?"

"Beni kertenkeleler hakkında yargılayacaksın ama ben seni böcekler hakkında yargılayamayacak mıyım?"

"Bana bir sürü kişisel soru sorduğunda ..." "Ben sana bir tane sordum."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Neden bana kişisel bir soru soruyorsun? Neden umursuyorsun?"

Kızın açıkça sinirlenmiş olmasından rahatsız olan Crush, sırtı yatak başlığına dayanana kadar oturdu ve onu kucağına çekerek dizindeki buz torbasını yerine yerleştirdi, sonra ellerini beline doladı. "Sana sorular soruyorum çünkü umurumda. Çünkü duygusal olarak dahil olmamak için en iyi niyetime rağmen senden hoşlanıyorum."

"Neden duygusal olarak dahil olmak istemedin?"

"Çünkü sen delisin."

"Oh. H a k l ı s ı n ." Gözlerini kaçırdı ve "Avustralya'dan gerçekten hoşlanıyorum" dedi.

"Tamam."

"Bir kere gittim. Tatil için, iş için değil. Dingolarla takıldım." "Tam dingolar mı yoksa-"

"Şekil değiştiren dingolar." Başını salladı. "Eğlenceliydiler."

İki elini de onun göğsüne bastırđı, parmakları okşuyordu. "Belki bir ara dışarı çıkabiliriz."

"Ne demek dışarı çıkabiliriz?"

"Bilirsin işte... dışarı." Pençelerini serbest bırakarak göğsünü yoğurdu. "Bir randevu gibi."

Crush gözlerini kapattı, tüm vücudu gerildi. Dudakları boğazına bastırđı, dişleri tendonları sıyırdı.

"Bu bir evet mi?"

"Ha?"

"Tüm bu homurdanmalarınız, 'evet, hadi nihai bir randevu alalım' anlamına mı geliyor merak ediyordum. "

"Bu değişir." "Neye bağlı?"

Adam kadının omuzlarını kavradı ve kadın sırt üstü yatıp kendisi de bacaklarının arasına girene kadar yuvarlandı. Lanet buz torbası çoktan unutulmuştu.

"Senin randevun olarak mı gideceğim yoksa sahte randevun olarak mı?"

Ellerini yukarı kaldırdı, pençelerini kafa derisine batırdı, tam boynunun dibini kaşıdı - ki bu harika bir histi!

"Gerçek randevu," diye söz verdi. "Ama hâlâ erkek arkadaş gibi davranıyorum."

Crush sırtıttı. Kedi her zaman zor olurdu, değil mi? "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel. şimdi şu prezervatiflerin geri kalanı nerede?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Cella dönerek Crushek'e yaklaştı, pencerelerden içeri giren güneş onu rahatsız ediyordu. Ama ayı onun altında gerildi ve Crushek hareket ettiğinde o da hareket etti. İkisi de aynı anda silahlarını çekti, Crushek yastığının altından çıkardığı silahını yatağın ayak ucuna doğrulttu.

Cella yatağın ucunda sessizce duran adama gözlerini kırıştırdı. "Mario?"

"Günaydın, Bayan Malone."

Başını salladı. "Doğru." Silahını indirmesi için elini Crush'ın ön koluna bastırdı. "Gitmem gerek. Beni çağırıyorlar."

"İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım." Onu öptü. "Seni sonra ararım."

"Tamam."

Yorganı üzerinden attı ama ayının hırladığını duydu. Başını sallayarak Mario'ya uzaklaşmasını işaret etti.

"Şimdiden kışkandın mı?" diye sordu şoför gittikten sonra, biraz da alay ederek. Ama Crush'ın cevabı son derece ciddiydi. "Evet."

Güldü ve onu tekrar öptü. "Sonra görüşürüz."

"Evet. Dikkatli ol."

Crush pencereden arabanın evinin önünden uzaklaşıp sokağın sonundaki köşeyi dönmesini izledi. Daha sonra gerçek bir uyku çekmek için yatağına geri döndü, Cella'nın kokusunun hâlâ çarşaflarında ve üzerinde olmasından hoşlanıyordu.

Ama bir saat sonra odasını yeni bir koku doldurdu. Pek de hoşlanmadığı bir kokuydu bu ve 45'liğine uzanmasına neden oldu. Chazz yumruğunu Crush'ın eline indirdiğinde eli kılıfın etrafındaydı.

Crush acı ve öfkeyle kükredi ve çırılçıplak bir halde kardeşine saldırarak onu yere düşürdü. Gray onu arkadan yakaladığında onu kıştırmıştı. Crush dirseğini geri çekerek Gray'in boğazına ve yumruğunu tekrar Chazz'in ağzına indirdi. Sonra ayağa kalktı ve iki kardeşini de boyunlarından tutup ayağa kaldırdı. Kafalarını birbirine çarparak onları bayılttı ve yere düşürdü.

"Şimdi, şimdi."

Crush kapısından içeri giren altı boz ayıya baktı, içlerinden biri o gün Grup ofislerinde bulunan büyük boz ayıydı. "Bu bir yol mu?"

kardeşler harekete geçecek mi?"

Cella, KZS ofislerinin bulunduğu Queens ofis binasına girdi. İçeri adımını atar atmaz patronu koluna yapıştı ve onu asansörlere doğru sürükledi.

"Ne oldu lan?" Nina Bugliosi talep etti. Vaşak her zamanki gibi parlak yeşil, mini etekli bir takım elbise giymiş, boynuna siyah inciler takmış ve aynı renk küpeler takmıştı.

"Önce onlar bize ateş etti."

"Emin misin? Smith'in bir şey yapmadığından emin misin?" "Ne yani, şimdi her şey için onu mu suçluyoruz?"

"Köpeklere güven olmaz."

"İlkokulda bir akal tarafından tokatlanınca *tüm köpeklere* güvenilmez mi oldu?"

"O kaltak bana yumruk attı ama konu bu değil."

"Yapmadıkları bir şey için Smith'i ya da Grubu suçlamıyoruz. Ayılar yaptı."

Vaşak, Cella'yı şöyle bir süzdükten sonra alaycı bir tavırla, "Ayılarla ilgilendiğinizi sanıyordum," dedi.

"Ha?"

"Sen ve ayılar. Duyduğuma göre bir tanesini beceriyormuşsun." "Bunun seni ilgilendirmemesi ne kadar şaşırtıcı."

Asansörün kapıları açıldı, ancak Cella dışarı çıkamadan patronu kapıları kapattı ve "Dur" düğmesine bastı.

"Ne yapıyorsun sen?" Cella burnunun kesilmesine ne kadar yaklaştığını düşünerek tersledi.

"Kiminle yattığını bana söylemeyecek misin?" "Bu özel bir şey."

"Ne zamandan beri, Malone?"

"Ben söylediğimden beri. Ayrıca, bir krizin ortasında değil miyiz? *Bunu* senin halletmen gerekmiyor mu?"

"Ben senin patronunum, Malone. Bana söylemek zorundasın."

"Ya da tam burada yer değiştirebiliriz ve dört yüz kiloluk ben, bir yüz kiloluk seni tokatlayabilirim." ünkü bu Cella'nın yanına kâr kalabilecek bir şeydi. İnsanken patronunun burnunu kırmak... işte bu ona ceza aldırırdı.

"İyi," diye tersledi Nina. "Öyle olsun."

Nina Cella'yı geçici rehine durumundan kurtardı, ama ikisi de Nina'nın Dişi Aslan patronu Gemma Cosworth tarafından içeri sürüklendiklerinde asansörden sadece iki adım uzaklaşmışlardı. Ya da diğer "getto kedilerinin" ona taktığı isimle, Hanımefendileri Düşes Cosworth. Çünkü tüm aslanlar gibi o da diğer tüm kedilerin kendisinden aşağı olduğunu düşünüyordu.

"Eh," diye hırladı yaşlı kedi Cella'ya, "bu işi berbat ettin, lağım kedisi."

Cella ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Bütün bunlar nasıl benim suçum oluyor?"

"Ben öyle olmadığına karar verene kadar öyle. Ve eğer arkadan gizlice yaklaştığını öğrenirsem o aylardan *biri* ..."

"Gizlice kaçmak yoktu. Çatıya çıktık. Smith, 'Hey, hepiniz' dedi ve bize ateş açtılar."

"Nereye gidiyoruz?" Nina saatine bakarak sordu. "Öğleden sonra bir öğle yemeği randevum var." Cosworth sadece ona bakınca, çok daha küçük olan kadın hemen ekledi, "Tabii ki iptal edeceğim."

Crush, BPC'nin Manhattan'daki ek ofisine girdi ve hâlâ baygın olan kardeşlerini yere fırlattı. Onun burada olacağını biliyordu. Örgütün tehdit altında olduğu bir kriz anında buraya geleceğini biliyordu. Ve küçük "askerlerini" Brooklyn'deki ana ofislerde bırakacaktı. Ya da Crush'ın deyimiyle "etten kuklalarını".

"Beni mi görmek istediniz?" diye sordu masada oturan kutup dişi domuzuna. Önce yerdeki ayılara, sonra da Crush'a baktı. "Altı kişi daha gönderdim _."

"Onlar içinde ve Çöp konteyneri Dışarıda
benim favori Kahve yer." Omuz silkti. "Beni ve kahveyi bilirsin."

"Evet. Hatırlıyorum." Biraz güldü. "Onları öldürdün mü?" "Gerek yoktu."

"Şey, kesinlikle değişmemişsin." "Ve şimdi başlamayı da planlamıyorum."

"Yine de," masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti, "otur. Bana işlerin nasıl gittiğini anlat. Sen nasılsın?"

Crush, Peg Baissier'nin karşısındaki sandalyeye çöktü. "Ben gayet iyiyim. Peki ya sen?"

Otuz dört yıl. Baissier, Crush ve iki kardeşini yanına alalı otuz dört yıl olmuştu. Ve başlangıçta, o sadece sıraya girmişti

Ondan öncekiler gibi. Zor değildi. Çok gençti ama dövüş sanatları filmlerindeki gibi dövüşmeyi öğreniyordu. Ama Crush on iki yaşına geldiğinde, Baissier'in onlara söylememek için elinden geleni yaptığı şeyi öğrendi. Anne babasının onun için çalıştığını. Onun emirlerini yerine getirirken ölmüşlerdi. Onu rahatsız eden onların asker olması değildi; Baissier'in ona söylememiş olmasıydı. Sakladığı diğer pek çok şey gibi bunu da saklamıştı. Ve Crush, meraklı bir ayı olduğu için bunu araştırmıştı. Okuldan sonra, daha fazla eğitim için eve gitmek yerine, kurtlarla, çakallarla, tilkilerle arkadaş oldu. Zorla girip çıkmayı, arabalara düz kontak yapmayı, gözetlemeyi ve çalmayı öğrenmişti. Becerilerini geliştirdikten sonra bunları kanunları çiğnemek için değil, ailesinin ne yaptığını ve nasıl öldüğünü bulmak için kullandı. On altı yaşına geldiğinde, ailesi hakkında, Baissier hakkında, her şey hakkında bilmek istediğinden çok daha fazlasını biliyordu. Ama sonunda gerçeği öğrenmişti.

O zamanlar Baissier'in hiçbir fikri yoktu. Onun yerine, sadece inatçı bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Ondan hoşlanmadığını açıkça belli ediyor, ona hep "aykırı olan" diyordu. Ya da "Bay Zor" derdi, çünkü her şeyi sorgular ve hiçbir şeyle birlikte oynamayı reddederdi. Ağustos ayının ortasında, dışarının sıcak olduğunu söylese, Crush kürk bir ceketle dışarı çıkardı. Eğer gece olduğunu söylerse, güneş gözlüğü takardı. Bunu çoğunlukla onu kızdırmak için yapıyordu, ama aynı zamanda asla onun olmasını istediği şey haline gelmemesini sağlamak için de yapıyordu. Onun emirlerini yerine getirecek başka bir et kuklası.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, onun yüzünü görmekten çoktan bıkmıştı.

"Dün gece büyük bir karmaşa vardı, değil mi? Yine de iyi olduğunu gördüğüme sevindim." "Seninle bu oyunu oynayacak havada değilim. Ne istiyorsun?" "Sadece halkıma neden saldırdığınızı merak ettim."

"Önce onlar bize saldırdı."

"Size mi saldırdılar? Yoksa o kedilere ve siyaseten doğru Gruba mı saldırdılar?" "Bu saçmalık. Neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Neymiş o gerçek?"

"Whitlan'dan ne istiyorsun?"

"İstediğimi kim söyledi-"

"Kim olduğunu sormaman hoşuma gitti. Sadece inkâr ettin." Gray uyanmaya başladı ve gözlerini Baissier'den ayırmadan Crush yumruğunu kardeşinin kafasına indirerek onu tekrar bayılttı. "Hiç değişmemişsin amına koyayım. Değil mi *anne*? Hepimize sana böyle seslenmemizi söylemiştin, değil mi? Anne mi?"

"Sen her zaman nankör küçük bir pisliktin."

"Ve sadakatsiz olduğunu da unutma." Crush ayağa kalktı. "İstediginiz kadar et kuklası gönderin. İstedigin kadar peşimden gel. Ama Whitlan'la herhangi bir konuda, herhangi bir nedenle çalıştıysan seni çarmıha gererim."

"Seni tekrar görmek her zaman bir zevk, Lou."

"Evet," dedi, "sen de siktir git."

Başına bir buz torbası tutan Chazz, üvey annesinin karşısına yerleştı. Dürüst olmak gerekirse... neler olup bittiğini gerçekten bilmiyordu. Ama Peg'in bir şeylere takılıp kalabildiğini biliyordu. Ve şu anda da kardeşine takılmıştı. Aptalın bir süreliğine de olsa ona ayak uyduramaması işe yaramamıştı. Her zaman böyle sert olmak zorundaydı.

"Şimdi ne olacak?"

Peg Baissier sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Ailelerine çocukların görev başında öldüğünü söyleyeceğim."

"Peki ya Lou?" Peg yavaşça bakışlarını kaldırdı ve Chazz başını salladı. "Bu işin peşini bırakamaz mıyız? Bize zarar veremez."

"Kardeşine asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Doğru ya. Elbette vermezdi. Yine de ...

"Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Onun kimliğini açığa çıkardığın mı?"

"Anladığım kadarıyla bu bir kazaydı ve benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve hata yapanlar azarlandı."

"Uh-huh."

"Chazz, tatlım, kardeşine asla zarar vermem. O bir baş belası ama yine de benim üvey oğlum. Bunun benim için bir anlamı var."

"Tamam. Ama köpeğine de zarar verme."

"Aman Tanrım! Köpeğine asla zarar vermem." Başını salladı. "Gerçekten, Lou'nun çılgınlıklarını dinlemeyi bırak. Köpeğine zarar vermem, ona zarar vermeyeceğim. Ama bu işin çığ gibi büyümesini de istemiyorum. Savaşlar böyle başlar ve şu anda bunu göze alamayız. Anladın mı?"

"Merak etmeyin. Biz hallederiz."

"Mükemmel." Peg bilgisayar ekranına odaklanırken Chazz ayağa kalktı ve baygın haldeki kardeşinin kolunu tutmak için uzandı. "Hadi, salak. Sana bir buz torbası getirelim."

Son Crushek'in ofisten çıkarılmasından otuz dakika sonra Peg'in güvendiği adamlarından biri ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kara ayı oturdu ve o konuşana kadar bekledi.

"O orospu çocuğu Whitlan'ı bulup işini bitirene kadar o çocuğun dikkatini dağıtmamız gerek." Onu öldürmek zorundaydılar. Yapmak zorundaydılar. Peg parmağını kaldırdı. "Ama Crushek zarar görmeyecek." Peg, kendi aralarında bundan geri dönüş olmayacağını biliyordu.

"Dikkati dağılmış mı yoksa yıkılmış mı? Çünkü son zamanlarda ilginç arkadaşlar edindi."

"Gerçekten umurumda değil, sadece yolumdan çekilmesini istiyorum." O çocuğun önce Whitlan'ı bulmasını göze alamazdı. Başka biri, özellikle de o köpeklerden ya da kedilerden biri, diğer türlerin onu ve ayı topluluğunun geri kalanını ele geçirmeye çalıştığının kanıtı olarak kolayca göz ardı edebilirdi. Ama ayılar arasında, bilsin ya da bilmesin, Lou Crushek dürüst bir polis ve ayı olarak tanınıyordu. Eğer ona karşı çıkarsa, özellikle de bunca yıl tek kelime etmeden durduktan sonra...

Hayır, o bu işi bitirene kadar Crushek'i meşgul etmenin bir yolunu bulmalıydılar.

Peg elini hafifçe vurarak çalışanını kovdu. "Hallet şu işi. Bittiğinde bana haber verin."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Crush masasına oturdu ve Dez de masasında bacaklarını yukarı kaldırmış bir şekilde otururken güneş gözlüklerini yüzüne bakacak kadar kaldırdı. "Dün gece böyle görünmüyordun, değil mi?"

"Hatırlamıyor musun?"

"İki saatlik uykuyla çalışıyorum. Bir bok hatırlamıyorum." Masanın üzerindeki Starbucks kahve fincanını işaret etti.

"O benim mi?" diye sordu.

"Sen olmasaydın onu işaret eder miydin sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Her sabah böyle mi olacaksın?"

"Evet. Aslına bakarsan her sabah böyle olacağım."

"Hey!" Gentry masalarının yanında durarak tersledi. "Ne dedim ben?"

Dez bunu birkaç saniye düşündükten sonra, "Seni rahatsız etmiyor muyum?" diye cevap verdi.

"Peki sen ne yapıyorsun? Beni k ı z d ı r ı y o r s u n , yaptığın bu." Asansörü işaret etti. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

Crush'a ters ters baktı. "Sana nereye gitmeni söylersem oraya gideceksin."

Crush Gentry'nin ayaklarına baktı. "Tavşan terliği giydiğini biliyor muydun?"

Dez eğildi ve güneş gözlüklerini tekrar kaldırdı. "Ve maviler."

"Lanet olsun." Patronları, sevimli ve pek de tehditkâr olmayan tavşan terliklerini çıkarıp yerine daha düzgün bir şey giymek için hışımla ofisine geri döndü.

"Benim sorum," diye fısıldadı Crush Dez'e, "kendi numarasında tavşan terliklerini nasıl buldu?"

"Bunu duydum, seni beyaz saçlı piç!"

Crush ve Dez gülmeye başladığında, Gentry'nin ruh hali *değişmedi*. gelişti.

Çatı katının ön kapısı açıldı ve bitkin ama hâlâ son derece yakışıklı görünen Van Holtz onları içeri buyur etti.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Şef Gentry birkaç dakika içinde burada olur."

Cella bu toplantının resmiyetini göz önünde bulundurarak onları oturma odasına götürmesini bekliyordu ama Van Holtz hemen yanından geçip mutfağa girdi. Her zamanki gibi. Büyük masada Dee-Ann Smith oturuyordu, ayaklarını yanındaki sandalyeye uzatmış, başında Led Zeppelin kamyoncu şapkası vardı. Ona doğru yürüyen Cella, "Banjon nerede?" diye sordu.

"Sıkışmış-"

"Dee-Ann," diye uyardı Van Holtz ocağından. "Kibar ol."

"Kedi başlattı."

Cella sandalyeyi Smith'in ayaklarının altından çekerek oturdu ve ona gülümsedi.

Smith'in gözleri kısıldı. "Neden bana gülümsüyorsun?"

"Gülümsemem seni rahatsız ettiği için mi?"

Omuz silkti. "Aslında bu mantıklı."

"Lütfen," dedi Van Holtz tatlı tatlı. "Otur. Kahvaltı birkaç dakika içinde hazır olacak."

Nina ve Cosworth sahte gülümsemelerle yetinip hâlâ oturmayınca Smith, "Oturun dedi," diye hırladı.

"Dee-Ann."

Cella gülmemek için burnunu kaşıdı, sonra patronlarına, "Yiyebileceğiniz en harika waffle'ları yapıyor," dedi.

Cosworth oturduğunda Nina da istemeye istemeye eşlik etmek zorunda kaldı.

Böylece hepsi orada oturdu ya da yemek pişirdi. Üç kedi ve iki köpek. Cella durumun daha da garişebileceğini düşünmüyordu. Ama birkaç dakika sonra kapı tekrar çaldı ve Van Holtz cevap vermek için dışarı çıktı.

İşte o zaman Smith aniden Cella'ya döndü ve "Ayı gibi kokuyorsun" dedi.

Cella ona bakmadan yumruğunu Smith'in suratına indirdi ve Dişi Kurt'u sandalyesinden yere düşürdü. Sonra Smith tekrar yerine oturup çenesini yerine yerleştirirken, Cella elini sallamamaya çalıştı. *Kızın yüzü... granit gibi!*

Crush ve diğerleri Van Holtz'u ticari kalitede pırıl pırıl mutfağına kadar takip ettiler. Cella, KZS temsilcileri ve çenesini oynatmakla meşgul olan Smith masaya oturmuştu bile.

Hemen Cella'ya baktı ve o da küçük bir gülümseme ile omuz silkti. Ancak bir an sonra kaşlarını çatı ve elini yüzüne götürdü,

işaret parmağı gözünü gösteriyordu. Onun sessizce morarmış gözünü ve şişmiş yanağını sorduğunu biliyordu ama şu anda ne diyebilirdi ki? Bu yüzden başını salladı ve bir koltuk çekip içine çöktü.

Van Holtz masanın başında durarak, "Bu sabah geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Dün gece işlerin zor bir hal aldığını biliyorum ama bu konuda nasıl ilerlememiz gerektiğine dair samimi bir tartışma yapmak istedim."

Bir oda dolusu şekil değiştiren ve bir tam insan bir dakika boyunca Van Holtz'a baktıktan sonra hepsi Smith'e baktı. Omuz silkti ve mırıldandı, "Bir grup ayıyla büyük bir kavgaya tutuşmadan önce şimdi konuşalım."

"Ohhh," dedi hepsi.

Van Holtz muhteşem kahvaltılarında birini hazırlayıp yönetimle sohbet ederken ve MacDermot Smith'e sevimli oğlunun son cep telefonu fotoğraflarını gösterirken, Cella ve Crush Van Holtz'un oturma odasına girdiler.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu. İç çekti.

"Uzun hikâye."

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur, böylece kahvaltımız sırasında bitirmek zorunda kalmazsın."

"Önemli bir şey değil."

Cella kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hâlâ bekliyorum." Hâlâ cevap vermedi, "Bunu sana kardeşlerin yaptı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Boğazını temizledi. "Altı boz ayıydı."

"Onları attığında hayattalar mıydı?"

"Evet. Sence diğerlerine söylemeli miyim?" "Evet."

Sırıttı. "Bekle. Onları attığımı nereden biliyorsun?"

"Evinde çöp olmasını sevmezsin. Özellikle de Lola oradayken."

"İtiraf et. Lola'yı seviyorsun."

"Şu anda hayatımda yeterince köpek yok mu?"

"Sen öyle diyorsan öyledir." Crush başını küçük bir hareketle salladı.

"Buraya gel." "Neden?"

"Çünkü sana söyledim."

"Ooh." Ona bir adım daha yaklaştı. "Bu kadar talepkâr ve otoriter olman hoşuma gidiyor. Belki sonra beni kelepçelebilirsin."

"Siz hanımlar hepiniz böyle diyorsunuz, ama sonra ben yapınca hepiniz panikliyorsunuz."

"Ne kadar inançsızsınız."

"Şimdi kışını kaldır ve beni öp."

Cella parmak uçlarında yükseldi ve Crush dudakları birbirine değene kadar biraz aşağı indi. Bu öpücüğün içinde eridiğini fark etti, vücudu onunkine yaslandı, elleri yukarı uzandı ve onun pazularını kavradı. Büyük kollar beline dolandı ve onu kendine çekti. Van Holtz'un oturma odasında, ikisi de artık yalnız olmadıklarını fark edene kadar öpüştiler ve birbirlerine sarıldılar. Birbirlerinden uzaklaşarak kemerli geçide baktılar. Smith ve MacDermot orada durmuş, ikisi de pastırma yiyerek onları izliyorlardı.

Nedense her şeyi tuhaflaştıran pastırmaydı.

Dişi aslan Cosworth masadan kalktı ve Crush'a ters ters bakarak ayağa kalktı.

"Üvey annen Peg Baissier mi?"

Crush, pastırmanın yağını sıyrıp etini Malone'a uzattıktan sonra, "Evet," dedi.

"Ve bunu bize daha önce söylemedin çünkü..."

Şimdi pastırmanın yağını çiğniyordu, "Çünkü yirmi yıldan fazladır o kadınla birlikte yaşamıyorum?"

"Onunla beş bin yıldır yaşamıyor olman umurumda değil."

Crush kaşlarını çatı. "Ama o zaman ölmüş olurduk ve büyük olasılıkla bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Tabii eğer zaman yolcusu değilsek."

Smith kıkırdadı. "Ayı mantığını çok severim."

"Söylemeye çalıştığım şey," diye homurdandı Cosworth, Smith'e ölümcül bir bakış fırlatırken, "belki de aslında Baissier için çalışıyorsun."

"Bu da bir olasılık. Gerçi geri ateş etmek ve hedefi vurmak beni yıllık Noel partisinde pek hoş karşılanmayabilir. Ayrıca... Baissier benden nefret ediyor."

"Ama kardeşlerin onun için

çalışıyor." "Yani?"

"Ve hepiniz üçüzsünüz."

"Yani?"

Cella dirseğini masaya dayadı ve çenesini kaldırdığı yumruğunun üzerine koydu.

"Üçüzler arasında bir bağ falan yok mu?" Cosworth talep etti. "Yani kardeşlerimden birinin elini yakması ve diğerinin diğer ikisi hissediyor mu?" "Evet!"

"Hayır. Böyle bir şey olmaz."

Cella ve Smith homurdandı, Cosworth'ün altın kedi gözleri kısıılırken ikisi de hızla başka tarafa baktı.

Gentry işaret parmağıyla masaya vurarak, "Sakin ol," diye uyardı. "Beş yüz kiloluk, yedi ayaklı bir paniğe kapılmamı istemezsin."

"Tek sorduğum," Cosworth'ün araya "troglodit" gibi bir şey eklemek istediğini ama Gentry'den çok korktuğunu neredeyse duyabiliyordu, "sana güvenilebilir mi?"

"Bunu bana sorabilir misiniz bilmiyorum." "Neden olmasın?"

"Çünkü bir sosyopatın bile kendisine güvenilebileceğini düşüneceğinden eminim. Ya da ben sanrı görüyorsam, sanrı gördüğümü *bilmem* ve aslında göremediğim halde güvenilebileceğimi düşünebilirim, çünkü sanrı görüyorum."

"Hayal mi görüyorsun?"

"Hayır." Crush onu işaret etti, konuşmalarından büyük keyif alıyordu. "Ama kuruntulu *olsaydım*, kuruntulu olduğumu *bilemezdim*." Demek istediğinin anlaşıldığına inanarak sırttı. "Çünkü hayal *görüyor* olurdum."

Crush kendisiyle gurur duyarak arkasına yaslandı. Bu iyi bir şeydi çünkü eğer oturmasaydı Dişi Aslan'ın pençeleri boğazına dolanacak, tükürük dolu kükremesi yüzüne sıçrayacaktı. Neyse ki Cella ve küçük vaşak patronlarını yakalayıp mutfaktan dışarı sürüklediler.

"Hemen döneceğiz!" Cella çırpınan dişiyi de kendisiyle birlikte dışarı çekerek, "Hemen döneceğiz!" dedi.

Crush etrafına, kendisine bakan dişi domuzlara, kurtlara ve tam insana baktı. "Bazı geçerli noktalara değindiğimi sanıyordum."

Dişi kurt omuz silkti. "Bana da öyle geldi."

MacDermot başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ve şunu söyleyebilir miyim? Artık ortağım olmana bayılıyorum. Çünkü sen aslında benden daha sinir bozucusun. Ve ben de *sinir* bozucuyum." Sırttı. "Ve en iyi kısmı? Öyle olmaya çalışmıyorsun bile!"

"Ve becerdiğin kişi o mu?" Cosworth, Van Holtz'un ön kapısının önünde bir ileri bir geri volta atarak sordu.

"Sevimli olduğunu kabul etmelisin."

Nina başını salladı. "Çok Çok tatlı. I Aşk kutupsal ayı
Gözler. Tümü siyah ve gizemli."

Cosworth onlarla yüzleşti, elleri yüzlerinde, hırılıyordu. Ama onlara ateş edemeden cep telefonu -neyse ki- çaldı. Telefona baktı. "Ben Löwe."

Cella'nın patronunun patronunun patronu. *Heh.*

Nina en masum sesiyle, "Neden sen onunla ilgilenmiyorsun, biz de burada işimizi bitiririz," diye önerdi. Bu yüzden yöneticiydi ve henüz otuz beş yaşında bile değildi.

Cosworth bunu tartışırken cevapsız telefonu tekrar çaldı. Dişlerini sıkarak, "Ne yaparsan yap, bu pisliği dizginle. Anladın mı?"

"Kesinlikle," diye söz verdi Nina.

Cosworth asansöre binene ve kapılar kapanana kadar beklediler, sonra Nina ona baktı. Cella biraz strateji tartışması bekliyordu ama onun yerine patronu, "Erkek arkadaşın *ok* tatlı," dedi.

"O benim erkek arkadaşım değil. O benim *sahte* erkek arkadaşım." "Neden?"

"Bu onu rahatsız ediyor."

atı katına geri dönen Nina başını salladı. "Sen tam bir kedisin, Malone."

Kediler geri döndüğünde, neyse ki huysuz Dişi Aslan yoktu, Crush bir tabak yağı azaltılmış pastırmayı Malone'a uzattı. Gülümsedi, ona göz kırptı ve yemeye başladı.

"Senin yağla ne alıp veremediğin var?" Nina ona sordu.

Dez, "Kutup ayıları gerçek et yerine çoğunlukla yağ yerler," diye önerdi. Herkes bakakalınca, "Dün gece Animal Planet izliyordum," dedi.

"Her neyse," dedi küçük vaşak gözlerini devirerek, "Cosworth'e Dişi Aslan'ın kükremesini minimumda tutması için ne söylediğim umurumda değil. Baissier'i durdurmalıyız ve bunu hemen yapmalıyız. O kontrolden ıktı."

"Katılıyorum." Van Holtz başını salladı. "Ama onu öldüremeyiz." "Peki bu nedenmiş?" Dez sordu.

"ünkü yanlış bir şey yaptığını kanıtlayamayız ve en azından şüpheden faydalanmak için hâlâ yeterince nüfuza sahip. Ve ayılarla kafa kafaya gelmek istemediğimizi söylediğimde bana güvenin."

Crush yarısı yenmiş pastırma yağı tabağını itti. "Yine de sana söylüyorum, Whitlan'ın elinde bir şey olmadığı sürece peşinden gitmez.

Sözünden başka bir şey. Çünkü bu konuda onu iki saniye içinde gözden düşürebilir."

"O zaman bununla nasıl başa çıkacağız?" Cella sordu.

Dişi kurt o soğuk, köpek gözlerini kaldırdı. "Bu işi bana bırakın." Van Holtz arkadaşına baktı. "Dee-Ann..."

"Eğer yaşıyorsa, onu bulacağım. Benim işim bu. Ayrıca, buraya kadar geldim." "Dikkatli ol," diye uyardı Crush onu. "Baissier kurtlardan nefret eder."

"Sevgilim, ben her zaman dikkatliyimdir."

"Peki ya sen Crushek?" Gentry sordu. "Peki ya ben?"

"Sana evinde saldırdı. Geri dönemezsin." "Asla mı? O evi daha yeni satın aldım."

Gentry içini çekerek Van Holtz'a baktı.

"Sanırım Şef Gentry'nin demek istediği *şu an* için güvenli bir yere gitmeniz gerektiği. Bütün bunları çözene kadar bir şeyler ayarlayabilirim."

"Evet... harika."

"Peki ya Malone?" diye sordu Dişi Kurt. "Peki ya ben?"

"Sen ve ayı sikişiyorsunuz."

"Ah, bebeğim, kıskanma şimdi. Sen benim için biraz fazla erkeksin."

"Bence," diye araya girdi Crush, iki dişi avcı birbirine girmeden önce, "Baissier'in muhtemelen bizi zaten bildiğini, yani senin üzerinden bana gelebileceğini kastediyor. Ya da hatta ailen aracılığıyla."

Cella ve vaşak birbirlerine baktılar ve kıkırdamaya başladılar.

"Ah," dedi Cella kimse katılmayınca. "Sen ciddisin." "Önlem almak en iyisi," diye önerdi Van Holtz.

Crush masadan kalktı ve Cella'nın elini tutarak ayağa kalktı. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Dışarı çıktı, Cella da onunla birlikte, tekrar oturma odasına vardıklarında durdu.

"Baissier çaresiz durumda," diye hatırlattı

Cella'ya. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Senin ya da ailenin bunun ortasında kalmasını istemiyorum."

"Ailem için endişelenme. Malone'lar kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Peki ya Meghan? Josie?"

"Başmelek Gabriel bile onlara dokunamaz, hele ki aşırı öfkeli bir ayı." Elini uzatıp avucunu adamın yüzünün yan tarafına bastırdı. "Ama onların güvenliğini sağlamak için başka bir yerde kalacağım. Aile Meg ve Josie'yi koruyacaktır. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Benimle kalacaksın."

"Otoyolun dışındaki Motel Hell'de mi? Bir ara sokakta yaşamayı tercih ederim."

"Sanırım," dedi Smith kemerden, "kedi hassasiyetlerini incitmemek için bundan biraz daha iyisini yapabiliriz, Malone."

"Öyle olsa iyi olur, Smith. Rahatıma ne kadar düşkün olduğumu bilirsin."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"Dolu bir buzdolabı ve tam bir barı var, sütlerdeki o mini şeylerden yok. Ayrıca oda servisi de var. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Dişi kurt sırttı. "Sadece Sissy'yi isteyin."

Crush, Dee-Ann Smith'in onları yerleştirdiği Kingston Arms süitine baktı. Kingston Arms otel zinciri, genellikle sadece en zengin tam-insanların ve şekil değiştirenlerin kalabileceği son derece üst düzey bir kuruluştı. Baissier'nin muhtemelen birkaç tanesinde kaldığından emindi ama bu süitlerden biri için para vereceğinden şüpheliydi. Birinin harcama raporunda gecede on bin doları haklı çıkarmak gerçekten zordu.

Cella içinde durdukları oturma odasını taradı ve başını salladı. "Burası güzelmiş."

Güzel mi? Bunun sadece hoş olduğunu mu düşünüyordu? Tanrım, onunla ne işi vardı? Gentry'nin bölümünde çalışırken aldığı maaş zammıyla bile böyle bir yeri asla karşılayamazdı. Ve bunu gerçekten isteyip istemediğinden de emin değildi. Bu kadar para her türlü üst düzey sorunu da beraberinde getiriyordu.

"Ah," dedi Dişi Kurt, "eminim burası bir Malone karavanı ya da karavanı kadar süslü değildir, ama eminim hepiniz bir şekilde idare edersiniz."

Dişi Kurt alaycı bir tavırla kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

"Sinirlendirmeyi başaramadığın *kimse* var mı?"

"O bir Smith kurdu."

"Yani?"

"Ben bu gezegene Smith kurtlarını kızdırmak için gönderildim."

Başını salladı, son birkaç günden sonra kendini bitkin hissediyordu. "Seni yemediği için mutlu ol," diye iç geçirdi.

"Um... ne?"

Cella'nın telefonu çaldı ve hemen cevap verdi.

"Alo?"

"Selam anne."

"Selam bebeğim. İyi misin?"

"Evet. Herkes iyi. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Cella kızının sesindeki gücü duymaktan hoşlanıyordu. Evet, daha on sekizine yeni basmıştı ama şimdiden dişlerini göstermeye başlamıştı. Cella'nın Büyük Gram'ının deyimiyle "tam bir küçük dişi orospu" olmuştu.

Yetişkin bir Malone dışısı olarak Meg'in artık korunmaya ihtiyacı olmamalıydı ama Cella işini şansa bırakmıyordu. İki kızı ve Jai varken olmazdı. "Güvenli olmayan hat, bebeğim, ama Kathleen'den ayrıntıları öğrenebilirsin. Sadece şunu anla, sen, Josie ve diğer kuzenler, Jai de, amcalarınız yanınızda olmadığı sürece o sokaktan ayrılmayın. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet." Ve Cella'nın aksine, kızı akıllı olacaktı. Çocuk başıboş dolaşıp bela aramazdı. "İyi misin anne?"

"Ben mi? Ben iyiyim."

"Büyükanнем Deirdre'ye senin Dedektif Crushek'le birlikte olduğunu söyledi. Ona bir nevi şarkı söyledi."

Cella sırtıttı. Tanrım, annesi ne kadar da önemsiz olabiliyordu. "Evet. Ben de oradayım. Sadece kısa bir süreliğine. Bu iş düzelene kadar. Tamam mı?"

"Tabii. Aferin sana."

Cella kanepeye uzandı, ayaklarını minderlere, kışını da kanepenin arkasına koydu. "Benim için iyi mi? Neden?"

"Çünkü hiç boş vaktin olmuyor. Ya hokey oynuyorsun, ya kedi katili oluyorsun-"

"Bana öyle demeyi kes."

"-ya da teyzelerle tartışmak. Artık sabahları yanımda olmak için eve koşmaktan ya da gelemediğinde kendini suçlu hissetmekten endişe etmene gerek yok. Dedektif Crushek ile vakit geçirmenin tadını çıkarabilirsin."

"Bunu ondan hoşlandığın için mi söylüyorsun?"

"Bunu söylüyorum çünkü onun senin için iyi olduğunu düşünüyorum. Merkezde birine ihtiyacın var."

"Ben
merkezdeyim."

"Anne."

"Denediğim zaman olabilirim." Cella kot pantolonunun gevşek bir ipini çekiştirdi. "Ama biliyorsun, değil mi? Benim önceliğimin sen olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi bebeğim?"

"Bunu biliyorum ve bundan hiç şüphe etmedim. Asla. Deirdre'nin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama aynı zamanda senin yaşadığın kuralları da biliyorum anne. Hepimizin uyduğu kuralları." Uzun bir duraklama oldu. "Ve onları umursamıyorum. O kurallara aldırmiyorum. Hayatımı umursamıyorum. Gerektiğinde yavrulara bakıcılık yapmaktan ya da teyzelere yardım etmekten gocunmuyorum. Hiç umursamadım."

"Evet. Bunu şimdi anlıyorum."

"Ama sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilemedim..."

"Evet. Biliyorum. Ben de özür dilerim. Ne de olsa ben bir Malone kadınıyım. Sana ne istediğini bile sormadım. Sadece en iyisini bildiğimi varsaydım."

"Sen sadece benim mutlu olmamı istiyorsun. Bu yüzden Boston Üniversitesi'ne gitmeyeceğimi sana söylemekte zorlandım. Seni incitmek istemedim."

"Bunun için şimdi endişelenmeyin. Döndüğümde hallederiz. Ama belki sen ve Josie kampüste bir oda tutabilirsiniz? Hafta sonları aileyle kalıp çamaşır yıkar ve Kathleen'in yahnisinden biraz alırsınız. En azından birinci sınıfta. Sadece herkesin yabancı olmadığını anlamamı istiyorum." Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, pencereden dışarı bakan Crush'a baktı. "Hayatında pek çok farklı insan için bir yer olabilir."

"Aslında... Ben de bunu düşünüyordum. Babam kampüste Josie'yle birlikte yaşamam için para ödeyeceğini söyledi bile."

"Şu haline bak. Planlama konusunda hep on adım öndesin."

Meg güldü. "Peki bunu kimden öğrendiğimi sanıyorsun? Şimdi gitmeliyim, belki sen de Dedektif Crushek ile öğle yemeği yersin." Cella gözlerini devirdi ve kıkırdadı. Kızının *ne kadar* açık sözlü olduğu ortadaydı. "Sonra konuşur muyuz anne?"

"Seni bu gece sonra arayacağım," diye söz verdi Cella. "Bu iş yakında bitecek, bebeğim."

"Biliyorum anne. Bu işi halledeceğini biliyorum."

Meg aramayı sonlandırdı ve Cella telefonunu kanepeye fırlatarak odanın karşısındaki iri yarı erkeğe baktı. Onu ilk tanıştığından beri hiç bu kadar gergin görmemişti. Ve onu neyin rahatsız ettiğini de çok iyi biliyordu.

"Bu senin hatan değil Crushek."

Adını söylememiş olsaydı Crush, Cella'nın hâlâ kızıyla konuştuğunu sanacaktı. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak döndü. Ama kız hâlâ odanın diğer ucunda, pahalı mobilyaları botlarıyla hırpalamak yerine tam arkasında duruyordu.

"Ha?" diyebildi ancak. "Beni duydun."

"Kızınızdan ayrıldınız-" "Ona göre uzaklaşmam gerekiyordu." "-Ailenizden-"

"Uzaklaşmamın sebebi onlar." "-işin-"

"Ben bir taşeronum, esnek çalışma saatlerim var." "Bu benim hatam."

"O kaltağın suçu. Onun narsist bir karmaşa olmasına engel olamazsın." "Evet, ama-"

Dişi kaplan homurdandı ve uzaklaştı. "Artık o domuz hakkında konuşmak istemiyorum!" diye bağırdı, kollarını iki yana açarak.

"Tamam, tamam. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz..." Tişörtü kafasının yanından geçip gitti, ardından sağ spor ayakkabısı, sonra da sol ayakkabısı. Biri alnından sekti. "Uhhh ... Malone?"

"Uh-huh?"

"Ne yapıyorsun?"

"Beni becerebilmen için soyunuyorum." Onunla yüzleşti, kollarını arkasına götürerek sütyenini çıkardı. "Dizim daha iyi hissediyor."

"Şişlik inmiş."

"Evet." Sütyenini çıkardı ve iki parmağıyla tuttu. "Böylece en sevdiğim pozisyonlardan birini yapabiliriz."

"Malone, konuşmamız gerek-"

"Nerede sevişeceğiz? Şu kocaman kanepeye ne dersin?" Etrafına hızlıca bir göz attı. "Bu bir ayı süiti olmalı."

"Malone-"

"Ya da" -çenesine vurdu, yavaşça döndü- "beni şu yemek masasının üzerine yüzüstü yatırabilirsin. Gerçekten pürüzsüz görünüyor, böylece memelerim sürtünmez."

"Um..."

"Orada bir mutfak masası bile var. Sağlam görünüyor."

"Kes şunu, Malone."

"Neyi durdurayım?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Sen de sırtmayı kes, seni lanet olası."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Genişçe sırtıtmamı mı tercih edersin?"

"Bana ne yaptığını tam olarak bildiğin için bu biraz daha dürüstçe olurdu."

"Tam olarak değil." Şimdi geniş geniş sırtıyordu. "Ama genel bir fikrim var." Ona doğru yürüdü. "Parasını ödemediğimiz bu muhteşem otel odasında oturup, senin hatan olmayan bir şey için kendini suçlamayı ve mutsuz olmayı gerçekten tercih eder misin?" Elini onun göğsüne bastırdı ve okşadı. "Yoksa günün geri kalanını beni aptal gibi becererek mi geçirmeyi tercih edersin?"

İçini çekti, büyük ve yüksek sesle. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Neyi bilmiyorsun?"

"Yapmamız gereken bir sürü şey var. Yani, bu bekleyemez mi?"

Elleri tekrar kalçalarına düştü, ama şimdi kesinlikle bir tavır vardı.

"Bekleyebilir mi? Burada çıplak duruyorum-"

"Tam olarak değil."

"-ve benimle birlikte olmaktansa bazı *şeyler* yapmayı mı tercih ediyorsun?" "Kişisel bir şey değil. Sadece çok şey oluyor."

Ağzı açık kaldı, kedi duyarlılığı aşağılanmıştı. "İyi! Sen git ne yapman gerekiyorsa yap."

Hışımla uzaklaşmadan önce onun kıyafetlerini toplamasını izledi, sevimli poposu bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Eğer hayvan formunda olsaydı, kuyruğunun fırtına gibi seğireceğine bahse girerdi. Keyfi yerinde olan Crush, onun otel odasının kapısına kadar gitmesine izin verdi... .

Bu ayıya zaman ayırdığı için tiksinen ve bu aptalca hatayı bir daha asla yapmamaya kararlı olan Cella, odanın kapısını açmaya çalıştı ama kapıyı yine büyük, beceriksiz ayı elleriyle kapattı!

"Sakıncası var mı?" diye çıkıştı, kapıyı tekrar çekerek açtı.

"Evet," dedi sakince, neredeyse sıkılmış bir halde. "Sakıncası var." Kapıyı tekrar çarparak kapattı.

"Bu çok kötü oldu." Kadın kapıyı çekti, ama adam omzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kara gözlerini odanın diğer ucuna dikmişti. Sonra tekrar iç çekti, sesi hâlâ sıkılmış gibiydi!

"Çekil!"

"Sakinleşmeniz gerekiyor hanımefendi."

Hanımefendi mi? Az önce bana hanımefendi mi dedi? "Sakinleşmek istemiyorum. Gitmek istiyorum."

"Özür dilerim, hanımefendi." *Yine mi hanımefendi?* "Buna izin veremem." "Yapamazsınız... benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hanımefendi" -kolundan tuttu ve kapıdan uzaklaştırdı- "neden sakinleşene kadar gidip oturmuyorsunuz, tamam mı?"

"Çek ellerini üzerimden!"

"Hanımefendi-"

"*Ve bana 'hanımefendi' demeyi kes!*"

"Evet," dedi, onu çekerek arkasında durdu ve her iki kolunu da kavradı.

"Bunu bildirmek zorundayım."

"Aramak... neyi?"

"Seni rahat bırakmaya çalıştım ama kontrolden çıktın." Ve sonra bileklerinde hissetti. O kendine özgü sesi duydu.

Soğuk titanyum kelepçeler.

"Beni kelepçeliyor musun?"

"Kendi güvenliğiniz için hanımefendi." Onu kanepeye çarpana kadar ilerletti, bir eliyle kelepçeli kollarını tutarken diğer eliyle kürek kemiklerinin arasına bastırdı, ta ki eğilip kıcı koltuk arkalığında yukarı kalkana kadar.

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Bana fazla seçenek bırakmadınız hanımefendi. Şimdi sakın olursanız ..."

Cella gülmemek için kendini zor tutarak dudağını ısırıldı.

Arkasına çömeldi, güçlü parmakları baldırının arkasına doğru kayd. "Bir kadın memurun üstümü araması gerekmiyor mu?" diye sordu.

Mümkün olduğunca kibirli bir sesle.

"Bunu bekleyecek zamanım yok hanımefendi. Önce diğerlerinin güvenliğini düşünmeliyim."

"Ama ben çoğunlukla çıplağım... Tam olarak ne sakladığımı düşünüyorsunuz?" "İnsanların üzerlerinde neleri saklayabildiklerine şaşırsınız, hanımefendi."

Cella'nın gözleri kapandı, ayının parmaklarının yavaşça iç uyluğundan yukarı doğru sürüklendiğini hissetmek onu çılgına çevirdi.

"Özellikle de kadınlar, hanımefendi." Parmakları Cella'nın külotuna değdi. "Kadınlar herkesi riske atabilecek her türlü şeyi yanlarında taşıyabilirler." Parmaklarını kadının amına doğru bastırdı. "Mhmm. Evet. Ne yazık ki hanımefendi, düzgün bir üst araması yapabilmek için bu külotlardan kurtulmamız gerekecek. Bu hem sizin hem de benim güvenliğim için," diye mırıldandı, iri parmakları külotu ayak bileklerine gelene kadar yavaşça aşağı doğru sürükledi. "İçinden çık."

Cella önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırdı.

Adam öne doğru eğildi, külot elindeydi. "Şimdi yine, senin ve benim güvenliğim için, biraz daha derine inmek zorundayım. Eğer bu konuda bana sorun çıkarırsan..." İşaret parmağıyla külotu salladı. "Ağzını tıkmak zorunda kalacağım. Anladın mı?"

Nefes nefese kalan Cella sadece başını sallayabildi.

"Bu iyi." İç çamaşırını tam önüne bıraktı, böylece ona bakmaya zorlandı, bariz tehdidini anladı. Tanrım, ne kadar lezzetli bir

kirli ayıyla oynamak zorundaydı.

"Bacaklarınızı açın, hanımefendi. Daha uzağa. Güzel." Vücudunu onunkinin üzerine getirerek onu kanepeyle arasına hapsetti. Ağzını onun kulağına dayadı. "Sadece rahatlayın hanımefendi. Rahatlarsanız bu çok daha kolay olacak."

Cella gözlerini kapattı, adamın parmağının içine girdiğini hissettiğinde vücudu gerildi. "Rahatlayın," diye ikna etti. "Ne kadar çabuk rahatlarsanız, hanımefendi, o kadar çabuk halledebilirim. Ama rahatlamalısınız."

Parmağıyla içeri ve dışarı okşadı, geri çekti, sonra iki parmağıyla içeri bastırdı. Kadın kısık bir inilti çıkardı ve adam uyardı: "Sessiz olun hanımefendi. Şikâyet ederseniz ne yapmak zorunda kalacağımı biliyorsunuz."

Bu iki büyük parmak inanılmaz miktarda yer kaplıyordu ve Cella tekrar inlememek için dudağını ısırıldı... ya da hırlamamak için... ya da mırlamamak için.

"Bir şeyler sakladığınızı düşünmeden edemiyorum hanımefendi. Çok ıslaksınız. Peki *bu* nedir hanımefendi?" Cella'nın her zaman sadece kendisinin bildiğini düşündüğü bir noktaya bastırdı ve neredeyse koltuktan kalkacaktı. Sadece vücudu onu yerinde tutmayı başarmıştı.

"Sakinleşmeniz gerekiyor hanımefendi."

Cella'nın vücudu titremeye başladı, dizleri zayıfladı.

"Nedir bu?" diye sordu, parmaklarıyla bastırıyor, okşuyordu. "Bana söyleyebilir misiniz hanımefendi? Daha sonra öğrenmeme izin vermektense şimdi itiraf etmeniz daha iyi. Size şimdi yardım edebilirim."

Başını iki yana salladı, vücudu çözülürken söyleyecek söz bulamıyordu.

"Beni dinlediğinizi sanmıyorum hanımefendi." İç çekti ve başını salladı.

"Bu gerçekten utanç verici."

Cella onun ne söylediğini, neler olduğunu bilmiyordu. Sadece ne hissettiğini biliyordu ve hissettiği şey, içinden geçen o muazzam orgazmdı, o kadar güçlüydü ki neredeyse üç yüz kiloluk ayıyı üzerinden atacaktı.

Ama iyi bir polis olduğu için asla kontrolünü kaybetmedi.

Kanepenin minderini ısırmak için elinden geleni yapan Cella, her şey sessizleşene kadar orgazm boyunca inledi ve kıvrandı.

Crushek ayağa kalktı, bir eli hâlâ onu kelepçelerinden tutuyordu, diğer eli ise hafifçe sırtını sıvazlıyordu.

Sonra da, "Gördüğüm kadarıyla pek iyi yönlendirilmiyorsunuz, hanımefendi," dedi.

Uh-oh.

Crush nefes alış verişini kontrol etmek, mükemmel kıçlı mükemmel kadını becermeden devam etmek için çok çalıştı çünkü kesinlikle kendini kontrol edemiyordu.

Hazır olduğunu düşündüğünde geri adım attı, bir eli hâlâ kelepçeleri tutuyordu, diğeri ise onu kaldırmaya yardım etmek için omzundaydı.

"Buraya," diye emretti ve Cella'yı büyük kanepenin etrafında dolaştırarak yanmakta olan şömineye ulaşmalarını sağladı. "Dizlerinizin üzerine çökün hanımefendi."

Cella'nın başını hafifçe çevirdiğini gördü, sanki ona bakacak gibiydi ama durdu ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Adam kanepeden bir yastık aldı ve kadının önüne bıraktı. "Yüzünü oraya koy ve kıçını havaya kaldır." Tereddüt ettiğinde, "Şimdi, hanımefendi."

Cella dudaklarını yaladı -onu kesinlikle çıldırttı!- ve eğildi, yanağını yastığa dayadı ve kıçını kolayca yukarı kaldırına kadar hareket etti. Elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi ve adam hangisinin bundan daha çok tahrik olduğunu merak ediyordu.

Crush kot pantolonunun fermuarını açtı, bunu onun önünde ve yavaşça yapmaya dikkat etti. Sonra acele etmeden arkasından dolaştı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Neden bu şekilde olması gerektiğini anladığınızdan eminim hanımefendi." Cella'nın kıkırdadığını duydu. "Sizin ve benim güvenliğim için mi?" "Kesinlikle. Peki bunu *neden* yaptığımı biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Çünkü bana yalan söyledin." Odaya girerken giydiği cekete uzandı ve onu kanepeden aldı. Kaçak eşyaları bulana kadar ceplerini karıştırdı. "O dişi kurtla aranızda olanları görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Onlar benim değil," diye hemen yalan söyledi, şaşkın kahkahası neredeyse ağzından kaçacaktı. "Onları cebime koymuş olmalı."

"Bana yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirmeyin hanımefendi." Crush sonunda aradığı şeyi buldu ve kedi istedikten sonra Smith'in gülererek Cella'ya uzattığı prezervatif şeridini çıkardı.

"Bu kaçak mal," dedi Crush, onu havaya kaldırarak. "Bunu görmezden gelemem." "Gitmeme izin veremez misin?"

"Hayır, hanımefendi. Gerçekten yapamam." Ve bunu tahmin edebileceğinden çok daha ciddi söylemişti. "Gitmenize izin veremem. *Bunu* kesinlikle bırakamam."

"Ne yapacaksınız?"

"Çok kötü davrandın. Ceza tek doğru yanıt gibi görünüyor."

Kıyafetlerini üzerinde tutmaya karar veren Crush, kot pantolonunu ve boxer'ını aletini dışarı çıkaracak kadar indirdi. Tamamen unutmadan önce prezervatiflerden birini takmak için bir dakikasını ayırdı ve taşaklarına kadar Cella Malone'un içine girdi.

Daha da yaklaştı, kalçalarını bacaklarının arkasına bastırdı, böylece çıplak etine karşı kotu hissedebiliyordu, onu tamamen giyinikken aldığını biliyordu. Aletini tutarak kızın amına sürttü ve kızın onu boşalttığında olduğundan daha da ıslak olduğunu görünce gülümsedi.

Vücudu gerildi ve aniden, "Sanırım bir mücadele vermem gerekecek" dedi.

"Görüyorum ki bunu kolaylaştırmayacaksınız, değil mi hanımefendi?" "Eğer yardım edebilirsem hayır."

Crush öne uzandı ve elini saçlarının arasına soktu, parmakları onu tuttuğunu anlayana kadar ipeksi telleri kavradı. Sonra kızın nefesi kesilene kadar elini biraz daha sıktı. Aletini ona doğru bastırdı.

"Çılgılık atmaktan çekinmeyin hanımefendi. Kimse beni durduramaz. Ben kanunum."

Sonra Crush sikini eve doğru itti ve bir daha ayrılmak isteyeceğinden şüphelendi.

Cella hangisinin onu daha da çılgına çevirdiğini bilmiyordu. Düz, "Yirmi yıldır üniformalı bir polisim" sesi, hala kıyafetlerinin üzerinde olması, ona sadece ipuçları vererek ne istediğini tam olarak anlaması

-Ya da onun büyük sikinin amının içinde ikamet ettiğini hissetmek?

Hay sikeyim! Her şey onu çılgına çeviriyordu.

O kadar çılgına dönmüştü ki, elleri kelepçelerin içinde kıpırdıyor, vücudu onun altında kıvranıyordu. Özellikle de adamın hareket etmediğini fark ettiğinde. İçine girmişti ama şimdi sadece... oradaydı. Bekliyordu. Onun her bir santimini hissetmesine izin veriyordu.

Daha fazla bekleyemeyen Cella kaslarını sıktı, onun soluğunu ve mırıldandığı laneti duyunca sırttı. Sonra elleri beline gitti ve onu sertçe içine alırken sabit tuttu.

Yine de, bilekleri bağlıyken ve ondan istediğini alırken bile, Cella daha önce hiç bu kadar güvende hissetmediğini fark etti. Daha çok önemsendiğini.

Ve bunu anladığında, bunun gerçeğini bildiğinde, aniden uyarıda bulunmadan boşaldı. Kısa bir süre içinde ikinci orgazmı olduğu düşünülürse, genellikle küçük bir klitoris aşkı olarak adlandırmayı sevdiği şeye ihtiyaç duyardı. Ama işte buradaydı, adamın üzerinde patlıyordu, vücudu titriyordu ve

neredeysse ellerinden kurtuluyordu. Sonra tam arkasından geldi, kalçalarındaki eller pençelere dönüştü, etine saplandı ama gerçek bir hasar oluşmadan durdu.

Cella nefesini geri almaya çalışırken, ayı kelepçeleri çıkardı, elleri bileklerini ovuşturdu. Yere uzandı ve Cella onun üzerine yığıldı. Cella "En büyük alet sende..." diye itiraf edene kadar uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde yattılar.

Crush güldü, eli saçlarının arasına girdi ve kafa derisine masaj yaptı. "Teşekkür ederim."

"Sadece bunu paylaşmam gerektiğini hissettim."

"İtiraf etmeliyim ki Cella, senin seks sonrası açıklamalarından bıkaçağımı hiç sanmıyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cella ayının üzerinde süründü, göğsüne kondu ve o uyanana kadar aşağı yukarı zıpladı.

"Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Evet." Güldü ve onun boynunu öptü. "Spor Merkezi'ne gitmem gerekiyor." "Hayır," diye sızlandı Crush, ona doğru uzanarak. "Burada benimle kal."

Cella onun ellerini savuşturdu. "Marauder'a seninle seks yapmakla meşgul olduğum için maça gelmediğimi söylememi gerçekten istiyor musun?"

"Onun tek derdi kişisel sorumluluk. Seni suçlayacak, beni değil."

"Seni piç kurusu." Mesajını ilettiğini hissedene kadar adamın burnunu sıktı ve ağzını kapattı.

"Şimdi," dedi onu serbest bırakıp nefes almasını sağladıktan sonra, "bu akşam maça geliyor musun?"

"Elbette geliyorum. Bu benim takımım. Ve Marauder oynuyor."

Burnunu ve ağzını tekrar kapattı, mesajını gerçekten ilettiğinden emin olana kadar onu itmesine izin vermedi. "Bu akşam maça geliyor musun?" diye tekrar sordu.

"Senin maçını kaçırmayı nasıl hayal edebilirim ki?" "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Onu öptü ve adam onu yakalayıp geri çekemedi kaçtı. "Bilet ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Conway'le Spor Merkezi'nde buluşacağım."

"Ama sonra soyunma odasına geleceksin, değil mi?"

"Conway'i de getirip Bare Knuckles Malone ile birlikte olduğumu gösterebilir miyim?"

"Bunu yapmana izin vermezsem nasıl bir kız arkadaş gibi davranmış olurum?" "Yani hâlâ rol yapmaya devam ediyoruz, öyle mi?"

"Evet. Maçtan sonra görüşürüz."

Bir şeyler homurdandı ve arkasını döndü.

Cella yatak odasının önünde durduğunda Lola'nın orada dikildiğini gördü. Tommy'den köpeği almasını ve otel odasına getirmesini istemişti. Crush onu gördüğünde o kadar mutlu olmuştu ki, Cella adamın bir köpeği olduğu ve ne kadar itici olursa olsun o köpeğin her zaman etrafında olacağı gerçeğiyle gerçekten yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

Cella kenara çekildi ve yatağı işaret etti. "Peki, devam et. Ben orada olmadığuma göre."

Lola onun yanından koşarak geçti ama zavallı şey o kısa bacaklarıyla ayı büyüklüğündeki kralın üzerine sıçrayamadı. Bu yüzden Cella dudağını tiksintiyle kıvrarak elini tombul poposunun altından geçirdi ve onu yatağa kaldırdı.

Sonra, bir teşekkür bile etmeden, köpek koşup Cella'nın ayısının yanına sokuldu ve göğsüne gömüldü.

Bunu kendisinin de yapabilmesini dileyen Cella, kendini oradan ayrılmaya ve lobiye inmeye zorladı. Şoför Mario dışarıda bekliyordu ve onun yaklaştığını görünce gülümsedi.

"Merhaba, Bayan
Malone." "Merhaba,
Mario."

Malzeme çantalarını Mario'ya teslim etti ve arka koltuğa yerleşti. Tam rahatlamaya başlamıştı ki cep telefonu çaldı. Sırt çantasından çıkardı ve mesaja baktı.

BU GECE İYİ ŞANSLAR,SEKSI ŞEY.

Cella sırtarak mesaja cevap verdi:

SONRA GÖRÜŞSEK İYİ OLUR. MAÇTAN SONRA NASIL OLDUĞUMU
BİLİRSİN HEH.

"Evet," dedi Cella Mario'ya. "Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş taklidi."

"H a d i ama Bayan Malone," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi Mario. "Erkek arkadaş numarasıymış, hadi oradan. KZS'deki herkes o ayıyla çıktığınızı biliyor."

"Resmi falan değil," diye karşı çıktı. "Ezik."

"Kapa çeneni, Mario."

Neredeyse iş çıkış saati olduğu düşünülürse Spor Merkezi'ne oldukça çabuk ulaştılar ve Mario ön kapıların hemen yanına park etti.

Cella tüm ekipmanlarını aldıktan sonra Mario omzunu sıvazladı. "Bu gece iyi şanslar Bayan Malone."

"Teşekkürler."

"Maçtan sonra sizi ben mi alacağım?"

"Pek emin değilim. Sana mesaj atarım." Yürüdü ve özel girişe doğru yöneldi. Aniden durup omzunun üzerinden baktığında bir kurt güvenlik görevlisi kapıyı onun için açık tutuyordu.

"Her şey yolunda mı Bayan Malone? Bayan Malone?" "Evet, evet. Teşekkürler."

Cella etrafına bir kez daha baktı ama hiçbir şey göremedi. Bu sadece bir histi. Nefesini bırakarak içeri girdi ve hâlâ onu izleyen kurda gülümsedi. Koridora çıktığında eşyalarını yere bıraktı ve cep telefonunu çıkardı. Hızlı arama tuşuna bastı ve bekledi.

"Smith."

"Ben Cella."

"Evet."

"Sanırım biri beni takip ediyor."

Smith bir an sessiz kaldı, sonra "Spor Merkezi'nde misin?" dedi. "Evet. Babam ve Crush da bu gece burada olacaklar."

"Hemen geliyorum."

Crush sabırsızlıkla Conway ile birlikte sıraya girdi. Genellikle maçı izlemek için sabırsızlanırdı. Ama hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez bir kadını görebilmek için maçın bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Sıradan bir kadın da değildi. Bakıcı annesinin "tatsız aile bağlantıları" dediği, ağzı bozuk, küçük bir kedicikti. Sanki Peg Baissier İngiliz kraliyet ailesindenmiş gibi.

"Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ondan özellikle hoşlanıyorum çünkü o bir kız değil." "Yani bir kedi olduğu için mi?"

Crush öfkesini kontrol etmeyi hatırladı. "Çünkü o bir *kadın*." "Kız. Kadın. Ne fark eder ki?"

"Bunu karına sor. Şişlik indiğinde bana ne kadar iyi karşıladığını söyle." Conway kıkırdadı. "Chay bir kız arkadaş bulmana çok sevindi."

"Sahte kız arkadaş."

"Onunla seks mi yapıyorsun?"

"Seni ilgilendirmmez."

"Bu evet demek, yoksa hayır derdin. Sen o dürüst adamlardan birisin."

"Kulağa yanlış geliyor."

"Duruma göre değişir. Eğer onunla düzenli olarak seks yapıyorsan, o senin taklit ettiğin bir şey değildir."

"Henüz o kadar ciddi miyiz bilmiyorum." Ya da belki de Cella'nın o kadar ciddi olup olmadığını bilmiyordu. Cella anlaşılması kolay bir kadın değildi; en azından bu kadarını biliyordu.

Crush, Cella'yla olan ilişkisinin boyutlarını düşünmekle meşgulken, kalabalığın rahatsız edici bir şekilde sessizleştiğini fark etti. Conway'e baktı, ikisi de kaşlarını çatmıştı. Sonra soluna ve Çapulcunun soğuk mavi gözlerine baktı.

"Ah... merhaba?"

Çapulcu ona şöyle bir baktı. "Ne yapıyorsun?"

Crush tekrar Conway'e baktı ama arkadaşı sadece omuz silkebildi. "Yerimi almak için bekliyorum."

"Ama burası boktan koltukların sırası."

Crush biraz aşağılanmış bir halde sezonluk biletine baktı. "Belki biraz yüksekler ama yine de oyunu yeterince iyi görebiliyorum." İşte böyle. Bu iyi bir ifadeydi.

Çapulcu *olmayan* biri için iyi bir ifade.

"Ama onlar boktan koltuklar. Biz onlara boktan koltuklar diyoruz."

Crush'ın arkasında duran sırtlan klanının erkeklerinden biri, "Sakıncası var mı? Bu koltuklar için iyi para ödedik."

Kutup ayısı-aslan melezi sadece başını çevirmekle yetindi, kaşları öylesine çatıktı ki Crush adamın asla bir suçlu olmadığına şükretti.

"Az önce sözümü mü kestin?" Novikov sırtlana sordu.

"Ya yaptısam?" diye sordu sırtlan ve işte o zaman Crush bu salakla Klan üyelerinin aralarında birkaç biradan fazlasını içtiklerini hatırladı.

Yıllarca devriye polisliği yaptıktan sonra Crush içgüdüleriyle hareket etti ve Novikov'u o koca eller sırtlanın boğazına sarılmadan saniyeler önce yakaladı.

Conway rozetini ve nihayetinde silahını göstererek sırtlanları geride tuttu.

"Maça geç kalacaksınız!" Crush Novikov'a ve sırtlanlara Melez hemen dövüşmeyi bıraktı ve saatine baktı.

"Kahretsin!"

Ekipmanını kaptı ve Crush'a işaret etti. "Hadi gel."

Soyunma odalarına gidene kadar Crush ve Conway'in taraftarları kendisinden uzak tutmasını istediğini düşünen Crush arkadaşını çekti ve ikili de peşinden gitti.

"Koltuklarımız ne olacak?" Conway ona fısıldadı.

"Döndüğümüzde hâlâ orada olacaklar."

"Ne olmuş yani? Şimdi de koruma görevi mi yapıyoruz?" "Sızlanmayı kes."

"Ama orası Minnesota," dedi Etoburlar'ın oynayacakları takım hakkında.

"Bunu bir kez daha söylersen..."

Novikov'u asansöre kadar takip ettiler. Kapılar kapandı ve melez başını salladı. "Bunun için kimi suçluyorum biliyor musun?"

Crush'ın içinden "Senin huysuzluğun mu?" demek geldi ama yapmamaya karar verdi. Adam en az on santim daha uzun ve altmış kilo daha ağırdı. Crush onu vurabilirdi ama oyun ne olacaktı?

Her zaman olduğu gibi Crush'ın önceliği takımıydı.

"Onun yüzünden. Blayne Thorpe yüzünden." Novikov kendini işaret etti. "Ben asla geç kalmam. Asla. Sonra onunla tanıştım. Ve bir şekilde beni de çılgın zaman çizelgesine dahil etmeyi başardı. Pratik yapabilmek ve kalabalıktan kaçabilmek için her zaman üç dört saat erken gelirim. Ama onun Long Island'dan dönmesini beklemek zorunda kaldım. Neden biliyor musun?" Crush ve Conway sözlü olarak cevap vermek yerine sadece başlarını salladılar. "Çünkü benim için bir sürprizi vardı. Ne tür bir sürpriz olduğunu biliyor musunuz?" Yine başlarını sallamakla yetindiler. En güvenli bahis bu gibi görünüyordu. "Çin desenleri! Çin desenleri umurumda gibi mi görünüyor?"

Kafa sallamak hâlâ güvenliydi.

"Ve bu onun sevimli, şirin ve tatlı olmasına yardımcı olmuyor. Geçen hafta evime ne getirdi biliyor musun? Benim güzel, tertemiz, mükemmel evime mi? Bir sokak kedisi. Çita değil. Ya da bir leopar. Binamın arkasındaki sokakta yaşayan gerçek bir kedi. Onu tutmak istiyor. Bir kedi! O bir kurt köpeği ve bir kedisi olsun istiyor!"

"Crushek'in bir köpeği var ve o bir ayı."

Novikov ona baktı. "Senin köpeğin mi var?"

"Sadece besleme."

"Üç lanet yıldır bunu söylüyor."

"Doğru eve gittiğinden emin olmak istiyorum!"

"Başka bakıcı köpeğiniz var mı?" Novikov ona sordu.

"Hayır."

"O zaman o senin köpeğin."

Asansör durdu ve kapılar açıldı. MacRyrie ve Van Holtz memnuniyetle gülümseyerek içeri girdiler. Sonra Novikov'u gördüler. Gülümsemeleri kesildi.

İkili yerleşirken ve kapılar kapanırken biraz hırıltı oldu. Crush, MacRyrie'nin Van Holtz'u dürttüğünü ve ardından Novikov'a "Biraz geç kaldın" dediğini gördü.

Novikov hiç vakit kaybetmeden ekipmanlarını yere attı ve iki ayı birbirlerine saldırdı. Crush ve Conway Novikov'u arkadan yakalayıp MacRyrie'nin üzerinden çekmeye çalışırken, Van Holtz da aynı şeyi boz ayıya yaptı. Sorun şu ki, birbirlerine kilitlenmişlerdi ve ikisi de geri çekilmeye hazır görünmüyordu.

Sonra asansör durdu ve kapılar bir kez daha açıldı. İşte o zaman Crush, Cella'nın Smith, Dr. Davis ve Cella'nın kadın takım arkadaşlarından birkaçıyla birlikte orada durduğunu gördü.

Cella sırtarak asansördeki beş erkeğe baktı ve yanındaki kadınlara "Bu fanteziyi daha önce yaşamış olanlar ellerini kaldırsın" dedi.

Bütün eller havaya kalktığında pek de şaşırmamıştı.

Asansörden iner inmez Crush onu eski ortağıyla tanıştırdı. Adamın bir adı olduğundan emindi ama Crush sadece "Bu Conway" dedi. Bu konuda onu sıkıştırmaya zahmet etmedi. Bunun erkeklere özgü bir şey olduğunu hissetmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona.

"Evet." Adam ona gülümsedi. "Aslında şimdi daha iyi."

"Awwwww," dedi tüm koridor şekil değiştirenlerle doluydu. "Bir silahı var," diye duyurdu. "Kullanmasına izin vereceğim."

Herkes kendi işine döndüğünde, Cella parmak uçlarına çıktı ve büyük ayıya sarıldı. "Burada olmana sevindim."

"Uh-huh."

Biraz geriye yaslandı ve onun yüzüne baktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Sanırım az önce Smith'in buradan sıvıştığını gördüm. Neden gizleniyor?"

"Vay canına." Cella gerçekten etkilenmişti. Cella ve hatta Van Holtz da dahil olmak üzere çoğu insan Smith'in görölmek istemediği sürece hiçbir yere gittiğini görmemişti. Kızın bir yeteneği vardı. Sissy Mae ona Hayalet diyordu. Doğru bir tanımlamaydı.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyorum."

"Pek çok paranoyak insan tanıdım Malone. Sen paranoyak değilsin."

"Biri beni takip ediyormuş gibi hissettim."

"O zaman muhtemelen öyledir. Merak etmeyin. Oyun bittiğinde korunuyor olacaksınız."

"Ama-"

"Hayır. Duymak istemiyorum." Crush eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Maçtan sonra görüşürüz."

"Tamam."

Conway yanlarına geldi, elinde bir Carnivores tişörtü tutuyordu. "Şuna bir b a k ı n . Altı takımın imzasını aldım."

"Minnesota taraftarı olduğunu sanıyordum."

Cella çakala baktı. "Minnesota taraftarı mısın? Hepsi ayı gibi değil mi?" Crush'a baktı. "Alınma ama."

"Ben bir Minnesota hayranıyım. Ama bu kötü çocuğu bir servete satabilirim." "Sadakat nerede, köpek?"

"Onda hiç yok," diye açıkladı Crush. "O Jersey'li."

"Ohhh."

Kutup onu işaret etti. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Crush çakal arkadaşıyla birlikte asansöre doğru yönelmişti ki Novikov çıkageldi. "Nereye gidiyorsun?"

Her iki adam da durdu ve yavaşça melezle yüzleşti. "Koltuklarımıza."

"Boktan koltuklara mı?"

Cella gözlerini devirdi. "Koltukları konusunda ona sataşma."

Novikov şimdi ona bakıyordu. "Nasıl bir kız arkadaşsın sen?"

"Sahte bir kız arkadaş."

Novikov kaşlarını çatı. "Çok tuhafsın."

"Bu tespit edildi."

"İşte." Novikov zincirlere asılı iki rozeti uzattı. Crush'ın gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. "I ... Ben alamam-"

Daha sözünü bitiremeden çakal, Crush'ın elinden rozetleri kaptı ve oyun programıyla yüzüne bir tokat attı.

"Teşekkürler!" Conway genişçe sırtarak "Teşekkürler!" dedi. "Gerçekten minnettarım, dostum."

"Seni tanımıyorum," dedi Novikov. "Bu onun için. Sen sadece onunla birliktesin."

Evet, Cella, Blayne Thorpe'un adamda ne gördüğünü anlayabiliyordu. Sana asla yalan söylemezdi. Çok açık sözlüydü.

"Teşekkürler," dedi Cella ona göz kırparak.

"Bunu kendin düşünmeliydin." "Buza çıkmadan önce beni kızdırma, it herif."

Etrafındaki herkesten her zaman biraz tiksiniş görünen melez başını sallayarak uzaklaştı.

"Yapamam-" diye başladı Crush ve Cella parmak uçlarında yükselip elini onun ağzının üzerine koydu.

"Yapabilirsin. Yapacaksın da. Uyuşturucu ya da başka bir şey getirebilmemiz için size rüşvet vermiş değiliz. Bunu kendim düşünmediğim için üzgünüm. Düşünseydim başıma üşüşürdünüz," diye alay etti.

Ve onu üzen şeyin de bu olduğunu biliyordu. Crush, "Senden böyle şeyler istemiyorum," diye ısrar etti. "İstemiyorum."

"Şaka yapıyorum," dedi ona.

"Şaka yapıyor," diye söz verdi çakal, rozetlerinden yakın zamanda vazgeçmeye niyetli değildi.

Cella, Crush'ın bir tür Crushek-ahlakı yüzünden burun delikli koltuklarına geri döneceğinden endişelenerek Conway'e koltuk sahiplerinin yerlerini tarif etti.

Onu bir kez daha öptü. "İyi eğlenceler," diye emretti ona. "Yoksa İyi Adam Malone bunu duyacak."

"Aman Tanrım," dedi Crush, gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

"Baban-"

"Burada ve seni gördüğüne sevinecek." Gülerek, kalan kıyafetlerini giymek için soyunma odasına gitti.

Jai, son maçtan beri ilgilendiği diğer herkesi kontrol etmek için yolda durdu.

"Dikkat," dedi Jai, lanet olası panosuna hızlıca lanet olası notlar yazarken.

"Ne hakkında?"

"Şu Minnesota takımı."

"Ne olmuş onlara?"

"Onların bir ünü var. O yüzden dikkatli ol. Bu gece damarlarını tamir etmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Anladım." Cella ona göz kırptı ve giysilerini giymeyi bitirdi.

Koridorda bekleyen ekibin geri kalanıyla buluştu ve Van Holtz "Ondan hoşlandım" deme ihtiyacı hissetti.

"Kimi?"

"Senin ayından."

"O *benim* ayım değil. O, şu anda seviştiğim bir ayı."

"MacRyrie ona, "Novikov'a benzediğini ama daha çekici olduğunu ve OKB'nin olmadığını fark ettin mi?" diye sordu.

"Doğrudan mı?"

"Evet," dedi hem ayı hem de kurt aynı anda.

"Doğrudan olmayı seviyorum. O zaman kimse kafana bir şey sokamaz. Lisedeyken hamile kaldığımda olduğu gibi. Etrafta koşturup herkese anlatmıştım. Rahibeler dehşete düşmüştü. Ama kimse beni utandıramazdı çünkü ben zaten her şeyi ortaya koymuştum. Herkes için!"

Takım spiker gelene kadar güldü. İşte o zaman Cella Reed'e ve birlikte çalıştığı diğer çaylaklara işaret etti. "Size söylediklerimi unutmayın çocuklar. Panik yapmayın, sinirlenmeyin. Sadece oynayın. Anladınız mı beni? Şimdi oraya git ve kışlarına tekmeyi bas."

OTUZUNCU BÖLÜM

Crush tekrar arkadaşına baktı. *Bu senin suçun*, diye bağırdı ona ve Conway'in tek yapabildiği çaresizce omuz silkmek oldu.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" Cella'nın babası sordu.

"Hı-hı."

"Çünkü onları öldürürsen, paranı nasıl alabilirsin? Alamazsın. Her iyi bahisçi bunu bilir, bu yüzden beni sevdiler. Kimseyi gerçekten öldürmeden kemikleri ve kafaları nasıl kıracağımı biliyordum. Bu bir beceri, biliyor musun? Sahip olduğum bir beceri."

Crush başını salladı. "Hı-hı." Tekrar Conway'e baktı. *Senin hatan!*

Özür dilerim!

"Ceza kutusundan çıktı."

İyi Adam kızı buzdayken daha az konuşuyor gibi görüldüğü için minnettar olan Crush, Cella'ya odaklandı. Zor bir maç olduğunu kabul etmek zorundaydı. Minnesota takımında sağlıklı bir yırtıcı hayvan karışımı vardı ama en iyi oyuncuları sırtlanlardı. Hepsi aynı Klandan geliyordu ve paklarını vermeyi sevmiyorlardı. Özellikle Marauder'dan nefret ediyor gibiydiler. Aslanla ilgili bir şey olmalı, çünkü sürekli onun peşinden gidiyorlardı ve Cella sürekli yollarına çıkıyordu. Buzda çok fazla kan vardı ve bir kez olsun bunun sadece rakibe ait olduğunu söyleyemedi. Takım bu gece skorsuzluğu devam ettirmek için çok mücadele etti.

İşte böyle zamanlarda Crush, Cella'nın faydasını görebiliyordu. Geri adım atmıyordu, değil mi? Ve her zaman Çapulcuyu korudu. Kıcını tekmeledi.

Ama Crush takımların pak için savaşmasını izlerken hemen bir şey fark etti. Sırtlanlar arasındaydı. Üç tanesi. Takımlarının kalesinin etrafında patenle kayıyorlardı, aralarında sessiz bir şeyler geçiyordu. Sonra üç farklı yöne doğru fırladılar.

Crush bunun kendi hayal gücü olabileceğini düşündü, ta ki Nice Guy konuşmayı kesene kadar - adam nadiren konuşmayı keserdi - ve öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, parmakları birbirine kenetlenmişti.

Tekrar buza odaklanan Crush, sırtlanların Etoburlar'ın kalesinin etrafında ve arkasında dönmesini izledi. Yine Çapulcuya doğru ilerliyorlardı ve birkaç oyuncu onu korumak için harekete geçti. Onlar bunu yaparken sırtlanlar da ayrılıp etraflarından dolaştı. Normal görünüyordu. Ta ki Crush, Cella'nın

tek başına, ekibin geri kalanından uzakta, Novikov'a doğru ilerliyordu. Novikov'a odaklanmıştı, her zaman kendisinden çok ekibine dikkat ediyordu. Bu yüzden geldiklerini görmedi. Ona doğru ateş ettiklerini görmedi.

İki sırtlan Cella'ya doğru koşmadan saniyeler önce Crush'ın Kibar Adam Malone'dan duyduğu son şey "Tanrım-" oldu. İki taraftan sertçe vurulan Cella havaya uçtu ve vücudu dönmeye başladı. Yine de bir kedydi ve yere indiğinde iki ayağının üzerine düşmüştü. Crush kötü dizinin bunu hissetmiş olması gerektiğini bilerek yüzünü buruşturdu.

Ama Cella yere iner inmez, üçüncü sırtlan oradaydı, alçaktan ve açılı bir şekilde ona çarptı. Tam vücudunun alt kısmına. Bacakları pistin duvarına çarptı. Tüm kalabalık bu cesur hareket karşısında öfke ve hayranlıkla kükredi ama Crush her şeyden önce Cella'nın kükremesini duydu ve az önce *ne* olduğunu biliyordu.

Yerinden sıçradı, arkasında olabilecek zavallıları düşünmeden dimdik durdu. Nice Guy'ın hemen yanında olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı, babanın dehşeti aşikârdı.

Birlikte Cella'nın vücudunun tekrar takla atmasını ve sert bir şekilde yere düşmesini izlediler. Bayılmamıştı. Çok fazla acı çekiyordu. Hâlâ s o p a s ı n ı tutmayı başarmıştı ama sonunda onu da bıraktı ve şimdi doğal olmayan bir açıyla bükülmüş olan sol bacağına yöneldi. Acı o kadar şiddetliydi ki, hissetmiyormuş gibi bile yapamıyordu.

Sırtlanlar ona bakarak geri çekilirken, iki takımın geri kalanı da tamamen durdu. Herkesin öylece donup kalması çok garipti.

Hakemler - bir erkek kutup ve bir erkek aslan - iki takım arasında kayarak onları ayırırken, Etoburlar'ın takım yöneticisi buza çıkıp Cella'nın yanına koştu. Birkaç saniye sonra sağlık ekibi dışarı çıktı, Dr. Davis de onlarla birlikteydi. Cella'nın etrafını sardılar ve Crush sadece kafalarının üstünü görebiliyordu, bu yüzden neler olup bittiğini anlamak imkansızdı. Yine de içgüdüsel olarak zaten biliyordu. Babası da öyle.

"I ... I ..."

Conway'e işaret etti, arkadaşının Bay Malone'u sakinleştireceğini biliyordu. Bu konuda iyiydi. Crush yaşlı adamın omzunu sıvazladı. "Ben gidip onu kontrol edeceğim. Sen burada kal."

Crush kapıya doğru yürüdü ve kapıdan çıktı. Kapıyı kontrol eden güvenlik tekrar kapattıktan sonra koşmaya başladı.

Dişlerini sıkan, kızının doğumundan bu yana hiç böyle bir acı hissetmemiş olan Cella dayanmak için elinden geleni yaptı. Bayılmamak için. Ama bu gittikçe zorlaşıyordu. Kesinlikle bu oyunun dışındaydı. Lanet sırtlanlar.

"Sedyeyi getirin!" Jai teknisyenlere emir verdi. Sonra Cella'nın üzerine çıktı, elleri omuzlarındaydı, onu tutmaya çalışıyordu ama acıdan hareketsiz kalamıyordu. "Tatlım, görmeme izin vermelisin."

"Siktir, Jai.

Siktir!"

"Biliyorum."

Dostum, Cella bunun sonunu asla duyamayacaktı. Bu sefer dizinin iyileşmesi en az bir hafta sürecekti. Buz işe yaramazdı. En azından bu gece. Ama bunu atlatabilirdi. Atlatacaktı. O bir Malone'du. Kendini bir hafta kadar dizinden uzak durmaya zorlayacaktı ve hepsi bu olacaktı. Sonra o pisliklerle bir rövanş maçı yapmak istedi.

Eller omuzlarının altından ve bir diğeri de belinin altından geçti. Sedyeye kaldırıldı/sürüklendi. Kalabalığın sesi mutlu gelmiyordu. Kan istiyorlardı. *Spor Merkezi'nden çıkarken iyi şanslar Minnesota*. Cehenneme kadar yolun var. Şehirden çıkarken iyi şanslar.

Cella'ya bir acı şimşegi daha çarptı ve bir süreliğine her şey karardı. Uyandığında sağlık odalarından birindeydi. Tanrım, ne kadar zamandır baygındı?

"Cella? Tatlım? Beni duyabiliyor musun?"

Başını kaldırıp Jai'ye baktı. Acısı daha azdı. Onu bir şeyle vurmuş olmalılar. İyi olmuş. Bunun yardımını oldu.

"Evet. Seni duyabiliyorum."

"Tamam. Harika. Önümüzdeki birkaç dakika içinde seni transfer edeceğiz."

"Beni transfer etmek mi?" Cella odaklanmak için çok uğraştı. İlaçlar onu sersemletiyordu. "Beni nereye nakledeceksiniz?"

"McMillian Presbyterian Hastanesi'ne."

"Ama ben Katoliğim." Oh. Vay canına. *Kafası* iyiydi. Cella başını salladı. Tekrar denedi. "Neden hastane? Evde iyileşebilirim. Eve gitmek istiyorum."

Cella arkadaşının yüzünü gördü. O ifadeyi. "Neler oluyor?" Cella sordu.

"Hiçbir şey. Hadi seni hastaneye götürelim."

Cella Jai'nin kolunu yakaladı ve onu sıkıca tuttu. "Neler oluyor?"

Jai teknisyenlerine baktı ve başını sertçe sallayarak onları uzaklaştırdı. Odanın diğer ucuna geçtiklerinde Jai ona baktı. "Senin

diz, tatlım."

"Ne olmuş ona?"

Jai ona baktı, bir an durdu. "Bunun düzeltilmesi gerek. Bu kendi kendine iyileşmez."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Ama-"

Jai'nin sesi saçma sapan değildi, tamamen profesyoneldi. "Eğer bu şekilde olmasına izin verirsek, Cella... bırakın paten kaymayı, o bacağın üzerinde yürüyemezsin bile. Ama oradaki uzmanla temasa geçtim bile. Bizimle hastanede buluşacak."

"Sahip olduğum şeyi *düzeltilmek* için."

"Hayır," dedi Jai kararlılıkla. "Sahip olduğun şeyi düzeltmek diye bir şey yok, Cella. Ya değiştiririz ya da yürümek için bir yürüteç kullanmaya başlarsın."

"Ama endişelenme. Bir kez yapıldıktan sonra iyi olacaksın. Bu adam ne yaptığını biliyor. O en iyisi ve hiç kimse yaralandığını bilmeyecek."

Ama mesele bu değildi, değil mi? Mesele tekrar yürüyüp yürüyemeyeceği değildi. Aslında tüm kariyeri sona ermişti. Aynen böyle. Bir sürü fizik tedavi ve bir mucizenin ardından takıma geri döndüğüne dair kahramanlık hikayeleri olmayacaktı. Bunun yerine, Cella'nın dizi değiştirilecek, bacağı daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olacaktı ... ve bir daha asla profesyonel spor yapamayacaktı. Asla.

Teknisyenlerden biri Jai'ye yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

"Tamam. Tamam." Jai ona baktı. "Ambulans geldi tatlım. Gitmeliyiz." Çünkü çok uzun süre beklerlerse bacağı kendiliğinden iyileşecekti ama kötü bir şekilde, doktorları bacağını onarmak için tekrar tahrip etmek zorunda bırakacaktı.

Onun sessizliğini bir tür anlaşma olarak kabul eden Jai, teknisyenlere onu hastaneye götürecek olanları içeri almalarını işaret etti.

Ancak kimse onu kıpırdatmadan bir başka acı nöbeti onu parçaladı ve Cella kükredi, dişleri ve pençeleri serbest kaldı, kesmeye, parçalamaya ve yok etmeye hazırdı. İri eller onu yere yatırdı ve biri ona bir iğne batırdı, daha fazla ilaç vücuduna zorla verildi.

Ve bu hatırladığı hemen hemen son şeydi.

Crush sağlık ofislerinin dışında sabırsızlıkla volta atarak bekledi. Kimse ona çok yaklaşmazdı. Endişeli bir ayıya kimse fazla yaklaşmazdı.

İçeri girip Cella'yı görmeyi ve neler olduğunu öğrenmeyi umuyordu. Ama o sırada sağlık görevlileri onu dışarı çıkarıyor, Spor Merkezi'nin dışına park etmiş bir ambulansa doğru gidiyorlardı. Dr. Davis onlara yetişmek için acele ederek arkalarından geldi. Crush da onu takip ediyor, adını haykırıyordu.

Omzunun üzerinden baktı. İlk başta onu tanıdığından bile emin değildi. Asansöre vardıklarında onunla yüzleşti ve Cella'yı hastaneye götürmek için değerli saniyelerini boşa harcamak istemediğinden geriye doğru yürüdü.

"Onu McMillian Presbyterian Hastanesi'ne götürüyoruz. Babasını çağırın. Uyandığında orada olması gerekiyor. Anladın mı?"

Crush başıyla onayladı ve asansör kapılarının kapanmasını izledi.

Ama Crush babasını almak için koşmak yerine orada öylece durdu. Hareket edemiyordu. Ve adının söylendiğini duyana kadar orada, kapalı kapıya bakarak ne kadar durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda içine düştüğü katatonik durumdan sıyrılan Crush yavaşça döndü. Arayan Van Holtz'du.

"Nerede o?"

"Hastanede."

"Durumu ne kadar kötü?" Crush sadece omuz silkmekle yetinince Van Holtz odanın dışında bekleyen sağlık teknisyenlerinden birine döndü. "Ne kadar kötü?"

Elindeki kanı silmek için bir havlu kullanan çakal, "Dizi parçalanmış. Değiştirmek zorunda kalacaklar. Onu McMillian'da bekliyorlar."

Van Holtz şimdi Crush'ın tahmin ettiği gibi görünüyordu. Şaşırmış ve kafası karışmıştı. Ama Van Holtz'un bununla başa çıkmasına yardım edemezdi. Şimdi olmazdı.

"Babasını bulmalıyım," dedi kurdun yanından geçerken. "Kız uyandığında orada olmalı."

İkinci takım buzun üzerindeydi ve Lock yedek kulübesinde Novikov'un yanına oturdu, o da Reed'in yanına, o da Bert'in yanına oturdu. Hiçbir şey söylemeden oturdular ve Ric'in dönmesini beklediler.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama Lock ne olduğunu anlayamıyordu. Yine de bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bu, deniz piyadesiyken edindiği altıncı bir histi. Tamamen iyi huylu ve sadece bir kaza gibi görünen bir şeyin ne zaman başka bir şey olduğunu bilmek. Yanında oturan takım arkadaşlarına şöyle bir baktıktan sonra, böyle hisseden tek kişinin kendisi olmadığını anladı.

O sırtlanlar Marcella'yı hedef almış gibi görünüyordu. Belki de hedef almışlardı. Ric tarafından işe alınan Karnivorlar'a katılmadan önce birkaç takımda daha yer almıştı. Son birkaç yıl içinde herhangi bir zamanda Minnesota ekibini ya da özellikle o sırtlanları kızdırmış olabilirdi. Yine de... sadece onun peşinden gitmemişlerdi. Lanet olsun. *Pek çok* oyuncu onun peşinden gitmişti. Hokeyde nefret edilen bir kadındı çünkü yaptığı işte çok iyiydi. Ama bu çok koordineli görünüyordu. Çok planlı. Ve onun şahdamarına saldırmamışlardı. Bacaklarına saldırmışlardı. Zayıf dizlerine...

Ric Lock'un yanına düştü ve Novikov ona bakmak için eğildi.

"Eee?" Novikov sordu.

"Onu McMillian Presbyterian'a götürüyorlar." Şekil değiştirenler için mükemmel bir hastane. Lock'un kız kardeşi orada beyin cerrahisinin başındaydı. "Total diz protezi."

Novikov gözlerini kırıştırdı, şok olmuştu ve açıkça üzgündü.

"Eminler mi?" Ric başını salladı. "Eminler."

Bundan sonra sessizlik oldu. Tüm birinci dizi orada öylece oturmuş, Cella'nın "hadi hepsini öldürelim!" tavrını çoktan özlemişti.

Ric aniden ayağa kalktı ve kaskını taktı. "İlk takım içeri," diye emretti. Normalde bunu koça bırakırdı ama takımın sahibi oydu. İsteddiği her şeyi yapabilirdi.

Hep birlikte ayağa kalktılar ve buzda kaymaya başladılar, ikinci takım yedek kulübesine doğru giderken onları geçtiler. Pak oyundayken, rakip topu buzun üzerinden Karnivor kalesine doğru manevra yaparak gönderdi. Ric çömelmiş bekliyordu ve rakiplerden biri pakı kaleye sokmak için kaleye yaklaştığında Lock aşağı doğru koştu. Ric pakı durdurdu ve Lock arkadaşı ile sırtlanlardan birinin arasından kayarak geçti. Lock tam yanından geçmişti ki Ric'in sopasının fırlayıp sırtlanın yan tarafına çarptığını gördü.

İrkilmişti -Ric, kendisi başlatmadığı sürece kimseyle dövüşmezdi- Lock tam Ric eldivenleri düşürüp sırtlanla birbirlerine çarptıkları sırada arkasını döndü. Başka bir sırtlan Ric'e doğru gidiyordu, Lock ona doğru koştu, boynundan yakaladı ve kafasından çekerken Novikov üçüncü sırtlanı aldı ve sanki kendisi bir basketbol oyuncusuymuş ve sırtlan da topmuş gibi onu pistin etrafında zıplatmaya başladı.

Sonra her iki takım da buza çıktı ve oyun hemen hemen sona erdi....

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Asansörün kapıları açıldı ve Dez dışarı çıktı, kocası Mace de arkasındaydı. Hemen durdu ve bakışları tıklım tıklım dolu hastane koridorunda dolaşmaya başladı. Oradaki insanların çoğunu tanıyordu ama Cella'nın ailesini kolayca seçebiliyordu. Çoğunlukla Dez'in arkadaşına benziyorlardı. Turuncu ve beyaz çizgileri olan siyah saçlar, altın ya da yeşil gözler; kadınlar kıvrımlı, erkekler defans oyuncusu gibi yapıydı.

Ancak Dez'i hemen endişelendiren şey, tüm koridor boyunca hissettiği trajedinin ağırlığıydı. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, telesekreterine Dee-Ann Smith'in o kısa mesajlarından biri gelmişti. Tanrım, çok mu geç kalmıştı?

Hayır, hayır. Böyle düşünmek istemiyordu.

Etrafına bir kez daha hızlıca baktıktan sonra Dee-Ann'i gördü ve ona doğru yürüdü. Tamamen hırpalanmış Ric Van Holtz, Lock MacRyrie ve Bo Novikov'un yanında duruyordu. Cehennemden çıkmış gibi görünüyorlardı. Cella'ya olanları durdurmaya çalışmışlar mıydı? Ve eğer adamlar böyle görünüyorsa... Cella neye benziyordu?

???Dee-" diye başladı Dez, ama sonra Blayne Dez'e sarıldı... hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Histerik bir şekilde.

Tanrım, belki de çok geç kaldım.

Dee, Blayne'i Dez'in üzerinden çekti ve Novikov'a doğru itti. "Hadi gel." Dez'in kolundan tuttu ve onu başka bir koridordan geçirerek boş bir odaya soktu ve kapıyı kapattı.

"Ne oldu lan?" Dez dışarı çıktığında kapı tekrar açıldı ve Blayne içeri girdi.

"Dee, Blayne'e "Tek yapacağın bebek gibi ağlamaksa burada kalamazsın," dedi.

Blayne hırlayarak Dee'nin üzerine yürüdü ve parmağıyla yüzünü işaret etti. "O benim de arkadaşım, Dee-Ann!" Gözyaşları yeniden başladı. "Onu seviyorum."

"Daha dün ona sürtük dedin."

"Bu konuyu nasıl açarsın?" Blayne feryat etti.

Bu ikisinin de ona ihtiyacı olan cevapları vermeyeceğini anlayan -biri çok fazla konuşurken diğeri yeterince konuşmuyordu- Dez koridora geri döndü. Crushek'i aramaya çıkmadan önce "Burada kal," diye emretti. Crushek'i aramaya gitmeden önce "Burada kal," diye emretti.

ama onun orada olduğunu da biliyordu. Bir yerlerde. Cella'yı yalnız bırakmayacaktı.

Ve Dez haklıydı. Crush'ı uzun koridorun sonunda, odalardan birinin içinde buldu. Yere oturmuş, sırtını duvara dayamış, dizlerini kaldırmış, bakışları boş yatağa odaklanmıştı. Yanına yaklaştı ve elini uzattı.

Crush eline ve ona baktı.

"Haydi," dedi kadın.

Crush onun elini tuttu ama çoğunlukla kendini yerden kaldırdı. Kadın onu, gözlerini deviren Dee-Ann ve hâlâ hıçkıran Blayne'i bıraktığı odaya geri götürdü.

"Ah, Crush!" Blayne ürkmüş kutba doğru koşmadan önce ağladı ve kollarını onun beline doladı. "Seni zavallı, zavallı adam."

Dez kapıyı kapatmadan önce kocasının ona attığı bakışı görmezden geldi.

"Ne oldu?" diye sordu, en azından hikâyenin büyük kısmını üçünün birlikte anlatabileceğini düşünerek.

"Zavallı Cella'nın hayatı sona erdi!" Blayne, Crush'ın göğsüne doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladı ama Dez bunu ciddiye almamaya karar verdi. Bunun yerine Dee-Ann'e odaklandı.

Kadın omuz silkti. "Yaralandı." "Ne kadar kötü?"

"Yeterince kötü."

Gördünüz mü? Bu yeterli bir bilgi değildi. Bunun üzerine Dez dikkatini, Blayne'in sırtını beceriksizce sıvazlayan Crush'a yöneltti.

"Bu benim hatam," dedi ona. "Bütün bunlar. Sanırım benim hatam." Blayne ona baktı. "Senin hatan mı? Bunu nasıl söylersin?"

"Baissier'nin bir şeyler yapacağını bilmeliydim. Sadece Cella'nın peşinden böyle gideceğini hiç düşünmemiştim."

Hayır. Hâlâ net değildi, bu yüzden Dez Dee-Ann'e geri döndü.

"Beni daha önce aradı. Birinin onu takip ettiğini söyledi. İkimizin de aklına onu buza götürecekleri hiç gelmemişti."

Buz mu? Hokey maçlarından birinde biri ona saldırmış mı? Yüzlerce, hatta belki birkaç bin şekil değiştirenin olduğu bir yerde mi? Sonra Dez, Ric ve Lock'un dışarıda nasıl göründüklerini hatırladı. Belli ki kavga etmişlerdi. Ama sonra...

Dez üç şekil değiştirene baktı. "Cella vuruldu mu?"

Dee-Ann başını salladı. "Hayır."

"Bacağını mahvettiler," diye sızlandı Blayne.

"Şey," diye düzeltti Dee, "çoğunlukla sadece dizini."

"Onun..." Dez başını kaşıdı. "Banyoda falan mı dizini kırdı?"

"Hayır. Buzda oldu."

Dez üç aptalı inceledi. "Beni buraya lanet bir spor kazası için mi getirdiğinizi söylüyorsunuz?"

"Bilmek istersin diye düşündüm."

"Bilmek istiyorum, Dee. Cella benim arkadaşım. Ama detay istiyorum. Bana 'Hastaneye gelsen iyi olur. Cella'yı aldılar' demek bana spor yaralanmasından farklı bir şey ifade ediyor."

"Anlamıyorsun, Dez," diye açıkladı Blayne, daha fazla gözyaşı akarken Crush'tan uzaklaşarak. "Onun kariyeri sona erdi. Bir daha asla profesyonel hokey oynayamayacak."

"Tekerlekli sandalyeye mi mahkûm olacak?"

Dee arka cebinden bir parça kuru et çıkardı. Neden orada olduğunu Dez bilmek istemiyordu. "Şüpheli," dedi Dee. "Dizini değiştirdikten sonra muhtemelen önümüzdeki hafta başında KZS'ye dönmüş olacak. Sadece ameliyatın bitmesini bekliyoruz."

"En azından topallayacak mı?"

"Hayır. Vücutlarımız protez ameliyatlarına çok iyi dayanıyor." Dee kolunu kaldırıp dirseğini gösterdi. "Bunu bir av sırasında kopardım. Doktorlar değiştirdi... yeni gibi oldu." Örnek vermek için, büyük ölçüde zarar görmemiş gibi görünen eklemi bükte.

Dez kapıyı işaret etti. "Dışarı çıkın. İkiniz de. Dışarı." Blayne'i kot pantolonunun arkasından yakaladı ve kapıya doğru sürükledi, kapıyı açtı ve onu iterek dışarı çıkardı. "Sen de taşralı. Dışarı."

"Çok huysuzsun," diye yakındı kurt kapıdan çıkmadan önce.

Kapıyı çarpan Dez, Crush'la yüzleşti. "Neler oluyor?"

Cella gözlerini açtı ve ilk gördüğü şey annesiydi... ve gözyaşları. Sonra odanın etrafına baktı. Bütün o Malone'lar. Hepsi ağlıyordu. Erkekler ve kadınlar. Kendisini yanlış ölü teşhisi konmuş bir tabutun içinde uyanmış gibi hissetti.

"Anne?"

"Ah! Benim sevgili tatlı kızım!"

Annesi ona sarıldı ve Cella gözyaşlarının boynuna damladığını hissedebiliyordu. En azından bunun gözyaşı olduğunu umuyordu.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim." Annesi geri çekildi ve saçlarını okşadı. "Sen sadece ... sadece ... olacaksın." Gözlerini kocaman açarak, daha birkaç gün önce çıplak elle dövüşmekle tehdit ettiği Cella'nın teyzelerine baktı. Hepsi Cella'ya gülümsedi, sonra Kathleen ağlamaya başladı, sonra Margaret, sonra ... Tanrım, Deirdre bile. Sonra hepsi ağlamaya başladı. Bu oldukça... garipti.

Aslında, Cella bacağının hala yerinde olduğundan emin olmak için bacağına baktı ve evet! Bacağı yerindeydi. Bandajlıydı ve iyileşene kadar hareketsiz kalması için üzerinde bir destek vardı. Cella şu anda her türlü ağrı kesiciyle dolu olduğunu söyleyebilirdi çünkü vücudunun kendini tekrar bir araya getirdiğini ve bunun genellikle acı verdiğini biliyordu. Hem de çok. Ama o hiçbir şey hissetmiyordu. İşte buradaydı. Nefes alıyordu. Malones'un yapmayı sevdiği gibi hayatta kalıyordu. Yine de amcaları ona bakamıyordu bile. Tanrım... yüzünde yara izleri var mıydı? O sırtlanlardan biri ona pateniyle mi vurmuştu? Çirkin miydi?

Sonra Cella karşısındakinin kendi ailesi olduğunu hatırladı. En iyi günlerinde bile duygusal bir sepet gibiydiler. Bu yüzden paniğe kapılmak yerine, kızını bulana kadar odanın etrafına bakındı. Meghan odanın arka tarafında duruyordu, Josie de onun yanındaydı. Cella'nın hoşuna giden şey çocuğunun güzel yüzündeki mutlak kızgınlık ifadesiydi. Tamam. Eğer Meg aileyle kalacaksa, en azından bir gün bu grubu yönetme potansiyeline sahipti. Fazlasıyla tavırlıydı.

Daha da iyisi, Meghan annesini tanıyordu. Bir bakışta amcalar, teyzeler ve kuzenlerden oluşan kalabalığın arasından sıyrılıp annesinin yanına vardı. Cella'nın elini tuttu ve iki elinin arasına aldı. "Bizi yalnız bırakabilir misiniz lütfen? Benim ..." Cella'nın gurur duyduğu uzun ve dramatik bir duraklama yaptı. Çocuğu iyi eğitmişti. "... annemle biraz *konuşmam* gerek."

"Elbette, elbette," dedi Kathleen, tüm teyzeleri, amcaları ve kuzenleri odadan dışarı çıkarırken. Ama Cella'nın babası karısının omuzlarından tuttu ve Cella'ya göz kırparak hâlâ hıçkıran kadını odadan dışarı çıkardı.

Kapı kapandıktan ve Cella kızıyla yalnız kaldıktan sonra bir iç geçirdi. "Beyzbol sopasıyla vurulmadığı sürece hiçbir kedi hıçkıra hıçkıra ağlamamalı."

"Seninle her zaman çok aşırı olmak zorunda."

Cella kızına sırtarak güldü. "Bu senin DNA'nda var evlat. Buna alışsan iyi olur."

Hâlâ annesinin elini tutan Meghan yatağa oturdu. "Anne, çok özür dilerim."

"Ne için? Sen hiçbir şey yapmadın ki."

"Mesele bir şey yapmak değil. Mesele... empati kurmak."

"Empati kurmak mı?"

Meghan'ın gözleri şaşı oldu. "Evet, anne. Empati."

"Kulağa zayıflık gibi geliyor."

"Öyle değil..." Meghan dişlerini sıktı. "Neden beni deli ediyorsun?" "Bu benim işim değil mi? Bu annemin işi ve gördüğünüz gibi, o bunu yapıyor iyi."

"Tek söylediğim, hokeyin senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim. Her şey demek-"

"Hayır. Sen benim için her şeysin bebeğim. *Sen*. Gerisi sadece sos."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Örgü örmeyi

öğreneceğim."

"Anne."

"Bir şeyler bulurum. Hayatta hokeyden daha fazlası var."

"Herkes için öyle ama senin için değil." Meghan bir an düşündü. "Kız takımı var."

"Hayır."

"Onların aynı kuralları yok-"

"Aynen öyle." Cella kızına bön bön baktı. "Annenin güzel yüzünü beğenmiyor musun? Gözlerimin... dişlerimin eksik olduğunu görmeyi mi umuyorsun? Tüm takımın kadınlardan oluşmasını önerecek kadar mı önemsemiyorsun?"

"Seni yalın kılıç boksör!"

"Erkekler! Bir gün öğreneceğin gibi erkekleri idare etmek kolaydır. Dün gece yaşananların aynısı ben kadın takımındayken olsaydı... Bacaklarımı kaybetmiş olurudum. İkisini de."

"O kadar da kötü olmadıklarını duydum... artık."

"O kadar kötüler. Güven bana. Karma, tamamı erkek ya da hiçbiri. Çünkü tamamen kadın olmak sadece acı ve sıkıntı demek."

"Hep drama."

"Ben bir Malone'um," diye tekrar açıkladı Cella, uzun bir iç çekiş yaptığından emin olarak. "Bunu bir kez kavradığınızda, drama kendini açıklıyor." Bir an düşündü. "Diğer herkesi uzaklaştırma şansın var mı? Uzaklara?"

"Deneyebilirim. Genelde beni dinlerler." "Biliyorum."

"Hayır, anne."

"Ne?"

"Aklının döndüğünü görüyorum. Yakın zamanda bu aileyi ben yönetmeyeceğim." "Tabii ki olmayacaksın. Daha on sekiz yaşındasın. Ama bir on beş yıl daha..." "Sanki sana patronluk taslamama izin vereceksin de." Meghan düştü

Cella'nın elini. "Saçmalıklarla dolusun."

"Saçmalık mı? Gerçekten mi?"

"Herkes kendini küfürle ifade etmek zorunda değil."

"Hayır. Ama kendini küfürle ifade *etmemek* ne kadar eğlenceli olabilir ki?"

Meghan ayağa kalktı. "Herkesten kurtulacağım." Kapıya doğru yürüdü.

Durdu. "Senin takımın-"

"Hayır," dedi Cella çabucak. "Onları bu gece göremem."

"Tamam. Şu korkunç Dişi Kurt ve Dedektif MacDermot mu?"

"Öncelikle, Dişi Kurt'un adı Dee-Ann ve ona böyle hitap edebileceğinizi söyledi zaten."

Kızının dudağı biraz kıvrıldı. "Evet." "Unut gitsin. Yarın gelmelerini söyle."

"Tamam." Kızı yere baktı, sonra sordu: "Peki ya Bay

Crushek?"

"Crush burada mı?"

"Tabii ki burada." Meghan başıyla onayladı. "Ve gerçekten üzgün görünüyor." "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Evet. Bırak içeri gelsin."

"Tamam."

"Ailenle birlikte eve gidecek misin?"

"Hayır," diye yanıtladı kızı tüm iş tonuyla. "Ve Bay Crushek'in de ben dönene kadar gitmesi gerekiyor. Kur yapmak yok."

"Kur yapmak mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ama ne demek istediğinizi biliyor musunuz?" "Elbette biliyorum.

Okuyorum."

Cella kendine gülmemesini emretti çünkü kızı bir kalp krizi kadar ciddiye.

"Jai Teyze'ye de uğramasını söyleyeceğim." Meghan elini kapının üzerine koyarak, "Ve anne, o bacağını hareket ettirme," diye uyardı.

Kızına bakan Cella biraz doğruldu ve sarsıldı.

Altın rengi gözlerini ona dikti.

"Anne." Çocuk çok kolaydı!

"Bacağımı oynatmıyorum. Ayrıca, şu anda bana verdikleri ağrı kesicinin etkisi o kadar yüksek ki sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum."

"Geri geleceğim," diye tehdit etti Meghan.

Kızı dışarı çıktığında, Cella yatağına geri yaslandı ve boş odaya baktı. Bir dakika sonra kimseye duyurmadan, "Kafam *çok* güzel," dedi.

"Yani," diye mantık yürüttü Dez, "temelde, bacağı eskisinden daha güçlü olacak." "Evet."

"Ve fizik tedaviye bile gerek kalmadan üç dört gün içinde ayağa kalkabilecek."

"Hemen hemen."

"Yine de hepsi onun ölümünün yasını tutuyormuş gibi davranıyor." "Sadece kariyerinin ölümü."

"İçlerinden biri. Yani o KZS'de. Ona yılda yarım milyon ödediklerinden nispeten eminim-"

"Bekle. Ne kadar?"

"Oh, evet. KZS *gerçekten* iyi para ödüyor. Donanmadan ayrıldığında Mace'i işe almaya çalıştılar ama onun Smitty ile planları vardı."

"Yani rütbemiz ne olursa olsun, teşkilattaki tüm insanlardan daha iyi maaş almamıza rağmen, yine de diğer herkesten daha az mı maaş alıyoruz?"

"Devlet memurları, bebeğim." Dez bir süre Crush'a baktı ve onun açık bakışlarından saklanmamaya çalıştı. Bir süre sonra ona, "Bu senin hatan değil," dedi.

"Benim hatam. Baissier'nin böyle bir şey yapacağını bilmeliydim."

"Bir hokey maçında kız arkadaşının dizini kırmak için sırtlanları kiralayacağını mı? Kimsenin bunu tahmin edebileceğini sanmıyorum." Parmağıyla onu işaret etti. "Ve sen o adam değilsin."

Kafası karışan Crush, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Demek istediğim, sen üvey annesinden intikam almak için uyurken onun boğazını kesen adam değilsin." Kapıyı işaret etti. "O adam Dee-Ann. Bunu gözünü kırpmadan yapar. Cella da öyle. Sen yapmazsın. Bu boku yaparsan, asla kendinle yaşayamazsın. Sonra da ortağın olan beni süreceksin,

Bay Depresyon rolünle delirtiyorsun. O yüzden birini avlayıp intikam alabilecek biriymişsin gibi davranmayalım."

"Yani boş mu vereyim?"

"Bak, anlıyorum. Cella'ya olanlar berbat. Ve bu... umursamaz kaltak biraz acıyı hak ediyor. Ama yaptıklarının mahkemede işlediği cinayeti hafifletici bir faktör olarak değerlendirileceğinden emin değilim. Ve evet, pençelerin ve dişlerin var, sen bir yırtıcısın, yada yada-"

"Yada yada?"

"-ama günün sonunda, dostum... sen hala bir polissin. Eski kafalı. Kim ya da ne olursa olsun ya da haklı sebepleri ne olursa olsun, kimsenin intikam almaktan kaçmasına izin vermezsin."

"Ama bunu ona borçluymuşum gibi hissediyorum. Cella'ya borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Cella'ya tek borcun çiçekler, belki birkaç şenlik balonu, hastaneden eve bırakılmak ve sokulmak. Bilirsin, ayı sevgisi."

"Ayı sevgisi mi? National Geographic'te gördüğün başka bir şey mi?"

"Ya da Animal Planet. Her ikisi de kocamla ve köpek olmayan yeni arkadaşlarımla başa çıkmamda çok yardımcı oluyor."

"Ben sadece..." Crush konuşmayı kesti, burnunu kaldırdı ve kokladı. Uzanıp kapının kolunu tuttu ve çekerek açtı. Cella'nın kızı diğer tarafta, Dr. Davis'in kızı da onun hemen yanında duruyordu. İki kız bir konuda hararetli bir tartışma içindeymiş gibi görünüyordu ama kapı açıldığında ikisi de dondu kaldı. Onları bir şey yaparken yakalamış gibi hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Merhaba Meghan. Her şey yolunda mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kız arkadaşını iterken başını salladı. Çocuk uzaklaştı ve Meghan bir adım daha yaklaştı. "Annem uyandı."

* * *

Cella esnedi ve başını kaldırıp Jai'ye baktı. Yine bir panoya iliştirilmiş bir çizelgeye bir şeyler yazıyordu. Bu kadının panolara olan takıntısı neydi?

"Sen iyi misin?" diye sordu Cella.

"İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

Jai bakışlarını Cella'nın kılere kaldırdı ve ters ters baktı.

"Herkesin kariyerimle bu kadar ilgilenildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı Cella. "Hepsinin bu kadar üzüleceğini."

"Sadece empati kuramaz mıyız?"

"O kelime de ne?"

Jai elindeki panoyla ona vuramadan -belli ki bunu düşünüyordu- kapı açıldı ve Josie koşarak içeri girdi, tökezleyerek yatağın yanında durdu.

"Nedir o?" Jai kızına sordu.

"Dedektif Crushek..."

"Ne olmuş ona?"

"Meghan ve ben onu bulmaya gittik ve Dedektif MacDermot ile konuşuyordu ve... intikam almak istiyor."

Cella kaşlarını çatı. "Minnesota ekibine karşı mı?"

"Ha?" Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Üvey annesine karşı falan mı?" Eğildi ve fısıldadı, "O bir yetim mi?"

"Öyle bebeğim, ama bununla çok iyi başa çıkıyor."

"Şu anda değil. Sana olanlar yüzünden çok kızgın, C Teyze." Baissier'nin tüm bunlarla bir ilgisi varsa, gerçekten de şaşırtıcı değildi. Yine de Cella şansının yaver gittiğini düşünüyordu. Gerçek şu ki, Baissier Cella'nın yoldan çekilmesini istiyorsa, Spor Merkezi'ne yürürken Cella'yı başından vurdurabilirdi. KZS bu işi böyle hallederdi.

"Nerede o?"

"Meghan onu getiriyor ama önce seni uyarmamı istedi." "Beni uyarmak mı?"

"Ona izin veremezsin."

"İzin veremez miyim?" Cella muhtemelen kafası iyi olduğu için bundan zevk alarak sordu ama Jai yine de omzuna bir tokat attı. "Ah!"

Kapı tekrar açıldı ve Meghan içeri girdi, Crush da arkasındaydı. Cella ilk başta gülümsedi çünkü bu biraz komik görünüyordu. Çok zayıf, 1.80 boylarında, son derece temiz giyimli kızını, siyah Black Sabbath tişörtü giymiş ve hapishaneden yeni çıkmış gibi görünen 1.90 boylarında, üç yüz kiloluk bir polis takip ediyordu. Neyse ki çıkmamıştı. Kızı tamamen güvendeydi. Ve bunu fark etmek Cella'nın gülümsemesini biraz daha genişletti. Kafası güzel olabilirdi ama ayıya güvendiğini biliyordu. O önemsiyordu, bu da küçük Josie'nin haklı olduğu anlamına geliyordu. Crush bunun suçunu dev ayı omuzlarına yükleyecekti. Almamalıydı. Bunların hiçbiri onun suçu değildi; bu sadece içinde yaşadıkları dünyaydı. Grup, KZS, BPC, hepsinin oynadığı acımasız, kalpsiz oyunlar. Bu gerçekten kontrol edebileceği ya da yönetebileceği bir şey değildi ve Peg Baissier gibi biriyle bu işe girmek ona ciddi şekilde zarar vermekten başka bir işe yaramazdı.

Ve Cella'nın umurundaydı! Ayının yaralanmasını önemsiyordu. Bütün bunlar yüzünden üzülp üzülmeyi önemsiyordu. Bu onu daha da gülümsetti. Kan bağı olmayan ya da Cella'yla aynı zamanda hamile olan birini önemsemek güzeldi.

Crush kaşlarını çatarak başını kaldırdı ama onu görünce durdu, elini kapıya dayadı, bakışlarını ona dikti ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Ve ikisi de birbirlerine gülümseyerek bir süre öyle kaldılar.

Hokey maçından dolayı yara bere içindeydi, sol bacağı hareketsiz kalmasını sağlayan bir atel içindeydi, koluna bir serum takılmıştı, siyah saçları bir lastik bantla gelişigüzel bir şekilde başının üstüne yığılmıştı ama yatakta oturuyor ve gülümsüyordu.

Tanrım, çok güzel.

Biri boğazını temizledi ve Crush yalnız olmadığını hatırlayarak gözlerini kırıştırdı.

"Pekâlâ," dedi Dr. Davis Cella'nın yastığını kabartırken. "Bu ikisini eve götüreceğim."

"Annemi bırakmayacağım J. Teyze," dedi Meghan.

"Evet, gidiyorsun." Cella kızına başıyla onay verdi. "Eğer eve gitmezsen bu annemin geri geleceği anlamına gelir. Lütfen bunu bana yapma. Sevdiğin annene. Daha fazla hıçkırıklara dayanamıyorum."

"Ya bir şeye ihtiyacın olursa?"

"Hemşireler bunun için var." Dr. Davis yastığı Cella'nın başının altından çekti. "Ona çok iyi bakacaklar." Yastığı tekrar kabarttı. "Bunu yapmak için eğitildiler." Sonra yastığı Cella'nın yüzüne koyarak onu yatağa geri itti.

İki genç annelerinden iğrenerek gözlerini devirdi. "Mo-om," diye sızlandı Dr. Davis'in kızı.

Dr. Davis gülerek geri çekildi ve yastığı kaldırdı. "Sadece uyumasına yardımcı olmaya çalışıyordum."

Cella arkadaşının kollarını tokatladı. "Sen bir aptalsın. Git hadi." İki kıza da el salladı. "Evinize gidin. Ben sabah burada olacağım."

"Yalnız kalmamalısın, anne."

"Ben kalacağım." Crush ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Nasıl olsa uyumayacağım, o yüzden uyuyabilirim."

"Şey, eğer annem için sorun yoksa-"

"Öyleyim. Güle güle." Cella onlara kapıya doğru el salladı. "Görüşürüz!"

İki kız Cella'ya veda öpücüğü verirken Crush geride durdu.

Dr. Davis, "Bacağını oynatma," diye uyardı onu.

"Kımıldatmayacağım."

Doktor arkadaşını yanağından öptü ve kapıya doğru yöneldi. Crush'a yaklaştığında, "O-" diye fısıldadı.

"Uçurtma gibi. Sana iyi şanslar." Göz kırptı ve dışarı çıktı, kapı sessizce arkasından kapandı.

Oda sessizdi ve Crush orada durmuş, Cella "Özür dileme" diye uyarana kadar ona bakıyordu.

"Düşünebilir miyim?"

"Hayır. Güven bana. Eminim ilerledikçe özür dilemen gereken pek çok şey olacaktır... ama bu onlardan biri değil."

"Yapmalıydım-"

"Beni kükreteceksin. Ve bir kez kükremeye başladığımda, durmayı gerçekten sevmiyorum." Cella gözlerini ovuşturdu. "Ne yapmak istemediğimi biliyor musun? Oturup konuşmak, analiz etmek ve bilirsin işte, düşünmek."

"Tamam. Ne yapmak istiyorsun?"

"Sarıl-ayı oyna."

Crush gülmemek için çenesini kaşıdı. "Sarıl-ayı mı? Neymiş o?"

"Ayımın bana sarıldığı ve çok güzel olduğumu söylediği yer." Başını salladı. "Sanırım bununla başa çıkabilir." Yatağa doğru bir adım attı.

"Çıplak sarılan ayı."

"Hayır." Crush ellerini salladı. "Asla olmaz."

"Oh, hadi ama!"

"Çıplak kucaklaşma olmayacak. İyileşiyorsun, bacağını hareketsiz tutman gerekiyor ve kafan güzel."

"Kafam *çok iyi*." Örnek vermek için iki elini kaldırdı, serçe ve işaret parmaklarını kaldırdı, başparmakları diğerlerini tuttu ve başını Van Halen konserindeymiş gibi salladı.

"Bu kadar eğleniyor olman mı gerekiyordu?"

"Bakın, en son on altı yaşındaydım..." Durdu, ona baktı ve dudak büktü, "Polis."

"Sanırım bu konuda zaman aşımına uğradın, Malone. Yine de çok iyi bir anne olduğunu söylemeliyim çünkü *belli ki* çocuğun farklı bir yolda ilerliyor."

Omuz silkti. "Sıkıcı bir yol."

"Belki, ama on beş yaşında hamile de değilsin."

"Öncelikle, hamile kaldığımda on altı yaşındaydım ve o iblis yavrusunu doğurduğumda on yedi yaşındaydım." Cella gözlerini kaçırdı. "O bir doktor olacak."

"KZS'ye katılmasını mı umuyordun?"

"Bunun olmasına izin vermeden önce İsviçre'deki ana ofisleri yakardım." Alnını kaşıdı. "Benim çocuğum doktor olmak istiyor, doktor olacak."

Crush yatağa doğru yürüdü. "KZS'de mi olmak istiyordun?"

"Aslında evet. Ben de denizci olmak istiyordum. Ama dediğim gibi... o Meghan değil, o Josie değil."

"Peki ya Dr. Davis?"

"Jai. Tanrım, kadına sadece Jai de. Bu resmi isim takıntınızdan nefret ediyorum."

"Tamam. Jai. O da KZS'de mi?"

"Sadece tıbbi ekibin bir parçası. Bir keresinde çatışma sırasında boynumdan vurulmuştum. Beni iyileştiren oydu. Ama arteriyel hasar onun uzmanlık alanı. Dizimle başka bir doktor ilgilendi." Bacağına baktı. "Hokeyi özleyeceğim."

"Özür dilerim."

"Yine mi özür diliyorsun?"

"Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Hayır. Yapman *gereken* buraya gelip bana sarılmak." "Sızlanıyorsun."

"Beni mız mızmızlandırıyorsun."

Crush yatakta Cella'nın yanına oturdu, kolunu omzuna attı ve uzanmaya çalışmaması için olabildiğince yanına yaklaştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok," diye iç geçirdi, başı adamın göğsüne yaslanmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Destekler çıktığında seks yapacağız."

"Hayır." Crush kısa bir süre dişlerini sıktı ve sikine kendini kontrol etmesini emretti. "Demek istediğim, tüm bunlara rağmen şimdi ne olacak?"

Tüm vücudu gevşemeye başladı, gözleri kapanıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Ama bir şey söyleyeceğim," diye mırıldandı derin bir uykuya dalmadan önce, "Bu gece Baissier olmadığımı gerçekten memnunum."

Crush kaşlarını çatı. "Neden?" Ama artık çok geçti. Cella bayılmıştı.

Peg, arkasında iki kişilik güvenlik ekibiyle Brooklyn'deki evine girdi. Geç olmuştı ve yorgundu. İşler istediği gibi gitmiyordu ama pes etmeyecekti. Asla pes etmeyecekti.

Mektuplarını hızla gözden geçirdi. Önemli bir şey görmeyince zarfları ön kapının yanındaki sehpanın üzerinde duran gümüş tepsiye attı. İç çekerek ayakkabılarını çıkardı ve koridordan geçerek mutfığa doğru ilerledi. Oturma odasının önünden geçti ama durdu ve geri dönüp odaya baktı. Gördükleri karşısında öfkesinin boynuna tırmandığını hissetti.

"Birileri oyun oynuyor," diye mırıldandı çocuklarına, geride bırakılan katliama bakarak. Mobilyalarının çoğu antikaydı ve *hepsi de* pahalıydı.

"Bu iğrenç," diye yakındı içlerinden biri.

Çantasına uzanarak cep telefonunu aldı ve mutfığa doğru ilerledi, ekip evin geri kalanını kontrol etmek için üst kata çıkarken orada ne yapıldığını merak ediyordu.

İçeri girdi ve elinde cep telefonu olduğu halde durdu. "Rahat mısınız?" diye sordu mutfak masasında bağdaş kurmuş oturan Dişi Kurda.

"Hem de çok. Çok teşekkür ederim."

Peg elini tekrar oturma odasına doğru uzattı. "Peki bu senin işin miydi, küçük köpekçik?"

"Hayır. Kediler yaptı. Kedigillerin nasıl olduğunu bilirsin. Malone da onlardan biri."

"Bütün bunların beni rahatsız etmesi mi gerekiyor?"

"Daha çok rahatsız eder. Sanırım ev sahibi sigortanız var. Yine de ayakkabılarına ve kıyafetlerine yaptıklarını karşılayacağından şüpheliyim."

"Ne yaptılar benim-"

"Eminim şimdiye kadar ne yaptıklarının kokusunu almışsındır. Sen boz ayı falan oluyorsun."

İşte bu yüzden kedigillerden nefret ediyordu. "Ne olmuş yani? Burası beni tehdit ettiğin, belki biraz tokatladığın yer mi?"

"Hayır." Dişi kurt üzüntüyle başını salladı. "Yapamam. Annem bana her zaman yaşlıları dövmenin yanlış olduğunu söyledirdi."

Peg biraz hırlayarak, "Ben yaşlı *değilim*," diye tersledi. "Nasıl istersen."

"O zaman ne istiyorsun? Bana korkunç uyarılarda bulunmak mı?"

"Uyarılarımla pek tanınmam. Ne anlamı var anlamıyorum." Masanın üzerinden kaydı. Uzun boyluydu ama Peg kadar uzun değildi. Kesinlikle o kadar geniş de değildi. Sadece küçük bir grup orospusuydu. Sanki bu bile Peg'i korkutabilir miydi?

Kurt arka kapıya doğru yöneldi ama Peg şimdi itiraf etmeliydi ki anlamıyordu. Kedigiller pençeleriyle mobilyalara zarar verme ve ayakkabılarına saygısızlık etme işlerini bitirip gitmişlerdi ama köpek... o hâlâ etrafta dolanıyordu. Neden?

"Neden hâlâ buradasın, köpek?"

"Sadece biraz açım, hepsi bu."

Kafası karışan Peg, lavaboda kullanılmış tencere ve tavalara görmeyi umarak etrafına bakındı. Belki de buzdolabında köpek pisliği. Ama onun yerine yerde el değmemiş mama ve su kapları gördü. Ve hemen yanında da biraz kan.

Peg Dişi Kurt'un peşinden gitti ama dişi çamaşır odasında aniden durdu ve ona doğru baktı. Peg köpeği görebilmek için hemen tepe lambasını yaktı. Dünyada Peg'i tedirgin eden pek fazla insan yoktu ama...

O sarı köpek gözleriyle ona bakan köpek yanağını kaşıdı. İlk başta Peg'in tek görebildiği köpeğin ağzının etrafındaki kandı, ama sonra yumuşak bir cınlama sesi duydu ve gözleri dişi köpeğin kalın, insana benzeyen bileğine sardığı şeye odaklandı. Parlak kırmızı bir tasma ve ona bağlı küçük bir çandı. Kendini kaşırken cınlayan şey buydu.

Öfkeden kuduran Peg, "*Seni iğrenç parça-*" diye kükredi.

"Şimdi, şimdi," diye kolayca araya girdi köpek, soğukkanlılığını hiç kaybetmeden. Ne korku, ne öfke, ne de nefret gösterdi. Hiçbir şey göstermedi. Hiçbir şey. "Kabalaşmayalım."

"Sen benim kedimi yedin." Peg'in iki yıl önce kedisever bir yatırımcıyı etkilemek için kurtardığı siyah-beyaz tekir kedi. Oldukça bağlandığı bir kedi!

"Nasıl olduğunu bilirsin." Köpek başını yana eğdi, işaret parmağıyla ağzının kenarındaki kanı sildikten sonra parmağını emerek temizledi. "Sen benim amımı siktin... ben de seninkini siktim."

İşi bitince beyzbol şapkasını Peg'e doğru eğdi. "Hepinize iyi geceler."

Peg'in elleri yumruk oldu ve "Sen tam olarak kimsin lan?" diye sordu.

"Adım Dee-Ann." Arka kapıyı açıp karanlığa adımını attı ama Peg'e dönüp baktığında sarı köpek gözleri ona parlıyordu.

"Sen Eggie Ray Smith'in oğlusun," diye suçladı Peg.

"Bu doğru. Babama selamınızı söylerim."

Bu sözlerle kadın karanlığın içinde kayboldu ve Peg kapıyı hızla kapatıp kilitledi. Sonra titreyen elleriyle asistanını hızlıca aradı. "Buraya hemen bir taktik birimi gönderin." Kokladı, iğrenç köpek dişisi ve daha da kötüsü kedi sidiği ve boku kokusu öğürme hissi uyandırıyor. "Ve lanet olası bir hizmetçi servisi."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Omzuna hafifçe vurulması Crush'ı uyandırdı. Sıcak kahve kokusu başını yataktan kaldırmasını sağladı. Ancak hâlâ Cella ile yatakta değildi. Ailesinin geri geleceğini biliyordu ve onların kendisini yatakta Cella'ya sarılmış halde bulmalarını doğru bulmuyordu. Bu yüzden şafak sökmeden hemen önce isteksizce ondan uzaklaştı -Tanrım, o kadar sıcaktı ve çok güzel kokuyordu ki- ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Kollarını şiltenin üzerinde kavuşturmuş ve başını da kavuşturduğu kollarının üzerine koymuştu. O nazik okşamaya ve kahve kokusuna kadar hepsi buydu.

Gözlerini ovuşturan ve esneyen Crush doğruldu ve kendisine bakan tatlı yüze gülümsedi.

"Günaydın, Bayan Malone."

"Günaydın, tatlım." Cella'nın annesi ona kahve fincanını uzattı ve o da minnetle aldı. Bir yudum aldı ve kendini daha iyi hissetmeye başladı bile.

"O nasıl?" Bayan Malone sordu.

"İyi. İyi uyudu. Ama bu muhtemelen ona verdikleri ilaçlarla ilgiliydi."

"Jai'nin dediğine göre ağır kesiciler, antibiyotikler ve uyumasını sağlamak için fazladan bir şeyler daha vermişler," diye sıraladı Bayan Malone. "Sanırım tam anlamıyla ateşlenmesini göze alamazlar." Hayır, gerçekten yapamazlardı. Ateş, ağır yaralı şekil değiştirenlerin hızla iyileşmesine yardımcı olsa da, aynı zamanda bir formdan diğerine tekrar tekrar geçmeyi ve kişinin uykusunda çırpınma ve sarsılma eğilimini de içeriyordu. Cella'nın iyileşmekte olan bacağı için pek de iyi bir şey değildi. Bu yüzden doktorlar ona çoğu kişinin vereceğinden daha fazla ilaç verdiler ve gece boyunca sessizce uyumasını umdular. Neyse ki öyle oldu.

Bayan Malone yatağın etrafında yürüdü ve kızına baktı. "Durumu iyi," diye söz verdi Crush ona. "İnanılmaz derecede güçlü." "Tıpkı babası gibi."

Crush biraz gülümsemekten kendini alamadı. "Tıpkı annesi gibi, sanırım."

Dişi kaplan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yanakları biraz kızarmıştı. "Şey... teşekkür ederim." Bayan Malone boğazını temizledi. "Dedektif Crushek

."

"Bana Crush de."

"Crush. Neden yiyecek bir şeyler almıyorsun?"

Crush hâlâ mışıl mışıl uyuyan Cella'ya baktı.

"Şimdi Cella için endişelenme. Ben buradayım ve ailenin geri kalanının çok yakında geleceğini söylediğimde bana güven. Ayrıca, ziyaretçilere yardımcı olman için seni yanımda isteyeceğim."

"Ziyaretçiler mi?"

"Bir keresinde babası bir maç sırasında sakatlanmıştı. Yattığı hastane ekstra güvenlik çağırmak zorunda kalmıştı."

"Taraftar istilas

mı?" "Aynen öyle."

"Mükemmel bir noktaya değindin."

"Biliyorum. Öngörülemeyen durumlar için plan yapmak benim işim." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Şimdi git. Yiyecek bir şeyler al."

Crush açlıktan ölmek üzere olduğunu fark ederek başını salladı. Cella ile maçtan sonra akşam yemeği yemeyi planlıyordu, bu yüzden maç sırasında sadece bir iki sandviç, bir biftek ve büyük bir pizza yemişti.

Evet. Açlıktan ölüyordu.

Crush ayağa kalkarak omuzlarını silkti ve Cella'nın annesine başıyla selam verdi. "On beş dakika içinde döneceğim Bayan Malone."

"Bütün geceyi kızıma göz kulak olarak geçirdin Crush. Sanırım bana Barb demende bir sakınca yok."

"Ya da Bayan M., hala saygılı görünüyor."

"Ben sana Barb dersem yeterince saygılı olursun. Şimdi kocamın salak kız kardeşleri buraya gelip beni daha az hoşnut etmeden git."

"On beş dakika."

Cella tartışmaları duydu ama gözlerini kapalı tutarak görmezden gelmeyi tercih etti.

İlaçların etkisi geçmişti, bu yüzden bacağıının her an kendini yeniden bir araya getirdiğini ve yabancı nesneyi onun bir parçası haline getirdiğini hissetti. Ve tek kelimeyle, çok acıyordu. Her şey planlandığı gibi giderse, Cella acının bir, belki de iki gün içinde azalacağını biliyordu. Ama şu anda canı yanıyordu.

Ve teyzelerinin annesiyle didiştğini duymak -yine- yıpranmış sinirlerini germekten başka bir işe yaramıyordu. Ancak Cella ilk nefesini aldığından beri akrabalarının tartışmalarını duyduğundan - söylentiye göre annesi, Cella anne karnından çıkmadan saniyeler önce Deirdre Teyze'yle pençe kavgasına tutuşmuştu, bu da geçmişe bakıldığında Cella'nın genel kişiliğini açıklıyordu - onları duymazdan gelip uyumaya devam etmek onun için yeterince kolaydı. Özellikle de

odaklanması gereken başka bir şey varken. Özellikle de Crush'a. Acıdan ziyade ona odaklanmaya değerdı. Önceki gece boyunca bir orada bir burada uyandı ve her uyandığında adam hâlâ oradaydı, ona sarılıyordu. Biraz horluyordu ama tamamen kesilene kadar yüzünü bir yastıkla örtmek istemesine neden olacak bir şey değildi. Ve kolu her zaman onun etrafındaydı, onu aynı anda hem yakın hem de hareketsiz tutuyordu. Yine de bu kadar çok erkeğin ona sarılmasıyla kendini kapana kısılmış hissetmiyordu. Hayır. Kendini hiç kapana kısılmış hissetmiyordu. Şaşırtıcı. Çünkü Cella genellikle Spor Merkezi'ndeki tuvalet kabinlerinden biri sıkıştığında ve kapıyı açması iki saniyeden uzun sürdüğünde kendini kapana kısılmış hissederdı. Beş saniye gibi. Bir keresinde on saniye sürmüştü ve o kadar korkmuştu ki kapıyı menteşelerinden sökmüş, spor salonuna dönerken yanından geçtiği bakım görevlisinden özür dilemişti.

Tanrım, bu adamdan gerçekten hoşlanmaya mı başlamıştı?

Bir dakika. Hayır. Bu adamdan hoşlanmaya başlamıyordu. Bu adamdan zaten hoşlanıyordu. Hem de çok. Yine şaşırtıcı, çünkü genelde hoşlandığı erkeklere hiç benzemiyordu. Hiç benzemiyordu. Crush aşırı derecede kibar, sessiz, terbiyeli ve kesinlikle güvenilir biriydi. Gerçi düşününce, Cella'nın kızının etrafında olacak bir erkeğin sahip olması gereken tüm bu nitelikler önemliydi. Bunu hiç düşünmemişti çünkü Cella'nın kızının etrafında olmasına izin verdiği hiçbir erkek çocuğun babası, kan bağı olan bir akrabası ya da öğretmeni olmamıştı.

Tabii ki bir ayı hakkında bu kadar düşünmenin ve analiz yapmanın gerçekten gerekli olup olmadığını söylemek için henüz çok erkendi ama bu, odada devam eden tartışmalara rağmen uykuya dalmasına yardımcı oldu.

Ne yazık ki Cella bu uykunun tadını pek çıkaramadı çünkü biri bacağına dokunmaya karar verdi. Hafif bir dokunuştı ama Cella'nın uzanıp kendisine dokunan kişinin boğazını kavramasına yetti.

Cella gözlerini açtı ve bir hemşirenin yüzüne baktı. Ufacık tefecik bir vaşak, kocaman gözleri ve oldukça ürkütücü görünen iğnesiyle ona bakıyordu.

Yalnızca şekil değiştirenlere özel yemek salonunda - yalnızca şekil değiştirenlere özel yerler, şiddetli öfke patlamalarını azalttığı için tüm farklı ırklar için en iyi yiyecekleri ve destekleyici mobilyaları sağlamayı severdi - şaşırtıcı bir yemek yedikten sonra Crush, Cella'nın odasına geri döndü.

Asansör onun katında açıldı ve Crush koridorun ortasında duran dev çiçek demetinin önünde durarak dışarı çıktı. Etrafını görmek için eğildiğinde, sadece beyaz ve kahverengi saçlardan oluşan bir yele olarak adlandırılabilir bir şey gördü.

"Novikov?"

Çiçekler biraz kımıldadı ve çatık mavi gözler ona dik dik baktı. "Crushek."

"Merhaba. Cella'nın odasını mı arıyorsunuz?" "Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Crush, doğrudan Çapulcuya bakabilmek için çiçeklerin etrafından dolaştı. "Bunlarla ne yapacaksın?"

"Blayne çiçek getirmem gerektiğini söyledi. Ona benimle gelmesini söyledim ama vahşi köpeklerle ilgili *başka bir* acil durum olduğu için daha sonra geleceğini söyledi."

Vahşi köpekler. Crush'ın şekil değiştiren ırkların en gevezesi olarak gördüğü tür. İşin içinde yavruları olmadığı sürece çoğunlukla iyi davranırlardı.

"Tamam."

"Ona antrenmana gidebileceğimi ve işi bitince gidebileceğimizi söyledim ama Malone'un tüm arkadaşlarının onu terk ettiğini düşünmemesi için *şimdi* gitmem gerektiğini söyledi. Onu terk etmiyorum. Gerçekten arkadaş değilken onu nasıl terk edebilirim? Biz iş arkadaşız."

"O zaman neden geldin?"

"Şey... iş arkadaşlarına göre, o katlanılabilir biri."

Bu da muhtemelen Cella'nın Çapulcu'nun gerçek bir takım arkadaşından elde edebileceği en yakın arkadaş olduğu anlamına geliyordu.

"Sonra ona ikimizden de çiçek getirmesi gerektiğini söyledim ve o da bunu yapmam gerektiğini çünkü bunun hoş bir jest olacağını söyledi." Kaşları daha da çatıldı. "Ben güzel jestler yapmam. Ben hoş jest yapacak bir adam değilim. Ayrıca" -çiçeklere baktı- "sanırım biraz abartmış olabilirim."

Ve Crush *onun* günlük, polisle ilgili olmayan durumlarda garip olduğunu düşünüyordu. "Eminim tüm bunları Cella'ya açıklarsan, seni tamamen anlayacaktır." Ve,

Daha da iyisi, bu onu gülmekten öldürecekti.

"Sanırım. Beni anlıyor, biliyor musun? Muhtemelen sahip olduğum en iyi forvetlerden biriydi. Çoğu takımda sadece en skorcu oyuncu değil, aynı zamanda zorlayıcıydım da. Ama Malone etrafımdayken bu konuda endişelenmeme gerek yoktu."

"Bunu ona da söylemelisin."

"Evet. Tamam."

Sonra apulcu orada öylece durdu. Kayıtlardaki en hızlı tepki süresine sahip olan adam orada öylece durdu ve hafiften panikle miş gibi görünmeye başladı.

Bir ayı arkadaşını öylece bırakacak biri değildi - sadece yarı ayı olan birini bile - Crush koridoru işaret etti. "Sana odasının yerini göstereyim."

"Tamam."

Novikov o kocaman çiçek buketini taşıırken yürümeye başladılar.

"İnfazcılardan bahsetmişken," dedi Crush konuşmadıkları bir anda, "Cella'nın yerine kim geçecek?"

"Hiç kimse. Bunun yerine, bir grup özenti ve MacRyrie, Van Holtz ve Bert ile baş başa kalacağım."

"Muhtemelen. Ya da Cella'dan sana yardım etmesini isteyebilirsin." "Yardım mı?"

"Onun yerine kimin geçeceğini seçmesine izin ver. İyi bir gözü var ve seni destekleyecek onayladığı biri yoksa endişelenecektir."

"Bu onu rahatsız eder mi? Olanlardan sonra ondan bir şey yapmasını istemek?" Crush'ı şaşırtacak şekilde, hiç de öyle düşünmüyordu. Bunların hiçbiri onun için kolay olmayacaktı ama Cella için hokey, buza çıkıp oynamanın ötesinde bir şeydi.

"Bence Cella başına ne gelirse gelsin büyük bir asaletle üstesinden gelecektir."

Çapulcu durdu ve Crush'a baktı. "Cella Malone'dan bahsediyoruz, değ il mi?"

"Evet."

"Saygınlık mı? Gerçekten mi?"

"Şey, evet. Buzun zerindeyken..." Crush'ın sözleri, kk Josie'nin aniden koridorun ortasına doğru koştüğünü görünce kayboldu. Ellerini çılgınca çırparak bir daire çizdi. Panikliyordu.

Crush ona doğru yürüdü. "Josie? Neyin var?"

Josie onu gördü ve kk elleri ona doğru uzanarak n koluna yapıştı.

"Oraya girmelisin!"

Meghan onları karşılamak için koşarken Josie inanılmaz bir güçle onu köşeden çekip aldı.

"Tanrı'ya şükür. Ben de tam sana bakmaya geliyordum."

"Neler oluyor?" Crush'ın aklına hemen Baissier geldi ve onun daha fazla bela gndereceğinden endişelendi.

"Annemin silahı var."

Crush durdu, Novikov hemen yanındaydı ve elinde hâlâ o aptal çiçekler vardı. "Affedersiniz?"

"Evet," dedi Dee-Ann Smith, sırtını duvara yaslamış, yüzüne bir buz torbası koymuştu. "Benim hatam."

"Hastaneye silah mı getirdin?" "Hoss, ben her yere silah götürürüm."

Bir dakika. Az önce ona "at" mı dedi yoksa... unut gitsin. Bunun için zamanı yoktu.

"Zaten birkaç küçük hemşireyi tokatlamıştı," diye devam etti Dişi Kurt, "bu yüzden daha büyük olanları gönderdiler. Onu yatağa geri yatırmaya çalışıyordum ki kılıfımdan 45'liğimi kaptı." Yüzündeki buz torbasını çekince sağ tarafındaki şişmiş göz, yanak ve çene ortaya çıktı. "İşte o zaman kaltak bana kendi lanet silahımla vurdu." Buz torbasını tekrar yaralı yüzüne bastırdı. "O noktada, bıçağımla boğazını kesmek yerine çekip gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Çünkü canım çok çekmişti."

"Doğru." Crush Meghan'a baktı. "Seni tehdit etmedi, değil mi?" "Hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Elbette tehdit etmedi."

"Güzel."

"Ama bir kara ayıyı rehin tutuyor."

Crush iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "On beş dakikadır yoktum ve şimdi bir rehine durumu mu var?"

Meghan onun omzunu sıvazladı. "Benim dünyama hoş geldiniz, Dedektif Crushek."

Kapı açıldı ve Cella hırladı, "*Hangi cehennemdeydin sen?*"

"Yiyecek bir şeyler almaya gittim." Crush ve arkasında hareket eden büyük bir çiçek demeti içeri girdi. Ellerini kalçalarına dayadı. "Ayakta duruyorsun," diye suçladı ayı. "Neden ayakta duruyorsun?"

"Sakin ol, dizime ağırlık vermiyorum." Bunun yerine duvara yaslandı ve destekle kaplı bacağını önünde tuttu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan siyah ayı olmasaydı bu da o kadar sorun olmazdı. Tanrım. Büyük bir siyah ayının burnuna yumruk atarsan, her türlü güçsüzleşir.

"Kara ayıyı yere bırak, Cella."

"Ellerini üzerime koyduğu için bu durumda. Bana ayı muamelesi yapılmasından hoşlanmam. Tabii ki *belirli* ayılar tarafından olmadıkça." Sırıttı ve ona göz kırptı.

Crush'ın yüzü kızardı ve Cella'nın annesi ile teyzelerine baktı. Odadan çıkmamışlardı ama aslında pek yardımcı da olmamışlardı.

Yine de Cella'nın köşeye sıkıştığını hissettiğinde nasıl davrandığını biliyorlardı ve mecbur olmadıkları halde neden tüm bunların ortasına girsinlerdi ki?

"Ne demek sana ellerini sürdü?"

"Beni yatağa yatırmaya çalıştı. Eğlenceli diyebileceğim bir nedenle de değil."

"Bu insanlar sana yardım etmeye çalışıyor."

"Bana yardım etmek beni yalnız bırakmaktır. Bandajları sökmek değil." "Sen neden bahsediyorsun?"

Cella'nın annesi Crush'a "Küçük bir sorun var," diye açıkladı. "Dizinin üzerinde yürüyebilmesi için hâlâ yapması gereken bazı işler var ama derisi o kadar hızlı iyileşti ki bandajlar artık bir şekilde... bağlı."

"Bacaklarımın derisini yüzmeye çalışıyorlardı," diye açıkladı Cella. "Ağrı kesici olmadan."

"Aslında ona bir tane vereceklerdi." Barb kızına sırttı. "Ama küçük Bayan Aşırı Tepki, hemşirenin ona iğne yapmasına fırsat vermeden onu yere serdi. Zavallı vaşak."

"Jai nerede?" Crush Barb'a sordu, bu da Cella'yı kızdırmaya başlamıştı. Neden annesiyle konuşuyordu ki?

"Yolda."

"Alo?" Cella tersledi. "Ben buradayım. Beni görmezden gelmesen olur mu?"

Crush ona baktı. "Daha ne kadar b ö y l e tek ayak üzerinde durabilirsin?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O bacağa çok erken ağırlık verersen, Cella, kalıcı olarak zarar verme riskiyle karşı karşıya kalırsın."

"Bu benim sorunum gibi görünüyor, senin değil."

"İyi bir noktaya değindin. Ayrıca, kimin umurunda? Zaten takımdan atıldın. Kışının üstünde. Bu canını yakmış olmalı."

Annesi ve teyzeleri biraz daha geri çekilirken, Cella'nın gözleri kısıldı ve ayıya kilitlendi.

Crush parmağını omzunun üzerinden salladı. "Bay Novikov size çiçek getirmiş."

"Ben Bo, seni inek. Bo. Bay Novikov değil."

"Sen dışarıda olduğun için artık bir infazcı olmadan gitmeyi planlıyor. Ona Gene Martin'le gitmesini söyledim."

"Delirdin mi sen?" Cella ayının içine ne girdiğini merak ederek sordu.

"Onun nesi var?"

"Her şeyi! Birincisi, bir sebepten dolayı ikinci yedek. İkincisi, hâlâ ikinci ligde olmalıydı. Olmamasının tek nedeni babasının onu oraya sokmak için torpil yapması. Üçüncüsü, en ufak bir kesiği bile olsa hemen hastane yatağına gitmeye hazır. Zayıf ve biraz da aptal. Benim yerimi almasına imkân yok."

"Sen kimi önerirsin?"

"Reed'in çocuğunu."

Çiçekler aniden yana savruldu ve Novikov ortaya çıktı. Ona çiçek mi getirmişti? Gerçekten çok tatlıydı ama bunu sadece Blayne onu ikna ettiği için yaptığından emindi.

"Reed?" Novikov homurdandı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çocukta gerçek bir potansiyel var ve kurtlar harika infazcılardır. Jimmy amcamı hatırlıyor musun?"

"Jimmy Amca mı?" Crush gözlerini kırıştırdı. "Jimmy Caufield'ı mı kastediyorsun?" "Hı-hı."

"Jimmy 'Beni memnun ettiği için saldırırım' Caufield mı? O Jimmy Caufield mı?" "Şey... Ben ona Jimmy Amca diyorum. O benim vaftiz babalarımın biri. O yıl Kore'de görevliyken bana ilk arabamı almıştı. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü sanırım bir parçam şu anda senden nefret ediyor." "İlk arabayı kendin mi almak zorunda kaldın?"

"Evet, ama benim amacım bu değil... unut gitsin."

Novikov Crush'ı iterek geçti. "Reed konusunda ciddi olamazsın."

"Reed konusunda tamamen ciddiym. O köylü aksanının seni kandırmasına izin verme-"

"Hey!" Dee-Ann koridordan yakındı.

"-O iyi biri. Ve eğer ona şans verersen bunu sana kanıtlayabilir."

"Kimse bana şans vermedi ve ben kendimi kanıtladım."

"Çünkü sen insanlara nasıl görüneceğini hiç düşünmeyen arkadaşsız bir zavallısın."

"Ben arkadaşsız değilim."

"O zaman Blayne Thorpe olmayan iki arkadaşını söyle." "Şey-"

"Ve bazen etrafta **d o l a ş a n** şu iki Eurotrash tilkisinden bahsetme."

"Onlar Eurotrash değil. Maine'den geliyorlar."

"Her neyse. Al bakalım. İşini kolaylaştırayım. Finansal olarak senin sırtından geçinen bir tilki ya da derbi takımının benim hokey takımımından daha önemli olduğunu düşünen çılgın bir kurt köpeği olmayan bir arkadaşının adını söyle."

Novikov etrafına bakındı, sadece Cella'nın değil, annesinin ve tüm teyzelerinin de onun cevabını beklediğini gördü. İşte o zaman aniden Crush'ı işaret etti.

"Onu."

"O mu? Adını bile bilmiyorsun."

"Crushek."

"İlk adı mı?"

Novikov'un Blayne'in ona söylediğinden emin olduğu şeyi hatırlamaya çalışmasını izleyen Cella gülmemek için ağzının iini ısırdı.

"Lou," diye cevap verdi sonunda. "Lou Crushek. Kısaca Crush." Novikov kaşlarını çatarak Crush'a baktı. "Değil mi?"

Ağzı bir karış açık kalan Crush, şu anki favori oyuncusuna bakakaldı. "Ha?"

"Senin adın bu, değil mi? Ve biz arkadaşız, *değil* mi?" Novikov sıkılmış dişlerinin arasından itti.

"Uh... evet. Tamam. Elbette."

"Gördün mü?" Novikov Cella'ya zafer kazanmış gibi hissettiğini söyledi. "Arkadaşlarım var."

"Belli ki. Profesyonel olarak hokey oynamadığı için gerçekten bir tehdit oluşturmamasının da yardımı olmalı. Reed'in aksine."

"Reed'in çocuklarından biri' olarak anılan pire ısırıklı bir kurdun *benim* için bir tehdit olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu yüzden ona bir şans vermiyorsun, değil mi? Seni kötü göstermesinden korktuğun için mi?"

"Cehennem gibi-"

"O zaman ona bir şans ver." Cella omuz silkti, her şeyi sıradan tutmaya çalışıyordu. "Zararı olmaz."

"alışmaya ihtiyaı var."

"Cella ona yardım edebilir," diye gönüllü oldu Crush. "Edebilir miyim?"

"Edebilirsin. Bacağın iyileştiğinde."

"Ama ben takımdan ayrıldım."

"Bu, köylüye yardım edemeyeceğin anlamına gelmez."

"Belki de tüm bu trajedi yüzünden çok yıkılmış durumdayım-"

"Evet. Vesaire, vesaire, vesaire," diye araya girdi Novikov. "En azından adamla birlikte çalışabilirsin."

İki aptal ayı tarafından nasıl bu kadar köşeye sıkıştırıldığını merak eden Cella, ne kadar sinirli olduğunu göstermek için kollarındaki siyah ayıyı göğsünün üzerinde çaprazlayacak şekilde bıraktı.

"Cella?"

"Tamam! Yapacağım. Ama bana birkaç hafta ver, tamam mı?"

"Tamam."

"İzninizle." Jai ite kaka odaya girdi, Cella'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

"Hatırlamıyorum."

"O zaman kışını kaldırıp oraya dön. Yemin ederim, seni beş dakika yalnız bırakırsam..."

* * *

Sonunda Crush, onlar bacağındaki bandajları çıkarıp ateli yerine takarken Cella'nın yanında oturdu. Bunun onun için acı verici olduğunu biliyordu ama Cella bunu gerçekten iyi idare etti. Görünüşe göre onun sorunu bandajların çıkarılmasından ziyade bunun ele alınış şekliydi. Cella üzerine gelinmesini pek sevmezdi.

Yatağına döndüğünde, bacağı tekrar desteklendiğinde, sağlıklı bir öğle yemeği odasına doğru yola çıktığında, annesi ve teyzeleri ona dergi ve şeker almaya gittiklerinde, Cella sonunda Crush'a baktı ve "Beni tuzağa düşürdün" diye suçladı.

"Hayır, kurmadım."

"Yani bu psikolojik bir şey mi? Yaşadığım travmayı atlatabilmem için ekibe yardım etmem mi gerekiyor?"

"Ben gerçek bir terapist değilim, Cella." Sandalyeye geri yaslandı ve ayaklarını yatağa uzattı. "Sadece kendini sınırlamaman gerektiğini düşünüyorum."

"Kendimi neyle sınırlayayım?"

"Ya oynarsın ya da hokeye bulaşmazsın." "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Bir yolunu bulursun."

"Ya da bana söyleyebilirsin."

"Okul sonrası özel dersler hep hayat derslerini kendi başına öğrenmen gerektiğini söyler."

"Beni nasıl yöneteceğin konusunda okul sonrası özel derslerini mi rehber olarak kullanıyorsun?"

"Bu, Dez'in kocasını idare etmek için National Geographic'i kullanmasından daha garip değil."

Kıkırdadı. "Sanırım bu biraz daha mantıklı." Üzerine örttükleri battaniyeyle oynadı. "Yakında eve dönecek misin?"

"Hayır."

"Gitmiyor musun?"

"Bu gece mi gidiyorsun?"

"Hayır. Dizimin iyileştiğinden emin olana kadar gitmiyorum." "O zaman cevabını aldın."

"Dizim iyileşene kadar kalacak mısınız?"

"Hemen hemen."

"Sence hastane kalmana izin verecek mi?" "Kimse benden gitmemi istemiyor."

"Çünkü sen bir ayısın?"

"Çünkü ben bir polisim. Rozetin faydaları."

"Güzel olmalı."

"Sanırım öyle."

Dee-Ann Smith odaya girdi ve Crush, Cella'nın zavallı Dişi Kurt'un şişmiş yüzüne gülmesini engellemek için dudağını ısırmasını izledi.

"Silahım nerede, kedi?" "Silahın mı?"

"Evet. Bana saldırdığın ve sonra o siyah ayı üzerinde kullandığın silah."

"Ayıya karşı silah kullanmadım. Onu kafasından yakaladım. Şanslıydı. Onu uyutmak için kullanmadım."

"Silah mı?"

Cella omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana onunla vurduğumdan beri onu görmedim." "Önemsiz," diye homurdandı Smith, sonra da çömelip silahın altında kayboldu.

Yatağa.

"Araya girmemeliydin," dedi Cella.

"Senin aptal kışına yardım etmeye çalışıyordum, seni nankör düve." "Yardıma ihtiyacım yoktu, taşralı."

Smith kıpırdanarak yatağın altından çıktı. Silahını aldı ve kılıfına geri soktu. "Beni huysuzlaştırma, fahişe, yoksa o dizini tekrar kırabilirim."

"Üfle bana."

Dişi kurt parmağıyla işaret etti ve dışarı çıktı. İki saniye sonra tekrar içeri girdi. "Kendini daha iyi hissettiğinde... akşam yemeği?"

"Tabii. Crush'ı da getirebilir miyim?" "Tabii. Görüşürüz."

"Evet." Cella birinin yan masasına bıraktığı gazeteye uzandı ve ön sayfadaki haberlere göz attı. Başını gazeteden kaldırmadan Crush'a, "Arkadaşlığımızı anlamaya çalışma," dedi. "Sadece kabul et."

"Bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyorum."

Özel bir ekip evini temizlerken -genelde suç mahalleriyle ilgilenirlerdi- bir otelde kalmak zorunda kalan Meg, en azından ofisine döndüğü için rahatlamıştı. Asistanı ona "endişeli aylardan" çok sayıda mesaj aldığını söyledi ama Peg'in bu insanlarla konuşacak hali yoktu. Sadece Whitlan'a ulaşması gerekiyordu.

Whitlan yaklaşık on beş yıl boyunca FBI ve NYPD için en önemli muhbirlerden biri olmuştu. Pislik arkadaşlarını neredeyse çocuksu bir neşeyle ispiyonlamıştı. Peg de onu neredeyse aynı şey için kullanmıştı. Sadece ülkeye sokulan uyuşturucuları ya da bir eyaletten diğerine taşınan silahları durdurmaya çalışmıyordu. Bunun yerine Whitlan'ı avcılarının kim olduğunu ve tam olarak nerede avlandıklarını söylemek için kullanmıştı. BPC, Doğu Sahili'nin her yerinde büyük avcılarını durdurmuştu. Bu, onu ayı topluluğu için çok değerli kılan ve diğer türler arasında korkulacak ve saygı duyulacak bir isim veren bir şeydi. Ancak bilmediği şey, tıpkı FBI ve NYPD'nin bilmediği gibi, Whitlan'ın sürekli olarak kendi ürününü taşıırken ve kendi anlaşmalarını yaparken yoluna çıkan veya işine karışan her pisliği ispiyonladığıydı. Silah kaçakçılığı, uyuşturucu satışı ve insan ticaretinden bir servet kazanmıştı. Ama hobisi? Şekil değiştirenleri avlamaktı. Özellikle de erkek aslan ve ayıları. Peg ve BPC Jersey'de Whitlan'ın hiç hoşlanmadığı serseri bir avcıyı haklarken, Whitlan Delaware'de, Connecticut'ta ya da başka bir yerde tam bir av partisiyle, Yonkers'ta dört çocuğu ve bir karısı olan bir boz ayıyı haklıyordu.

Ne yazık ki Peg, Whitlan'ın neyin peşinde olduğunu anladığında, çok eski ve çok güçlü bir mücevher tüccarı aile olan Meirston ayı klanının reisi Jebediah Meirston'ın oğullarından birini çoktan avlamış, öldürmüş ve doldurmuştu. Jebediah Peg'e gelip oğlunu öldüren avcıyı bulmasına yardım etmesini istemişti ve Meirston'ların BPC'ye ne kadar para verdikleri düşünüldüğünde, Peg'in yardımı söz konusu değildi. Yine de

Peg olanları araştırdıkça daha da dehşete dűřüyordu, çünkü çok geçmeden ne kadar aptal olduğunu anlamıştı. Tıpkı FBI ve NYPD gibi. Ancak tam bir insanın onunla oynamasına izin verdiği ortaya çıktığında, ne mahkeme ne de gazete manşetleri olacaktı. Bir mezarı bile olursa şanslı sayılırdı çünkü aylar aptallığa pek tahamműl edemezdi. Ve Tanrım, o çok aptaldı.

Daha da kűtűsű, Whitlan'la ilgili gerçek bir ipucu elde eder etmez, o lanet olası çocuėun da peřine dűřmesi ydi. Crushek dıřında herhangi biri. Grup'tan ya da o gűlűn kedilerden biri olsaydı endiřelenmezdi. Ama Crushek... Meirston'ı bu iře karıřtıėına ikna edebilecek birkaç kiřiden biriydi çünkü herkes Lou Crushek'in "eski usul dűrűst" olduėunu biliyordu. Bu ne anlama geliyor sa artık.

Ofisinin kapısı açıldı ve Gray ile Chazz, asistanının beklemelerini istemesine aldırmadan içeri girdiler. Bunun geleceğini biliyordu....

"Bunu nasıl yaparsınız?" diye sordu Chazz. "Bunu nasıl yapabildiniz?" Bu aptalların ikisinin de gerçekte neler olup bittiėini bilmediėini dűřűnűrsek, Lou'nun onu nasıl alařaėı edebileceėini neden anlamadıklarını gűrebiliyordu. Kardeřlerini űldűrmek onun için iřleri daha da kűtűleřtirmekten bařka bir iře yaramayacak olsa da, *bir řeyler* yapması gerekiyordu ve onu sakat bırakmayı seti. Kollarına ve bacaklarına zarar vermek deėil, çünkü bu da onu durdurmazdı, ama kűűk kedi kız arkadařı? Bu onun zayıflıėıydı. O da yapması gerekeni yapmıřtı.

"Bakın ocuklar, kardeřiniz için űzgűnűm-" Chazz kařlarını çattı. "Kardeřimiz mi?"

"K a r d e ř i m i z i unut," diye tersledi Gray. "Peki ya lanet olası takım? Etoburlar'a bunu nasıl yaparsın?"

Peg iini çekti. Evet, bařından beri haklıydı. űű arasında, aykırı olan tűm beyne sahipti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kariyerini bitiren sakatlığından üç gün sonra Cella Spor Merkezi'ne döndü. Crush onu arabayla götürdü ve onunla birlikte içeri girdi, ancak eşyalarının geri kalanını alması için soyunma odasına tek başına gitmesine izin verdi. Crush'ın bu kadar anlayışlı davranmasına minnettardı çünkü Cella henüz eski takımıyla karşılaşmaya hazır değildi. Dizi iyileşmiş olabilirdi ama hayatı hâlâ biraz sallantıdaydı.

Ama Crush... şey, o inanılmaz davranıyordu. Bu yüzden ailesinin sürekli bahsettiği kederin beş aşamasını aceleyle geçecek ve Crush'ı otele geri götürecekti. Orada travmasını atlatmak için biraz "seks tedavisi" uygulayabilirdi. Ona göre mükemmel bir plandı.

Yine de orada durmuş, elinde tuttuğu eski antrenman formasına bakarken, tüm bunları "atlatıp atlatamayacağını" gerçekten merak ediyordu. Eğer artık KZS için çalışamayacaksa, gözyaşı bile dökmeyecekti. Özler miydi? Evet, özlerdi. Özlerdi. Kedilerle takılmayı seviyordu. Ama hokey ...

"Cella! Cella!"

Soyunma odasının dışında adının tekrar tekrar haykırıldığını duyan Cella formasını sıraya fırlattı ve kapıya doğru yürüyüp çekerek açtı.

"Ne?" diye sordu, Crush'ın Reece Reed'in onu itip kakmasını engellemek için elinden geleni yaptığını gördü. Ayının paten üzerinde gerçekten berbat olması utanç vericiydi çünkü hokeyin geri kalan temellerini sağlıklı bir şekilde kavramış görünüyordu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Seçmelere gelmek zorundasın. Lütfen."

Cella elini kalçasına götürdü, dudaklarını büzdü. "Duygularımı incitmeye mi *çalışıyorsun*? Beni ağlatmaya falan mı *çalışıyorsun*? Çünkü ben ağlarsam, senin de benimle birlikte ağlamamı sağlarım, Reed."

"Hayır, hayır. Anlamıyorsun-"

"Çünkü koca ağızlı Malone'un ligden düşmesi ve artık arkamdan söylemek zorunda kaldığınız her şeyi yüzüme söyleyebilmeniz size çok komik geliyor olmalı, ama size şunu söyleyeyim-"

"Seçmelerle Novikov ilgileniyor."

Cella'nın sözleri boğazında düğümlendi ve gözlerini kırpmıştırmaya başladı.

Çünkü Reed'i yanlış duymuş olmalıydı. Duymuş olmalıydı.

"Özür dilerim. Ne dediniz-?"

"Seçmeleri o devraldı. Israr etti. Bunu yapmak için güvendiği tek kişinin sen olduğunu söyledi ve sen gidince..." Reed beyzbol şapkasını çıkarıp

ellerini saçlarında gezdirdi. "Bakım görevlilerinden birinden senin ve Crush'ın binada olduğunuzu duydum. Eşyalarını toplayıp gitmek istediğini biliyorum ama anlamam gerek... O insanların yaşama arzusunu yok ediyor. Bir sırtlanı ağlattı. Bir sırtlan. Her şeye gülerler, ama bu kız tuvaletinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve erkek aslan futbolculardan biri onun için çok üzüldü... onu teselli etmek için içeri girdi. Aslan erkekleri bunu yapmaz."

"Neden kızlar tuvaletindeydi?"

"Muhtemelen Novikov oraya ait olduğunu söylediği için. Çünkü o tam bir kızdı."

Cella'nın gözleri kısıldı. "O melez, kadın düşmanı orospu çocuğu." "Kimse ne yapacağını bilmiyor ve Van Holtz ona çoktan saldırdı bile. iki kez."

"Reynolds hangi cehennemde?" Carnivores'un giderek işe yaramaz hale gelen koçu.

"Ofisinde... içiyor." "Saat sabahın sekizi." "Ve ben davamı geri çekiyorum."

Cella Crush'a baktı ama o sadece omuz silkti. "Bu size kalmış. Ama sana Hannah'yı denemeye davet ettiğini hatırlatmalıyım-"

"Aman Tanrım!" Cella Reed'i işaret etti. "Birkaç adamı topla ve hepiniz teçhizatınızı giyin. Sizinle pistte buluşuruz."

"Tamam."

Cella koşarak dolabına gitti ve ekipmanlarını çıkarıp hızla giydi.

Sophie gözlerini açmadan, Atlantic City'deki otel odasında onunla birlikte birinin olduğunu biliyordu ve yastığının altında sakladığı silaha uzanırken bile, orada olmayacağını biliyordu.

Silah orada değildi.

"Kalksan iyi olur, sevgilim. Bütün gün bekleyemem."

Zihni bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışan Sophie doğruldu, gözleri kendisine en yakın iki pencereye ve kapıya kaydı. Belki de-

"Ben seni yakalamadan buradan asla çıkamayacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Öyle yaptılar. Sophie karşısında oturan uzun boylu, büyük omuzlu kadını inceledi. Sophie DiMarco bu dünyada geçirdiği yirmi üç yıl boyunca insanları nasıl okuyacağını öğrenmişti. Bu onu hayatta tutan ve nispeten zarar görmesini engelleyen bir beceriydi. O kanamalı adamı kucağına aldığı anda

onunla güvendeydi. Sadece arabada kan kaybından öldüğü için değil, bunu anlayabildiği için de. Hissediyordu.

Ancak bu kadınla... kaçarsa kaltağın onu öldüreceğini ve her şey bittiğinde bir daha aklına bile gelmeyeceğini biliyordu.

"Ne istiyorsun?"

Bir köpeğinkine benzeyen gözler ona göz kırptı. "O çocuğu nereden aldığını bana göstermeni istiyorum."

"Sana veremez miyim-?"

"Sana güvenmediğimden değil... Sadece kimseye güvenmiyorum. O yüzden bana nerede olduğunu göster."

"Sonra ne olacak?"

"Sevgilim, seni öldürecek olsaydım şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurum. Ancak taahhütler verildi ve ben bunlara bağlıyım."

"Evet, ama-"

"O çocuğun güvende olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Yani, onu gerçekten tanımıyorum ya da başka bir şey."

"Sokakta kanlar içinde yatan yabancıları hep sen mi alırsın?"

Kadının onu öldüreceğini ya da öldürmeyeceğini ve Sophie'nin bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını fark ederek, "Gördüğüm bu değildi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bana yardım et," dedi kadın. "Ben de kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ekledi, "Çeneni kapalı tuttuğun sürece."

Crush, Cella'yı piste kadar takip etti, sonra da dışarıda durdu. Birkaç saniye sonra Reed ve Spor Merkezi'nde bulmayı başardığı diğer oyuncular patenleri hariç tüm ekipmanlarıyla koşarak yanlarından geçtiler. Crush kapının kolunu tutup çekerek kapıyı açtı ve takımın içeri girmesini sağladı. Reed durdu. "İçeri geliyor musun?"

"Tabelada" -etrafında birkaç stadyum korumasının durduğu büyük tabelayı işaret etti- "sadece oyuncular ve seçmelere davet edilenler girebilir yazıyor. Ben ikisi de değilim."

Kurt sırtıttı. "Ne kadar şirinsin." Sonra Crush'ı eşofmanının omzundan yakaladı ve içeri çekti.

"Bunun iyi olduğuna emin misin? Yani-"

"Sessiz ol, evlat. Ve sadece kadınının çalışmasını izle."

Cella buz üzerinde kayarak Novikov'a doğru ilerledi. Novikov, on sekiz yaşında bile görünmeyen bir çocuğa karşı bir tiradın ortasındaydı.

Cella ikisinin arasında manevra yaparak Novikov'un önünde hemen durdu. "Neyin var senin?" diye sordu ona.

"Hiçbir şey. Neden buradasın?"

"Yardım etmek için buradayım."

"Yapamazsın. Sen takımda değilsin."

"Yardım edemem, seni aptal, oyun sırasında. Seçmelerde yardım edemeyeceğimi söyleyen bir şey yok."

"Elimizdeki eziklerden bana bir infazcı bulman gerekiyordu. Yeni eziklerle ben ilgilenirim."

Cella gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Bu aptalların hiçbirine 'ezik' dememem gerektiği konusunda bana bağırıp çağırıcaksan hayır. Özellikle de artık takımda bile değilken."

Cella gözlerini açtı ve siyah kirpiklerinin arasından yedi-bir melezone baktı.

"Uh-oh," diye mırıldandı Crush.

"Evet," diye onayladı Reed. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Cella buzun üzerinde kayarak ilerledi, diğer çıkışlardan birinde durdu ve dışarı çıktı.

Reed ona baktı. "Bu kadar mı?"

"Sanmam."

Cella tekrar içeri girdiğinde Novikov çoktan tamamen yabancıların umutlarını ve hayallerini yok etmeye geri dönmüştü. Ona doğru kayarak geldi ve durup gözlerini dikerek ona baktı.

"Ne? Geri mi döndün? Neden döndün?"

"Yaptın... yapmadın mı?" dedi küçük bir ses ve Crush ile Reed, Cella'nın az önce girdiği girişte kimin durduğunu görmek için eğildiler.

"Oh, dostum," diye mırıldandı Reed. "Malone taş gibi." "Biliyorum."

Novikov Cella'ya ters ters baktı, sonra nişanlısıyla yüzleşti. "Blayne-"

"Sen!" diye patladı kurt köpeği, "korkunç, korkunç bir adamsın! Yaşadığı onca şeyden sonra Cella'ya bunu nasıl söylersin? Seninle *asla* evlenmeyeceğim! *Asla!*"

Blayne koşarak dışarı çıktı ve Novikov sopasını Cella'ya uzattı. "Senden nefret ediyorum," dedi ona.

"Yüzüne yumruk atmadığıma şükret. *Yine.*"

Novikov nişanlısının peşinden gitti ve Cella kendi hokey sopası olduğu için ekstra hokey sopasını normal oyunculardan birine attı.

Gülümseyerek kaymaya çalışanlara doğru kaydı. "Herkese merhaba. Ben Cella Malone. İlk önce-"

Crush gülümsemesini gizleyemeyerek, "Yine ilk çıkışta," dedi nefesinin altından.

"-Kaçınıza Novikov tarafından işinizin bittiği söylendi?"

Kırk kişiden üçü hariç hepsi elini kaldırıncı Cella başını salladı ve "Evet. Hadi baştan başlayalım."

Reed buza doğru yürümeye başladı. "Sanırım seni soruyorlar." "Kimi?"

MacRyrie ve Van Holtz'un birkaç kıdemli oyuncuyla birlikte oturduğu oyuncu sırasını işaret etti. El sallayarak onu yanlarına çağırdılar.

Crush bir şeye ihtiyaçları olduğunu düşünerek onların yanına gitti ama MacRyrie herkesin sıraya geçmesini sağladı. Crush'ın oturmasını beklediklerini anlaması için altmış saniye boyunca öylece bakması gerekti. Takımla birlikte. Yedek kulübesinde.

Vay anasını.

* * *

Cella, Crush'ın Van Holtz ve MacRyrie ile birlikte oturduğu yere doğru kaydı. Novikov - yalvarıp Blayne'den af diledikten sonra - Reed ve diğer birkaç oyuncuyla birlikte buza geri dönmüştü ama Cella onun konuşmasını yasaklamıştı. "Asla" diye eklemek istedi ama bunun çok fazla şey istemek olacağını düşündü. Bu yüzden ona seçmeler bitene kadar sessiz kalmasını emretmişti.

"Nerede o?" Cella Crush'a sordu.

"Kim nerede?"

"Hannah. Blayne onu getirdiğini söyledi ama soyunma odasında üstünü değiştirdiğinden beri onu görmemiş."

"Ben de onu görmedim." Kız iç çekince, Blayne ellerini kaldırdı. "Gidip onu arayacağım."

"Teşekkür ederim."

Crush çıktıktan sonra MacRyrie, "İyi çocuk," diye mırıldandı. "Hı-hı."

"Arkadaş canlısı," diye ekledi

Van Holtz. Cella'nın gözleri

kısıldı. "Ve?"

"Sadece bir gözlem. Sinirlenmeye gerek yok."

Sırf laf olsun diye onlara bağıırıp bağıırmamayı tartışan Cella, Novikov'un sadece hayalini yaşamak isteyen zavallı bir çocuğu azarladığını duydı. ocukta da potansiyel vardı, Novikov'un canını sıkmasının nedeni de buydu. Bir oyuncu için en kötü şeyin Novikov'un sizi tamamen görmezden gelmesi olduğunu fark etmişti. Bu bir tehdit olmadığınız anlamına geliyordu. Bir oyuncu olarak onun dikkatini çekmeye değmezsiniz. Ama şu anda bağıırıp çağırdığı zavallı ocuk bunu bilemezdi.

Patenle kayan Cella aralarına girdi. "Sessizliğim nerede?" "Bana bir soru sordu."

"Sen de ona bağıırdın mı?"

"Aptalca bir soruydu."

Muhtemelen öyleydi, ama yine de... daha iyi yollar vardı, ah, neden zahmet ettiniz? "Git o t u r , Novikov. İşte orada." Onu oturacağı yere doğru itti.

MacRyrie ve Van Holtz oturuyordu.

"İşim bitmedi."

"Evet, bitirdiniz."

"Beni *onlarla mı* oturtacaksın?"

"Kibar ol. Onlar senin takım arkadaşların ve Van Holtz da senin patronun."

ocuğu iterek buzun üzerinde kaymasını sağladı.

ocukla yüzleşti. "Tamam." Onu rahatlatmak için gülümsedi. "Neden onun yerine Reed'le alışmıyorsun?"

Ric, Cella Malone'un adayları nasıl çalıştırdığını izledi. Novikov'un aksine, bu konuda gülünç bir piç değildi, ama etkisiz olacak kadar da nazık değildi. Bu sahip olunması gereken büyük bir beceriydi.

Novikov onun yanına oturdu.

"Neden burada ikinizle oturmak zorundayım bilmiyorum." "Götün teki olduğun için mi?" Lock sordu.

Novikov Ric'in üzerine eğildi. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var, kambur?"

"Aslına bakarsan-"

"Hey!" Cella önlerindeydi. Ellerini birlikte kaldırdı, sonra birbirinden ayırdı. "Ayrılın." Hırladı ve sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü, "*Ayrılın* dedim."

Lock ve Novikov koltuklarına geri oturdular.

"Yemin ederim," dedi Cella başını sallayarak. "Siz benim küçük kardeşlerimden daha kötüsünüz. Siz ikiniz bir çuvalın içindeki kediler gibisiniz."

Ric onun işine geri dönmesini izledi. "Etkileyici, ha?"

"Ne?" Lock hokey sopasının sapını alnını kaşımak için kullanarak sordu.

"Cella." Ric Novikov'u işaret etti. "Bu cinayete meyilli salakla oldukça iyi başa çıkıyor, sence de öyle değil mi?"

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum ama umurumda değil."

* * *

Crush burnunun onu yönlendirmesine izin vererek başka bir uzun koridorda yürüdü. Sonunda kızın izini soda makinelerinin yanında buldu. Patenleri de dahil olmak üzere hokey kıyafetlerini giymişti ama bir kola makinesi ile bir su soğutucusunun arasına sıkışmıştı.

Kızın yüzündeki ifadeyi o da biliyordu. Okulun hokey takımına girmeye çalıştığında o da böyle bakmıştı ve başarısız olmuştu. Aslında Crush'la altı ay boyunca dalga geçilmişti - ta ki büyüme atağına kadar. Okulun bayrak direğinde asılı duran on dört yaşındaki iğrenç bir sol kanadın, beyaz saçlı bir çocuğun itibarını ne hale getirebileceği inanılmazdı.

"Cella seni aramam için beni gönderdi."

"Bunu yapamam. Dışarıda otuz kadar erkek var."

"Bazıları kadın."

Kız gözlerini kırptırdı.

"Gerçekten mi?"

"Yargılama."

"Hayır, hayır. Yargılamıyordum. Sadece..." Hannah başını salladı. "Bunu yapamam. Oraya gidip kendimi aptal durumuna düşüremem."

Crush yemek salonuna, atıştırmalık makinelerinin yanına doğru yürüdü. "Hiç paten kaydın mı?"

Başını salladı. "Eskiden artistik patinaj yapardım. Beş yaşındayken anlamlıydı. Sonra on iki yaşına geldim ve-"

"Birden beş-on mu?" "6 feet'i dene."

"Ouch."

"Evet. Zavallı ailem." "Neden şaşırdılar?"

Omuz silkti. "Ben evlatlıktım. Onlar tam insandı. Dokuzuncu sınıftaki İngilizce öğretmenim bana söyleyene kadar ne olduğumu bilmiyordum. Bana 'özel' olduğumu söylediğinde, sadece bana asıldığını düşünmüştüm."

"Bardağın boş tarafı gibi bir şey mi?"

"Yarısı boş. Yarısı dolu olunca bir anlamı kalmıyor."

Crush sırtını duvara dayadı ve gülümsediğini görmemesi için başını eğdi.

"En azından," diyebildi sonunda ona gülmeden, "paten kayabilirsin. Yüzüstü düşmezsin. Deneyenlerden bazıları... pek hoş değil."

"Yıllardır paten kaymadım. Ayrıca sopaların ve büyük adamların saldırgan bir şekilde üzerime geldiği şiddet içeren durumlara sokulmam gerektiğinden emin değilim."

"Neden olmasın?"

Gözlerini indirdi ve aniden kendi içine kapanır gibi oldu. Crush başını yana eğerek onu izledi. İçindeki polisin ona soracak bir sürü sorusu vardı ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi: neden şiddet içeren durumlarda bulunmaması gerektiğini soran bir polis. Bu yüzden Crush, "Şöyle düşün... seçmelere gitmezsen Blayne senin hâlâ boşa olduğunu düşünecek," dedi.

Hannah başını kaldırdı, gözleri iri iri kırıştı. "Ah, Tanrım. Unutmuşum."

"Yani bir şansını deneyebilirsin, değil mi?"

Homurdanarak başını salladı. "Evet. Haklısın. Haklısın. Bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak."

O yola koyuldu ve Crush da onu takip etti, ikili piste geri döndü.

Cella onları görünce gülümsedi ve kayarak yanlarına geldi. "Çok mu geç kaldım?" Hannah sordu.

"Hayır. Hiç de değil. Aslında bu iki bayanla birlikte buza çıkmanı istiyorum. Bugün gerçekten iyi iş çıkardılar." Cella iki kutup dişi tilkisini işaret etti. Kız kardeşler. Hayır. Aslında ikizler. Yanlarına gittiler ve sırtarak durdular. "Bunlar Nita ve Nina Gallo."

"Merhaba!" dedi minik tilkiler hep bir ağızdan. Crush on dokuz yaşından büyük olmadıklarını tahmin ediyordu. Belki de. Gerçi sevimliydiler ama ufacıktılar. Beş-altı, o da belki yüz kilo. İtiraf etmeliydi ki burada olmalarına şaşırmıştı. Bu yaştaki tilkiler genellikle Crush'ın onları tutuklamasını gerektirecek bir şey yaparlardı. Ya da en azından onları tutuklamaya çalışırdı. Bunun tek nedeni, çoğu kutbun aksine, kendisinin diyebileceği bir tilkisinin olmamasıydı.

"Sizinle buzun üzerinde buluşacağız!" diye cıvıldadı bu tilkiler. Sonra el sallayıp kayarak uzaklaştılar.

Hannah ona baktı. "Çünkü küçük elf kızlarının tepesinde duran dev canavar olmak benim için çok eğlenceli olacak."

"Benim dünyama hoş geldin evlat. Şimdi oraya git ve biraz hasar ver."

Cella çocukların yüzündeki ifadeyi gördü ve patenle yanlarına gitti. "Eee?" Van Holtz ve MacRyrie omuz silkti ama Novikov ... "Çalışmaya ihtiyacı olacak,"

şikayet etti.

"Biliyorum."

"Üçü de yapacak." "Uh-huh."

"Onun pateni paslanmanın ötesinde. Diğer ikisinin de dikkati pire kadar."

"Biliyorum. Biliyorum." Cella tartışmadı. Bekledi.

"Yine de hızlı," diye itiraf etti sonunda. "Ve tilkiler ciddi bir eğitimle oldukça iyi olabilirler. Belki de."

Cella başını salladı. "Sanırım haklısın. Onları hemen takıma almak yerine neden sizin yolunuzu izlemiyoruz? Onları alt liglerden başlatıp yükselmelerini sağlayalım." Tabii ki Cella'nın amcalarından biri ikinci takımın yardımcı antrenörüydü, dolayısıyla Cella zaten ikinci takımla çalışıyordu ama bundan bahsetmeye gerek yoktu.

Novikov gözlerini kaçırıldı. "Şey... bu işe *yarayabilir*."

Van Holtz ve MacRyrie'ye baktı. Van Holtz ona, "*Bunu nasıl yapıyorsun?*" diye sorana kadar gözlerini kocaman açmış ona bakıyorlardı.

Dee-Ann'in arabasında oturmuş, caddenin karşısına bakıyorlardı. "Bu bir..."

"Evet. Bir şehir kulübü. Çok zengin insanlar için."

"Hah. Her gün yeni bir şey öğreniyorum."

Atlantic City'den Hamptons'a kadar arabayla gelmemişlerdi; Van Holtz'un helikopteriyle AC'den Hamptons'a gitmişler, kiralık bir araba onları buraya getirmişti. Bir golf kulübüne.

Kız işaret etti. "Şuradan çıktı." "Şu çitin yanından mı?"

"Evet. Ama sanırım orada bir kapı var."

"Tamam."

Sophie kısa bir süre alt dudaklarını çiğnedi.

"Ne?"

"Sadece yapman gerekip gerekmediğini bilmiyorum..." "Ne yapmalıyım?"

"Bu insanlara meydan okumalısın." "Zengin oldukları için mi?"

"Bak, ben fakir bir adamın Prius'unu ya da babasından miras kalan Ford'unu çalmam, anlıyor musun? Bu benim tarzım değil."

"Zengin insanlardan çalışıyorsun."

"Ve ben hedeflerimi biliyorum. Onları gerçekten iyi tanıyorum. Bilmek benim işim. Kasaba teoride golf kulübünün sahibi olsa da, kulübü işleten bir adam var. Ve sadece zengin olduğu için tehlikeli değil. Tehlikeli çünkü her durumda iki taraflı oynamayı biliyor. Beni Rahibe Teresa gibi gösteriyor. Sadece... dikkatli olun."

İşte bu yüzden Dee kızdan Callahan'ın çocuğu nereden aldığını öğrenip gitmesine izin vermemişti. Bu tür bilgileri bir insandan almak zaman alırdı.

"Uyarı için teşekkürler." Dee kıza bir kartvizit uzattı.

Sophie kartviziti elinde evirip çevirdi. "Bu sadece bir numara." "Bu benim numaram. Bana ihtiyacın olursa, ararsın. Anladın mı?" "Evet. Tabii."

"Güzel." Dee arabayı çalıştırdı. "Bakalım seni bırakmadan önce bir White Castle bulabilecek miyiz?"

"Hamptons'da bir White Castle mı bulmak istiyorsun?" Dee sırtıttı. "Ben geniş yaşamaya inanırım."

"Evet. Bunu görebiliyorum."

Cella soyunma odasının dışında durmuş, gözlerinin içine zar zor bakabilen bir ayı-kanin melezeine bakıyordu.

"Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilsin, Hannah. Ama en azından bunu düşünmelisin."

"Evet, sadece..."

"Sadece ne?"

"Evet dersem beni her yerde takip etmeye devam edecekler mi?"

Cella ikiz dişi tilkilere baktı. El salladılar, güzel yüzlerinde aynı parlak sırıtış vardı.

"Şu haliyle bile bundan kurtulamıyorum."

Bütün gün Spor Merkezi'nde takılıp insanlardan yiyecek dilenen Abby'yi işaret etti.

"Bilmiyorum. Kimse beni hiçbir yerde takip etmiyor." Cella omuz silkti.

"Ben bir kediyim."

Bu bir ayı meselesine benziyor. Crush'a sor, sanırım kahve alıyor."

"Evet, tamam."

"Ama bunu düşüneceksin, değil mi? Belki sadece görmek için birkaç antrenmana gidersin?"

"Bunu düşüneceğim."

Cella başını salladı ve kızın yürümesini, durmasını, Abby ile birlikte onu takip eden tilkilere bakmasını, yürümesini, durmasını, bakmasını izledi. Koridorun sonuna kadar böyle devam edeceğini düşünen Cella kıyafetlerini değiştirmek ve eşyalarını toplamak için soyunma odasına girdi.

Bu her şeyi bitirmek için iyi bir yoldu. Hayatına devam etmesi için iyi bir yol. Buna ne diyorlardı? Kapanış falan mı? Her neyse işte. İşe yaramıştı.

Ama Cella köşeyi döndüğünde Ric Van Holtz'u orada durmuş onu beklerken buldu.

"N'aber?" diye sordu, umarım kendisine acınası bir veda sarılması yapmak için gelmemişti. Cella, çocuğundan ya da babasından gelmediği sürece vedalaşırken sarılmaktan nefret ederdi. Aksi takdirde, sadece sinirlenirdi.

"Son oyuncu ödemeni aldım." "Oh.

Tamam."

Manila zarfı aldı ve kapağını açarak içine baktı. Çekin büyüklüğü karşısında gözlerinin yuvalarından fırlamasına izin vermedi, ama açıkçası bunu yapmak istiyordu.

"Teşekkürler."

"Sorun değil. Bunu hak ettin."

"Sizi özleyeceğim çocuklar," diye itiraf etti dolabını son kez açarken. "Evet, o konuda... Bir iş teklifim var."

"Senin acıma işine ihtiyacım yok, Van Holtz. Teşekkürler, ama hayır-" "Baş koç için."

Cella dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Van Holtz hemen, "Sonunda," diye ekledi. "Yani..." Bir nefes aldı. "Koç Reynolds bir yıl içinde emekli oluyor. Bunu takıma duyurmadık ama tanıdığım birkaç menajere haber verdim ve Alaska Ayıları'nın koçu da dahil olmak üzere ilgilenen birkaç kişiden özgeçmiş aldım. Ve o benim ilk tercihimdi, gerçekten. Yani, ayılar ve iki tilkiyle dolu bir takımı idare ediyor. Orada bir yetenek olmalı. Ama seni elde edebilseydim onu anında unuturdum."

Cella ellerini hâlâ terden sıırıslı olan saçlarında gezdirdi ve yavaşça kurda döndü. "Koç olmamı mı istiyorsun?"

"Başlangıçta asistan ve Reynolds emekli olduğunda ... baş koç." Cella "Neden?" diye sormak zorunda kaldı.

"Pek çok nedeni var. Burada oturup buzdaki yeteneğinizden, çaylakları eğitme ve onlardan en iyi verimi alma becerinizden, yetenekleri keşfetme konusundaki muhteşem gözünüzden övgüyle söz edebilirim... Hannah'yı severim ama takım için onu asla düşünmezdim. Ama aslında tek bir şeye bağlı..."

Cella biraz gülümsemekten kendini alamadı. "Novikov mu?"

"Novikov'u idare ediyorsun ve o da sana *izin veriyor*. Bu bile tek başına altın değerinde. Çünkü o adamla başa çıkabiliyorsan, *herkesle* başa çıkabilirsin."

"Bu doğru. Herkesle başa çıkabilirim."

"Ve Novikov hiçbir yere gitmiyor. Blayne New York'ta kalmak istiyor ve benden iğrense de iğrenmese de onu seviyor. Yani hiçbir yere gitmiyor. Ve onu kovmak istesem bile kovamam çünkü o kazanıyor."

"Evet, ama muhtemelen bu yıl play-off'lara kalamayacağız." "Biliyorum, bu da demek oluyor ki gelecek yıl onunla uğraşmak çok zor olacak. Hangi Reynolds'ın fırsat varken kaçacağına emin olmamın sebebi bu. Beni terk edemezsin, Cella. Terk edemezsin. Biz arkadaşız. Arkadaşımla arkadaşsın. Ben iyi bir adamım. Ve Bert etrafta olmadıkça, o salakla Lock'ı ayırmakta zorlanıyorum. Yani gidemezsin. Dizin yüzünden takımda oynayamayabilirsin ama koçluk yapabilirsin ve muhtemelen bizi Novikov'un üzerine çullanıp onu *Full Metal Jacket* filminde Vincent D'Onofrio'nun karakterine yaptıkları gibi dövmekten alıkoyacak tek şey sensin."

Cella güldü, vücudu dolabına yaslanıp gevşedi, eliyle ağzını kapattı.

"Evet. Tabii. Tabii. Senin için komik. Blayne dışında Novikov'la iyi geçinen tanıdığım tek kişi sensin. Ve başka hangi teklifi alırsan al, onu yeneceğim."

Cella elini kaldırdı. "Başka teklifler mi?"

Van Holtz gözlerini devirdi. "Philly takımından, Boston takımından, San Francisco takımından. Sanırım birkaç tane daha var. Senin oyuncu olarak çıktığını duyar duymaz salyalarını akıtmaya başladılar." Elini göğsünün üstüne koydu. "Ama sen *benim* arkadaşımsın. Bana ihanet etmezsin, değil mi?"

"Beni eşinle mi tehdit edeceksin?" "Eğer mecbur kalırsam."

"Şey-"

"Beni reddetmeden önce bir düşün." "Ben de tam-"

"Durumunuzu bir düşünün. Kızınız okula gitmek için New York'ta kalıyor. Yani ona yakın olacaksınız. Crushek de burada. Geri kalanımızın onu ne kadar sevdiği düşünüldüğünde bilinmeyen bir nedenle Novikov'la da iyi anlaşıyor. Belki de sosyopat uyuşturucu satıcılarıyla çalışma deneyimi falan vardır."

"Novikov o kadar da kötü biri değil! O sadece... miyop."

"Bir dövüş köpeği gibi mi?" Cella gözlerini devirdiğinde, "Hey, Reed ve diğer adamlara tribünleri fırlatan oydu."

"Biliyorum, biliyorum. Onunla bu konuyu zaten konuştum. Bunun takım için de moral için de iyi olmadığını söyledim."

Van Holtz tek kaşını kaldırarak ona sırttı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Sana geçici bir evet dememe ne dersin?" "Bir şey imzalayacak mısın?"

"Hayır. Kendi menajerimle, çocuğumla ve babamla konuşmalıyım." "Peki ya Crushek?"

"Belki."

"Çünkü o artık senin hayatının bir parçası?" "Nesin sen, Van Holtz mu? Bir kız mı?"

"Dee-Ann'in babasına göre mi? Evet, öyleyim."

Crush, pistte paten kayan Cella'yı izledi. Yalnızdı. Sadece o, buz, sopası ve disk. O hareket ederken, geleneksel İrlanda şarkısı "I'm a Man You Don't Meet Every Day "i söylediğini duyabiliyordu, sesi hiç tahmin edemeyeceği kadar tatlıydı.

"Keyfi yerinde."

Crush başını salladı ve "Kimse sana aylara gizlice yaklaşmamayı öğretmedi mi?" diye sordu.

Dee-Ann Smith kollarını eğitim pistinin duvarının alçak kısmına dayadı ve Cella'nın kayışını izledi.

"Siz buna sinsilik diyorsunuz. Ben buna sinsilik demiyorum." "Sen ne diyorsun?"

"Amblin'."

Crush kıkırdadı. "Bildiğim iyi oldu."

"Etoburların yeni koçu, ha?" "Arkadaşın bana öyle söyledi."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Ona zamanının geldiğini söyledim."

"Peki ya KZS?" demeden önce Smith'in ona birkaç kez baktığını görebiliyordu.

"Ne olmuş ona?"

"Şimdi onu onlar için çalışmaktan vazgeçirecek misin? Böylece kendini hokeyle ilgili her şeye adayabilir."

Crush güldü. Hem de çok. O kadar ki Smith sonunda "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"O kadını yapmak istediği her şeyden vazgeçirebileceğimi düşünmen." Onun sırtını sıvazladı. "Sen küçük, komik bir dişi kurtsun."

Smith sırıttı. "Beni affet evlat. Senin şu evrim geçirmiş erkeklerden biri olduğunu fark etmemiştim."

"Evrime geçirmeme gerek yok. Ben bir ayıyım." Omuz silkti. "Ayılar zaten mükemmeldir. Asıl sizin onlara yetişmeniz gerekiyor."

Cella döndü ve patenle onlara doğru ilerledi. Durduğunda Crush ve Smith'e baktı.

"Crushek'in yanına gittim," dedi Dez arkasından, "ve ona Baissier'in kısa bir süre önce tahnitçiyi nasıl öldürdüğünü anlatmaya başladım."

MacDermot onu son gördüğünden beri böyle bir şey anlatmadığı için neden bahsettiğini merak eden Crush arkasını döndü ve kardeşlerini görünce hemen hırladı.

"Ne zaman ki," diye devam etti Dez, "*başka bir* Crushek yanıma geldi ve ilkinde, 'Kim bu fıstık?' diye sordu, diğeri de, 'Bilmiyorum ama güzel memeler,' diye cevap verdi. "

Gray aptalca bir ifadeyle, "Bu bir iltifattı," deyince Dez'in taşaklarına indirdiği yumruğu fazlasıyla hak etti.

"Neden buradasın?" Crush, Gray şu anda dizlerinin üzerinde, elleri bacaklarının arasında olduğu için Chazz'den bunu istedi.

"Söylentilere göre o tam insan ... Whitlan'ı arıyormuşsun.

Whitlan'ı arıyormuşsun." "Ne? Buraya Baissier için bizi uyarmaya mı geldiniz?"

"Hayır. Onu neredeyse yakaladığı konusunda sizi uyarmak için buradayız."

Crush tekrar Cella'ya baktı. "Bu yüzden taksidermisti öldürdü. Whitlan'ın nerede olduğunu biliyor." Kardeşlerine dönerek, "Ama bana neden söylüyorsun?" diye sordu.

"Yaptığı şey yüzünden," diye cevap verdi Chazz, yüzü ciddi. "Bana yaptıkları yüzünden mi?"

Chazz şimdi iğrenmiş görünüyordu. "Sen mi? *Seni* kim takar? Ben onun ... Bare Knuckles'a ... yaptığı şeyden bahsediyorum. Bare Knuckles'a."

Crush'ın gözleri şaşı ve Smith hızla başını eğdi, omuzları titriyordu.

"Bu onun çok ileri gitmesi miydi?" Crush hırladı. "*Bu mu?*"

"Ev sahibi takıma bulaşamazsın. Sen tam bir aptalsın ama Bunu biliyorsun."

Crush kardeşine doğru bir adım attı ama Dez aralarına girdi. "Whitlan'ın nerede olduğunu nereden biliyor?" diye sordu Chazz'e.

Chazz omuz silkti. "Bir kızdan öğrendiğini duydum."

Smith başını kaldırıp baktı. "Hangi kız?"

"Bilmem ki? Tam bir insan."

Crush başını Dez'e doğru salladı. "Bu Sophie DiMarco olamaz."

"Olabilir," dedi Smith ve herkes ona bakarken ekledi, "Bugün erken saatlerde Atlantic City'de izini buldum."

Cella kayarak etraftan dolaştı ve Smith'in önüne gelene kadar yürüdü. "Ne yaptın?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü," diye hırladı Cella, "seni lanet olası hödük! Callahan'lara ona zarar gelmeyeceğine dair söz verdim!"

"Ona zarar vermedim! Sadece beni Callahan'ı bulduğu yere götürmesini istedim ve Whitlan'ın da orada olduğunu düşünüyorum. Ve işimiz bittiğinde, onu Atlantic City trenine geri bindirdim."

"Onu trene binerken gördün mü?" Crush sordu.

"Gördüm."

"Trenin istasyondan ayrıldığını gördün mü?"

Smith cevap vermeyince hem Dez hem de Crush inledi.

Cella kaskını çıkardı. "Aman Tanrım, Smith, ne yaptın sen?" "Ses tonunu beğenmedim."

"Yumruğumu nasıl istersin?" "Getir onu, patiska!"

"Kes şunu!" Dez tersledi. "İkiniz de. Bunun için zamanımız yok." "Haklı," diye onayladı Cella. "Baissier onu öldürecek."

"Hayır," diye düzeltti Crush onu. "Whitlan'ı eline geçirene kadar bunu yapmayacak." Chazz'e bakarken Gray de nihayet onun arkasında ayağa kalktı. "Whitlan nerede?"

Chazz ve Gri verdi özdeş Omuz silkiyor ve dedi
Birlikte, "Hamptons."
Crush üç kadına baktı, sonra da "Hamptons mı? Gerçekten mi?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Siyah Range Rover'ın kapısı açıldı ve Peg dışarı çıktı. Ekibi etrafını sarmıştı. Bunun için sadece en sadık olanları seçmişti ama Crushek çocukları hâlâ hayal kırıklığına uğramıştı. Hâlâ aptal bir hokey takımı yüzünden o aptal kediye yapılanlar hakkında sızlanıyorlardı.

Her neyse. Zaten şu anda onun işine yaramıyorlardı. O kızdı. Grup ve KZS'nin korumaya çalışmakla meşgul olduğu tam insan kızın anahtar olduğu ortaya çıktı. Crushek ve diğerlerinin küçük hırsız hakkında bilmedikleri şey buydu -kediye kurtardığı gün çaldığı araba Whitlan'ın arabasıydı. Peg'in Sophie DiMarco hakkında öğrendiği şey ise onun işinde ne kadar iyi olduğuydu. Üç hırsız kız kardeşten biri olan Sophie sadece araba çalmakla kalmıyor, hedefini de inceliyordu. Onlar hakkında her şeyi öğrenmişti. Kim olduklarını, nerede yaşadıklarını, hobilerinin ne olduğunu. Sonunda kız, Whitlan hakkında hepsinden daha fazla şey öğrenmişti; Whitlan'ın son birkaç haftadır nerede saklandığı da buna dâhildi.

"Kızı getirin," dedi ve şehir kulübüne doğru yürüdü. İçeride onu başka bir grup adamı karşıladı. "Eee?"

Domuzlardan biri tam insan bir adamı boynundan tutup kaldırdı. Yüzü hırpalanmış, kolları neredeyse yuvalarından çıkmış, kafa derisinin bir kısmı kaybolmuştu. Ama hâlâ yaşıyordu.

Peg bir adım daha yaklaştı. "Whitlan nerede?" diye sordu.

Titreyen, vücudu yavaş yavaş ölmekte olan adam kekeleyerek, "Üs... bodrum." dedi.

"Aferin oğlum." Peg eldivenli eliyle adamın yüzünü okşadı ve arkasını döndü. "Hadi gidelim."

Merdivenlere doğru yöneldi ama durdu ve adamlarına baktı. "Ve gözlerinizi açık tutun. Çocuk ortaya çıkıp aptalca bir şey deneyebilir."

Herkesin anladığından emin olunca, bodruma doğru yürümeye devam etti.

Sophie, Range Rover'ın arka kapısının açıldığını ve kendisinin dışarı çekildiğini duydu. Bunlar... her ne haltsa... onu çekiştirip duruyorlar ve her yere sürüklüyorlardı. Aralarında kurnaz biri yoktu. O tuhaf gözlü kadın gibi değildi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu.

Üzerindeki avcı kokusunu alabiliyordunuz. Bu adamlar *gerçekten* uzun ve genişti, ama bazen uğraştığı gangsterler gibiydiler. Çok zeki değillerdi ve sadece cüsselerinin kendilerine avantaj sağladığını düşünüyorlardı.

Bilekleri önünde bağlı kalmasına rağmen, gözlerini kapatan bağ çıkarıldı ve etrafına bakmak için bir saniyesini ayırdı. "Evet," dedi onu tutan adama. "Buraya nasıl geleceğini sana söyleyen ben olduğum için bana bunu giydirmen gerçekten mantıklı."

Adam kızın pazısını sıkıca kavrayınca Sophie çığlık atmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

"Canını şimdi yakabilirim," diye fısıldadı ona. "Ya da daha sonra canını yakabilirim. Seçim senin."

"Bu pek bir şey sayılmaz," diye karşılık verdi. "Ama iyi denemeydi."

Yürümeye başladı. Sophie ayaklarını sürüyünce, adam kolunu öne doğru savurarak onu kendine doğru çekti. Sophie bu momentumu kullanarak dizlerini bükte ve bağlı yumruklarını adamın kasıklarına doğru savurdu. Adam, Sophie'yi ürküten bir sesle ciyakladı ve sonra elleri bacaklarının arasında yere düştü. Sophie yolun diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

Ağaçların hizasına kadar geldi ve içeri koştu. Ama kolları bağlıydı ve gecenin karanlığı, ay ışığı o kadar ağacın arasında pek yardımcı olmuyordu, tökezlemeye devam etti. O adamlardan en az birinin, muhtemelen daha fazlasının peşinden geldiğini duyabiliyordu. Onu yakaladıklarında çılgına döneceklerdi. Ama onu öldürmelerini bekleyemezdi. Ve onu öldüreceklerdi. Bunu biliyordu.

Bir el boğazına dolandı, hem çığlıklarını hem de nefes alma yeteneğini boğdu. Yerden kaldırıldı, ayakları sallanıyordu ve adamın gözlerinin içine bakması için yukarı kaldırıldı.

Adam ona baktı, soğuk ve karanlık gözleri onu inceliyordu. Kendini adamın mutfağında bulduğu bir böcek gibi hissediyordu. Merak ettiği bir örümcek. Ya da bir karınca.

Dudakları geri çekildi ve dişlerini gördü. Daha da aptal vampir filmlerinde gördüğü o aptal dişleri değil. Hayvan dişleri. Tıpkı yoldan aldığı adam gibi. Onu o ofise götürürken dişleri ortaya çıkmıştı ve şimdi gördüğü de buydu. Bu az ışıklı yerde bile onları görebiliyordu.

Panikle karşı koydu, ayaklarını savurdu, umutsuzca onu tekmeleyip uzaklaştırmaya çalıştı. Onu serbest bırakması için her şeyi yapardı. Nefes alamaması umurunda değildi. Adamın şu anda ona gerçekten zarar veriyor olması umurunda değildi. Sadece uzaklaşmak istiyordu. Uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Sonra bir gümüş parıltısı oldu.

Sophie gözlerini kırıştırdı, yüzü ve boynu kan içinde kalmıştı. Onu tutan adam homurdandı ve onu yere düşürdü. Yere düştü ama gözlerini açık tuttu. Sürünerek uzaklaştı ama köpek gözlü kadının, Sophie'nin gördüğü en büyük bıçağı adamın boynundan çekip çıkarışını izledi. Kot pantolonundaki kanı sildi ve bıçağı kalçasına bağlı kılıfına geri soktu. Sonra diğer kalçasına taktığı silahı çıkardı, ucuna hızlıca bir susturucu taktı ve silahı indirerek adamın etrafından dolaştı. Sophie onun kendisi için geldiğini düşündü. Adamın başlattığı şeyi bitirmek için. Ama kadın yürürken tetiği dört kez çekti ve her kurşun adama saplandı. Biri kafasına, biri yüzüne, biri boynuna, biri de kalçasına.

Sophie'nin önünde durdu, çömeldi. "İyi misin?"

Sophie başıyla onayladı ama hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Güvenmeli miydi? Gözleri... hareket ettikçe ay, gözlerini Sophie'ye geri yansıtıyordu. Tıpkı bir köpeğinki gibi.

Bıçak tekrar parladı ve Sophie'nin elleri çözüldü. Parmaklar onu kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Özür dilerim," dedi kadın. "Sana göz kulak olacağıma söz vermiştim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sophie bunu kendine itiraf etmek istememişti. Büyükannesinin sevdiği tabirle, hayallere dalmayı pek sevmezdi. Gerçeklik bunu her zaman imkânsız kılmıştı. Ama artık biliyordu. Tavladığı adam onlardan biriydi. Bu gece onu kaçıran adam. İstedığı cevapları alana kadar onu tokatlayan o sürtük kadın. Ve bu kadın. Hepsi aynıydı. İnsan değillerdi. Tam olarak değillerdi. Sophie gibi değillerdi. Çünkü Sophie'nin tanıdığı, bir adamın boğazını kesebilen, sonra da onu vücudunun önemli bölgelerinden ve atardamarlarından vurabilen hiçbir insan, onu hayal kırıklığına uğrattığı için dönüp özür dilemezdi. Ve bu özündede de ciddiydi. Sophie bunu anlayabiliyordu. Sophie yalancıları ve doğruyu söyleyenleri tanırdı. Bu kadın ya da her neyse, tamamen gerçeklerle ilgiliydi.

"Ne... adın ne?" "Dee-Ann.

Dee-Ann Smith." "Şimdi ne olacak, Dee-Ann?"

"Seni güvenli bir yere götüreceğiz." Dee-Ann kolunu Sophie'ye dolayarak, onu yola geri götürdü. "Arkadaşlarım Whitlan ve Baissier ile ilgilenirken."

Sophie durdu ve Dee-Ann'i kendisiyle yüzleşmeye zorladı.

"Sorun nedir?" diye sordu. Sophie kadının yüzündeki endişeyi görebiliyordu ama o gözlerden tamamen ürkmemek de kolay değildi.

Ama Sophie korkusunu bastırdı. Kadın hayatını kurtarmıştı; ona bu kadarını borçluydu. "Arkadaşların içeride mi?"

"Evet."

"Çıkar onları, Dee-Ann. Hemen çıkar onları." Sophie dudaklarını yaladı ve "Diğer kadına söylemediğim bir şey var," diye itiraf etti.

Demek bir şehir kulübü içeriden böyle görünüyordu.

Malone'ların çoğunun şehir kulüplerine davet edilmemesi şaşırtıcı değildi. Yine de birkaçı orada çalışmış ve birkaçını soymuştu.

Ayıların kokusunu takip eden Cella ve ekibi, son kata gelene kadar kulübün çok altındaki birkaç kat merdivenden aşağıya doğru ilerledi. O ve iki aslan bir kapıdan çıkıp mermer zeminli uzun ve geniş bir koridora girdiler. Koridorun her iki yanında hayvan ödülleri sıralanmıştı. İlkinin yanından geçerken olduğu yerde durdu, vücudu titriyordu. İki erkek önce ona, sonra da kupalara baktı. Bir adım daha yaklaşp kokladılar ve hemen geri çekildiler.

Bu koridordaki doldurulmuş ve monte edilmiş her kupa bir erkek şekil değiştirendi. Birkaç kurt, birkaç panter, ama bir sürü ayı - boz ayı, kutup ayısı ve aslan. En büyük yırtıcılar. Cella hiç kaplan görmemişti ama kendi türünün postlarının insanların yataklarını ve yerlerini süslediğini hissediyordu.

Cella birkaç nefes aldı. Kendini tutması gerekiyordu. Kontrolünü kaybeder, öfkelenir ve herkesi öldürmeye başlarsa bu işin sonu iyi olmazdı.

Cella iki parmağıyla ileriye doğru bir işaret yaptı ve zalim denebilecek bir sonla karşılaşmış olanlara bakmamaya ya da onları düşünmemeye çalışarak yürümeye devam etti.

Koridorun sonuna yaklaşmışlardı ki bir erkek durdu ve onları durdurmak için elini kaldırdı. Başını kaldırdı, kokladı. Cella'ya dönüp baktığında bir inilti çıkardı ve onu iterek geçti. Son odaya varana kadar koştu. Tam içeride durdu, gözlerini kapadı ve silahını indirdi.

"Onları çıkarman gerek."

Ekibinin Baissier'in adamlarını cipleriyle koruduğunu bilen Crush omzunun üzerinden Dee-Ann'e baktı. Kız da yanındaydı. Zavallı

Belli ki Baissier'nin yanlış tarafına düşmüştü ama en azından hâlâ hayattaydı. Görünüşe bakılırsa dişi domuz ona fazla yüklenmemiştir. Şaşırtıcı.

"Ne oldu?"

Ama Dee-Ann sorusuna cevap veremedi kulaklığından Cella'nın sesini duydu.

O ve Dee birbirlerine baktılar ve Crush, "Tekrar et," dedi.

"Gitti dedim, Crush. Whitlan gitti. Ve herkesi buraya getirsen iyi olur. Baissier'in adamları da dahil."

Crush kolunu kaldırdı ve yakındaki bir binanın üzerinde duran Dez'e işaret etti.

Crush, Baissier'in ekibinin geri kalanına "Bizimle gelseniz iyi olur," dedi.

Ayılardan biri güldü. "Ne? Bizi tutuklayacak mısın?" Crush omuz silkti. "Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Cella sırtını odaya dönerken, "Bir çeşit gazdı," diye açıkladı. Tetiklenen cihaz, Baissier ve ekibini kolayca öldürmeyen bir gaz salmıştı, bükülmüş ve işkence edilmiş kalıntıları yere saçılmıştı. "Bu kapıyı açtıkları anda. Patladı ve onları dışarı çıkardı."

"Çabuk da dağıldı," diye mırıldandı Smith, odanın içinde dolaşarak soğukkanlılıkla her şeyi inceleyerek.

"Whitlan da gitmiş," dedi Crush tekrar, bakışları odanın nereye gittiğine kilitlenmişti... çok hızlı ve çok pahalı teknelerle dolu bir rıhtıma.

"Evet ama biz onu arıyoruz. Ve federaller."

"Ve bizim de içeride adamlarımız var. Onu bulacağız, Crush."

"Çabuk olsa iyi olur. Whitlan bizim türümüzü öldürmekten hoşlanıyor. Bu zevkini yakın zamanda kaybetmeyecektir."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Baissier'nin adamlarından biri.

Crush ona, "Bir sonraki komuta kimdeyse onu ara," dedi. "Ona bunu bildirin."

"Kupalar," dedi Cella. "Bulabildiklerimizi tespit edip ailelerine haber veriyoruz."

Yapamadıklarımızı ise uygun bir şekilde gömüyoruz."

Cella temizlik ekibini yardıma çağırıyor çünkü sabah vardiyası için şehir kulübü personeli gelmeden önce işlerini bitirmeleri gerekiyordu. Zamanlarının az olduğunu bildiklerinden, hepsi işe koyuldular.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Bu günlerde Cella'nın hissettiği kadar yorgun olmaya vakti yoktu. Neden mi? Çünkü o lanet olası bir nedimeydi. Neden mi? Neden nedime olmaya evet dedi ki? Daha da kötüsü, baş nedime!

Tam bir aptal olabilir.

Bekârlığa veda partisi, gelin partisi ve bitmek bilmeyen gelinlik provaları arasında Cella tükenmişti. Ama neredeyse bitmişti. Neredeyse.

Merdivenlerden koşarak indi, beş bin dolarlık elbisesinin eteğini kaldırdı - sadece bir arkadaşı için o kadar parayı aptal bir elbiseye harcayabilirdi - Cella bağırdı, "Gidelim, Malones! Acele etmeliyiz!" "Çocuk nerede?" diye sordu giyinmekle meşgul olan genç kuzenlerine o gün için.

"Arkada," diye cevap verdi biri.

"Pekâlâ. Arabalar birazdan sizi almak için burada olacak. Şoförleri bekletmeyin. Ve fahişe makyajı yapmayın," diye ekledi dışarı koşmadan önce.

Meghan ve Josie çoktan giyinmiş, az makyajlı ve gitmeye hazır bir halde masalardan birine oturdular ve ...

Cella gözlerini kızı ve arkadaşının kızına dikerek, "*Bu* da ne?" diye sordu.

Meghan sırtarak elindeki şeyi havaya kaldırdı. "Bu bir kedi! Sen hastanedeyken Bayan Smith onu bana ve Josie'ye getirdi."

Cella siyah-beyaz tekiri dikkatle inceledi. Boynunda sürekli tıngırdayan sinir bozucu küçük bir zili olan parlak kırmızı bir tasma vardı ve belirgin bir şekilde ... yani ... ayı dişi domuz kokuyordu.

Josie uzanıp tekiri Meghan'ın elinden aldı. Cella'yı bu ikili hakkında her zaman şaşırtan şey, hiçbir şey için kavga etmemeleriydi. Çok kolay paylaşıyorlardı. Cella bunu yapabilen başka bir kedigil tanımadığını itiraf edebilirdi.

"Çok tatlı değil mi?" Josie burnunu kedinin burnuna dayayarak sordu. "O bir kedi. Bir ev kedisidir."

Meghan annesine, "Ve biz onu besleyeceğiz," dedi, bu konuda da çok mağrurdu! "O bize bir hediye idi ve büyükannem onu alabileceğimizi söyledi. O yüzden bizde kalacak."

"Her neyse. Ama sen erkeklerle parti yaparken o şeye ben bakmayacağım."

Kızı tiksintiyle ürperdi. Çocuğunu tanısaydı, üniversite yıllarını satranç oyuncularının kulübünde ya da lazer tasarlayan ineklerle parti yaparak geçirir, sonra da akşam sekizde sıcak bir kakao içmek için eve dönerdi.

Cella kediye burnunu kıvrarak yaklaştı. "Adını ne koyacaksın?"

"O bir dişi ve biz ona-" "Bayan

Fuzzybottom!"

"Hayır," dedi Meghan Josie'ye kesin bir dille. "Bir kediye aptalca bir isim vermeyeceğiz."

Josie suratını asarken Meghan bir an düşündü ve sonunda "Cleo?" diye sordu.

Cella hemen, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi. "Klişe kedi isimleri olmayacak. Hayır. Asla."

"Peki, madem bu konuda bu kadar seçici davranıyorsun, Bu Şeye Bakmayacak Olan Kadın, ne önerirsin?"

Cevap o kadar çabuk aklına geldi ki, daha önce düşünmemiş olmasına şaşırdı. "Gerçekten güzel bir jest ne olurdu biliyor musunuz kızlar? Kediye Dee-Ann adını vermek."

Josie sırtıttı. "Yani Bayan Smith'in onuruna mı?"

"Bu onun size hediyesiydi çocuklar. Bence bu çok hoş bir jest olurdu."

"Bunu sevdim." Josie ayağa kalktı, kedi kucağındaydı. "Anneme söyleyeceğim. Ona gitmeye hazır olduğunu söyleyeceğim, C Hala."

"Teşekkürler, tatlım."

Josie evine doğru yürürken Cella kızına baktı. "Ne oldu?" "Kendinle nasıl yaşıyorsun?"

"Çok iyi," dedi ona. "Kendimi oldukça eğlenceli buluyorum."

Crush'ın düşündüğü kadar acı verici değildi. Daha önce hiç kediler tarafından yapılan bir Yahudi düğün törenine katılmamıştı, bu yüzden onun için yeni ve ilginçti. Ve şimdi resepsiyon için Kingston Arms'ın balo salonlarından birine geri dönmüştü. Tören biraz daha ciddi olsa da, çift resepsiyonun çok daha hafif olmasını istiyordu ve içeri girdiği dans ve kahkahalara bakılırsa, amaçlarına çoktan ulaştıklarını görebiliyordu.

"Hey, çocuk!"

Crush biraz sıçradı, İyi Adam Malone kollarını kocaman bir sarılmayla ona doladığında panik yapmamaya çalıştı. "Merhaba, Bay Malone."

"Butch, evlat. Butch." Geri çekildi, sırtıttı. "Kız arkadaşımı duydun mu? Etoburların ona ne teklif ettiğini?"

"Duydum." Ve ofiste bu konuda o kadar çok övünüyordu ki, ne zaman konu açılrsa tüm iş arkadaşları kükrüyordu. Dez de dahil.

Butch sırtıttı. "Kızım *benim*."

Meghan ve Josie koşarak geldiler, ikisi de nedime elbiseleri içinde çok güzel görünüyorlardı.

"Gelmişsin," dedi Meghan, parmak uçlarına kalkıp Crush'ın yanağını öperken, Josie de diğerini öptü.

"Gerçekten annenin beni bu işten kurtaracağını mı sandın?"

Meghan güldü. "Hayır." Büyükbabasının smokinini çekiştirdi. "Büyükannen seni arıyor."

"Karım olarak mı yoksa-"

"Düğün organizatörü olarak."

"Kahretsin. Bir şeyi taşımamı istiyor."

"Senin için yapabilirim," diye teklif etti

Crush.

"Hayır. Bana yaptırıyor çünkü kaslarımın dalgalanmasını görmek hoşuna gidiyor." Butch sırtarak uzaklaştı.

Meghan ürperdi. "Ew." Başparmağını kapılardan birine doğru salladı. "Biz de gitsek iyi olur. Gelin ve damat birazdan giriş yapacaklar."

"İşiniz bittiğinde görüşürüz çocuklar."

Meghan ve Josie el sallayıp hızla uzaklaştılar. Crush masalara baktı, şimdi gidip oturmalı mı yoksa biraz daha beklemeli mi diye düşünürken Novikov'un yanında durduğunu fark etti. Nefes alıyordu.

Adamdan gerçekten hoşlanıyordu... ama bunu yapmasından nefret ediyordu. "Hey."

Novikov başını salladı.

"Neden buradasın?" Crush sormak zorundaydı.

"Blayne, Barb'ın düğünlerini nasıl yönettiğini görmek istediği için bir davetiye ayarladı."

"Mutlu mu?"

"Mest oldu. Pastayı çok beğendi." "Pasta mı?"

"Blayne."

"Düğünü nasıl buldunuz?" "Her şey zamanında oldu... bu yüzden bayıldım."

Crush güldü, tam boy elbise giymiş bir kadın önünde durup onu tanıyormuş gibi bakınca durdu. Katılan birkaç köpekten biri olduğu için yerinde değilmiş gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda.

Crush sesi tanıyarak gözlerini kırıştırdı. "Dee-Ann?"

"Kim olduğunu sandın sen?"

"Sen değilsin," diye mırıldandı Novikov.

"Harika görünüyorsun," dedi Crush ona dürüstçe.

Ama gözleri kısıldı ve Crush ellerini havaya kaldırdı. "Söylediklerimi unut."

Ric Van Holtz eşinin yanına geldi, kolunu onun beline doladı ve yanağından öptü.

Gülümsemedi. "Crushek..." Gülümsemesi soldu ve zorlukla başını salladı.

"Novikov."

"Pislik herif."

Dişi kurt uyarırcasına hırladı.

"Beyler ve Dişi Kurt," diye uyardı Crush, "bu bir düğün. Hepimiz kibar olalım."

"Bu senin polis ses tonun mu?" Novikov sordu.

"Bu benim polis tonum. Beni polis yumruğumu çıkarmak zorunda bırakma." "Yani-" Van Holtz başladı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye araya girdi Crush, Van Holtz'un Cella'nın Karnivorlar'ın yardımcı koçu olma teklifini kabul edip etmeyeceğini sormak üzere olduğunu biliyordu.

Kurt bir dişini gösterdi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bilmiyorum."

"Onunla konuşmamı ister misin?" Novikov sordu.

Hem Crush hem de Van Holtz hemen "Hayır," diye cevap verdi. Ama Smith sırtıttı. "Tanrım, lütfen yap."

Cella annesinin Rivka'nın elbisesini düzeltmesine yardım etti. Gelin ve damat birkaç dakika içinde büyük girişlerini yapacaklardı ve her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. En azından Cella'nın annesine göre her şey mükemmel olmalıydı. Şahsen Cella'nın umurunda bile değildi. *Karnı açtı.*

Barb ona, "Karnın yine gurulduyor," diye seslendi. Ama bu, şarkı söylediği kişiye kızgın olduğunu söylerken gelini sakın tutmaya çalışan sesiydi.

"Çünkü açım," diye karşılık verdi Cella aynı tonda. "Bri nerede?"

Rivka sordu.

"Umutsuzca kaçmaya mı çalıştı?" Cella alay etti ama kafasının arkasına bir pençe yedi. Gerçek bir pençe!

"Ah!"

Barb, "Git ve Bri'nin nerede olduğunu öğren," diye emretti.

"Tamam." Ne zaman bir düğünle ilgilense annesinin dönüştüğü diktatörden uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Cella koridorda ilerlerken Bri'nin Meghan'a sarıldığını görünce adımları yavaşladı. Bu manzara karşısında kalbi ısınarak gülümsedi.

Bri kızının omzunun üzerinden onu gördü ve göz kırttı. "Neden gidip Rivka'nın iyi olduğundan emin olmuyorsun? Ben hemen geliyorum."

"Tamam." Meghan babasının yanağını öptü. "Seni seviyorum baba."

"Sen de bebeğim."

Meg, Cella'nın yanından geçerken kısa bir süre durup onun yanağını da öptü. "Ben de seni seviyorum anne."

"Bana kemik atıyorsun."

"Y a p m a k zorundaydım. Daha sonra sızlanmalarını duymak istemedim." Meghan sırtarak uzaklaştı.

Akıllı. Göt.

"Josie nerede?" Cella kızının arkasından sordu. "Giriş için J. Teyze'yi alıyorum."

"Güzel. Hemen geliyoruz."

"Ne kadar iyiydik?" Bri, Cella'nın elini kendi elinin içine alarak sordu.

"Harikaydık."

"Hofstra konusunda iyi misin?"

"Hofstra konusunda iyiyim. Ailesiyle birlikte kalması benim için sorun değil. Tanrı biliyor ya, çılgınlıklarını yönetecek birine ihtiyaçları var."

Bri onun elinin tersini öptü. "Teşekkürler, Cella."

"Ne için?"

"Bana harika bir kız verdiğin ve bu konuda sen olduğun için. Ziyaret konusunda her zaman benimle birlikte çalıştın, beni her zaman ailenin bir parçası gibi hissettirdin."

"Çünkü benim çocuğum en önemli şey ve sen harika bir babasın. Seni asla ondan uzak tutmam. Şimdi eşinin yanına git. Mutlu ol."

Ona sarıldı.

"Sen de mutlu ol."

"Ben her zaman mutluyum," dedi ona dürüstçe. "Bu insanları rahatsız ediyor."

Bri gülerek onu serbest bıraktı ve Rivka'nın yanına dönmeden önce yanağına son bir öpücük kondurdu.

Cella elbisesini düzeltmek için bir an durdu ve teyzesi Deirdre'nin banyodan balo salonuna geri döndüğünü görünce duraksadı. Deirdre Cella'ya baktı ve tek kelime etmeden biraz alay etti. Cella onun birkaç adım gitmesine izin verdikten sonra yüksek sesle, "Seni yatağımın başında hıçkıra hıçkıra ağlarken gördüm, yaşlı kadın!" dedi.

"Kapa çenenin, düve!"

Kıkırdarak -tamam, belki de bir kıkırdamaydı- Cella elbisesini bir kez daha düzeltti ve düğün grubunun geri kalanına doğru yöneldi.

Herkes sıraya girmeye başlamıştı ve Cella sıranın başındaki yerine doğru yürüdü.

"Dışarıda her şey yolunda mı?" diye sordu Jai'ye, annesinden buketini alırken.

"Eğer bana gerçekten Crush'ın söz verdiği gibi resepsiyona gelip gelmediğini soruyorsan, cevabım evet."

"Ama?"

"Ama çekişen Van Holtz ve Novikov arasında sıkışıp kaldı." Cella bunu elinin tersiyle itti. "Bu onu rahatsız etmiyor."

"Eğleniyor gibi görünüyor. Oh. Ve senin etrafında dolaşan pitbull da tasarımı bir elbise giymiş."

"Evet. Smith'in seçmesine yardım ettim ama reddettiği için Van Holtz ödedi. Ama elbise harika," diye açıkladı Cella, "çünkü o eteğin altında bir cephanelik var. İki dokuzlu, dört tam şarjör ve bowie bıçağı." Sırıttı. "Havalı, ha?"

Jai iğrenerek başını salladı ve geline odaklandı.

"Bu görünüm ne için? Smith için bu onun çıplak olmasıyla eşdeğer."

Crush yemek üzere olduğu kırmızı kadife düğün pastasından başını kaldırdı. "Anlamıyorum. Neden sadece evet demiyorsun? Neden buna karşı çıkıyorsun?"

"Bu benim hakkım değil mi?" Cella karşılık verdi. "Hayır! Değil. Sadece evet de."

"Ona söylediğim şey, biraz zaman ayırıp Meghan ve babamla konuşmam gerektiği idi..." Cella gözlerini devirdi ve sonunda, "... ve seninle." diye tükürdü.

Crush başını biraz öne eğdi. "Bu kadar kızgın görünmek zorunda değilsin." "Senin ne düşündüğünü umursamam bile beni rahatsız ediyor."

"Tamam, astronomik ölçekte bir Carnivore hayranı olduğum gerçeğini çıkaralım ve buna sadece 'senin iyiliğin' açısından bakalım."

"Öyle mi?"

"Babandan beri en iyi oyuncularından birine sahip şampiyon bir takıma koçluk yapma şansı-"

"Sanırım hala ben değilim?" "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır. Devam et ve Novikov'a olan aşkını anlatmaya devam et."

"Teşekkür ederim. Aslına bakarsanız, yapacağım." Küçük bir kahkaha attı ve

Crush devam etti, "Şuna ne dersin? Van Holtz'un Reynolds'la nasıl çalıştığını gördün. Seninle nasıl çalıştığını da gördün. Sence o mikro yöneten patronlardan biri mi olacak yoksa büyük düşünen patronlardan mı?"

"Büyük resim."

"Hangisi için çalışmayı tercih edersin?" "Büyük resim."

Crush bunu anladı. Cella'nın mikro yönetimci bir patronu uykusunda bile öldürebileceğini söyleyebilirdi.

"Sana iyi ödeme yapacağını düşünüyor musun?" "Olağanüstü iyi."

"KZS ile çalışanla ilgili bir sorunu var mı?"

"Şimdiye kadar olmadı."

"Sana eşit olarak saygı duyuyor mu?" "Zaten ediyor."

"Ekibi ve kaynaklarını nasıl yöneteceğin konusunda seni serbest mi bırakıyor?" İç çekti. "Evet. Verecek."

"O zaman sorun ne?"

Sonunda Cella itiraf etti: "Bu koçluk işini almak için çok istekli görünmek istemedim. Çok hevesli görünseydim menajerim beni öldürürdü."

"Bu doğru. Peki ya takımın geri kalanı?"

"Reynolds'ı henüz bilmemeleri gerekiyordu ama biri bir şeyler sızdırmış olmalı çünkü Van Holtz benimle konuştuğundan beri işi kabul etmem için yalvaran on iki e-posta, on sekiz mesaj ve *daha fazla* lanet çiçek aldım. Bir de Novikov var, bütün gün boyunca her gün beni aradı.

Saat başı, işi kabul etmemi yoksa Reed'i kastettiğini tahmin ettiğim köylü adama yaptıklarından sorumlu olmayacağını söylüyordu." Cella gözlerini kaçırdı ve "Bu adam biraz takıntılı" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Artık arkadaş değil misiniz?"

"Görünüşe göre. Yine de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Yani bir yandan, insan olarak gerçekten hayran olduğum ve sevdiğim bir oyuncu ve onunla bire bir konuştuğunuzda gerçekten ilginç biri. Ancak geçen hafta bir gün onunla öğle yemeği yerken, yeni saatini düzgün bir şekilde ayarlamak için otuz dakika uğraştığını gördüm. Bütün bir süreç söz konusu gibi görünüyor. Çok garipti."

"Tanrım." Cella dirseklerini masaya dayadı ve çenesini avuçlarının içine aldı. "Çok fazla değişiklik var."

"Biliyorum."

"Ve kızım dün gece bana, artık ailesiyle birlikte kalıp yerel okula gitme konusunda kesin ve sarsılmaz bir karar verdiğine göre, onun çalışma programına engel olmamak için kendi başıma taşınmamın zamanının geldiğini anlamam gerektiğini söyledi."

"Kızınızla aranızda çok tuhaf tartışmalar oluyor."

"Onu kardeşlik partilerine gitmeye ve sosyal çevre edinmeye zorlayacağımdan korkuyor."

"Zorlayacaksın."

"Tabii ki yapacağım."

"Biliyor musun," diye söze başladı Crush, "eğer bu taşınma işini çok erken bir karar verme endişesi olmadan denemek istiyorsan, bilirsin... bir süre benim evimde takılabilirsin."

Cella sırtıttı. "Gerçekten mi?"

"Sadece düşünmek için bir şey. Baskı yok. Bağlayıcı bir şey yok. Sadece sen, benim evimde takılacaksın, istediğin gibi gelip gideceksin."

"Güvertenin altında yaşayan vahşi bir kedi gibi mi?"

"Ben olsam bu benzetmeyi kullanmazdım ama olsun." "Peki ya Lola?"

"Sana yeterince tahammül ediyor. Ve ben hâlâ-"

"Sonsuza dek yaşayacağı evini arıyor. Doğru. Tabii."

"Bu sadece sizi panikletmeyecek sıradan bir teklif." "Uh-huh. Yani birlikte yaşıyormuş gibi mi yapacağız?"

"Aynen öyle. Hatta Meghan ikinci düğün için İsrail'e uçacağı için bu gece başlayabiliriz. Böylece benim evimde kalmanın sana uygun olup olmadığını tamamen zorlayıcı olmayan bir şekilde görebilirsin."

"Kediler

zorlamadan nefret

eder." "Doğru."

Cella omuz silkti. "Evet. Sanırım bir deneyebilirim."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Crush, "Cella?" diyene kadar birkaç uzun dakika sessizce oturdular.

"Hı-hı?"

"Sanırım sana söylemeliyim... Sana aşık olduğumu

söylemeliyim." "Bana aşık mı gibi mi davranıyorsun?"

"Hayır, ukala. Gerçekten, ciddi, *delicesine* aşığım sana. Çaresizlik sınırında ama bunu kontrol altında tutacak kadar kişisel cesarete sahibim."

"Oh. Tamam." Tekrar sessizliğe gömüldüler, Crush içini döktüğü için memnundu. Ama hangi kapının erkekler tuvaletine çıktığını anlamak için omzunun üzerinden baktığında, Cella Malone'un aniden başını kolunun üzerinden yüzünün ve boynunun sol tarafına sürttüğünü hissetti.

Adam arkasını döndüğünde, Cella sandalyesinde oturmuş, sakın ve hiç sinirlenmemiş bir şekilde önüne bakıyordu.

"Az önce bana mı sürdündün?"

Gözlerini kırptırdı, sanki aniden ortaya çıkmış gibi ona baktı.

"Ha?" "Az önce beni işaretledin mi dedim?"

Dudaklarını büzdü, omuzlarını silkti ve sonunda odadaki diğer herkesi suçlamaya başladı.

"Bak, eğer önümüzdeki birkaç gün boyunca senin evinde kalacaksam... her neyse, sadece resepsiyon başladığından beri senin etrafında dolanan tüm bu sürükleri uyardığımdan emin olmanın akıllıca olacağını düşündüm."

"Uh-huh."

"Bu geçici bir

durum."

"Elbette."

"Sadece her şeyin açık olduğundan emin olmak istedim."

"Elbette öylesin, gezgin Malone'ların cesur Malone'u."

"Pekâlâ, tamam!" diye tersledi. "Ben sana aşığım. İşte. Söyledim işte. Şimdi kendine gel."

"Biliyor musun, bence bunlar Tac Mahal'in üzerinde yazan sözler: 'Söyledim. Şimdi kendine gel.' En büyük aşk hikayelerinden bazıları

bu sözlerle."

Cella o kadar çok güldü ki Crush sonunda onu kaldırdı ve kucağına oturttu, kollarını beline doladı.

"Özür dilerim," dedi. "Panikledim. Ayrıca, kızının babasının düğünündeyken bir adama onu sevdiğini söyleyebilir misin? Ve bunu kızının babasına söylemiyorsun?"

"Bence bu sadece gerçekten başka biriyle evlenmiyorsa yanlış olur. Yani bence ahlaki açıdan sorun yok."

"Nereye gidersem gideyim, Malone'ların her zaman bunun bir parçası olacağını anlıyorsunuz, değil mi?"

"Kurt sürüsü gibi mi?"

Kadın ürperdi. "Eğer bunu tanımlamak için birkaç kelimeye ihtiyacın varsa, en azından aslan sürüsü gibi bir şey kullan."

"Bu iyi ve evet, bunu biliyorum. Tıpkı senin de arada bir eve girdiklerinde kardeşlerimi dövmek zorunda kalacağını bildiğin gibi."

"Bunu yapmaktan hoşlandığım için, bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Crush alnını Cella'nınkine bastırdı. "O zaman gerisini ilerledikçe hallederiz diye düşünüyorum."

"O zaman ben de varım," diye söz verdi Cella, gözleri kapandı ve vücudu Crush'inkine doğru gevşedi. "Ve seni gerçekten seviyorum, Crush. Gerçekten seviyorum."

"Ve Tanrı'ya şükürler olsun diyebilir miyim?" diye mırıldandı Crush, Cella'nın kulağına. "Tanrı'ya şükür, Jell-O shot'ları kaldıramıyorum."

Ve patlayan kahkahaları Lou Crushek için her şeyi kesinlikle mükemmel hale getirdi.

BRAVA KİTAPLARI tarafından yayımlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, New York 10018 Telif

Hakkı© 2012 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

BRAVA ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-0-7582-7794-7

Birinci Baskı: Nisan 2012

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

